ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΤΟΣ 13ΟΝ
ΣΕΛΙΔΕΣ 60

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'.
ΑΡΙΘ. 50 · (667)

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΑΛΤΩΝ · ΑΠΕΙΡΟΤΑΝ

χωρὶς ἄλλο νὰ σκοτώσῃς τὴν τίγρι μας. Ἔ, λοιπόν, πήγαινε νὰ τὴ βρῆς, πήγαινε νὰ τὴ βρῆς, καὶ σοῦ ὑπόσχομαι ν' ἀγοράσω τὰ μουστάκια της σὲ μιὰ τιμὴ ποὺ δὲν σοῦ πρόσφεραν ποτὲ ὥς τώρα γι' αὐτοῦ τοῦ εἴδους τὰ φυλαχτά.

Ξαναγύρισα στὴν καλύβα τοῦ ἀρχηγοῦ, θυθισμένος στὶς σκέψεις μου. Μποροῦσε τάχα νὰ ὑπάρχῃ, ἔπειτ' ἀπ' ὅλ' αὐτά, καμμιὰ σχέσις μεταξὺ τοῦ μάγου καὶ τῆς τίγρεως;

Ἀποφάσισα ὡστόσο νὰ ἐπιθλέπω τὸ μάγο Φὼ-Τά καὶ μόλις νύχτωσε, μὲ τὴν καραμπίνα μου στὸ χέρι, πῆγα καὶ κρύφτηκα σ' ἕνα σίδεντρο ποὺ ἦταν ἀκριθῶς ἀπέναντι στὴν καλύβα τοῦ γέρου.

Σὲ λίγο μιὰ συναυλία ἀπὸ οὐρλιάσματα ἀκούστηκε ἀπὸ τοὺς σκύλους ποὺ τριγύριζαν στὴν αὐλή της. Τέντωσα τὰ μάτια μου καὶ διέκρινα ἕξαφνα ἕνα πλάσμα παράξενο ποὺ θγῆκε ἀπὸ τὴν καλύθα κι' ἀμέσως κατόπιν ἄκουσα τὰ σκαλοπάτια της νὰ τρίζουν. Ἔπειτα ἀπὸ μιὰ στιγμὴ ἡ πόρτα τοῦ φράχτη ἄνοιξε ἀθόρυθα καὶ ἡ ἀλλόκοτη σιλουέττα γλύστρησε στὸ δρόμο.

Τὴν ἴδια στιγμὴ, τὸ φεγγάρι ἀνέτειλε καὶ εἶδα τότε πὼς ἡ σιλουέττα αὐτὴ ἦταν ἕνα μεγάλο ζῶο.

Εἶδα κατόπιν τὸ ζῶο νὰ παίρνῃ τὸ δρόμο τῆς ζούγκλας, καὶ τὸ ἄφησα νὰ προχωρήσῃ λίγο πρὶν τὸ παρακολουθήσω.

Κάθε τόσο, τὸ ἔχανα γιὰ μιὰ μακρυὰ στιγμὴ ἀπ' τὰ μάτια μου. Ἄναψα τὸ ἠλεκτρικό μου φανάρι καὶ τὸ ἔστρεψα πρὸς τὴν γῆ γιὰ νὰ δῶ, ἀπὸ τὰ ἴχνη ποὺ ἄφηνε, μὲ ποιοῦ εἴδους ζῶο εἶχα νὰ κάνω.

Θὰ τὸ πιστέψῃς, φίλε μου, δὲν ὑπῆρχε κανένα ἴχνος.

Κι' ἔξαφνα ἔχασα τὸ ζῶο ὁριστικά, αὐτὴ τὴ φορά, ἀπ' τὰ μάτια μου.

Τί νὰ ἔκανα; Ἔπρεπε νὰ γυρίσω πίσω...

Μὰ μόλις πῆρα τὸ δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς, στάθηκα καὶ γύρισα τὸ κεφάλι μου ἀπότομα. Εἶχα τὴν ἐντύπωσι ὅτι κάποιος μὲ παρακολουθεῖ. Δὲν ἤμουν πειὰ ἐγὼ ποὺ κυνηγοῦσα τὴν τίγρι, ἡ τίγρις κυνηγοῦσε ἐμένα. Ὡστόσο, γιατὶ αὐτὴ ἡ τελευταία δὲν εἶχε ἀφήσει ἀποτυπώματα;

Γλύστρησα μέσα στὰ δέντρα καὶ περίμενα.

Μερικὲς στιγμὲς πέρασαν κι' ἔξαφνα παρουσιάστηκε τὸ θηρίο. Ἦταν ἡ πιὸ φανταστικὴ τίγρις ποὺ εἶδα σ' ὅλη μου τὴ ζωή. Περπατοῦσε στὰ πισινά της πόδια καὶ ἀντὶ νὰ μὲ παρακολουθῆ μυρίζοντας τὰ ἴχνη μου, κουνοῦσε τὸ κεφάλι της δεξιὰ κι' ἀριστερὰ καὶ φαινόταν νὰ μὲ ζητᾶῃ κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα.

Δὲν τρομάζω εὔκολα, μὰ ὁμολογῶ ὅτι ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἕνας φριχτὸς τρόμος μὲ παρέλυσε κι' ἔκανε νὰ τρέμουν ὅλα μου τὰ μέλη. Ἡ τίγρις θρισκόταν ἀπέναντί μου, ὄρθια, μὲ τὸ κεφάλι της γυρισμένο πρὸς τὸ μέρος μου.

Ἄκουσα τότε ἕνα θόρυθο ἀλλόκοτο σὰν κάποιος νὰ εἶχε ἀγγίξει μιὰ χορδὴ ἄρπας καὶ τὸν θόρυθο αὐτὸν ἀκολούθησε κάτι σὰν σφύριγμα.

Σὲ παρόμοιες περιστάσεις ἐνεργεῖ κανεὶς χωρὶς νὰ σκεφθῆ. Σὲ μισὸ δευτερόλεπτο, στήριξα τὴν καραμπίνα μου στὸν ὦμο μου, σημάδεψα στὴν καρδιὰ τὸ ἀλλόκοτο ζῶο κι' ἔρριξα, κάνοντας συγχρόνως ἕνα πήδημα στὸ πλάϊ. Μὰ χτύπησα ἔτσι δυνατὰ τὸ μέτωπό μου σ' ἕνα χοντρὸ κλαδὶ καὶ ὁ τελευταῖος θόρυθος ποὺ χτύπησε στ' αὐτιά μου πρὶν χάσω τὶς αἰσθήσεις μου, ἦταν ἕνα μούγκρισμα ποὺ ἔσθυσε μέσα στὴ σιωπὴ τῆς νύχτας.

Ὅταν συνῆλθα, ἤμουν ξαπλωμένος στὸ ἔδαφος, μὲ τὴν καραμπίνα μου πλάϊ καὶ ἀπλήγωτος.

Ἔπρεπε νάχω σκοτώσει τὸ ζῶο, εἴτε τίγρις ἦταν ἢ ὄχι.

Σηκώθηκα μ' ἕνα πήδημα κι' ἀναζήτησα τὸ πτῶμα τοῦ θυμάτος μου. Δὲν ἀνακάλυψα τίποτε, οὔτε πτῶμα, οὔτε ἀποτυπώματα, μὰ εἶδα καρφωμένο στὸν κορμὸ ἑνὸς δέντρου, ἕνα θέλος μὲ σιδερένια αἰχμή.

Πῆρα τὸ ὅπλο μου, καθὼς καὶ τὸ θέλος, καὶ ξεκίνησα τὸ δρόμο τοῦ χωριοῦ, μὲ τὴν ἀπόφασι νὰ κάνω στὴν ἄλλη μέρα μιὰ καινούργια ἐπίσκεψι καὶ νὰ τὸν ἀναγκάσω νὰ μοῦ διαφωτίσῃ ὅλ' αὐτὰ τὰ μυστήρια.

Μὰ ἐνῶ περνοῦσα, μπροστὰ στὴν καλύθα τοῦ μάγου Φὼ-Τά, ὑψώνοντας σὲ κάποια στιγμὴ τυχαία τὰ θλέμματά μου πρὸς τὸν οὐρανὸ, εἶδα μιὰ μεγάλη γλῶσσα φωτιᾶς νὰ ἀπετιέται ἀπὸ τὴ στέγη της.

Ἡ καλύθα καιγόταν.

Ἄρχισα νὰ φωνάζω ὅσο πιὸ δυνατὰ μποροῦσα καὶ σὲ λίγο μοῦ ἀπάντησαν ἀπὸ τὸ χωριό.

Μὲ τὸ κοντάκι τοῦ ὅπλου μου, σώριασα καταγῆς τὴν πόρτα τοῦ φραχτῆ, μὰ καθὼς ἔκανα νὰ μπῶ μέσα, μ' ἔσυρε σχεδὸν κάτω ἕνα κοπάδι σκυλιὰ ποὺ ἔφευγαν ξετρελλαμένα ἀπὸ τὴ φωτιά.

Πρὶν νὰ φτάσουν οἱ χωρικοί, ἡ καλύθα ποὺ ἦταν ἀπὸ μπαμποῦ καὶ κλαδιά, καιγόταν ὁλόκληρη. Ἔπειτα τὸ τελευταῖο ὠμα κατέρρευσε ἀπ' τοὺς πασσάλους ποὺ τὸ στηρίζαν καὶ συγχρόνως ἕνας ἀπανθρακωμένος ὄγκος, ἕνα ἀνθρώπινο σῶμα, σωριάστηκε κάτω στὴ γῆ.

Προστατεύοντας τὰ μάτια μου μὲ τὸ ἕνα μου χέρι, πλησίασα καὶ ἔρριξα πρὸς τὰ φλεγόμενα ἐρείπια καὶ τράθηξα τὸ πτῶμα.

Ἦταν τὸ πτῶμα τοῦ μάγου Φὼ-Τά.

Ἡ τίγρις θρισκόταν ἀτέναντί μου...

Ὁ θάνατός του δὲν ἀφοῦσε ἀμφιθολίες. Ἦταν σφαγμένος στὴν ἀσφυξία γιατὶ ἀφοῦ τὸν ἔριξαν στὸ στῆθος μιὰ μεγάλη πλῆγη ἀπὸ σφαῖρα. Ἔμοιαζε ἐπίσης ὅτι φορόταν μερικὲς ἀπὸ πετσὶ σκύλου, τὶς ὁποῖες τὸ χνοῦτωσε μόλις ἦταν γυρισμένο ἀπ' ἐδῶ.

Τὴν ἄλλη μέρα, ἀνοίξαμε τὰ ἀποκαΐδια τῶν ἀλλοφέροντα πράγματα: Ἕνα τρώτοις τὸ κράνος μιᾶς τῶν λωρίας τίγρεως, ἔπειτα τὰ κοσμήματα χαλύθδινα, στὰ ὁποῖα κρεμόντουσαν ἀκόμα ἀνθρώπινα κόκκαλα καὶ τέλος ἕνα τάμπλο...

— Ὥστε, διέκοψα τὸν φίλο μου, ὁ μάγος ὁ Φὼ-Τά...

— ....ἔκανε τὴν τίγρι νὰ μὲ συμπλήρωσε ὁ φίλος μου. Ναί, αὐτὸς ἦταν. Ἀποφασίσαμε νὰ σκότωνε τὰ θύματά του μὲ τὴ θοήθεια τοῦ τέρατος αὐτοῦ καὶ τὰ κατασπαράζῃ μὲ τὰ σιδερένια νύχια του. Ἔτσι ἔπρεπε νὰ ἀποδίδουν τὰ ἀνθρώπινα κλήματά του σὲ μιὰ τίγρι φάντασμα...

Φυσικά, ἡ μπότες ἀπὸ πετσὶ σκύλου ποὺ φόρεσε ὁ μάγος δὲν ἄφηναν κανένα ἴχνος.

Ἡ σφαῖρα μου ἔθαψε τὸ τέρμα στὴ σταδιοδρομία τοῦ παμπόνηρου γέρου καὶ, ὑπόθετω ὅτι, θανάσιμα πληγωμένος, σύρθηκε ὥς τὴν καλύθα του, στὴν ὁποία ἔθαλε φωτιὰ μόνος του γιὰ νὰ μὴ μάθῃ κανεὶς ποτὲ τὸ μυστήριο τῆς ζωῆς του.

Σ. ΡΟΜΠΕΡΤΣΟΝ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΔΙΣΤΙΧΑ

Ἄχ, σιγαλοπερπάτητη καὶ χαμηλοθλεποῦσα,
ἂν εἶχες λίγα πείσματα, διπλὰ θὰ σ' ἀγαποῦσα.

Ἄσπρη, στρογγυλοπρόσωπη καὶ ροδομαγουλοῦσα,
τὴν πέτρα σκίζεις, κάνεις δυὸ μὲ τὸ δικό σου μάτι.

Ἀγαπημένο μου πουλί, πείσματα μὴ κάνῃς,
ἔχω στενάχωρη καρδιά, πεθαίνω καὶ σ' ἀγαπῶ (μὲ χάνεις.

Ξύπνα ζαφεῖρι καὶ ρουμπὶ κ' ἐμεραλδένιο (τοῦ ἀδαμάντου,
ποδχω δυὸ λόγια νὰ σοῦ πῶ ποὺ τὰ κρατῶ (ραπονεμάτου,

ΜΟΝΟΝ ΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

ἀγοράζει, εἰς ἀπολύτως ἱκανοποιητικὰς τιμὰς, παλαιὰ βιβλία, ἐφημερίδας καὶ περιοδικὰ, πρὸ τοῦ 1900, διάφορα φυλλάδια, παληὲς φωτογραφίες, εἰκόνες, ἔγγραφα κτλ. κτλ. Πληροφορίαι: Γραφεῖα «Μπουκέτου», Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 5, Κῆπος Κλαυθμῶνος, 3—9 μ. μ. καθ' ἑκάστην καὶ τὰς Κυριακάς.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Η ΧΕΙΡΟΜΑΝΤΕΙΑ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

(Ἕνα ἐνδιαφέρον ἄρθρο τῆς μεγάλης Ἀμερικανίδος τραγωδοῦ τῆς ὀθόνης καὶ τοῦ θεάτρου Ἔλεν Χέϋζ γιὰ τὰ «μυστικὰ τοῦ χεριοῦ» τῶν «ἀστέρων» τῆς φιλμουπόλεως.)

Κάθε ἠθοποιὸς τοῦ θεάτρου ἢ τοῦ κινηματογράφου ἔχει μιὰ χαρακτηριστικὴ «ἀδυναμία». Ὁ Φρέντερικ Μάρς π. χ. ἀσχολεῖται μὲ τὴ λογοτεχνία, ἡ Γκρέτα Γκάρμπο λατρεύει τὴ μουσική, ὁ Κλάρκ Γκέϊμπλ σπουδάζει τὴ σκηνοθεσία κ' ἡ Μάρλεν Ντῆτριχ, ὅπως θὰ ξέρετε, εἶνε μιὰ ἀξιοθαύμαστος ζωγράφος. Ὅπως ὅλοι λοιπόν, ἔχω κι' ἐγὼ τὴν «ἀδυναμία» μου: τὴ χειρομαντεία! Ἔχω μάθει ὅλα τὰ μυστικὰ ποὺ ἀποκαλύπτουν ἡ μορφὲς τοῦ χεριοῦ καὶ μπορῶ δίχως κανένα δισταγμὸ νὰ «διαθάσω» τὸ χαρακτῆρα τοῦ προσώπου ποὺ ἐξετάζω. Αὐτὴν τὴν τέχνη δὲν τὴν ἔμαθα μόνο ἀπὸ τὰ σχετικὰ βιθλία γιὰ τὴν χειρομαντεία. Μ' αὐτὰ τὴν τελειοποίησα. Τὶς πρῶτες θάσεις, τὴν ἀγάπη γι' αὐτὴ τὴν μυστηριώδη τέχνη, τὶς πρῶτες ὑποδείξεις, μοῦ τὶς ἔδωσε μιὰ γρηὰ Ἐρυθρόδερμος τῶν Σιοῦξ, ὅταν εἴχαμε πάει ἀπὸ τὸ Χόλλυγουντ γιὰ νὰ «γυρίσουμε» ἐκεῖ κάτω, στὴν κατασκήνωσι τῶν Ἐρυθροδέρμων, ἕνα περιπετειῶδες φίλμ γιὰ τὴ ζωή τους. Μὰ ἡ ἱστορία αὐτὴ δὲν εἶνε πρόσφατος. Συνέθη ἐδῶ καὶ δεκαπέντε ὁλόκληρα χρόνια. Ἀπὸ τότε σημείωσα μεγάλες προόδους καὶ τελειοποίησα ὅσο μποροῦσα καλύτερα τὴν τέχνη μου, μὲ τὴν ἀκριθῆ παρατήρησι καὶ τὴν μεγάλη πεῖρα. Ἔτσι, σήμερα, μπορῶ νὰ διαθάσω σ' ἕνα χέρι ὅλα τὰ μυστικὰ ἑνὸς ἀνθρώπου. Κι' ἐπειδὴ ἡ τέχνη μου αὐτὴ δὲν ἔχει τίποτε τὸ ἀπόκρυφο, γι' αὐτὸ εὐχαρίστως θὰ σᾶς ἀποκαλύψω τὰ πιὸ ἐνδιαφέροντα καὶ τὰ πιὸ χαρακτηριστικὰ μυστικὰ τῆς χειρομαντείας.

Ἡ Γκρέτα Γκαρμπο, ἂν προσέξατε, ἔχει μικρὰ χέρια. Αὐτὸ εἶνε μιὰ ἀλάνθαστη ἔνδειξι ὅτι εἶνε ἕνα μεγάλο ταλέντο, μιὰ ἐξαιρετικὴ φύσις. Ὅλοι οἱ μεγάλοι ἄνθρωποι εἶχαν μικρὰ χέρια. Ὁ Μέγας Ναπολέων, ἡ μεγάλη τραγωδὸς Σάρα Μπερνάρ, ὁ Ραφαῆλος, ὁ Ρακίνας, εἶχαν μικρὰ χέρια. Τὰ μεγάλα χέρια φανερώνουν μέτριο ἄνθρωπο καὶ προικισμένο μὲ πολὺ λίγα χαρίσματα. Προσέξετε ὅμως μήπως κάνετε καμμιὰ σύγχυσι καὶ νομίσετε ὅτι τὰ μικρὰ χέρια εἶνε τὰ μικροσκοπικὰ καὶ τὰ μεγάλα, ὅτι εἶνε τὰ... κανονικά. Πρέπει νὰ ἔχετε στὸ νοῦ σας τὴν ἀναλογία τους μὲ τὸ σῶμα καὶ γενικῶς μὲ τ' ἄλλα μέλη τοῦ σώματος.

Οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἔχουν μεγάλα, χοντρὰ καὶ θαρειὰ χέρια, ἀντέχουν καρτερικὰ στὸ σκληρὸ ἀγῶνα τῆς ζωῆς καὶ ἀντιμετωπίζουν μὲ κάποια μοιρολατρεία τὶς ἀντίξοες περιστάσεις. Τὸ περίεργο τώρα εἶνε ὅτι οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἔχουν μεγάλα χέρια ἀγαποῦν τὰ μικρὰ σπίτια καὶ τὶς λεπτὲς δουλειές, καὶ τὰ γράμματά τους εἶνε μικροσκοπικά. Κι' ἀντιθέτως, ἄνθρωποι μὲ μικρὰ χέρια καταστρώνουν μεγαλεπήβολα σχέδια καὶ δὲν μποροῦν νὰ ζήσουν ἄνετα παρὰ σὲ μεγάλα σπίτια. Ὁ «Σαρλώ», ὁ διάσημος Τσάρλι Τσάπλιν, ἔχει μικρὰ χέρια. Ἔ, λοιπόν, ἡ θίλλα του στὸ Μπέβερλυ Χίλς ἔχει τεράστιες διαστάσεις! Εἶνε ἡ πιὸ μεγάλη ἀπ' ὅλες τὶς θίλλες τῶν «ἀστέρων».

Κυττάξετε τώρα τὴν παλάμη τοῦ δεξιοῦ χεριοῦ σας. Τί θλέπετε; Διάφορες γραμμὲς καὶ ἕνα ἐξόγκωμα μικρὸ ἢ μεγάλο στὴ ρίζα κάθε δακτύλου. Τόσο αὐτὲς ἢ γραμμὲς ὅσο καὶ τὰ ἐξογκώματα, ἔχουν τὴ σημασία τους. Τὸ ἐξόγκωμα λοιπὸν ποὺ ὑπάρχει κάτω ἀπὸ τὸν ἀντίχειρα φανερώνει μιὰ ἰδιαίτερη ἀγάπη γιὰ τὶς ὑλικὲς ἀπολαύσεις τῆς ζωῆς. Ἐπίσης ὅμως δείχνει κι' ἕναν ἄνθρωπο μὲ καλὸ γοῦστο, μὲ καλαισθησία. Τὸ ἐξόγκωμα κάτω ἀπὸ τὸν ἀντίχειρα ἀποκαλύπτει μιὰ σταθερὴ ἐμπιστοσύνη στὴ φιλία καὶ μιὰ ἀγάπη γιὰ τὶς κοινωνικὲς σχέσεις. Τὸ ἐξόγκωμα κάτω ἀπὸ τὸ μεσο δάκτυλο μᾶς παρουσιάζει ἕναν ἄνθρωπο ποὺ ἔχει σωστὴ ἀντίληψι τῆς ζωῆς, πρακτικὸ πνεῦμα καὶ μεγάλη διάθεσι γιὰ δράσι. Κατόπιν, τὸ ἐξόγκωμα κάτω ἀπὸ τὸν παράμεσο, φανερώνει μεγάλη ἀγάπη πρὸς τὰ ζῶα καὶ τέλος, κάτω ἀπὸ τὸν μικρὸ δάκτυλο, δείχνει εὔθυμο καὶ ἀνοιχτόκαρδο ἄνθρωπο.

Ἡ Τζίντζερ Ρότζερς, ἡ μεγάλη χορεύτρια τοῦ Χόλλυγουντ, ἔχει ἕνα φανερὸ «θουναλάκι» στὴ ρίζα τοῦ μικροῦ δακτύλου καὶ τῶν δυὸ χεριῶν της. Κι' ὅπως θὰ ξέρετε, ἡ Τζίντζερ Ρότζερς ζῆ διαρκῶς μέσα σὲ μιὰ τρελλὴ εὐθυμία.

* * *

Ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὸ σχῆμα τοῦ χεριοῦ μποροῦμε νὰ μαντεύσουμε πολλὰ πράγματα. Ἂν εἶνε λίγο φουσκωμένο στὸ ἐξωτερικὸ μέρος του, αὐτὸ δείχνει φαντασία καὶ κλίσι πρὸς τὶς καλὲς τέχνες. Πολλοὶ συγγραφεῖς καὶ ζωγράφοι ἔχουν αὐτὸ τὸ διακριτικὸ στὸ χέρι τους. Ὅσο γιὰ τὴν παλάμη, ὅταν εἶνε φουσκωτή, παχουλή, προδίδει ἄνθρωπο ὀξύθυμο καὶ γκρινιάρη, ἐνῶ ὅταν εἶνε κοίλη, φανερώνει ἕνα φιλήσυχο καὶ ἀγαθὸ χαρακτῆρα. Τὸ χέρι τῆς Κλάρας Μπόου εἶνε παχουλό, φουσκωτὸ καὶ μπορεῖ κανεὶς νὰ πῆ ὅτι εἶνε ὑπόδειγμα γυναίκας ποὺ τὶς ἀρέσουν ἡ φιλονεικίες. Κι' ἀλήθεια, μήπως ξεχάσθηκαν οἱ ἱστορικοὶ καυγάδες καὶ τὰ σκάνδαλα τῆς Κλάρας Μπόου στὸ Χόλλυγουντ;

Ἡ κοίλη παλάμη τῆς Κάθριν Χέπμπουρν ἀντιθέτως δικαιολογεῖ τὸν ἤρεμο καὶ «ἀδαμάντινο» χαρακτῆρα της.

Μετὰ τὴν παλάμη, ἔρχονται τὰ δάχτυλα. Ἂν τὰ δάχτυλα εἶνε πιὸ μεγάλα ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς παλάμης, μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι ἀποδίδουν ἄνθρωπο μὲ στενὸ μυαλὸ καὶ μὲ σκληρὰ αἰσθήματα. Τέτοια δάχτυλα δείχνουν τὸν ἄνθρωπο τῶν ἐνστίκτων. Τέλος, ὁσοστὴ ἁρμονία ἀνάμεσα στὸ μῆκος τῶν δαχτύλων καὶ τῆς παλάμης, φανερώνει ἕνα λογικὸ ἄνθρωπο. Ἕνα τέτοιο χέρι ἔχει ὁ Οὐάλλας Μπήρρυ. Κι' ὅλοι οἱ «ἀστέρες» ξέρουν πολὺ καλὰ ὅτι ὁ μεγάλος αὐτὸς ἠθοποιὸς ἔχει μιὰ τετράγωνη λογικὴ καὶ μιὰ πλήρη κυριαρχία ἐπὶ τῶν αἰσθημάτων του.

Ἔλεν Χέϋζ

Ἂς προσέξουμε τώρα καὶ κάτι ἄλλο στὰ δάκτυλα: Μερικοὶ ἄνθρωποι δὲν μποροῦν νὰ τεντώσουν κατὰ τὰ δάχτυλά τους, οὔτως ὥστε τὸ ἀνοιγμά τους, δηλαδὴ ἡ ἀπόστασις τοῦ ἑνὸς ἀπὸ τὸ ἄλλο, νὰ εἶνε μεγάλη. Τέτοιοι ἄνθρωποι λοιπὸν εἶνε ἀμέτοχοι, ἰδιοτροπίες, δὲν πιστεύουν στὴν φιλία, δὲν ἔχουν ἐμπιστοσύνη στὸν ἑαυτό τους καὶ γενικῶς εἶνε ἀπαισόδοξοι. Ἀντιθέτως, ὅσοι μποροῦν ν' ἀνοίξουν πολὺ τὰ δάχτυλά τους, δείχνουν ἔτσι ὅτι εἶνε εὐστροφοι, ἐπιδέξιοι κι' ὅτι τὰ θγάζουν πέρα στὴ ζωή. Οἱ μεγάλοι τυχοδιῶκτες ἔχουν τὰ δάχτυλα τεντωμένα πρὸς τὰ ἔξω, φανερώνοντας ἄνθρωπο ἐπιπόλαιο. Τὰ δάχτυλα ὅμως ποὺ εἶνε τελείως ἴσια, δείχνουν εὐθὺ χαρακτῆρα καὶ ἄνθρωπο ποὺ γίνεται ἰδανικὸς σύζυγος. Τὸ ἴδιο ἀκριθῶς μποροῦμε νὰ ποῦμε καὶ

Ἂς προσέξουμε τώρα καὶ κάτι ἄλλο στὰ δάχτυλα: Μὰ μποροῦμε νὰ κάνουμε κι' ἄλλες παρατηρήσεις. Ὅταν τὰ τεντωμένα δάχτυλα γέρνουν πρὸς τὰ ἔξω, φανερώνουν ἄνθρωπο ἐπιπόλαιο. Τὰ δάχτυλα ὅμως ποὺ εἶνε τελείως ἴσια, δείχνουν εὐθὺ χαρακτῆρα καὶ ἄνθρωπο ποὺ γίνεται ἰδανικὸς σύζυγος. Τὸ ἴδιο ἀκριθῶς μποροῦμε νὰ ποῦμε καὶ

(Συνέχεια στὴ σελίδα 51)

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΑΣ

Τοῦ ΠΑΥΛΟΥ ΝΤ'ΑΙΓΚΡΕΤΟ

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἡ βαρώνη Γιόκομπσεν ἄκουσε τὸν ἀρχηγὸ τῆς Ἀσφαλείας μὲ μεγάλη προσοχὴ κι' ἔπειτα τοῦ ἀπάντησε:

—Μιλᾶτε, κύριε, σὰν τίμιος ἄνθρωπος καὶ ἡ δήλωσις ποὺ μοῦ κάνατε δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ μεγαλώση τὴν ἐμπιστοσύνη μας σὲ σᾶς.

Πολὺ συγκινημένος ὁ κ. Ζερβαὶ ὁ-ποκλίθηκε σιωπηλά.

Ἡ βαρώνη ἐπρόσθεσε κατόπιν:

—Ἐξακολουθῆστε νὰ ἐργάζεστε βασιζόμενος στὸ ἴχνος αὐτό, φροντίστε δηλαδὴ νὰ μάθετε ἂν ἡ κόμησσα ντὲ Ροσθὲλ δὲν μᾶς ἐξηπάτησε πρὸ δεκαετίας ὅλους ὡς πρὸς τὴν ἀληθινή της ταὐτότητα.

—Μάλιστα, κυρία βαρώνη. Ἄρχισα κιόλας τὶς σχετικὲς ἐνέργειές μου. Ἀλλὰ πρέπει νὰ ἐνεργῆτε καὶ σεῖς...

—Ἐγώ, δήλωσε ἡ Παυλίνα, ἀναζήτησα ὅλα τὰ πρόσωπα ποὺ στὸ παρελθὸν ἀνεμίχθησαν στὴ ζωὴ τοῦ μαρκησίου ντὲ Σάντα Κρούζ... Ξαναθρῆκα λοιπὸν κάποιον παλιό του φίλο ποὺ ζῆ ἀκόμα, τὸν κ. Βαλλιὲ, πρώην πρόξενο τῆς Γαλλίας. Μὰ αὐτὸς δὲν ἦταν σὲ θέσι νὰ μοῦ δώση καμμιὰ ἐνδιαφέρουσα πληροφορία. Μοῦ ὑπέδειξε ὅμως τρεῖς - τέσσερες ἄλλους παληοὺς φίλους του ποὺ ἴσως νὰ ἦσαν καλύτερα πληροφορημένοι ἀπ' αὐτόν. Οἱ δυὸ ἀπ' αὐτοὺς, τοὺς ὁποίους ἔσπευσα νὰ βρῶ ἀμέσως, δὲν ἤξεραν τίποτε γιὰ τοὺς ἔρωτες τοῦ μαρκησίου. Ὁ τρίτος ὅμως, ὁ κ. ντὲ Βαρὲν, ὁ ὁποῖος εἶχε δράσει στοὺς κύκλους τῆς ἀριστοκρατίας τῆς Κούβας, μὲ πληροφόρησε ὅτι ὁ μαρκήσιος ντὲ Σάντα Κρούζ εἶχε μιὰ ἐρωμένη στὴ νῆσο τοῦ Ἁγίου Θωμᾶ, ἡ ὁποία τὸν εἶχε ξετρελλάνει. Μιὰ θαλαμηγὸς, θαυμάτον μετέφερε κοντὰ στὴν ἐρωμένη του μὲ τὴν μεγαλύτερη μυστικότητα. Καὶ ὁ κ. ντὲ Βαρὲν, συμπληρώνοντας τὶς πληροφορίες του, πρόσθεσε: «Στὴν λεωφόρο Μαζεντὰ κάθεται μιὰ ἡλικιωμένη κυρία, ἡ κ. Φλοράνζ, ἡ ὁποία κατάγεται ἀπὸ τὴ νῆσο τοῦ Ἁγίου Θωμᾶ καὶ ἡ ὁποία, ἂν πραγματικὰ ὁ μαρκήσιος ντὲ Σάντα Κρούζ πήγαινε στὸ νησὶ αὐτὸ, θὰ σᾶς πληροφορήση καλύτερα ἀπὸ κάθε ἄλλον σχετικῶς».

—Λοιπόν; ρώτησε ὁ κ. Ζερβαὶ, τὴν εἴδατε αὐτὴ τὴν κ. Φλοράνζ;

—Πῆγα τρεῖς φορὲς στὸ σπίτι της, ἀπάντησε ἡ Παυλίνα. Τὶς δυὸ πρῶτες φορὲς, ἡ θυρωρὸς μὲ πληροφόρησε ὅτι ἡ κυρία της ἔλειπε σὲ ταξίδι, ἀλλὰ δὲν μπόρεσε νὰ μοῦ πῆ ποῦ. Τὴν τρίτη φορὰ στάθηκα πιὸ τυχερὴ, γιατὶ ἡ θυρωρὸς μὲ πληροφόρ. σε ὅτι ἡ κ. Φλοράνζ ἐπιστρέφει αὔριο. Θὰ πάω λοιπὸν αὔριο καὶ θὰ καταβάλω κάθε προσπάθεια γιὰ νὰ τῆς ἀποσπάσω ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερες πληροφορίες Νὰ ἔλτε βέβαιος γι' αὐτό.

—Καλά, ἀπάντησε ὁ κ. Ζερβαὶ, ὁ ὁποῖος σηκώθηκε. Ἐγὼ συγχρόνως θ' ἀρχίσω τὶς ἔρευνές μου γιὰ ν' ἀνακαλύψω τὸ μικρὸ μέγαρο τῆς ὁδοῦ Πύργου στὸ Πασσὺ, ὅπου ἔμενε ἡ μητέρα τοῦ Ροθέρτου. Χαίρετε, κυρία βαρώνη...

Ἦταν ἕτοιμος νὰ φύγη, ὅταν ἡ Παυλίνα τὸν ἐκράτησε ρωτῶντας τον:

—Πιστεύετε ὅτι ὁ εἰσαγγελεὺς κ. Γκρολιὲ - Σαθερὺ, θὰ μοῦ δώση τὴν ἄδεια νὰ ἐπισκεφθῶ τὸν Ροθέρτο;

—Εἶνε παντοδύναμος, κυρία βαρώνη, καὶ στὴν περίστασι αὐτὴ μπορεῖ νὰ κάνη ὅ,τι θέλει...

Ἡ Παυλίνα ἔρριξε ἕνα βλέμμα πρὸς τὴν φράγκα.

Πρὶν περάσουν εἰκοσιτέσσερες ὧρες, θὰ εἶχαν βέβαια τὴν ἄδεια ποὺ τόσο ποθοῦσαν...

* * *

Τὴν ἄδεια ὅμως αὐτὴ δὲν τὴν ἐπῆραν τόσο εὔκολα ὅσο ἔλπιζε ἡ Παυλίνα. Ὁ εἰσαγγελεὺς ἔλειπε ἀπὸ τὸ Παρίσι καὶ ἡ οἰκογένειά του δὲν ἤξερε πότε θὰ ἐπέστρεφε. Ἀδιάφορο, ἡ βαρώνη Γιόκομπσεν δὲν ἔχασε τὸ θάρρος της.

Κατὰ τὶς δυὸ τὸ ἀπόγευμα τῆς ἴδιας ἡμέρας, ἀφοῦ καταράστηκε εἴκοσι φορὲς τὸ ρολόϊ της ποὺ προχωροῦσε τόσο ἀργὰ, πῆγε στὸ σπίτι τῆς κ. Φλοράνζ, στὴν λεωφόρο Μαζεντά.

Ἐκεῖ τὴν ὑποδέχτηκε ἡ θυρωρὸς μὲ μεγάλες περιποιήσεις, ποὺ ἔδειχναν καθαρὰ πόσα ἠγεμονικὰ ποσοστὰ εἶχε πάρει ἀπὸ τὴν Παυλίνα.

—Ἡ κυρία ντὲ Φλοράνζ ἐπέστρεψε σήμερα τὸ πρωΐ, τῆς ἀνήγγειλε ἡ θυρωρός.

—Ἀλήθεια; ἔκανε μὲ χαρὰ ἡ Παυλίνα.

—Ναί, τὴν εἰδοποίησα ὅτι ἤρθατε πολλὲς φορὲς καὶ τὴν ζητήσατε... Κολακεύτηκε πολὺ ἀπ' αὐτὸ καὶ θὰ σᾶς ἦταν εὐχαρίστως. Ἀλλὰ θ' ἀναγκασθῆτε νὰ περιμένετε λίγο, ἡ κυρία ντὲ Φλοράνζ εἶνε γρηᾶ καὶ θὰ κοιμᾶται ἀκόμα. Μπορεῖτε ὅμως ν' ἀνεβῆτε. Ἡ Καρλότα ἡ μαύρη κοπέλα της, θὰ σᾶς τὰ πῆ ὅλ' αὐτὰ καλύτερ' ἀπὸ μένα.

Ἡ Παυλίνα ἀνέβηκε γρήγορα τὶς ἀτελείωτες σκάλες τοῦ ψηλοῦ ἐκείνου σπιτιοῦ καὶ χτύπησε τέλος τὴν πόρτα τοῦ διαμερίσματος τῆς κ. ντὲ Φλοράνζ.

Μιὰ μαύρη ὑπηρέτρια, πολὺ παχειὰ καὶ πολὺ συμπαθητική, τῆς ἄνοιξε. Ὅπως εἶχε προβλέψει ἡ θυρωρὸς ἡ κ. ντὲ Φλοράνζ κοιμόταν ἀκόμα καὶ μὲ δυσκολία ἡ Παυλίνα κατώρθωσε νὰ συγκρατήση τὴν μαύρη της ὑπηρέτρια ποὺ ἤθελε νὰ πάη νὰ τὴν ξυπνήση ἀμέσως. Ἄλλως τε, τώρα ἡ λη τὴν ἀνυπομονησία της, ἡ Παυλίνα δὲν ἦταν καθόλου δυσαρεστημένη ποὺ θὰ ἔμενε λίγη ὥρα μὲ τὴν μαύρη, ἔτσι θὰ μποροῦσε νὰ λάβη ἀπ' αὐτὴ μερικὲς πληροφορίες γιὰ τὴν κ. Φλοράνζ.

Αὐτὸ δὲν ἦταν δύσκολο. Ἡ Καρλότα, ὅπως ἔλεγε μαύρες, ἦταν ἀνοιχτοκαρδη καὶ πολὺ φλύαρη κι' ἄρχισε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ τὴν κουβέντα.

Ἔτσι ἡ Παυλίνα ἔμαθε ὅτι ἡ κ. ντὲ Φλοράνζ εἶχε φτάσει ἀπὸ τὴν νῆσο τοῦ Ἁγίου Θωμᾶ πρὸ πέντ' - ἑξῆ χρόνια καὶ νὰ ἐγκατασταθῆ στὸ Παρίσι, κοντὰ στὸ γυιό της ὁ ὁποῖος ἔμενε ἀπὸ καιρὸ ἐκεῖ.

Μὰ δὲν μποροῦσε νὰ συνηθίση ἀκόμα στὴν ἀλλαγὴ τοῦ τόπου τῆς διαμονῆς κ' ὑπέφερε πολὺ ἀπὸ τὸ κρύο. Εἶχε μάλιστα ἐπιστρέψει ἀπὸ καιρὸ στὶς Ἀντίλλες γιὰ νὰ ἐξ εἶχε τὶς δυὸ μικρὲς ἐγγονές της, τὰ παιδιὰ τοῦ γυιοῦ της ποὺ τὶς ἐλάτρευε καὶ ποὺ δὲν ἤθελε νὰ τὶς ἀφήση.

Ἡ Καρλότα ἐξακολουθοῦσε νὰ μιλᾶη, ὅταν ἔξαφνα ἡ κ. χτύπημα κουδουνιοῦ τὴν διέκοψε. Σηκώθηκε ἀμέσως καὶ εἶπε:

—Ἡ κυρία ξύπνησε. Δὲν θὰ περιμένετε πειὰ πολύ.

Καὶ ἄφησε τὴν βαρώνη Γιόκομπσεν μόνη.

Ἔπειτα ἀπὸ δέκα λεπτὰ ἀκούστηκε θόρυβος στὴν πόρτα καὶ μιὰ μικροκαμωμένη καὶ κομψὴ γρηᾶ φάνηκε ἀγκαλιαζομένη στὸ μπράτσο τῆς Καρλότας.

Μιὰ καλύπτρα ἀπὸ λεπτὲς δαντέλλες σκέπαζε τὰ ἀσημένια μαλλιά της ποὺ ἦσαν πιὸ λεπτὰ κι' ἀπ' τὴ τάξι.

Τὰ μάτια της ἦσαν θαυμάσια, σχεδὸν νεανικά, γεμάτα ἀπειρη ἀγαθότητα.

Ἡ Παυλίνα ἔνοιωσε ἀμέσως μιὰ στοργὴ γιὰ τὴν συμπαθητικὴ γρηᾶ κυρία.

—Κυρία, τῆς εἶπε, ἤρθα νὰ σᾶς ἐνοχλήσω μὲ πληροφορία ποὺ μ' ἐνδιαφέρει πολύ. Εἶμαι ἡ βαρώνη Γιόκομπσεν. Πρὸ ἐτῶν ἔχασα τὸν μονογενῆ μου γυιό, τὸ ὁποῖος πεθαίνοντας μ' ἐξόρκισε νὰ φροντίσω γιὰ τὸ παιδί του ποὺ ἄφησε ἀπροστάτευτο σ' αὐτὸ τὸν κόσμο. Ἔτσι σώς, χάρις στὶς πληροφορίες ποὺ θὰ μοῦ δώσετε, θὰ μπορέσω νὰ ἀνακαλύψω τὰ ἴχνη τοῦ παιδιοῦ μου, τὰ ὁποῖα τοῦ κάκου ἀναζήτησα τόσοι χρόνια τώρα.

Ἡ φωνὴ τῆς Παυλίνας, καθὼς ἐξακολουθοῦσε νὰ μιλᾶη γιὰ τὸ πεθαμένο παιδί της, ἔγινε τόσο βαθειὰ συγκινημένη, κ' ἡ ἀγωνία τὴν βαθειὰ συγκινημένη, κ' ἡ ἀγωνία τῆς ἀγωνίας τῆς δὲν ἄργησε νὰ μεταδοθῆ καὶ στὴν γρηᾶ κυρία, ἡ ὁποία ψιθύρισε μὲ συμπόνοια:

—Ὦ! σᾶς λυποῦμαι πολύ, κυρία μου. Νὰ εἶστε βέβαιη πὼς θὰ κάνω ὅ,τι μπορῶ νὰ κάνω γιὰ σᾶς.

Ἡ Καρλότα ποὺ ἄκουμποῦσε μὲ οἰκειότητα στὴν πολυθρόνα τῆς κυρίας της, ἔχυνε θερμὰ δάκρυα.

—Ἔχω σπουδαίους λόγους νὰ πιστεύω ὅτι τὸν ἔγγονό μου μοῦ τὸν ἔπῆρε κάποια γυναῖκα ποὺ τὴν ἔλεγαν Μαχὸ ἡ ἡ κόρη της, ποὺ ἦσαν κ' ἡ δυὸ ἀπὸ τὸν Ἅγιο Θωμᾶ. Μήπως τὴν ἐγνωρίσατε τὴ γυναῖκα αὐτή;

Ἀλλὰ τὸ ὄνομα τῆς Μαχὸ δὲν φάνηκε νὰ ξυπνάη καμμιὰ ἀνάμνησι στὸ μυαλὸ τῆς κ. ντὲ Φλοράνζ.

—Μαχό! Μαχό! ἐπαναλαβαίνω πολλὲς φορές. Ὄχι! Ποτέ μου δὲν ἐγνώρισα καμμιὰ γυναῖκα μ' αὐτὸ τὸ ὄνομα.

Ἔξαφνα, τὰ μάτια τῆς μαύρης Καρλόττας ἔλαμψαν σὰν ἀναμμένα κάρβουνα.

—Ὄχι! Ὄχι! φώναξε. Ἡ κυρία τὴν ἐγνώρισε πολὺ καλὰ τὴν Μαχό... Εἶν' ἡ γυναῖκα ἐκείνη ποὺ κατοικοῦσε στὴν ὁραία ἔπαυλι τῶν Βεγγαλὶ καὶ ἡ ὁποία ἔκανε τόσο θόρυβο στὸν Ἅγιο Θωμᾶ.

—Ἀπατᾶσαι, Καρλότα, τὴν διέκοψε ἡ κ. ντὲ Φλοράνζ. Ἡ γυναῖκα αὐτὴ ποὺ ἦταν ἡ πιὸ ἀναίσχυντη γυναῖκα τοῦ κόσμου, δὲν λεγόταν Μαχό. Δὲν θυμᾶμαι τὸνομά της, ἀλλ' ἀσφαλῶς δὲν τὴν ἔλεγαν ἔτσι.

—Εἶχατε ἀκούσει νὰ τὴν λένε Μαρκησία, ἀπάντησε ἡ ὑπηρέτρια στὴν κυρία της. Πραγματικὰ, ἔτσι ἦταν γνωστὴ στὸν Ἅγιο Θωμᾶ. Ἀλλὰ μιὰ ἐξαδέλφη μου, ἡ Ἀθηνᾶ Κασσάρα, ἦταν στὴν ὑπηρεσία της κι' ἔτσι ἔμαθα πὼς τὸ πραγματικὸ ὄνομα εἶνε Μαχό.

—Ξέρετε γιατὶ τὴν ἀποκαλοῦσαν μαρκησία; ρώτησε ἡ Παυλίνα, ἡ ὁποία ἀκούγοντας αὐτὴ τὴν λέξι ἀνατρίχιασε.

—Μάλιστα, ἀποκρίθηκε ἀμέσως ἡ Καρλότα, γιατὶ τὴν συντηροῦσε κάποιος μαρκήσιος ἀπὸ τὴν Ἀβάνα, ὁ ὁποῖος καταστρεφόταν, καθὼς ἔλεγαν, γι' αὐτήν.

—Καὶ πῶς λεγόταν αὐτὸς ὁ μαρκήσιος;

—Δὲν ξέρω. Κανένας δὲν τὸ ἔμαθε ποτέ. Ἀλλὰ ἦταν ὡραιότατος ἄνδρας. Τὸν εἶδα ὅταν ἤμουν νέα καὶ μοῦ φαίνεται ὅτι τὸν βλέπω ἀκόμα. Ἔμενε ὁλόκληρους μῆνες κοντὰ στὴν Μαχὸ καὶ ὅταν ἔφευγε, ἐκείνη παραδίδοταν σὲ κάθε εἴδους ἀκολασίες καὶ δεχόταν στὴν ἔπαυλί της ἕνα σωρὸ ἄνδρες. Ἡ Μαχὸ λοιπὸν αὐτὴ εἶχεν ἀποκτήσει καὶ μιὰ κόρη ἀπὸ τὸν μαρκήσιο, τὴν μικρὴ Ζουανέτα.

Μόλις ἄκουσε τὴν τελευταία αὐτὴ φράσι, ἡ Παυλίνα ἔγινε πιὸ χλωμὴ ἀπὸ νεκρὴ, ἐνῶ ἡ κυρία ντὲ Φλοράνζ ἔλεγε μὲ τόνο περιφρονητικὸ στὴν Καρλόττα:

—Ὦ! μιὰ κόρη ἀπὸ τὸν μαρκήσιο; Μὰ μήπως ἡ γυναῖκες αὐτὲς ξέρουν ποτὲ ποιὸς εἶνε ὁ πατέρας τοῦ παιδιοῦ τους;

—Ἀ! ὅσο γιὰ τὴν Ζουανέτα, ἀποκρίθηκε ζωηρὰ ἡ Καρλότα, ἔφτανε κανεὶς νὰ τὴν ἰδῆ, γιὰ νὰ βεβαιωθῆ πὼς εἶνε κόρη τοῦ μαρκησίου. Ὅσοι εἶδαν τὸν μαρκήσιο ἔστω καὶ μιὰ φορὰ, δὲν μποροῦσαν νὰ γελαστοῦν... Ποτὲ τέτοια ὁμοιότης δὲν φάνηκε στὸν κόσμο... Οὔτε τὰ δύο κομμάτια τοῦ ἴδιου μήλου δὲν εἶνε τόσο ὅμοια μεταξύ τους... Ἡ Ζουανέτα, ἀξέρετε, ἦταν τῆς ἴδιας ἡλικίας μὲ μένα κι' ἔπαιζα συχνὰ μαζύ της στὸν κῆπο τῆς ἐπαύλεως τῶν Βεγγαλί... Ἐκεῖ εἶδα καὶ τὸν μαρκήσιο καὶ σᾶς διαβεβαιῶ πὼς ἡ ὁμοιότης μεταξὺ τοῦ πατέρα καὶ τοῦ νόθου παιδιοῦ του ἦταν ἀφάνταστη.

—Καὶ τί ἔγινε αὐτὴ ἡ Ζουανέτα; ρώτησε ἡ Παυλίνα καταγοητευμένη ἀπὸ τὴν τροπὴ ποὺ ἔπαιρνε ἡ συζήτησις καὶ ἀναγκαζόμενη νὰ μὴ ἐκφράσῃ τὴν ἀγανάκτησί της ἀπὸ τὴν ἀνθρώπινες προσπάθειες γιὰ νὰ μὴν ἀνακαλύψουν οὔτε ἡ κ. ντὲ Φλοράνζ, οὔτε ἡ μαύρη τὴν μεγάλη ταραχή.

Χωρὶς πολλὲς παρακλήσεις, ἡ Καρλότα ἐξακολούθησε:

—Ἡ Ζουανέτα ἦταν δεκάξη χρόνων ὅταν μιὰ τρομερὴ ἐπιδημία κίτρινου πυρετοῦ ἐνέσκηψε στὶς Ἀντίλλες...

Ἡ βαρώνη Γιόκομπσεν νόμισε τὴ στιγμὴ ἐκείνη ὅτι ἡ ζωὴ θέλησε νὰ τὴν ἐγκατέλειπε. Θυμήθηκε ὅτι κατὰ τὴν τρομερὴ ἐκείνη ἐπιδημία εἶχε πεθάνει ὁ σύζυγός της, ὁ βαρῶνος Πέτρος Γιόκομπσεν, ἀφοῦ προηγουμένως τὴν ἔσωσε.

Ἔκλεισε τὰ μάτια της, ἐνῶ, μέσα στὸ μισόφωτο τῆς αἰθούσης, ἡ Καρλότα, χωρὶς ν' ἀντιλαμβάνεται τὴ μεγάλη ταραχὴ τῆς βαρώνης, ἔξακολούθησε:

—Εἶπαν λοιπὸν τότε ὅτι ὁ μαρκήσιος πέθανε ἀπὸ κίτρινο πυρετό. Τὸ βέβαιο εἶνε ὅτι ποτὲ πειὰ δὲν ξαναφάνηκε στὴν ἔπαυλι τῶν Βεγγαλί. Ἡ Μαχὸ, ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ ζῆ ἄτακτα καὶ νὰ κάνη μεγάλα ἔξοδα, πολὺ γρήγορα θάπεφτε στὴ μεγαλύτερη φτώχεια, γιατὶ δὲν ἦταν πειὰ νέα, ἀν ἡ Ζουανέτα δὲν στεκόταν κατὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἱκανὴ νὰ συντηρήση τὸ σπίτι, κάνοντας τὴ ζωὴ ποὺ ἔκανε κ' ἡ μητέρα της... Ἡ Ζουανέτα ἦταν χίλιες φορὲς πιὸ γοητευτικὴ ἀπ' ὅ,τι ἦταν ἄλλοτε ἡ Μαχό. Ἤταν προικισμένη μὲ μιὰ ὑπέροχη ὠμορφιὰ ποὺ τῆς τὴν εἶχε κληρονομήσει ὁ πατέρας της, ὁ μαρκήσιος. Ἄρχισε μιὰ ζωὴ διασκεδάσεων, μιὰ ζωὴ ἀκόλαστη, ἀπέναντι στὴν ὁποία ἡ ζωὴ τῆς Μαχὸ ἦταν ὅσιος ἁγίας. Ἐρχόντουσαν νέοι ἐπίτηδες γιὰ νὰ τὴν δοῦν ἀπὸ παντοῦ, ἀπὸ τὴν Ἀβάνα, ἀπὸ τὴν Μαρτινίκα, ἀπὸ τὴν Γουαδελούπα καὶ μακρύτερα ἀκόμα. Δὲν ἦταν καθόλου δύσκολη στὸν ἔρωτά της καὶ τὰ πάντα ἦσαν καλὰ γι' αὐτὴν, φτάνει νὰ διασκέδαζε καὶ νὰ ἔπαιρνε πολλὰ χρήματα. Ἡ Ζουανέτα ταξίδευε πολὺ καὶ γινόταν ἀφαντη, πότε μὲ τὸν ἕνα καὶ πότε μὲ τὸν ἄλλο, ἐπὶ μῆνες ὁλόκληρους. Μιὰ μέρα, γυρίζοντας ἀπὸ ἕνα ταξίδι της, ἔφερε μαζύ της ἕναν νεαρώτατο κύριο, πολὺ ἀριστοκράτη καὶ πολὺ πλούσιο.

—Πῶς λεγόταν ὁ κύριος αὐτός; ρώτησε ἡ Παυλίνα, ποὺ ὅλο τὸ αἷμα της εἶχε φύγει πειὰ ἀπ' τὶς φλέβες της.

—Ὦ! τὰ ὀνόματα τῶν ἐραστῶν τῆς ποὺ δὲν ἦσαν ἀπὸ τὸν Ἅγιο Θωμᾶ, ἀπάντησε ἡ Καρλότα, κανεὶς ποτὲ δὲν τὰ μάθαινε. Γινόντουσαν γνωστοὶ ἀπὸ τὴν ἐθνικότητά τους καὶ ὁ κόσμος τοὺς ἔλεγε: «Ὁ Γάλλος», «ὁ Ἱσπανὸς» ἢ «ὁ Ἀμερικάνος», ἢ μὲ τὸν τίτλο τους. Ἔτσι τὸν νεαρὸ αὐτὸν κύριο, ποὺ σᾶς ἀνέφερα, τὸν ἔλεγαν ὁ μικρὸς βαρῶνος, γιατὶ πραγματικὰ ἦταν παιδὶ βαρώνου.

Ἡ Παυλίνα μόλις ἄκουσε τὰ τελευταῖα αὐτὰ λόγια κρατήθηκε μὲ ὅλη της τὴν δύναμι ἀπὸ τὰ χέρια τῆς πολυθρόνας της γιὰ νὰ μὴν πέση κατω λιποθυμῆ. Ὁ μικρὸς βαρῶνος... Μὰ δὲν μποροῦσε νὰ εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸ γυιό της, τὸν Ὀλίβιε!... Ὥστε αὐτὴ ἡ γυναῖκα, ἡ Ζουανέτα, εἶχε γίνει ἡ αἰτία τοῦ θανάτου τοῦ ἀγαπημένου της παιδιοῦ;...

—Ὦ Θεέ μου!... Κυρία μου!... Μὰ ἐσεῖς γίνατε κατασπρη... Μήπως εἶσθε ἀδιάθετη; Θέλετε νὰ πῆτε τίποτε;... Καρλότα, κόρη μου, πρόσφερε λοιπὸν κάτι στὴν κυρία...

Καὶ ἡ θελκτικὴ γρηᾶ, κατατραγυμένη, ἐξαιρετικὰ ἀνήσυχη, ἑτοιμάστηκε νὰ σηκωθῆ γιὰ νὰ περιποιηθῆ τὴν Παυλίνα, ἐνῶ ἡ Καρλότα εἶχε πάρει κιόλας ἕνα ποτήρι μὲ νερὸ στὰ χέρια της. Ἡ βαρώνη ὅμως τὶς συγκράτησε καὶ τὶς δυὸ μὲ μιὰ χειρονομία.

—Εὐχαριστῶ, εἶπε. Μὴν ἀνησυχῆτε, μὴ φροντίζετε γιὰ μένα. Δὲν ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ τίποτε καὶ ἡ ἀδιαθεσία μου σχεδὸν μοῦ πέρασε. Ζαλίστηκα λίγο ἀπὸ τὴν ζέστη... Δὲν ἔχω τίποτε πειά...

—Σᾶς ζάλισε αὐτὴ ἡ τρελλὴ ἡ Καρλότα, εἶπεν ἡ κ. ντὲ Φλοράνζ, ἡ ὁποία σᾶς διμηνεῖται ἕνα σωρὸ ἀνοησίες, ἀντὶ νὰ σᾶς ἀφήση νὰ μᾶς ἐξηγήσετε αὐτὸ ποὺ θέλετε νὰ μάθετε.

Ἡ Παυλίνα ἄπλωσε τὸ χέρι της καὶ εἶπε:

—Σᾶς παρακαλῶ, κυρία, μὴν ἐπιπλήττετε τὴν Καρλότα. Εἶνε γυναῖκα πολὺ ἔξυπνη καὶ ὅσα λέει μ' ἐνδιαφέρουν ἐξαιρετικά. Ἀπεναντίας, ἀφῆστε τὴν Καρλότα νὰ ἐξακολουθήση. Ὅταν ἔρθη ἡ ὥρα, θὰ τῆς κάνω ὅσες ἐρωτήσεις θεωρῶ ἀπαραίτητες. Λοιπόν, ἐξακολουθῆστε ἡ Παυλίνα, ἀπευθυνομένη πρὸς τὴ μαύρη, τί ἀπόγινε ἡ Ζουανέτα κι' ὁ μικρὸς βαρῶνος;...

—Ἔμειναν δυὸ-τρεῖς μῆνες στὸν Ἅγιο Θωμᾶ καὶ μιὰ

Κυριεύτηκε ἀπὸ μιὰ κρίσι ἀπελπισίας

Τὰ γραφεῖα τοῦ «Μπουκέτου» ἔχουν μεταφερθῆ εἰς τὴν ὁδὸν Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 5 β΄ (ἔναντι πλατείας Κλαυθμῶνος) Εἰς τὴν διεύθυνσιν αὐτὴν πρέπει ν' ἀπευθύνωνται οἱ φίλοι ἀναγνῶσταί μας, ὅσοι ἐπιθυμοῦν ν' ἀποκτήσουν τὰς ἐκδόσεις μας ἢ παλαιότερα φύλλα τοῦ «Μπουκέτου», κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ἀριθμὸς Τηλεφώνου 26-135

μέρα γίνηκαν ἄφαντοι. Ἡ Ζουανέτα ὡστόσο, ἔπειτα ἀπὸ δυ- τρία χρόνια ἀπουσίας, ξαναγύρισε πάλι. Ξανάρχισε τὶς διασκεδάσεις καὶ τὰ ταξίδια καὶ, ἔπειτα ἀπὸ πολὺ καιρό, ὅταν πέθανε πειὰ κ' ἡ Μαχὸ, ξανάφυγε ὁριστικὰ αὐτὴ τὴ φορά, γιατὶ ποτὲ πειὰ δὲν ξαναγύρισε στὸν "Αγιο Θωμᾶ.

— Πρὸ πόσων ἐτῶν ἔγιναν ὅλ' αὐτά; ρώτησε ἡ Παυλίνα.

Ἡ Καρλότα σκέφθηκε λίγο κι' ἔπειτα ἀπάντησε κατηγορηματικά:

— Πρὸ ἑντεκα ἐτῶν.

— Πῶς τὸ ξέρεις τόσο ἀκριβῶς; τὴν ρώτησε ἡ κ. ντὲ Φλοράνζ. Σὲ διαβεβαιῶ, Καρλότα, ὅτι τὰ τρία τέταρτα ἀπ' ὅσα εἶπες εἶνε δημιουργήματα τῆς φαντασίας σου.

Ἡ Καρλότα δὲν δυσαρεστήθηκε καθόλου ἀπὸ τὰ λόγια αὐτὰ τῆς κυρίας της.

— Ὦ κυρία, εἶπε χαμογελῶντας, πολλὲς φορὲς, ὅταν θέλω νὰ σᾶς διασκεδάσω, ἐπινοῶ πολλὰ πράγματα τὰ ὁποῖα σᾶς διηγοῦμαι, ἀλλὰ, αὐτὴ τὴ φορὰ, ὄχι, σᾶς διαβεβαιῶ μὲ τὸ λόγο τῆς τιμῆς μου, ὅτι δεν ἐπενόησα τίποτε.

— Τότε πῶς μπορεῖς νὰ ξέρης τόσο ἀκριβῶς ὅτι ὅλ' αὐτὰ ἔγιναν πρὸ ἑντεκα ἐτῶν;

— Συνάντησα μιὰ μέρα τότε τυχαίως τὴν Ζουανέτα καὶ, ἐπειδὴ ὅλοι ἔλεγαν τότε ὅτι θὰ φύγη γιὰ τὴ Γαλλία, τῆς εἶπα:

— Ἂν πᾶτε στὴ Γαλλία, θὰ ἤθελα νὰ σᾶς δώσω μιὰ παραγγελία.

— Τί παραγγελία; μὲ ρώτησε.

— Νὰ φέρετε κουφέτα καὶ γλυκύσματα γιὰ τὰ βαφτίσια τῆς μικρῆς μας Καικιλίας...

— Ἔχεις δίκηο, Καρλότα, εἶπε τότε ἡ κ. ντὲ Φλοράνζ Πραγματικά, ἡ ἐγγονή μου, ἡ Καικιλία, εἶνε σήμερα ἑντεκα ἐτῶν.

— Κ' ἡ Ζουανέτα ἔφυγε τότε; ρώτησε ἡ Παυλίνα.

— Ἔφυγε μετὰ μιὰ ἑβδομάδα περίπου ,τῆς ἀπάντησε ἡ Καρλότα.

— Καὶ δὲν ξαναγύρισε ποτέ;

— Ὄχι, ποτέ.

— Δὲν εἶδε ποτὲ κανεὶς στὸν "Αγιο Θωμᾶ, ρώτησε ἡ Παυλίνα, εἴτε μὲ τὴν Ζουανέτα ἢ τὴν Μαχὸ ἕνα μικρὸ παιδάκι γιὰ τὸ ὁποῖο νὰ φροντίζη ἡ μιὰ ἢ ἡ ἄλλη;

— Ὄχι, ἀπάντησε ἡ Καρλότα. Ἂν εἴχαν κοντά τους μικρὸ παιδί, ἡ ἐξαδέλφη μου, ἡ Ἀθηνᾶ Κασσάρα, θὰ τὸ ἤξερε καὶ θὰ μοῦ τὸ ἔλεγε. Ποτέ μου δὲν ἄκουσα νὰ γίνεται λόγος σχετικῶς.

Ἡ Παυλίνα σηκώθηκε.

— Σᾶς εὐχαριστῶ, κυρία, εἶπε στὴν κ. ντὲ Φλοράνζ, ποὺ ἐπιτρέψατε στὴν Καρλότα νὰ μοῦ τὰ διηγηθῆ ὅλ' αὐτά. Δὲν ἐπέτυχα ὅ,τι ἐπιθυμοῦσα καὶ δὲν εἶμαι τώρα περισσότερο πληροφορημένη ἀπὸ πρὶν γιὰ τὸ παιδὶ ποὺ ἀναζητῶ. Ὡστόσο ἡ διήγησις τῆς Καρλότας εἶχε πολὺ ἐνδιαφέρον γιὰ μένα.

Ἡ Καρλότα καὶ ἡ κυρία της συνώδευσαν τὴν βαρώνη ὡς τὸν προθάλαμο, ὅταν ἔξαφνα ἐκείνη στάθηκε καὶ ρώτησε τὴν πρώτη:

— Ἂν ποτὲ ξαναβρεθῆς μπροστὰ στὴν Ζουανέτα, θὰ τὴν ἀναγνωρίσης;

Ἡ Καρλότα δίστασε λίγη ὥρα ν' ἀπαντήση. Τέλος εἶπε:

— Ἴσως ὄχι. Ἔχουν περάσει ἑντεκα χρόνια ἀπὸ τότε ποὺ τὴν εἶδα γιὰ τελευταία φορά. Ἀλλὰ ἡ ἐξαδέλφη μου, ἡ Ἀθηνᾶ Κασσάρα, ποὺ ἔζησε τόσα χρόνια κοντά της, ἀσφαλῶς θὰ τὴν ἀναγνώριζε...

— Καὶ ποῦ βρίσκετε ἡ Ἀθηνᾶ Κασσάρα;

— Στὸν "Αγιο Θωμᾶ, κυρία, ἀπάντησε ἡ Καρλότα. Μοῦ ἔγραψε μάλιστα πρὸ ἑνὸς μηνός.

Ἡ Παυλίνα εὐχαρίστησε καὶ πάλι, χαιρέτησε καὶ βγῆκε ἔξω.

* * *

Ἡ βαρώνη Γιάκομπσεν ἀνυπομονοῦσε νὰ μείνη μόνη της. Ἡ σκέψεις της ἀλληλοσυγκρουόντουσαν μέσ' στὸ μυαλό της, καὶ τὴν ἔκαναν νὰ ὑποφέρη. Ἡ ταραχή της, ἡ συγκίνησίς της, εἶχαν φτάσει στὸ ἔπακρο.

Ἦταν, βέβαια, προετοιμασμένη γιὰ τὴν ἀποκάλυψι αὐτὴ ἀπὸ τὴν ἀφήγησι καὶ τὶς διαβεβαιώσεις τῆς Φράγκας, στὴν ὁποία εἶχε ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη, ἀλλὰ μεταξὺ τῶν διαβεβαιώσεων καὶ τῶν ἀποκαλύψεων τῆς Καρλότας, ὑπῆρχε μενάλη ἀπόστασις.

Τώρα, δὲν μποροῦσε πειὰ ν' ἀμφιβάλλη...

Ὁ μαρκήσιος ντὲ Σάντα Κρουζ, ὁ πατέρας τῆς πρωτοτοκῆς Ναδίνας, εἶχε ἀποκτήσει ἀπὸ τὴν ἐρωμένη του Μαχὸ ἕνα νόθο κορίτσι, τὴν Ζουανέτα, ἡ ὁποία τοῦ ἔμοιαζε κατπανικτικά, ὅπως ἐπίσης καταπληκτικὰ τοῦ ἔμοιαζε καὶ ἡ ἐγκυμιμη κόρη του, ἡ Ναδίνα.

Ἡ Ζουανέτα λοιπὸν αὐτὴ ἄρπαξε ἀπ' τὴν Ναδίνα τοῦ πατέρα τὸν μνηστῆρα της, τὸν Ὀλιβιὲ Γιάκομπσεν, κι' ἀργότερα τὸν σύζυγό της, τὸν Χριστιανὸ ντὲ Ροσβέλ.

Τοὺς εἶχε συναντήσει τάχα καὶ τοὺς δυὸ τυχαίως κατὰ τὰ διάφορα ταξίδια της ἤ, ἐπειδὴ ἦταν κακὴ καὶ μοχθηρὴ ἐκ φύσεως καὶ μισοῦσε τὴν νόμιμη ἀδελφή της, τοὺς ἀναζήτησε καὶ τοὺς δύο καὶ τοὺς τῆς πῆρε; Μυστήριο!

Πάντως, ἐπῆρε τὰ πάντα ἀπὸ τὴν Ναδίνα, τὴν ταλαιπωρημένη της καὶ τὴν κοινωνική της θέσι, τὰ παιδιά της καὶ τὸν ἄνδρα της, τὰ πάντα, τὰ πάντα!...

Ἀλλὰ ἡ Ναδίνα τότε;

Ἡ πραγματικὴ Ναδίνα τί ἀπόγινε;

Ἡ Ζουανέτα, ποὺ τὴν εἶχε ὑποκαταστήσει κι' ὁ Χριστιανὸς ντὲ Ροσβέλ, ποὺ εἶχεν ἐγκρίνει τὴν πλαστοπροσωπία αὐτὴ, τὴν εἶχαν σκοτώσει τάχα;

Καὶ, πάνω ἀπ' τὶς σκέψεις αὐτές, ὑπῆρχαν ἄλλες ἀκόμα πιὸ φριχτές, ποὺ ἔρριχναν τὴν Παυλίνα σὲ ἀπερίγραπτη ἀγωνία.

Ὁ Ροβέρτος, ὁ Ροβέρτος, τὸν ὁποῖον ἡ βαρώνη ἀπαρνήθηκε πειά, γιὰ τὸν ὁποῖο ἔνιωθε τὴν μεγαλύτερη μητρικὴ στοργή, ὁ Ροβέρτος δὲν ἦταν μόνο γιὸς τοῦ Ὀλιβιὲ Γιάκομπσεν, ἦταν δικοῦ της παιδιοῦ, ἄλλα καὶ τῆς τρομερῆς ἐκείνης γυναίκας ποὺ ἦταν ἱκανὴ νὰ διαπράξη καθὲ ἔγκλημα.

Εἶχε τὸ αἷμα της στὶς φλέβες του!

Ὦ! ἦταν φοβερὴ ἡ πολυσειρὰ τῶν γεγονότων καὶ ἡ θέλησις τοῦ Θεοῦ!

Ἀλλὰ σιγὰ - σιγὰ μιὰ μεγάλη συγκίνησις κυρίευσε τὴν βαρώνη, ποὺ ἔδιωξε ὅλη τὴν ἀνάκτησί της καὶ τὴν ἄργησε.

Συλλογιζόταν τὸν Ροβέρτο, τὸ παιδὶ αὐτὸ τοῦ παιδιοῦ της, τοῦ ὁποίου ἡ ζωή, ζωὴ νέου ἀνθρώπου, τὸν ἐγκατέλειψαν οἱ γονεῖς του, ὑπῆρξε ἀνεπίληπτη καὶ ἀνάξια ἑνὸς Γιάκομπσεν, τῆς γενεᾶς τῶν ὁποίων ἦταν ὁ τελευταῖος ἔλαστός.

Ἀλλὰ ποιὰ δοκιμασία αὐτὸν, τίμιος καὶ ἠθικὸς κατὰ ἦταν, νὰ βρεθῆ ὑπὸ τὸ ἄλλοθι παρομοίων κατηγοριῶν.

Καὶ κατηγοριῶν ποὺ τὴν ἐξυφάνει ἐναντίον του... ἡ ἴδια του ἡ μητέρα, ἡ ὁποία προσπαθοῦσε νὰ ἐπιβάλη στὸ παιδί της, ποὺ δὲν τὸ ἤξερε, τὴν εὐθύνη τοῦ δικοῦ της ἐγκλήματος!

Ὦ! ἂν στὴν καρδιὰ αὐτὴν τὴν τόσο πωρωμένη, τὴν τόσο τερατωδῶς διεφθαρμένη, ἀπόμενε ἀκόμα τὸ ἐλάχιστο ἴχνος μητρικῆς στοργῆς, τὴν ὁποία ἔχουν κι' αὐτές ἀκόμα οἱ τιγρεις κ' ἡ λύκαινες, ποιὰ τιμωρία περίμενε τὴν Ναδίνα τὴν Ροσβὲλ, ἡ καλύτερα τὴν Ζουανέτα, τὴν κόρη τῆς Μαχὸ, τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ μάθαινε ὅτι ὁ Ροβέρτος εἶνε παιδί της;...

Ἄφθονα δάκρυα ἄρχισαν νὰ κυλοῦν ἀπὸ τὰ μάτια τῆς Παυλίνας.

— Ὦ! θὰ τὸ μάθη ἀσφαλῶς μιὰ μέρα τὸ μυστήριο αὐτὸ, σκέφθηκε ἡ βαρώνη. Ὁ Θεὸς, δίκαιος καθὼς εἶνε, θὰ τὴν ἐπιβάλη τὴν τιμωρία αὐτή... Ὁ Ροβέρτος μου, ὅμως, ἦταν τόσο ἠθικὸς καὶ τόσο τίμιος, δὲν θὰ μάθη ποτὲ πιὸ μυστικὸ ἀπὸ ὅσμα εἶνε ἡ μητέρα του. Ὦ, ὄχι, ποτέ! Κ' ἡ Φράγκα κι' ἐμεῖς θὰ κατορθώσουμε νὰ τοῦ τὸ κρύψουμε.

Μιὰ μεγάλη συγκίνησις κυρίευσε τὴ βαρώνη.

Ζ'

Η ΣΥΓΚΙΝΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΒΑΡΩΝΗΣ

Ἡ κόμησσα Ναδίνα ντὲ Ροσβὲλ περίμενε ὅλη τὴ νύχτα τὴν ἐπιστροφὴ τῆς Φράγκας μὲ ἀπερίγραπτη ὀργὴ καὶ

λύσσα.

Δὲν πλάγιασε καθόλου.

Μὲ τὸ παραμικρὸ τρίξιμο, μὲ τὸν παραμικρὸ θόρυβο, πετιόταν ἀπάνω ψιθυρίζοντας:

— Αὐτὴ εἶνε!... Ἔρχεται.

Καὶ ἀμέσως ὡρμοῦσε πρὸς τὸ διαμέρισμα τῆς κόρης της. Ἀφογκραζόταν πρῶτα κι' ἔπειτα ἔμπαινε μέσα καὶ κύτταζε. Μὰ τίποτε...

Τὸ διαμέρισμα ἐξακολουθοῦσε νὰ παραμένη ἀδειανό.

Οὔτε ἡ Φράγκα, οὔτε ἡ Σίμπιλ ἐπέστρεφαν.

Ἀλλὰ, σιγὰ-σιγὰ ἡ ὀργὴ τῆς κομήσσης ἔπεσε καὶ ,ην διαδέχτηκε ἕνας ἀπέραντος τρόμος, ποὺ τῆς τὸν προκάλεσαν ἡ σκέψεις της...

Τί θὰ ἔλεγε ἡ κοινωνία, ἡ κοινὴ γνώμη γιὰ τὴν ἐγκατάλειψί της ἀπὸ τὴν κόρη της, ἡ ὁποία εἶχε πάρει μαζύ της καὶ τὴν τρελλὴ ἀδελφή της;

Ὅλη ἡ παρισινὴ κοινωνία ἐνδιαφερόταν πολὺ γιὰ τὴν Τερέζα καὶ γιὰ τὸ μυστηριῶδες ἔγκλημα, τοῦ ὁποίου εἶχε πέσει θῦμα.

Ὁ Τύπος, ποὺ τὸν ἀπασχολοῦσε πολὺ κι' αὐτὸν ἡ ὑπόθεσις ἐκείνη, δὲν συμφωνοῦσε ὡς πρὸς τὸ δολοφόνο τῆς νέας γυναίκας. Καὶ ἂν ἀρκετὲς ἐφημερίδες κατηγοροῦσαν τὸν Ροβέρτο, ἡ ἄλλες, ἡ περισσότερες, τὸν θεωροῦσαν ἀθῶο.

Αὐτὲς λοιπὸν ἡ τελευταῖες, δὲν θὰ ἔσπευδαν νὰ δημοσιεύσουν τὶς κατηγορίες τῆς Φράγκας, τὶς ὁποῖες ἐκείνη μὲ δυσκολία συγκρατοῦσε μέσα της;

Τότε καὶ ἡ κοινὴ γνώμη δὲν θὰ πίστευε αὐτὲς τὶς ὑποψίες ποὺ ἐστρέφοντο ἐναντίον αὐτῆς τῆς Ἰδιας... τῆς κομήσσης ντὲ Ροσβέλ;

Ἔτσι ἡ Ναδίνα πέρασε μιὰ νύχτα ἐλεεινή...

* * *

Τὸ πρωΐ, σὰν τρελλὴ ἀπὸ τὸ φόβο καὶ τὴν ἀγωνία της, ἔστειλε νὰ τῆς βροῦν τὸν κ. ντὲ Κομβρεμόν.

Ἦταν ὁ μόνος στὸν ὁποῖο εἶχε ἐμπιστοσύνη, ὁ μόνος στὸν ὁποῖο, κρύβοντας τὴν ἀφορμή της, μποροῦσε νὰ ἐκμυστηρεύεται τὴν τρομερὴ ἀγωνία ποὺ τὴν βασάνιζε.

Ἔπειτ' ἀπὸ λίγη ὥρα, ὁ ἀνακριτὴς ἔφθανε στὸ μέγαρο.

Τὴν βρῆκε μὲ τὰ μάτια βαθουλωμένα, μὲ φυσιογνωμία ἀλλοιωμένη, μὲ ἐπιδερμίδα φλογισμένη.

— Θεέ μου! φώναξε μολις τὴν ἀντίκρυσε. Τί κατάστασις εἶν' αὐτή! Τί ἔχετε;... Ἀλλὰ δὲν θ' ἀνθέξετε, κυρία κόμησσα, ἂν ἐξακολουθήσετε αὐτὴ τὴ ζωή... Θὰ προκαλέσετε μόνη σας τὸ θάνατό σας!....

— Ἀ! φώναξε ἡ Ναδίνα, ξεσπῶντας σὲ λυγμούς. Μακάρι νὰ πέθαινα!

— Πρὸς Θεοῦ, ἡσυχᾶστε!... Τί συμβαίνει πάλι;

— Οὔτε ἡ Φράγκα, οὔτε ἡ Σίμπιλ ξαναγύρισαν ἀκόμα ἐδῶ... Ἔφυγε μακρυὰ ἀπὸ μένα κ' ἡ ἄλλη κόρη μου... Ἔφυγε κι' αὐτὴ ἀπὸ τὸ πατρικό της σπίτι, ὅπως καὶ ἡ Τερέζα... Δὲν σᾶς τὸ εἶπα χθὲς ὅτι εἶμαι ἡ πιὸ δυστυχισμένη μητέρα τοῦ κόσμου;....

— Ἀ! Ἔκανε ξαφνιασμένος ὁ κ. ντὲ Κομβρεμόν. Δὲν ξαναγύρισε ἡ Φράγκα;

— Ὄχι, δὲν ξαναγύρισε, ξαναεῖπε ἡ Ναδίνα. Ἀσφαλῶς θὰ κατέφυγε στὸ μέγαρο τῆς βαρώνης Γιάκομπσεν, τῆς νουνᾶς της, ἡ ὁποία θὰ τὴν προστατεύη... Ὦ Θεέ μου! Πόσο δυστυχὴς εἶμαι... Καὶ ἂν ἀφήσουμε ἀκόμα κατά μέρος τὸ τί ὑποφέρει ἡ μητρική μου καρδιά, ἡ ὁποία πληγώνεται ἔτσι σὲ ὅ,τι ἔχει πιὸ ἱερό, καὶ ἂν παραβλέψουμε τὴν ἐγκατάλειψι. τὴν τρομερὴ μοναξιά, τὴν ἀπελπισία ποὺ μὲ ἀφανίζει, συλλογισθῆτε τί θὰ πῆ τώρα ὁ κόσμος, ὅταν μάθη ὅτι κ' ἡ ἄλλη μου κόρη ἔφυγε... Καταλαβαίνετε πῶς στὸ ἑξῆς ὁποιαδήποτε συκοφαντία ἐναντίον μου, θὰ γίνεται ἀμέσως πιστευτή...

— Ναί, ἀπάντησε ὁ ἀνακριτής. Πραγματικὰ εἶνε τρομερὴ ἡ θέσις σας!...

Καὶ καθὼς θυμήθηκε τὴν ἐντύπωσι μὲ τὴν ὁποία εἶχε φύγει ἀπὸ τὸ μέγαρο τῆς βαρώνης Γιάκομπσεν, ἔπειτα ἀπὸ τὶς κατηγορίες τῆς Παυλίνας ἐναντίον τῆς Ναδίνας, ψιθύρισε:

— Ἡ Φράγκα βέβαια θὰ εὗ' αὐτὴ ποὺ ἐρεθίζει τόσο τὴ βαρώνη. Αὐτὴ θὰ φταίη γιὰ τὸ μῖσος της ἐναντίον τῆς Ναδίνας.

»Ἀλλὰ τέλος πάντων, ἐξακολούθησε ἀπευθυνόμενος πρὸς τὴν κόμησσα, πέστε μου εἰλικρινῶς σὲ τί ἀποδίδετε τὴ μεγάλη αὐτὴ ἔχθρα τῆς Φράγκας ἐναντίον σας;

Ἡ Ναδίνα δὲν δίστασε οὔτε μιὰ στιγμὴ ν' ἀπαντήση:

— Ὦ! ξέρω ἀπὸ καιρὸ πῶς ἡ Φράγκα μὲ μισεῖ πρὸ ἑντεκα χρόνων καὶ ξέρω καλὰ τὴν ἀφορμὴ τοῦ μίσους της. Ἡ Φράγκα εἶνε ἕνα ἀλλόκοτο πλάσμα. Ἡ ἐντύπωσις ποὺ τῆς ἔκανε μιὰ φορὰ κάτι, παραμένει γιὰ πάντα μέσα της ἀναλλοίωτη. Ὅταν γεννήθηκε, ἐπειδὴ ἦταν τρομερὰ φιλάσθενη, τὴν ἀγάπησα περισσότερο ἀπὸ τὴν ἀδελφή της. Μὰ κ' ἡ Φράγκα μοῦ ἀνταπέδιδε τὴν ἀγάπη μου μ' ἕνα πάθος ποὺ μὲ τρόμαζε. Καποτε ὅμως ἀναγκάστηκα νὰ φύγω γιὰ τὴν Ἀβάνα, συνοδεύοντας ἐκεῖ τὸν σύζυγό μου. Ἡ Φράγκα, λοιπὸν, ἀπὸ ζηλοτυπία πρὸς τὸν πατέρα της, δὲν μπόρεσε νὰ μὲ συγχωρήση ποτὲ γιὰ τὴν ἀναχώρησί μου αὐτή. Καὶ ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα, ἡ ἄπειρη ἀγάπη της μετεβλήθη σὲ μεγάλο, σὲ φοβερὸ μῖσος, τὸ ὁποῖο ποτὲ δὲν ἐλαττώθηκε πειά. Καὶ σήμερα ποὺ ἔχω τόση ἀνάγκη στοργῆς καὶ παρηγορίας, μ' ἐχθρεύεται ἀκόμα περισσότερο, παραεύροντας στὸν ἀγῶνα της ἐναντίον μου ὅλους, ὅσοι τὴν πλησιάζουν... Ναί, ὅλους!... Καὶ αὐτὴν ἀκόμη τὴν βαρώνη Γιάκομπσεν, ἡ ὁποία προηγουμένως μὲ ἀγαποῦσε μέχρι λατρείας.

— Δὲν ἤρθατε ποτὲ σὲ ἐξηγήσεις μὲ τὴν βαρώνη Γιάκομπσεν σχετικῶς; Δὲν ἔτυχε ποτὲ νὰ τῆς πῆτε τὰ πράγματα αὐτὰ καθαρὰ, ὅπως τὰ εἴπατε σὲ μένα; ρώτησε ὁ κ. ντὲ Κομβρεμὸν, τὸν ὁποῖο εἶχε συγκινήσει ὁ τόνος τῆς ἀπελπισίας μὲ τὸν ὁποῖο μιλοῦσε ἡ κόμησσα.

— Γιὰ ποιὸ λόγο; ἔκανε ἐκείνη. Πῶς μποροῦσα νὰ πάω ν' ἀπαγγείλω μιὰ τέτοια κατηγορία ἐναντίον τῆς Φράγκας;

— Τώρα ὅμως, ἀγαπητὴ κόμησσα, τὰ πράγματα ἔφτασαν σὲ πολὺ σοβαρὸ σημεῖο καὶ πρέπει νὰ καταπνίξετε κάθε ἄλλο αἴσθημα μέσα σας. Ἡ βαρώνη δὲν πρέπει νὰ δίνη ἄσυλο στὴν ἀντάρτιδα αὐτὴν κόρη σας καὶ νὰ φαίνεται ὅτι τὴν προστατεύη ἐναντίον σας! Ἡ γνώμη τῆς βαρώνης ἔχει μεγάλη ἀπήχησι στὴν κοινωνία, ὄχι μόνο γιατὶ ἔχει μεγάλο ὄνομα καὶ ἄπειρα πλούτη, ἀλλὰ γιατὶ καὶ ὡς γυναίκα ἀπολαμβάνει τοῦ σεβασμοῦ καὶ τῆς ἐκτιμήσεως ὅλου τοῦ κόσμου...

—Δὲν θὰ κατορθώσω ποτὲ νὰ τῆς βγάλω τὶς προκαταλήψεις ποὺ ὑπάρχουν μέσα της ἀπὸ καιρὸ, ἀπάντησεν ἡ Ναδίνα.

— Μοῦ φαίνεσθε ὅτι ἀπατᾶσθε, εἶπεν ὁ ἀνακριτής. Ἡ βαρώνη Γιάκομπσεν εἶνε γυναῖκα εὐθυτάτη. Ἂν βρίσκεται, στὴν περίπτωσι αὐτὴ, σὲ πλάνη, αὐτὸ εἶν' ἀνθρώπινο. Καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι ἂν τῆς μιλήσετε ὅπως μιλήσατε σὲ μένα προηγουμένως, ἂν ἡ βαρώνη μπορέση νὰ διαβάση στὴν καρδιά σας, ὅπως διάβασα σ' αὐτὴν ἐγώ, ἂν πεισθῆ γιὰ τὸ τί ὑποφέρετε ἀπὸ τὸ ἄτοπο φέρσιμο καὶ τῆς μιᾶς καὶ τῆς ἄλλης κόρης σας, θὰ διώξη τὶς ἐναντίον σας προκαταλήψεις ποὺ τῆς ἐνέπνευσε ἡ Φράγκα, καὶ θὰ σᾶς δώση μάλιστα τὴν ὑποστήριξί της ἀπέναντι ὅλων. Σᾶς τὸ ἐπαναλαμβάνω: Ἡ γνωμη τῆς βαρώνης Γιάκομπσεν στὴν ὑπόθεσι αὐτὴν, βαρύνει πολὺ κ' εἶνε ἀνάγκη νὰ τὴν ἔχετε μὲ τὸ μέρος σας.

— Γι' αὐτὸ μὲ συμβουλεύετε νὰ πάω νὰ τὴν ἐπισκεφθῶ βέβαια; ρώτησε ἡ Ναδίνα, ποὺ φαινόταν ὅτι τὴν τρομαζε κάπως αὐτὴ ἡ ἰδέα.

— Βεβαιότατα. Καὶ μάλιστα εἶνε φρόνιμο νὰ πᾶτε νὰ τὴν ἐπισκεφθῆτε σήμερα, πρὶν διαδοθῆ στὴν κοινωνία ἡ εἴδησις τῆς φυγῆς τῆς Φράγκας. Ἅμα κατορθώσετε νὰ ἡσυχάσετε τὴν καρδιὰ τῆς βαρώνης — κι' αὐτὸ δὲν τὸ θεωρῶ δύσκολο — θὰ τὴν δῆτε νὰ ἐπιστρέψη ἡ ἴδια στὴν Φράγκα νὰ ξαναγυρίση στὸ πατρικό της σπίτι. Γι' αὐτὸ θὰ ἔχη μεγάλη, πολὺ μεγάλη σημασία γιὰ σᾶς.

Ἡ Ναδίνα δὲν ἀπάντησε.

Εἶχε ἀνάγκη νὰ σκεφθῆ καὶ νὰ σκεφθῆ μόνη, σχετικῶς μὲ τὴ συμβουλὴ ποὺ τῆς εἶχε δώσει ὁ κ. ντὲ Κομβρεμόν.

(Ἀκολουθεῖ)

«ΜΠΟΥΚΕΤΟ»
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ: Ὁδὸς Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 5 β'
(Τηλέφωνον: 20-135)
Ἱδρυτὴς: ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ
Διευθυντὴς: ΝΙΚ. ΚΑΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ
Ὅροι συνδρομῶν «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»:
Ἐσωτερικοῦ δι' ἔν ἔτος Δραχ. 200 — Ἐξωτερικοῦ Δολλάρια 6
» ἑξάμηνος » 100 — Ἀμερικῆς » 7
καὶ δι' ὅλην τὴν Ἀφρικὴν καὶ Βελγικὸν Κονγκὸ ἐτησία συνδρομὴ φραγκα 30. Αἱ ἐπιστολαὶ καὶ τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα θὰ ν' ἀπευθύνωνται πρὸς τὸν διευθυντὴν τοῦ «Μπουκέτου» κ. ΝΙΚ. ΚΑΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΥ, Ὁδὸς Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 5 β'.
Τιμὴ ἑκάστου φύλλου Δραχ. 4
Ἐν Ἀμερικῇ, διὰ τὴν ἐγγραφὴν συνδρομητῶν καὶ διὰ τὴν κατὰ φύλλον πώλησιν, ἡ Ἑταιρία New York News Agency General P. O. Box 497, New York City, ἐκπροσωπουμένη παρὰ τοῦ κ. Κ. Καλογεροπούλου.

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΓΑΜΟΙ

Ἡ κ. Ἠλέκτρα Ν. Παρασκευοπούλου καὶ ὁ κ. Χρῆστος Φραγκόπουλος ἐτέλεσαν τοὺς γάμους των. Τοὺς εὐχόμεθα πάσαν εὐτυχίαν.

Ν. Κ.

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΧΕΡΜΑΝ ΒΟΓΚΕΛ

Η ΩΡΑΙΑ ΧΗΡΑ

Η χήρα κυρία Φλοράνς ἐρέμβαζε, καθισμένη στὸ μεγάλο δωμάτιο τοῦ σπιτιοῦ της, κοντὰ στὸ παράθυρο.

Ξαφνικά, ἕνας ἡλικιωμένος, καλοντυμένος κύριος μπῆκε στὴν κάμαρη. Ἡ πουδραρισμένη περρούκα του, ἡ καινούργια ρεντικότα του μὲ τὰ χρυσὰ κουμπιά, τὸ κατάσπρο παντελόνι του καὶ ἡ μεταξωτὲς κάλτσες του τοῦ ἔδιναν βέβαια ὕφος ἄρχοντα, δὲν μπορούσανε ὅμως καὶ νὰ τὸν κάνουν ὡραιότερο ἀπ' ὅ,τι τὸν εἶχε πλάσει ἡ φύσις...

Ὁ κ. Ἀρκενιὲ, ἔμπορος βαμβακιοῦ στὸ Καλαῒ, εἶχε ἀποφασίσει, εἶχε καταστρώσει δηλαδὴ τὸ σχέδιο νὰ πουλήση τὴν φίρμα του, νὰ ἐγκατασταθῆ στὸ χωριὸ ὅπου ἔμενε καὶ ἡ κυρία Φλοράνς, διευθύνοντας τὸ μεγάλο κτῆμα της, νὰ πάρη γυναῖκα του τὴν νεαρὴ καὶ ὤμορφη χήρα καὶ νὰ περάση ἥσυχος καὶ ξένοιαστος τὰ ὑπόλοιπα χρόνια ποὺ τοῦ ἦταν γραφτὸ νὰ ζήση. Ποιὸς δὲν θὰ συμφωνοῦσε μὲ τὸν κ. Ἀρκενιὲ, ὅτι τὸ σχέδιό του αὐτὸ ἦταν περίφημο;

Ὁ βαμβακέμπορος, λοιπόν, πολιωρκοῦσε ἀπὸ καιρὸ τώρα τὴν κυρία Φλοράνς. Καὶ τὴν ἡμέρα κείνη πῆγε καὶ τὴν βρῆκε γιὰ νὰ τὴν ρωτήση ἂν ἤθελε νὰ τὴν συνοδεύση ὡς τὸ παληγύρι τοῦ Σαὶν-Λύκ.

— Ἔδωσα διαταγὴ στὸν Πιὲρ νὰ ζέψη τὸ ἁμάξι! ἦταν ἡ ἀόριστη ἀπάντησις τῆς χήρας.

Ὁ κ. Ἀρκενιὲ ἔκανε ἕνα μορφασμὸ ἀκούγοντας τ' ὄνομα τοῦ Πιέρ. Εἶχε ἀκούσει νὰ διαδίδεται σ' ὅλο τὸ χωριὸ ὅτι ὁ Πιὲρ, ὁ ἐπιστάτης τοῦ κτήματος, ἦταν τρελλὰ ἐρωτευμένος μὲ τὴν κυρία του. Καὶ θεώρησε ὑποχρέωσί του νὰ μεταβιβάση τὶς πληροφορίες αὐτὲς στὴν οἰκοδέσποινα...

— Δὲν μοῦ μένει καμμιὰ ἀμφιβολία, συμπλήρωσε, ὅτι τὶς συκοφαντίες αὐτὲς τὶς λένε οἱ ἐχθροί σας...

Ἡ κυρία Φλοράνς ἔκανε μιὰ χειρονομία θυμοῦ.

— Θὰ ἤθελα πολὺ νὰ μάθω, φώναξε, ποιὸς εἶνε αὐτὸς ποὺ τολμᾶ νὰ πιάνη τόνομά μου στὸ στόμα του!... Ἀκοῦς ἐκεῖ νὰ λένε ὅτι ὁ ἐπιστάτης μου εἶνε ἐρωτευμένος μαζύ μου!... Σιγὰ-σιγὰ θὰ ποῦνε ὅτι ἐγὼ τοῦ ἔδωσα τὸ θάρρος!...

Καὶ ὅταν ὁ κ. Ἀρκενιὲ ἔφυγε, εὐχαριστημένος ἐπειδὴ ἔκανε τὴν κυρία Φλοράνς νὰ δυσαρεστηθῆ μὲ τὸν ἐπιστάτη της, ἡ ὡραία χήρα ἀποφάσισε νὰ ἐξακριβώση μόνη της, μὲ τὰ μάτια της, ἂν αὐτὰ ποὺ ψιθύριζαν στὸ χωριὸ εἶχαν καμμιὰ βάσι. Καὶ, χωρὶς νὰ χάνη καιρό, πῆγε καὶ βρῆκε τὸν Πιὲρ, ὁ ὁποῖος ἑτοίμαζε τὸ ἁμάξι στὴν αὐλὴ τοῦ κτήματος.

Γιὰ πρώτη φορὰ ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ τὸν εἶχε στὴν ὑπηρεσία της, ἡ κυρία Φλοράνς πρόσεξε ὅτι ὁ ἐπιστάτης της ἦταν νόστιμο παλληκάρι καὶ ὅτι εἶχε γερὰ μπράτσα... Μὰ ὁ θυμὸς ποὺ τὴν κατεῖχε ἀκόμη δὲν τὴν ἄφησε νὰ δώση μεγαλύτερη προσοχὴ στὶς λεπτομέρειες αὐτές. Πλησίασε τὸν Πιὲρ μὲ σταθερὰ βήματα, στάθηκε μπροστά του, κάρφωσε τὰ βλέμματά της στὰ δικά του καὶ τὸν ρώτησε χωρὶς περιστροφές:

— Ὁ κόσμος, Πιὲρ, λέει, ὅτι μ' ἀγαπᾶς. Εἶνε ἀλήθεια αὐτό;

— Ποιὸς τὰ λέει αὐτά; ἀποκρίθηκε ὁ Πιὲρ, χωρὶς νὰ χάση τὴν ψυχραιμία του.

— Νά, ὅλος ὁ κόσμος...

— Δηλαδὴ ὅλοι οἱ συγχωριανοί μας;... Αὐτὸ μοῦ φαίνεται ἀκατανόητο... Δὲν μπόρεσα νὰ γνωρίσω μέχρι σήμερα δυὸ ἀνθρώπους ποὺ νὰ συμφωνοῦν σ' ἕνα ζήτημα... Ἀπορῶ λοιπὸν πῶς τὰ κατάφεραν νὰ συμφωνήσουν στὴν περίπτωσι αὐτή...

Ἡ κυρία Φλοράνς κύτταξε καλύτερα τὸν ἐπιστάτη της καὶ ἀναγκάστηκε ν' ἀναγνωρίση ὅτι ὁ Πιὲρ ἦταν πραγματικὸ τερο ἔξυπνος ἀπ' ὅ,τι χρειαζότανε γιὰ τὴ δουλειὰ ποὺ τοῦ κανε. Ὑπωσδήποτε, ἡ ἀόριστη ἀπάντησις ποὺ τῆς ἔδωσε τὴν ἀπογοήτευσε λίγο... Θὰ προτιμοῦσε μιὰ ἐξήγηση σ θαρραλέα.

Πέρασαν μερικὲς στιγμὲς σιωπῆς. Ὁ Πιὲρ εἶχε χαμηλωμένα τὰ μάτια του.

— Δὲν εἶσαι καὶ τόσο κουτὸς, Πιέρ! εἶπε ξαφνικὰ ἡ κυρία, μὲ τὴν αὐθόρμητη εἰλικρίνεια ποὺ τὴν ἐχαρακτηρίζε πάντοτε.

— Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι εἶμαι λιγώτερο κουτὸς ἀπ' ὅ,τι φαντάζεται ὁ κόσμος! ἀποκρίθηκε ὁ Πιέρ. Ἡ ἀπάντησί εἶνε ὅτι... τὸ ἁμάξι σας θὰ εἶνε ἕτοιμο στὴν ὥρα του...

Καὶ ὁ Πιὲρ, λέγοντας αὐτὰ τὰ λόγια, πῆρε ἕνα κοπανάκι καὶ ἀπομακρύνθηκε.

Ἡ στάσις του αὐτὴ φάνηκε παράξενη στὴν κυρία Φλοράνς. Χωρὶς νὰ τὸ θέλη, ἡ ὡραία χήρα ἀρχισε νὰ ἀπασχολῆται καὶ ξεχωριστὴ ἐκτίμησι γιὰ τὸ περήφανο αὐτὸ παλληκάρι ποὺ φαινότανε τόσο σίγουρο γιὰ τὸν ἑαυτό του... Ἔπειτα ἄρχισε νὰ ζότανε νὰ φύγη καὶ αὐτή, ὅταν, ξαφνικά, τῆς ἦρθε μιὰ ἀπροσδόκητη ἀπάντησις. Γύρισε πίσω καὶ φώναξε τοῦ Πιέρ:

— Ὅταν θὰ τελειώσ τὴ δουλειὰ σου, νὰ πᾶς νὰ ντυθῆς. Θὰ μὲ συνοδεύσης ἐσύ, σήμερα, στὸ χωριό...

Καὶ ἀπὸ μέσα της ἡ κανε τὴν σκέψι:

«Ἔννοια σου καὶ ἂν σὲ ἀναγκάσω νὰ μοῦ ἀρνηθῆς... Χωρὶς νὰ ἀστοχήσουμε καὶ τὸ ὅτι ὁ κ. Ἀρκενιὲ θὰ σταματ ἀπὸ τὸ κακό του ἔργο, μὲ μάθη πῶς ἔφυγα μὲ τὸν Πιέρ!»

* * *

Ὁ κ. Ἀρκενιὲ ἔφυγε, πράγματι, ἐλπίζοντας ὅτι ἡ κυρία Φλοράνς θὰ ἀρνιόταν ἀπὸ τὴν ἀπάντησί του γιὰ τὸ παληγύρι ἀ νοδευομένη ἀπὸ τὸν ἐπιστάτη της... Δυστυχῶς ἀμέσως νὰ σκέλιαζε ἕνα ἄλογο καὶ ἔτρεξε σὲ γιὰ τὸ χωριό.

Σαὶν-Λύκ. Ἐπειδή, ὅμως, τὸ παληγύρι ἦταν πολὺ μεγάλο καὶ δὲν θὰ μποροῦσε νὰ εὕρισκε ἐκείνην ποὺ ζητοῦσε μέσα σὲ τόσο κόσμο, ἀποφάσισε νὰ καθήση σ' ἕνα κεντρικὸ πανδοχεῖο καὶ νὰ περιμένη νὰ περάση ἀπ' ἐκεῖ ἡ χήρα.

Στὸ μεταξὺ ὅμως αὐτό, ἡ κυρία Φλοράνς βρισκόταν μακρυὰ ἀπὸ τὸ παληγύρι. Ὅταν ἔφτασαν, δηλαδὴ στὸ Σαὶν-Λύκ, ἐξεδήλωσε τὴν ἐπιθυμία νὰ κάνη ἕνα μικρὸ περίπατο στὰ περίχωρα. Ὁ καιρὸς ἦταν θαυμάσιος. Ὁ κ. Φλοράνς ἦταν γαλανὸς, ἀσυννέφιαστος καὶ τὰ πουλιὰ τραγουδοῦσανε σὰν μεθυσμένα ἀνάμεσα στὶς πράσινες φυλλωσιὲς τῶν δέντρων...

Ἡ κυρία Φλοράνς ἔρριχνε ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ λαθραῖα βλέμματα στὸν ἐπιστάτη της, ὁ ὁποῖος καθότανε δίπλα της καὶ δηγῶντας τ' ἄλογα μὲ στιβαρὰ χέρια. Σιγὰ-σιγὰ, ἄρχισε νὰ τὴν κυριεύη μιὰ παράξενη συγκίνησις, μιὰ συγκίνησις ποὺ δὲν τὴν δοκίμασε ποτὲ ὡς τότε στὴν ζωή της... Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι δὲν τῆς δόθηκε καιρὸς νὰ ζήση. Ἦταν ἀκόμη μικρὴ ἀκόμη, δεκαεφτὰ χρονῶν παιδούλα, ὅταν οἱ γονεῖς της τὴν πάντρεψαν διὰ τῆς βίας μ' ἕναν πλούσιο, ἀλλὰ γέρο κτηματία. Ἡ Φλοράνς πέρασε κοντά του τέσσερα χρόνια μαρτυρικῆς ζωῆς, ὥσπου μιὰ μέρα ὁ καλὸς ἄθλιος πεθύμησε καὶ κάλεσε κοντά του τὸν σύζυγό της... Καὶ ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, πέρασαν δυὸ περίπου χρόνια. Ζοῦσε μόνη, ἀπασχολημένη μὲ τὴν ἐκμετάλλευσι τοῦ μεγάλου κτήματός της.

— Μέρα χαρὰ Θεοῦ! εἶπε ξαφνικὰ, γιὰ νὰ διακόψη τὴν σιωπή.

— Ναί, μέρα χαρὰ Θεοῦ! ἐπανέλαβε ὁ Πιὲρ μὲ ὕφος ὑπερτάτης ἀδιαφορίας.

Καὶ γύρισε ἀλλοῦ τὸ κεφάλι του.

Ἡ Φλοράνς ἄρχισε νὰ ἐκνευρίζεται. Ἔκανε τὴν ἀπλῆ — καὶ τόσο γυναικεία! — σκέψι ὅτι, καὶ ἂν ἀκόμη ἦσαν ἀθάσιμα ἐκεῖνα ποὺ ἔλεγαν στὸ χωριό, ὅτι δηλαδὴ ὁ ἐπιστάτης της ἦταν τρελλὰ ἐρωτευμένος μαζύ της, πάλι ὁ Πιὲρ θὰ μποροῦσε νὰ φανῆ πιὸ ὑποχρεωτικὸς, πιὸ εὐγενικὸς ἀπέναντι μιᾶς γυναίκας, ἡ ὁποία δὲν ἦταν ἐπιτέλους καὶ τόσο ἀντιπαθητική... Συγχρόνως, ὅμως, ἡ ὡραία χήρα ἔκανε καὶ μιὰ ἄλλη σκέψι: ἂν ὁ Πιὲρ τὴν ἀγαποῦσε πραγματικὰ καὶ ἂν ἔκρυβε στὰ βάθη τῆς καρδιᾶς του τὸ αἴσθημά του ἀπὸ σεβασμὸ πρὸς τὴν κυρία του; Πόσο θὰ ὑπέφερε τώρα ὁ καϋμένος, ἀναγκασμένος νὰ ὑποκρίνεται τὸν τυπικό, τὸν ψυχρὸ καὶ ἀδιάφορο, ἐνῷ ἡ καρδιά του θὰ σπαρταροῦσε ἀπὸ ἀγάπη!...

Ἡ δευτέρα αὐτὴ σκέψις ἦταν τόσο εὐχάριστη στὴ Φλοράνς, ὥστε ἡ νεαρὴ γυναῖκα τὴν παραδέχτηκε ὡς ἀληθινή. Ἡ σιωπηλὴ τραγωδία τοῦ Πιὲρ συγκίνησε τὴν εὐαίσθητη καρδιά της... Ὤ! ἦταν ἁμαρτία νὰ ὑποφέρη ἕνα παλληκάρι τόσο νόστιμο, ἕνα παλληκάρι ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ ξετρελλάνη πολλὰ κορίτσια...

Μὰ ἡ Φλοράνς δὲν θὰ ἦταν γυναῖκα ἂν δὲν εἶχε καὶ κάποια δόσι πονηρίας. Ἀποφάσισε, λοιπόν, νὰ προκαλέση τὸν Πιέρ, νὰ τὸν δαιμονίση, νὰ τὸν βασανίση λίγο, γιὰ νὰ τὸν ἐξαναγκάση νὰ τῆς μιλήση πρῶτος ἐκεῖνος, νὰ τῆς ἐξομολογηθῆ τὰ αἰσθήματά του.

— Ὁ κ. Ἀρκενιὲ, εἶπε ξαφνικά, μοῦ ἔκανε μὲ τρόπο πρότασι γάμου. Ἡ ἀλήθεια, βέβαια, εἶνε ὅτι εἶμαι ἀποφασισμένη νὰ μὴν ξαναπαντρευτῶ... Ὑπωσδήποτε, θὰ ἤθελα ν' ἀκούσω καὶ τὴν συμβουλὴ ἑνὸς ἄλλου...

— Ἂν μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ σᾶς δώσω τὴν γνώμη μου, τραύλισε ὁ Πιὲρ, σᾶς λέω ὅτι δὲν θὰ κάνετε καλὰ ν' ἀρνηθῆτε τὴν πρότασι τοῦ κ. Ἀρκενιέ... Νομίζω ὅτι θὰ μπορέση νὰ σᾶς κάνη εὐτυχισμένη —παρ' ὅλα τὰ γεράματά του!...

Καὶ ὁ Πιὲρ, λέγοντας τὰ λόγια αὐτά, μαστίγωσε τ' ἄλογά του μὲ λύσσα, μὲ μανία. Τ' ἄλογα ἄρχισαν νὰ τρέχουν σὰν ἀφηνιασμένα... Ἡ καρδιὰ τῆς Φλοράνς χτυποῦσε δυνατὰ ἀπὸ χαρά. Δὲν τῆς ἔμενε πειὰ καμμιὰ ἀμφιβολία ὅτι ὁ Πιὲρ τὴν ἀγαποῦσε... Ἤθελε, ὅμως, νὰ βεβαιωθῆ καλύτερα. Προσποιήθηκε, λοιπόν, τὴν φοβισμένη κι' ἔπεσε ὁλόκληρη ἀπάνω του.

— Σταμάτησε τ' ἄλογα! τοῦ εἶπε μὲ φοβισμένη φωνή. Φοβᾶμαι!...

— Ὤ! νὰ μὴ φοβᾶσθε διόλου, ὅσο εἶμαι ἐγὼ κοντά σας! ἀποκρίθηκε ὁ Πιέρ.

Καὶ ἐνῷ μὲ τὸ δεξί του χέρι τραβοῦσε τὰ χαλινάρια, μὲ τ' ἀριστερὸ ἀγκάλιαζε τὴν Φλοράνς. Τὸ ἀγκάλιασμα αὐτὸ τοὺς ἔκανε καὶ τοὺς δυὸ νὰ κυριευθοῦν ἀπὸ γλυκεῖα ζάλη... Δὲν μπορούσανε νὰ μιλήσουν ἀπὸ τὴν ταραχή τους. Κυτταζόντουσαν καὶ οἱ δυὸ στὰ μάτια, μὲ ἀγωνία, περιμένοντας καὶ οἱ δυὸ κάτι.

Ξαφνικά, ὁ Πιὲρ ἄκουσε μιὰ φωνὴ —τὴν φωνὴ τῆ δική του!— νὰ λέη μὲ πάθος:

— Σ' ἀγαπῶ!...

— Κι' ἐγὼ σ' ἀγαπῶ, Πιέρ! ψιθύρισε ἡ Φλοράνς.

Καὶ πρὶν ὁ Πιὲρ προφτάση νὰ συνέλθη ἀπὸ τὴν κατάπληξί του, ἑνοιωσε στὸ στόμα του τὴν μυρωμένη ἀναπνοὴ τῆς Φλοράνς, τὴν μεθυστικὴ ἐπαφὴ τῶν χειλιῶν της...

* * *

Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἴδιας ἡμέρας, ὁ κ. Ἀρκενιὲ παρουσιάστηκε στὸ κτῆμα τῆς ὡραίας χήρας. Ἦταν ἀποφασισμένος νὰ τῆς ζητήση ἐξηγήσεις γιὰ τὴν διαγωγή της. Γιατὶ τὸν γέλασε τὸ πρωΐ; Γιατὶ προτίμησε τὸν ἐπιστάτη της ἀντὶ ἕνα πλούσιον βαμβακέμπορο; Μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτὴ θὰ τὴν ζητοῦσε σὲ γάμο καὶ θὰ τὴν ἀπειλοῦσε ὅτι ἂν δὲν τοῦ ἔδινε ἀμέσως μιὰ ἀπάντησι, θὰ τὸν ἔχανε γιὰ πάντα. Ὁ κ. Ἀρκενιὲ, γνωρίζοντας ὅτι ἦταν ὁ καλύτερος γαμπρὸς τῆς περιφερείας, ἦταν βέβαιος ὅτι ἡ Φλοράνς θὰ ἀποφασίζε μὲ μεγάλη προθυμία νὰ γίνη γυναῖκα του.

Στὸ κτῆμα τὸν δέχτηκε ὁ Πιὲρ, ὁ ὁποῖος ἔλαμπε ὁλόκληρος ἀπὸ χαρά.

— Ἡ κ. Φλοράνς ἡσυχάζει αὐτὴ τὴν στιγμὴ πληροφόρησε τὸν ἀνώνυμο κ. Ἀρκενιέ. Ἂν τὴν θέλετε, ὅμως, γιὰ καμμιὰ σοβαρὴ ὑπόθεσι, μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε περὶ τίνος πρόκειται...

— Καὶ ποιὸς εἶσαι σύ; τὸν διέκοψε ὠργισμένος ὁ κ. Ἀρκενιέ.

— Ποιὸς εἶμ' ἐγώ; Διάβολε! ὁ μνηστὴρ τῆς κυρίας Φλοράνς!...

Ὁ κ. Ἀρκενιὲ ἔπαθε τὴν στιγμὴ ἐκείνη ὅ,τι καὶ ἡ μακαρίτισσα ἡ γυναῖκα τοῦ Λώτ: Ἔγινε στήλη ἅλατος!...

ΧΕΡΜΑΝ ΒΟΓΚΕΛ

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΤΟΥ κ. ΝΙΚ. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕ

ΤΑ ΤΟΠΙΚΑ ΜΑΣ ΦΑΓΗΤΑ

«Κύριε Τσελεμεντέ,

Σᾶς στέλλω δυὸ συνταγὲς τοῦ χωριοῦ μας γιὰ τὴν στήλη τοπικῶν φαγητῶν τοῦ «Μπουκέτου».

Καμάρα — Κερκύρας

ΚΕΦΤΕΔΕΣ ΡΙΓΑΝΗΣ

Κόβεις πρὸ τῆς ἀνθίσεως ρίγανη, τὴν ὁποίαν βράζεις μὲ ἀνάλογο ἁλάτι. Στραγγίζεις τὴ ρίγανη καὶ πλάθεις τὸν κυμᾶ εἰς σχῆμα κεφτέδων. Τοὺς ἀλευρώνεις καὶ τηγανίζεις εἰς ἐκλεκτὸ λάδι.

ΓΕΡΑΚΙ ΠΑΤΑΤΕΣ
(Δι' ὅσους τὸ τρῶνε)

Πατα προτιμησιν τὸν μῆνα Αὔγουστον παίρνεις ἕνα γεράκι, τὸ μαδᾶς, τὸ καθαρίζεις ἐσωτερικῶς, τὸ τσιγαρίζεις μὲ ἀνάλογο λάδι καὶ τὸ βγάνεις ἀπὸ τὸ τηγάνι. Κατόπιν βάζεις στὸ λάδι 6 κεφάλια κρεμμύδια ψιλοκομμένα καὶ ἀφοῦ ξανθίσουν προσθέτεις ἀνάλογο νερό, τὸ γεράκι καὶ πατάτες κατ' ἀρέσκειαν, ἕνα κουτάλι σούπας πιπέρι κόκκινο, ἕνα κουταλάκι τοῦ καφὲ μαῦρο πιπέρι, ἕνα κουταλάκι γαρύφαλο, μισὸ κουταλάκι κανέλλα, ἀνάλογο ἁλάτι, δυὸ κεφάλια σκόρδα ὁλόκληρα, ἕνα κουτάλι ντομάτα μπελτὲ καὶ ἀφοῦ βράση καὶ πήξη εἶνε ἕτοιμο

Μετὰ τιμῆς
ΘΕΟΔ. ΒΑΡΟΤΣΗΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ. Κον Βαρότση, Κέρκυραν.— Ἀγνοῶ ποῦ εἶχε παραπέσει ἡ ἐπιστολή σας μὲ τὰς ἄνω συνταγὰς καὶ μόλις πρὸ ἑβδομάδος ἤλθεν εἰς χεῖρας μου καὶ σπεύδω νὰ τὰς δημοσιεύσω, ἐφ' ὅσον μάλιστα πρόκειται γιὰ φαγητὰ ὄχι μόνον τοπικῆς συνηθείας ἀλλὰ καὶ πρωτάκουστα. Ἐν τούτοις ἔχω ἀκούσει ἀκόμη ὅτι κάπου ἀλλοῦ τρώγουν καὶ μικροὺς κοράκους καὶ τοὺς μαγειρεύουν ὅλο μὲ κρασί, ὅπως τὶς ἀγριόπαπιες.

ΝΙΚ. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕΣ

Η ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ ΓΙΑ ΤΟ ΨΕΜΑ

Ὅποιος ξέρει νὰ λέη πολλὰ κι' ὡραῖα ψέματα, ἔχει τὸ μεγαλύτερο προσὸν γιὰ νὰ προοδεύση στὴ ζωή.
Ἀγγλική

Ἕνα καλὸ ψέμα τὸ πιστεύουν πιὸ πολλοὶ ἀπ' ὅσους πιστεύουν μιὰ ἀσχημη ἀλήθεια.
Ἰρλανδική

Τὸ πιὸ μεγάλο ψέμα εἶνε πάντοτε καὶ τὸ πιὸ καλό.
Γερμανική

Ὅσοι λένε πολλὰ λόγια εἶνε πάντα μεγάλοι ψεύτες.
Γαλλική

Ἡ μισὴ ἀλήθεια εἶνε προτιμότερη ἀπὸ ἕνα ὁλόκληρο ψέμα.
Δανική

Τὸ ψέμα συχνὰ ἀνατρέφεται ἀπὸ τὴν ἀλήθεια, μὰ ὅταν μεγαλώση, ἀπλώνει τὰ χέρια του, σφίγγει τὴν παραμάνα του καὶ τὴν πνίγει.
Κινεζική

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΝΤΟΥΑΝ ΑΛΜΠΑΝ

Η ΧΑΡΑ ΚΑΙ Ο ΠΟΝΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΚΑΘΟΝΤΟΥΣΑΝ καὶ οἱ δύο σ' ἕνα πάγκο, κάτω ἀπὸ ἕνα δέντρο τοῦ κήπου, καὶ προσπαθούσανε νὰ ζεσταθοῦνε μὲ τὴν ἀναπνοή τους. Ὁ Ζὺλ κρατοῦσε σφιχτὰ τὰ παγωμένα χεράκια τῆς Ζάν, ἐνῶ ἐκείνη εἶχε μαζευτῆ ὁλόκληρη στὴν ἀγκαλιά του. Ἔκανε τρομερὸ κρύο ἐκείνη τὴν νύχτα. Καὶ ὅμως, ὁ Ζὺλ καὶ ἡ Ζάν, ἐνῶ θὰ μποροῦσαν νὰ βρίσκωνται στὸ σαλόνι, κοντὰ στὸ τζάκι, προτιμούσανε νὰ μένουν στὸν κῆπο. Ἐκείνη γελοῦσε ἐπειδὴ ἦταν ὑποχρεωμένη νὰ σκουπίζη κάθε τόσο τὴν μυτίτσα της.. Ὁ Ζὺλ ἔνοιωθε τὰ χείλη του νὰ παγώνουν ὅταν τ' ἀκουμποῦσε στὰ μάγουλα τῆς ἀγαπημένης του. Μέσα στὸ σκοτάδι, ἔβλεπε τὰ μαῦρα μάτια τῆς Ζάν νὰ γυαλίζουν ἐπάνω στὸ ὠχρὸ πρόσωπό της...

— Ὁ μπαμπᾶς θὰ μᾶς περάση ἀσφαλῶς γιὰ τρελλούς! εἶπε σὲ μιὰ στιγμὴ ἡ Ζάν. Ὅταν θὰ γυρίσω, θὰ μὲ μαλλώση ἐπειδὴ μείναμε τόσην ὥρα στὸν κῆπο, μὲ τέτοιο ἐλεεινὸ καιρό...

— Εἶνε ἡ τελευταία βραδυὰ ποὺ περνοῦμε ὡς ἐρωτευμένοι... ψιθύρισε ὁ Ζύλ. Αὔριο τὸ μεσημέρι γίνονται οἱ ἐπίσημοι ἀρραβῶνες μας...

— Καὶ ἀπὸ αὔριο τὸ μεσημέρι θὰ πάψουμε νἄμαστε ἐρωτευμένοι; ρώτησε ἡ Ζάν, χαμογελῶντας πονηρά.

— Ὠ! τί εἶνε αὐτὰ ποὺ λές! διαμαρτυρήθηκε ὁ Ζύλ. Ἐγὼ, τοὐλάχιστον, θὰ σ' ἀγαπῶ σ' ὅλη μου τὴ ζωή... Εἶσαι ἡ πρώτη καὶ μοναδική μου ἀγάπη... Ἐσὺ μονάχα μπόρεσες νὰ συγκινήσης τὴν καρδιά μου, νὰ μὲ κάνης νὰ ξεχάσω τὸν παληὸ ἄνθρωπο... Μὲ ἀνέστησες κυριολεκτικά... Σ' εὐχαριστῶ καὶ σ' εὐγνωμονῶ!...

Μὰ ἡ Ζὰν ἄρχισε ἄξαφνα νὰ θήχη. Ὁ Ζὺλ φοβήθηκε μήπως κρυώση ἡ ἀγαπημένη του. Τὴν τύλιξε στοργικὰ μὲ τὴν γούνα της, τὴν ἀγκάλιασε μὲ τὸ ἕνα χέρι καὶ γύρισαν σπίτι... Ἔμειναν λίγη ὥρα ἀκόμα στὸ σαλόνι, κουβεντιάζοντας μπρὸς στὸ τζάκι μὲ τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα τῆς Ζὰν— καὶ ὕστερα ὁ Ζὺλ ἔφυγε, τρισευτυχισμένος, περιμένοντας μὲ γλυκειὰ λαχτάρα νὰ ξημερώση ἡ ἐπόμενη μέρα...

* * *

Σὲ ἡλικία 35 ἐτῶν, ὁ Ζὺλ Λεφὸρ, ἀφοῦ γύρισε ὅλο σχεδὸν τὸν κόσμο, ἐπέστρεψε στὴν ἐπαρχία του, κουρασμένος, γερασμένος σχεδὸν πρὸ τῆς ὥρας, μὲ τὴν ἀπόφασι νὰ ζήση κάμποσο καιρὸ στὸ πατρογονικό του σπίτι ὁλομόναχος — οἱ γονεῖς του εἶχαν πεθάνει ἀπὸ καιρὸ — μακρυὰ ἀπὸ τοὺς φίλους καὶ τὶς διασκεδάσεις. Ἡ μεγάλη περιουσία ποὺ κληρονόμησε ἀπὸ τὸν πατέρα του, τοῦ ἐπέτρεψε ὡς τότε νὰ περάση ζωὴ ὀργίων σ' ὅλα τὰ κοσμοπολιτικὰ κέντρα. Ἡ εὔκολες κατακτήσεις, τὰ ξενύχτια καὶ ἡ ἱκανοποιήσεις κάθε ἐπιθυμίας του, τὸν ἔκαναν ἐγωϊστὴ καὶ ἄκαρδο. Ἡ ἠθικὲς ἀρχὲς δὲν εἶχαν καμμιὰ ἀξία γι' αὐτόν. Ἡ λέξις «ἀγάπη» τὸν ἔκανε νὰ γελᾶ περιφρονητικά. Θεωροῦσε τὴν γυναῖκα ὄργανο ἡδονῆς καὶ τίποτε περισσότερο. Σὲ τίποτα δὲν πίστευε. Μὲ δυὸ λόγια, εἶχε μεταβληθῆ σ' ἕνα ἀπὸ τὰ θλιβερὰ αὐτὰ νευρόσπαστα ποὺ τὰ κινοῦν μονάχα τὰ ταπεινότερα ἔνστικτα τοῦ ἀνθρώπου.

Ὡστόσο, ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ ἀντίκρυσε τὴν Ζάν, τὴν μοναχοκόρη τοῦ γείτονά του, τοῦ κ. Νοὲλ, ἔνοιωσε τὴν παγωμένη καρδιά του νὰ ζεσταίνεται. Ἡ σεμνὴ ὠμορφιὰ τῆς κοπέλλας, ἡ μεγαλοπρέπεια τοῦ βαδίσματός της καὶ ἡ αὐστηρὰ ἔκφρασις τῶν ματιῶν της ἔκαναν τὸν ἐπιπόλαιο αὐτὸν ἄνδρα νὰ δοκιμάση ἕνα δυνατὸ κλονισμό. Γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωή του σάστιζε μπρὸς σὲ μιὰ γυναῖκα! Καὶ γιὰ πρώτη φορὰ ἀγαποῦσε!...

Ἡ ἀγάπη τὸν πλημμύρισε ξαφνικὰ ὁλόκληρον! Τὸν ἐξάγνισε ἀπὸ τὸ παρελθόν του, τὸν καθάρισε ἀπὸ τὸν ρύπο τῆς ἄσωτης ζωῆς του. Αὐτὸς, ὁ φιλήδονος καὶ σκεπτικιστής, αὐτὸς ποὺ δὲν πίστευε στὴν ἀρετὴ τῆς γυναίκας καὶ στὰ μεγάλα αἰσθήματα, ἔφτασε στὸ σημεῖο νὰ κοκκινίζη ἀπὸ τὴν ταραχή του, σὰν μαθητής, ἐμπρὸς σὲ μιὰ ἄπραγη κοπέλλα, ἡ ὁποία δὲν εἶχε βγῆ ποτέ της ἀπὸ τὴν ἐπαρχία της.

Κοντὰ στὴν Ζάν, ὁ Ζὺλ γνώρισε τὴν συγκίνησι ποὺ κατέκλυσε τοὺς πρωτόπειρους ἐφήβους ὅταν ἡ καρδιά τους ἀνοίγει στὸ ἥλιο τῆς ἀγάπης!...

Ἡ δύναμις τοῦ πάθους του συγκίνησε τὴν Ζάν. Ἀγάπησε κι' αὐτὴ τὸν ὠχρὸ νέο μὲ τὸ κουρασμένο πρόσωπο καὶ τὶς ἀσημένιους κροτάφους... Κατάλαβε, μὲ τὸ γυναικεῖο της ἔνστικτο, ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶχε ζήσει ἐντατικὰ τὴν ζωή του, ὅτι εἶχε τρυγήσει τὸ ποτῆρι τῶν ἡδονῶν καὶ ὅτι κοντὰ στὴν ἀποζητοῦσε τὴν γαλήνη, τὴν τελικὴ εὐτυχία... Ἔνιωθε περήφανη ἐπειδὴ ξύπνησε ἕνα μεγάλο αἴσθημα στὴν ἀπομονωμένη καρδιὰ τοῦ Ζύλ.

Ὁ πατέρας της ἔφερε στὴν ἀρχὴ μερικὲς ἀντιρρήσεις γιὰ τὸν γάμο τους. Εἶχε πληροφορηθῆ τὸ παρελθὸν τοῦ Ζύλ καὶ φοβότανε νὰ δώση τὴν μοναχοκόρη του σ' ἕνα νέο ποὺ ἦταν διεφθαρμένο. Ἀπὸ τὴν στιγμὴ, ὅμως, ποὺ βεβαιώθηκε ὅτι ὁ Ζύλ εἶχεν ἀλλάξει ριζικά, ὅτι μετανοοῦσε καὶ ὁ ἴδιος τὴν ἔκλυτη ζωὴ ποὺ ἔκανε ὥς τότε, ἔδωσε μὲ μεγάλη χαρὰ καὶ προθυμία τὴν συγκατάθεσί του...

Ὁ Ζὺλ κολυμποῦσε πλέον σὲ ὠκεανὸ εὐτυχίας. Τοῦ φαινότανε ὅτι βγῆκε ἀπὸ τὴν Κόλασι καὶ ὅτι βρισκότανε πλέον στὸν Παράδεισο...

* * *

Οἱ ἀρραβῶνες του μὲ τὴν Ζὰν ἔγιναν στὴν μικρὴ ἐκκλησία τῆς ἐπαρχιακῆς πόλεως. Καὶ οἱ γάμοι ἀποφασίσθηκε νὰ γίνουν ὕστερ' ἀπὸ τρεῖς μῆνες. Ὁ Ζύλ μετροῦσε μὲ ἀνυπομονησία τὶς μέρες ποὺ τὸν χώριζαν ἀπὸ τὴν ἀπόλαυσι τῆς εὐτυχίας του...

Ξαφνικά, ὅμως, παρατήρησε κάποια ἀλλαγὴ στὴν Ζάν. Ἡ φωνή του δὲν ἦταν πειὰ θερμὴ καὶ τρυφερὴ μαζύ του ὅπως πρώτα. Ὅταν τὸν ἔβλεπε, τὸ πρόσωπό της δὲν ἔλαμπε ἀπὸ χαρά, ὅπως ἄλλοτε, καὶ συχνὰ ἀπουσίαζε ἀπὸ τὸ σπίτι τὶς ὧρες ποὺ ἤξερε ὅτι ἔπρεπε νὰ κειτο νὰ τὴν ἐπισκεφθῆ ὁ ἀρραβωνιαστικός της...

Ὁ Ζὺλ ἀνησύχησε. Ἡ σκέψις ὅτι ἦταν δυνατὸν νὰ πάψη νὰ τὸν ἀγαπᾶ ἡ Ζάν, ἔκανε τὸ μυαλό του νὰ σαλεύη. Ἡ μνηστή του ἦταν ὁ αὐτὸν ὁλόκληρος ὁ κόσμος. Δὲν θὰ μποροῦσε νὰ ζήση οὔτε στιγμὴ χωρὶς αὐτήν... Καὶ ὅμως! Κάτι λάθαινε πολὺ καλὰ ὅτι ἡ Ζὰν ἔπρεπε νὰ ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ αὐτόν. Ἡ ἐρωτευμένη καρδιὰ τοῦ Ζύλ μποροῦσε νὰ γελαστῆ σὲ κάτι τέτοια πράγματα...

Καὶ ἔπεσε μὲ τὸ κεφάλι στὸ κενόν...

Ἕνα ἀπόγευμα, ὁ Ζὺλ ἀποφάσισε νὰ πιάση τὸν πατέρα τῆς μνηστῆς του καὶ νὰ τοῦ ἀνακοινώση τοὺς φόβους του. Ὁ κ. Νοὲλ, ὅμως, τὸν καθησύχασε.

— Μὴ φοβᾶσαι τίποτα! τοῦ εἶπε. Ἡ Ζὰν σ' ἀγαπᾶ. Πολὺ σ' ἀγαπᾶ. Τὸ ξέρει! ἴσως νὰ κάνη τὴν ψυχρὴ μαζύ σου γιὰ νὰ βεβαιωθῆ γιὰ τὰ αἰσθήματά σου... Ὅλα τὰ κορίτσια τῆς ἡλικίας της καταφεύγουν σ' αὐτὰ τὰ μέσα...

Ὁ Ζὺλ φάνηκε ἱκανοποιημένος ἀπὸ τὶς ἐξηγήσεις αὐτές. Δὲν εἶπε τίποτα στὴν Ζὰν γιὰ τὶς ὑπόνοιες ποὺ τὸν βασάνιζαν. Προσποιήθηκε ὅτι δὲν εἶχε καταλάβει τὴν ἀλλαγὴ τῶν αἰσθημάτων τῆς μνηστῆς του. Κάτω, ὅμως, ἀπὸ τὸ φαινομενικὸ γέλιο του, ἡ καρδιά του χτυποῦσε ἀπὸ φόβο καὶ ἀγωνία... Ἕνα τρομερὸ προαίσθημα ἐπίεζε τυραννικὰ τὴν καρδιά του...

— Θεέ μου! λυπήσου με! ἔλεγε. Ἐσὺ ποὺ ἔκανες νὰ ἀνθίσ τὴν καρδιά μου ὁ ἥλιος τῆς ἀγάπης, μὴ μοῦ σπαταλᾶς τὴν εὐτυχία αὐτή!... Δὲν θὰ μπορέσω νὰ ζήσω χωρὶς τὴν Ζάν...

Ἕνα ἀπόγευμα, ὁ Ζὺλ εἶδε ξαφνικὰ μπροστά του, ἐνῶ καθότανε στὴν βιβλιοθήκη του, τὸν πατέρα τῆς Ζὰν. Ἀπὸ τὴν πρώτη ματιὰ ποὺ τοῦρριξε, κατάλαβε ὅτι συνέβαινε κάτι σοβαρό. Ὁ κ. Νοὲλ ἦταν κάτωχρος, μὲ ἀνασηκωμένα μαλλιὰ, μὲ λυμένο τὸ λαιμοδέτη.... Στὸ χέρι του κρατοῦσε ἕνα γράμμα...

— Ἡ Ζὰν τί γίνεται; ρώτησε ἀμέσως ὁ Ζύλ.

Ὁ κ. Νοὲλ, πλησίασε τὸν Ζύλ μὲ τρεμάμενα βήματα καὶ τοῦ ἔδωσε τὸ γράμμα χωρὶς νὰ τοῦ πῆ τίποτα, κι' ἔπεσε βαρὺς

(Συνέχεια στὴ σελίδα 51)

ΙΤΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΕΤΤΟΡΕ ΣΑΝΤΟΛΙΟ

ΡΕΤΖΙΝΑ—ΜΑΡΙΑ

ΟΛΑ τὰ παλληκάρια τῆς Νεαπόλεως ἦσαν ξετρελλαμένα μὲ τὴν Ρετζίνα-Μαρία, τὴν κόρη τῆς κυρὰ Ἀντουανέττας, ποὺ εἶχε περίπτερο στὸν κεντρικὸ δρόμο τῆς παραλίας. Σὲ ἡλικία δεκαπέντε μόλις ἐτῶν, ἡ Ρετζίνα-Μαρία ἦταν σωστὴ κοπέλλα, μεστωμένη κάτω ἀπὸ τὸν φλογερὸ ἥλιο τῆς πατρίδας της. Ἡ μελαχροινὴ ἐπιδερμίδα της, τὰ καστανὰ μαλλιά της καὶ τὰ γαλανὰ μάτια της εἶχαν ἀνάψει ἐρωτικὴ φλόγα στὰ στήθη ὄχι μονάχα τῶν ψαράδων, ἀλλὰ καὶ πολλῶν νέων τῆς ἀριστοκρατίας, ποὺ κατέβαιναν ἐπίτηδες στὴν παραλία γιὰ ν' ἀγοράσουν ἐφημερίδες καὶ τσιγάρα ἀπὸ τὸ περίπτερο τῆς κυρὰ Ἀντουανέττας... καὶ νὰ κουβεντιάσουν λίγο μὲ τὴν πεντάμορφη κόρη της. Τοῦ κάκου, ὅμως, οἱ θαυμασταί της προσπαθούσανε νὰ τὴν συγκινήσουν μὲ λουλούδια, μὲ ἀναστεναγμοὺς, μὲ φλογερὲς ματιὲς καὶ μ' ἐρωτικὰ γλυκόλογα. Ἡ Ρετζίνα-Μαρία δὲν τοὺς ἔδινε σημασία καὶ προσοχή. Περνοῦσε δίπλα ἀπὸ τὴν φωτιὰ τῆς ἀγάπης τους, χωρὶς νὰ φοβᾶται μήπως κάψη τὰ φτερά της. Ἀγαποῦσε, βλέπετε, κάποιον ποὺ εἶχε κυριεύσει ὁλόκληρη τὴν καρδιά της! Τὸ μυστικὸ αὐτὸ τὸ ἤξερε ἕνα μονάχα πρόσωπο, ἡ Ταορμίνα, ἡ ἀχώριστη φίλη της, ἡ ὁποία περνοῦσε κάθε βράδυ καὶ τὴν ἔπαιρνε ἀπὸ τὸ περίπτερο, μὲ τὴν πρόφασι ὅτι θὰ πάνε μαζὺ σπίτι της γιὰ νὰ τῆς μάθη νὰ πλέκη δαντέλλα. Στὴν γωνία, ὅμως, τοῦ δρόμου ὅπου ἔμενε ὁ ἀγαπημένος της, ἡ Ρετζίνα-Μαρία ἀποχαιρετοῦσε τὴν φίλη της κι' ἔμπαινε, χαρούμενη καὶ περήφανη, σ' ἕνα ἀρχοντόσπιστο...

Ἡ Ρετζίνα-Μαρία εἶχε τυφλὴ ἐμπιστοσύνη στὴν Ταορμίνα. Τῆς εἶχε μιλήσει τόσες φορὲς γιὰ τὸν φίλο της — ἕναν Γάλλο ζωγράφο, τὸν Ραϋμόνδο Βαλλεράν, ἐγκατεστημένο ἀπὸ δῶ κι' ἕξη μῆνες στὴν Μασσαλία — ὥστε στὴν φθονερὴ καρδιὰ τῆς Ταορμίνας ριζοβόλησε ἡ ἀπόφασις νὰ ξελογιάση τὸν γενναιόδωρο αὐτὸν ξένο, ποὺ ἤξερε νὰ φιλᾶ τόσο γλυκὰ καὶ νὰ λέη στ' αὐτὶ λόγια τόσο τρυφερά....

Κι' ἕνα πρωΐ, ἐνῶ ἡ ἀνύποπτη Ρετζίνα-Μαρία δίπλωνε ἐφημερίδες στὸ περίπτερο τῆς μητέρας της, καμαρώνοντας συγχρόνως στὸ μικρὸ δαχτυλάκι της τὸ δαχτυλίδι ποὺ τῆς εἶχε χαρίσει ὁ ἀγαπημένος της στὴν προηγούμενη μέρα, ἡ Ταορμίνα χτυποῦσε τὴν πόρτα τοῦ ζωγράφου... Παρουσιάστηκε μπροστά του μὲ τὴν πρόφασι ὅτι εἶχε νὰ τοῦ ἀνακοινώση κάτι ἐκ μέρους τῆς Ρετζίνας-Μαρίας. Ὡστόσο ὁ καλλιτέχνης, μόλις ἀντίκρυσε τὰ μάτια τῆς Ταορμίνας, ποὺ ἔλαμπαν πονηρὰ καὶ προκλητικά, κατάλαβε τὸν πραγματικὸ σκοπὸ τῆς ἐπισκέψεως αὐτῆς... Ἡ Ταορμίνα ἦταν τύπος ἐντελῶς ἀντίθετος ἀπ' τὴν τῆ Ρετζίνα-Μαρία. Ψηλόσωμη, γεμάτη, μὲ κατάμαυρα μαλλιὰ καὶ μάτια μὲ τολμηρὸ βλέμμα, μὲ φωνὴ λίγο βραχνὴ, ἀποτελοῦσε τὴν προσωποποίησι τῆς θερμῆς ναπολιτάνικης καλλονῆς. Καὶ ὁ Ραϋμόνδος—ἄνδρας, ὅπως ὅλοι οἱ ἄνδρες τοῦ κόσμου... — ὁ τέκυψε στὸν πειρασμὸ, χωρὶς νὰ φαντάζεται τὶς συνέπειες τῆς πράξεώς του... Νόμιζε ὅτι ἡ συνάντησις αὐτὴ δὲν θὰ εἶχε ἐπακόλουθα... Δὲν μποροῦσε νὰ φανταστῆ ὅτι ἡ Ταορμίνα, ἡ ὁποία ἔκρυβε κάτω ἀπὸ τὴν ἀγγελικὴ μορφή της ψυχὴ σατανᾶ, θὰ πήγαινε νὰ γνωστοποιήση ἡ ἴδια στὴν Ρετζίνα-Μαρία τὸν «βρίαμβό» της, βγάζοντας ἐπὶ τέλους τὸ προσωπεῖο της φιλίας!...

Ἀπερίγραπτη στάθηκε ἡ ἀπελπισία τῆς Ρετζίνας-Μαρίας ὅταν πληροφορήθηκε ἀπὸ τὰ χείλη τῆς φίλης της τὴν αἰσχρὴ προδοσία της. Ἡ Ταορμίνα ἤξερε ὅτι ἡ κόρη τῆς κυρὰ Ἀντουανέττας ἦταν λεπτὴ καὶ εὐαίσθητη καὶ ὅτι ἀγαποῦσε τρελλὰ τὸν ζωγράφο. Ποτὲ, ὅμως, δὲν φανταζόταν ὅτι θὰ εἶχε ἡ ἀπελπισία τῆς Ρετζίνας-Μαρίας τόσο τραγικὸ ξέσπασμα.

— Εἶσαι μιὰ ἐλεεινή! τῆς φώναξε ἡ Ρετζίνα-Μαρία, τρέμοντας ἀπὸ ὀργὴ καὶ ἀγανάκτησι. Δὲν θέλω νὰ σὲ ξαναΐδω στὰ μάτια μου! Σὲ μισῶ!... Νὰ εἶσαι καταραμένη καὶ ὁ Θεὸς νὰ σὲ τιμωρήση γιὰ τὸ κακὸ ποὺ ἔκανες!...

Ὕστερ' ἀπὸ τὸ ξέσπασμα αὐτὸ, ἡ Ρετζίνα-Μαρία ἔπεσε σὲ μιὰ ἀποχαύνωσι... Τοῦ κάκου τὴν ρωτοῦσε ἡ μητέρα της νὰ τῆς πῆ τί ἔχει... Ἐκείνη κουνοῦσε τὸ κεφάλι της, χωρὶς νὰ βγάζη λέξι ἀπὸ τὸ στόμα της.

Καὶ ὅταν γύρισε σπίτι της, κάθησε μπρὸς στὸ παράθυρο κι' ἔγραψε μὲ τὸ μολύβι σ' ἕνα κομμάτι χαρτί:

«Πεθαίνω... Μὴ ζητᾶτε νὰ μάθετε τὸ γιατί... Δὲν θέλω νὰ κατηγορήσω κανέναν γιὰ τὸν θάνατό μου...»

Ὕστερα, δρασκέλισε τὸ παράθυρο — καὶ πήδησε ἔξω.

Τὸ χαριτωμένο κεφαλάκι της θρυμματίστηκε στὸ πλακόστρωτο τοῦ πεζοδρομίου!...

. . . . . .

Ὁ θάνατος τῆς Ρετζίνας-Μαρίας προξένησε κατάπληξι καὶ λύπη σ' ὅλη τὴν Νεάπολι. Ἡ αὐτοκτονία τῆς ὠμορφης κοπέλλας εἶχε γίνει τὸ μοναδικὸ θέμα συζητήσεων, κείνη τὴν ἡμέρα. Κανεὶς, ὅμως — οὔτε κι' αὐτὴ ἡ ἀπαρηγόρητη μητέρα τῆς νεκρῆς — δὲν μποροῦσε νὰ δώση μιὰ ἐξήγησι στὴν τραγικὴ ἀπόφασι τῆς Ρετζίνας - Μαρίας.

Ἡ ἐκκλησία δὲν ἀρνήθηκε στὴν ἄτυχη νέα τὴν τελευταία συνδρομή της. Ἡ Ρετζίνα-Μαρία ἔπρεπε κανονικὰ νὰ ταφῆ χωρὶς νὰ τῆς ψάλη παπᾶς νεκρώσιμη ἀκολουθία. Ὡστόσο, ἔκαναν ἐξαίρεσι γιὰ τὴν μικρὴ ναπολιτάνα, ἐπειδὴ σεβάστηκαν τὸν πόνο της καὶ τὸν μεγάλο κόσμο ποὺ τὴν ἔκανε νὰ σκοτωθῆ σὲ τέτοια ἡλικία...

Χιλιάδες κόσμος παρακολούθησε τὴν κηδεία τῆς Ρετζίνας-Μαρίας. Πίσω ἀπὸ τὸ φέρετρο προχωροῦσε, σερνόταν μάλλον, συντριμμένη ἀπὸ τὸ βάρος τῆς συμφορᾶς ποὺ τὴν βρῆκε, ἡ κυρὰ Ἀντουανέττα, ἡ μητέρα τῆς τραγικῆς νεκρῆς, ἀκουμπώντας ἀνύποπτη στὸ μπράτσο τῆς Ταορ-

(Συνέχεια στὴ σελίδα 51)

Η ΑΔΙΑΚΡΙΣΙΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΠΩΣ Η ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ ΚΑΤΕΚΤΗΣΕ ΤΟΝ ΑΝΤΩΝΙΟ

Τὰ μυστικὰ τοῦ γιατροῦ Ὀλύμπου. Τί ἀποκαλύπτει ὁ γιατρὸς τῆς Κλεοπάτρας. "Ενα ἱστορικὸ «φαρμακερὸ νοῦ». Τὰ ἐρεθιστικὰ φαγητὰ ἑνὸς γεύματος. Ἡ τελευταῖες στιγμὲς τοῦ Ἀντωνίου. Πῶς ἠθελε νὰ πεθάνει ἡ Κλεοπάτρα κτλ. κτλ.

ΟΤΑΝ θέλη κανεὶς νὰ μάθη τὴν ἀλήθεια, τὴ γυμνὴ καὶ πραγματικὴ ἀλήθεια γιὰ ἕνα ἱστορικὸ γεγονὸς ἢ μιὰ περίφημη ἱστορικὴ περιπέτεια, δὲν πρέπει ποτὲ νὰ καταφεύγη στοὺς ἐπισήμους χρονικογράφους, στοὺς αὐστηροὺς καὶ ἀναγνωρισμένους ἱστορικούς. Αὐτοὶ θὰ τοῦ δώσουν μιὰ ἁπλῆ περιγραφὴ ποὺ δὲν ἱκανοποιεῖ διόλου τὴν περιέργειά του. Γιατὶ ὅλοι μας ξέρουμε ὅτι κάθε γεγονὸς ἄξιο λόγου καὶ κάθε πολύκροτη περιπέτεια ἔχουν τὰ λεγόμενα «παρασκήνια», τ' «ἀπόκρυφά» τους. Κι' αὐτὰ δὲν θὰ μπορέση ποτὲ κανεὶς νὰ τὰ μάθη ἀπὸ τὸ στόμα τῆς ἐπίσημης ἱστορίας...

Γιὰ τὴν Κλεοπάτρα, παραδείγματος χάριν, χάρις στὸ γιατρό της, τὸν "Ελληνα Ὄλυμπο, ξέρουμε σήμερα περισσότερα καὶ ἀποκαλυπτικότερα πράγματα ἀπ' ὅσα μᾶς ἀναφέρουν οἱ σοβαροὶ ἱστορικοί. Ὁ Ὄλυμπος αὐτὸς, ὅπως ὁλοι οἱ "Ελληνες, ἦταν ἕνας γιατρὸς γεμᾶτος περιέργεια κι' ἐπειδὴ εἶχε ἀκούσει κ' εἶχε δῆ πολλὰ παράξενα πράγματα στὴν αὐλὴ τῆς Ἀλεξανδρείας, πῆρε τὴν ἀπόφασι μιὰ ἡμέρα νὰ γράψη τὰ «Ἀπομνημονεύματά» του καὶ νὰ μᾶς παρουσιάση μιὰ Κλεοπάτρα πολὺ διαφορετικὴ ἀπὸ τὴν Κλεοπάτρα τῆς ἐπίσημης ἱστορίας. Μᾶς ἀπεκάλυψε δηλαδὴ ὅλα τὰ μυστικὰ τῆς ἰδιωτικῆς της ζωῆς. Κι' αὐτὰ τὰ μυστικὰ ἔχουν, μὰ τὴν ἀλήθεια, ἕνα συναρπαστικὸ ἐνδιαφέρον.

"Ολοι οἱ ἱστορικοὶ μᾶς ἔκαναν νὰ πιστέψουμε ὅτι ἡ Κλεοπάτρα κατέκτησε τὸν Ἀντώνιο μὲ τὰ ἀκατανίκητα θέλγητρά της, μὲ τὴ σαγηνευτικὴ καὶ ἀνατολίτικη ὠμορφιά της. Ἔ, λοιπόν, ὁ γιατρός της, ὁ Ὄλυμπος, μᾶς ἀποκαλύπτει ὅτι μόνο μὲ τὰ θέλγητρά της ἡ Κλεοπάτρα δὲν θὰ κατάφερνε καὶ πολὺ μεγάλα πραγματα. "Αν πέτυχε νὰ ξετρελλάνη τὸν Ἀντώνιο καὶ νὰ τὸν κάνη νὰ τὴν ἀγαπήση μ' ἕναν παράφορο ἔρωτα, αὐτὸ τὸ ὀφείλει στὰ «εἰδικὰ» φαγητὰ ποὺ ἑτοίμασαν κατὰ παραγγελίαν της οἱ ἔμπειροι μαγειροί της. Κι' ἔτσι βλέπουμε ὅτι ἀν ἡ Εὔα ξεγέλασε τὸν Ἀδάμ μ' ἕνα μῆλο, ἡ Κλεοπάτρα ἔκανε σκλάβο της τὸν Ἀντώνιο μ' ἕνα πλήρες καὶ ἐκλεκτὸ «μενού» ποὺ εἶχεν ὡς συμπλήρωμα ἕνα σωρὸ «εἰδικὰ» κρασιά, ἱκανὰ νὰ ξετρελλάνουν ἀκόμα καὶ τὸν "Αγιο Ἀντώνιο τὸν ἐρημίτη. Δὲν εἶνε λοιπὸν διόλου παράξενο ὅτι ὕστερ' ἀπ' ὅλα αὐτὰ ὁ Ἀντώνιος προτίμησε τὴν Κλεοπάτρα ἀπὸ τὴ Ρώμη...

Ὁ γιατρὸς "Ολυμπος μᾶς περιγράφει μερικὰ ἀπὸ αὐτὰ τὰ φαγητὰ καὶ ἐπιμένει ἰδιαιτέρως στὴ σύνθεσι μερικῶν κρασιῶν ποὺ θὰ ἔφερναν ἀσφαλῶς τὸ ἴδιο ἀποτέλεσμα ποὺ προκαλοῦν τὰ σημερινὰ κοκταίηλ. Ἡ σάλτσες ἰδίως τῶν φαγητῶν ἦσαν τόσο πικάντικες, εἶχαν τόσα μπαχαρικὰ τῆς Ἀνατολῆς, ὥστε «πυρπολοῦσαν ἀμέσως τὸ αἷμα καὶ ξυπνοῦσαν μὲ μιὰ ἀκατανίκητη δύναμι τὶς αἰσθήσεις»!

Ἀντὶ λοιπὸν νὰ μιλοῦμε διαρκῶς γιὰ τὴν μοιραία ὠμορφιὰ τῆς Κλεοπάτρας, θὰ ἦταν πολὺ πιὸ σωστὸ νὰ κάνουμε λόγο γιὰ τὸ μοιραῖο γεῦμα της. Ὁ Ἰταλὸς ἀρχαιολόγος Ὀμηρος Ρομπίνι, σ' ἕνα σχετικὸ σύγγραμμά του, μᾶς φανερώνει καθαρὰ καὶ ξάστερα τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐρευνῶν του.

«Ἡ Κλεοπάτρα, γράφει, ἤξερε βέβαια ὅτι ἦταν ὡραία κ' εἶχε στολίσει αὐτὴ τὴν ἀσύγκριτη ὠμορφιά της μὲ μιὰ ἀπεριγραπτη πολυτέλεια, μὰ ἐπειδὴ ἤθελε νὰ εἶνε βεβαία γιὰ τὴν κατάκτησι τοῦ Ἀντωνίου καὶ τὴ σωτηρία της, κατέφυγε στὶς πιὸ ἀπόκρυφες καὶ στὶς πιὸ ἀλάνθαστες συνταγὲς γιὰ «ἐρωτικὰ» φαγητὰ ποὺ ἀναστατώνουν τὶς αἰσθήσεις...»

Κι' ἀλήθεια, ὅπως μᾶς ἀποκαλύπτει ὁ γιατρὸς "Ολυμπος, ὅ,τι ὑπῆρχε ἀπάνω στὸ τραπέζι της, εἶχε τὸ λόγο του. Ἀκόμη καὶ τὰ λαχανικὰ ἦσαν διαλεγμένα μὲ σκοπὸ νὰ φέρουν τὸ «προθούμενον ἀποτέλεσμα».

Ἡ πιὸ πικάντικη ἀπὸ ὅλες τὶς σάλτσες ἦταν μιὰ ποὺ γίνει ἀπὸ μέλι, βραστὸ κρασί, κίμμινο, πιπέρι, μοσχοκάρυδο κι' ἕνα σωρὸ ἄλλα μπαχαρικὰ ποὺ εἶνε σήμερα ἄγνωστα σ' ἐμᾶς. Ὁ γιατρὸς "Ολυμπος ἀναφέρει ἕνα σωρὸ ὀνόματα τῶν φαγητῶν τῆς Κλεοπάτρας, τὰ γεγονότα θὰ ἔπαιρναν μιὰ ἄλλη τροπή.

Ἡ Κλεοπάτρα, τρία χρόνια πρὶν ἀπὸ τὴ μοιραία αὐτὴ συνάντησί τους, εἶχε γνωρίσει τὸν Ἀντώνιο στὴ Ρώμη. Τότε εἶχε πάει ἐκεῖ πέρα μὲ τὸν πρῶτο της ἄνδρα, τὸν Ἰούλιο Καίσαρα. "Οταν ξαναβρέθηκε λοιπὸν μπροστά του, ἄπειρα λείως διαφορετικὲς συνθῆκες, γιατὶ ὁ Ἰούλιος Καίσαρας εἶχε δολοφονηθῆ κ' ἡ Ρώμη τὴν θεωροῦσε ὡς ἐχθρά της, ἡ Κλεοπάτρα εἶχε ἕνα τολμηρὸ τριπλὸ σχέδιο: νὰ κατακτήσῃ τὸν Ἀντώνιο, νὰ τὸν κάνη νὰ πολεμήσῃ κατὰ τοῦ Ὀκταβιανοῦ καὶ νὰ πετύχη τὴν ἀναγνώρισι τοῦ γυιοῦ της ἀπὸ σαρίωνος ὡς διαδόχου τοῦ μεγάλου πατρός του, τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος, στὸν αὐτοκρατορικὸ θρόνο τῆς Ρώμης.

Ἀπὸ τὸ μεγαλεπήβολο ὅμως αὐτὸ σχέδιο δὲν πέτυχε παρὰ μόνο τὴν κατάκτησι τοῦ Ἀντωνίου.

Ὁ Ἀντώνιος, ὡς γνωστὸν, νικήθηκε στὶς 2 Σεπτεμβρίου 31 π. Χ. στὸ "Ακτιον ἀπὸ τὸν σκληρὸ ἀντίπαλό του. Κι' ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ὡς τὴν 1η Αὐγούστου 30 π. Χ., ἡμέρα τοῦ θανάτου της, ἡ Κλεοπάτρα, πέρασε τὶς πιὸ τραγικὲς ἡμέρες τῆς ζωῆς της.

Ὁ γιατρὸς "Ολυμπος εἶνε τόσο... ἀδιάκριτος, ὥστε στὰ περίφημα «Ἀπομνημονεύματά» του ἀσχολεῖται ἀκόμη καὶ τὶς ἰδιαίτερες συνομιλίες τοῦ ζευγαριοῦ καὶ τῆς Κλεοπάτρας κατὰ τὶς δραματικὲς ἡμέρες τῆς πανωλεθρίας τους.

"Οταν ὁ Ἀντώνιος νικήθηκε ἀπὸ τὸν Ὀκταβιανὸ τὸν Ἰούλιο τοῦ 30 π. Χ., γύρισε τρελλὸς ἀπὸ πίκρα ἀπόγνωσί του στὸ ἀνάκτορο τῆς Ἀλεξανδρείας καὶ ἄρχισε νὰ τραβῶντας τὰ μαλλιὰ του ξεφώνιζε ἄγρια ἀπελπισμένος λύσσα του:

— Ποῦ εἶνε αὐτὴ ποὺ μὲ πρόδωσε; Ποῦ εἶνε ἡ ἄπιστη Κλεοπάτρα;...

Γιατὶ ὁ Ἀντώνιος ὑπέθετε ὅτι ἡ ἧττα τοῦ στρατοῦ του ὀφείλετο σὲ μιὰ προδοσία τῆς Ἀλεξανδρινῆς βασίλισσας. Κλεοπάτρα λοιπὸν, ἀκούγοντας τὶς φωνές του, τρομαγμένη θηκε καὶ κρύφθηκε γρήγορα μέσα στὸ μαυσωλεῖο τῶν ἀνακτόρων, μαζὺ μὲ δυὸ δοῦλες της. Ὁ Ἀντώνιος μὲ τὸν ἀξιωματικοὺς του ποὺ τοῦ εἶχαν μείνει πιστοί, ἄρχισε νὰ ψάχνη παντοῦ γιὰ νὰ τὴν βρῆ. "Ενας λοιπὸν ἀπὸ τοὺς ἀξιωματικοὺς αὐτοὺς ἔμαθε ὅτι ἡ Κλεοπάτρα ἦταν στὸ μαυσωλεῖο κι' ἔτρεξε νὰ τὴν εἰδοποίηση ὅτι τὴν ζητοῦσε ὁ Ἀντώνιος. Ἡ δυὸ δοῦλες τότε τοῦ ἀπάντησαν ὅτι ἡ βασίλισσα ἤθελε ν' αὐτοκτονήση, μὰ ὁ ἀξιωματικὸς παράκουσε τὶς δυὸ δοῦλες καὶ ἔτρεξε γιὰ ν' ἀναγγείλη στὸν Ἀντώνιο τὸ τραγικὸ τέλος τῆς Κλεοπάτρας!

Ἐκεῖνος, μόλις ἔμαθε τὴν τρομερὴ αὐτὴ εἴδησι, τὰ ἔχασε πίστευε ὅτι ἡ βασίλισσα ἦταν ἀθῶα καὶ φώναξε μὲ ὅλη τὴ δύναμι τῶν πνευμάτων του:

— Τώρα πειὰ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ ζήσω περισσότερο!...

Καὶ κάλεσε τὸν πιστὸ του δοῦλο Ἔρως γιὰ νὰ τὸν βοηθήση ν' αὐτοκτονήση. Ὁ Ἔρως ὅμως, ποὺ τὸν ἀγαποῦσε, ἔλαβε ὁ κύριος τοῦ κ' τὸν σκότωσε κρατήσας τὸ ξίφος ἕνα μόλις μέτρι στὴν καρδιά.

(Συνέχεια ἐν τῇ σελίδι 31)

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΤΩΝ ΙΠΠΟΤΩΝ

Τοῦ MICHEL MORPHY,
τοῦ συγγραφέως τῆς «ΜΙΝΙΟΝ»

Η ΛΕΥΚΗ ΚΥΡΙΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Βρισκόμαστε στὴ Σκωτία, στὲ φέουδο τοῦ Γκλῆνιτρυκ, κατὰ τὴν ἐποχὴ τῶν πολέμων μεταξὺ Σκωτίας καὶ Ἀγγλίας. Ἀπολυτος ἄρχων στὸ φέουδο αὐτὸ εἶνε ὁ δοὺξ τοῦ Μελροζ, τοῦ ὁποίου ἡ κόρη, ἡ ἀγγελική καὶ πεντάμορφη Μαρία, παντρεύεται, μετὰ τὸ θάνατό του, τὸν πολυαγαπημένο της ἱππότη ντ' Ἀβενέλ, τὸν νεαρὸ κι' ἀρσὸ Βάλτερ, μολονότι τὴν ἤθελε γιὰ σύζυγό του ὁ πανίσχυρος Ἄγγλος δοὺξ τοῦ Σόμερσετ. Ὁ Σόμερσετ, μανιασμένος γιὰ τὴν προσβολὴ αὐτὴ, ὁρκίζεται νὰ ἐκδικηθῆ καὶ χρησιμοποιεῖ ὡς κατάσκοπο κοντὰ στὸ νεαρὸ ἀπρόγυμνο τὸν καταχθόνιο ἐπιστάτη τους Μπόλτον, ὁ ὁποῖος εἶνε τυφλὸ ὄργανό του. Ὡστόσο οἱ δύο σύζυγοι περνοῦν τὰ πρῶτα χρονια τοῦ γάμου τους τρισευτυχισμένοι καὶ τὴν εὐτυχία τους τὴν συμπληρώνει ἡ γέννησις ἑνὸς παιδιοῦ, τοῦ μικροῦ Ἰουλιανοῦ. Μὰ ὁ πόλεμος ξεσπάει πάλι μεταξὺ Ἀγγλίας καὶ Σκωτίας καὶ στὴν Ἰστορικὴ μάχη τοῦ Πίνκεῦ ὁ Βάλτερ ντ' Ἀβενέλ ἐξαφανίζεται. Ὅλοι τὸν περνοῦν γιὰ σκοτωμένο καὶ ἡ γλυκειὰ σύζυγός του Μαρία ντύνεται στὰ μαῦρα. Δέκα μῆνες μετὰ τὸ θάνατό του, μιὰ νύχτα ποὺ ὁ Μπόλτον ἀναγγέλλει τὴν ἐμφάνισι Ἄγγλων ἐπιδρομέων στὰ περίχωρα τοῦ πύργου καὶ στέλνει ὅλη τὴ φρουρὰ γιὰ νὰ τοὺς καταδιώξη, ὁ μικρὸς Ἰουλιανὸς ντ' Ἀβενέλ ἀνεβαίνει περίτρομος ἀπ' τὰ ὑπόγεια τοῦ πύργου καὶ λέει στὴν μητέρα του ὅτι εἶδε ἑκεῖ ἕναν ἄθριωπο ποὺ ἐμοιαζε μὲ τὸν πατέρα του. Ὅλοι πιστεύουν πὼς ἔπεσε θῦμα παραισθήσεως, μὰ ἔξαφνα βλέπουν τὸ παράθυρο τοῦ συζυγικοῦ δωματίου ὅπου ἔμεναν ἄλλοτε ὁ Βάλτερ κ' ἡ Μαρία φωτισμένο. Ἡ Μαρία πέρνει τὸ παιδί της καὶ τρέχει ἐκεῖ. Κι' ἀντικρύζει τότε μπροστά της τὸ Βάλτερ ζωντανό, μὰ τρομερὸ καὶ γεμάτο μῖσος ἐναντίον της, ἐπειδὴ, ὅπως τὴν κατηγορεῖ, ἐπρόδωσε τὴ συζυγική τιμὴ, ἀπατῶντας τον μὲ τὸν δοῦκα τοῦ Σόμερσετ. Καὶ, πρὸς ἀπόδειξιν τῶν ἰσχυρισμῶν του, τῆς παρουσιάζει ἕνα νήπιο, καρπὸ — ὅπως λέει — τῶν σχέσεών της μὲ τὸν Ἄγγλο δοῦκα. Ἑτοιμάζεται μάλιστα νὰ τὴν σκοτώση ὅταν ἔξαφνα ἀντιλαμβάνονται πὼς βρίσκονται περικυκλωμένοι ἀπὸ τοὺς Ἄγγλους. Ὁ Βάλτερ ντ' Ἀβενέλ θέλει νὰ πουλήση ἀκριβὰ τὴ ζωή του, μὰ θυμᾶται πὼς ἡ βασίλισσα τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Σκωτίας, Μαρία-Στούαρτ, τοῦ ἔχει ἀναθέσει, κι' ἀποφασίζει νὰ καταφύγη στὰ ὑπόγεια τοῦ ἀρχοντικοῦ. Μὰ ἐκεῖ βρίσκεται περικυκλωμένος ἀπὸ τοὺς Ἄγγλους, οἱ ὁποῖοι τὸν συλλαμβάνουν. Πρὶν ὅμως τὸν πάρουν μαζὺ τους, καταριέται τὴ γυναῖκα του, ἡ ὁποία σωριάζεται κάτω λιποθυμῆ. Σὰν νὰ μὴν τῆς φτάνη ἡ συμφορὰ αὐτὴ, ὁ Μπόλτον κλέβει τὸν γυιό της καὶ τὸν παραδίδει στοὺς πειρατάς. Συγχρόνως ἕνα ἄλλο θῦμα τοῦ Μπόλτον, μιὰ μυστηριώδης νέα γυναῖκα, ἡ Μυλαΐδη, τῆς ὁποίας ἔχει ἀρπάξει τὸ νεογέννητο κοριτσάκι καὶ θέλει νὰ τὸ δηλητηριάση τὴν ἴδια, ξεφεύγει ἀπὸ τὰ νύχια του καὶ καταφεύγει σ' ἕναν ἐρημικὸ πύργο.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἐκεῖ μέσα ἡ Μυλαΐδη κλείστηκε καὶ, ἀποκαμωμένη πειά, ἐξαντλημένη ἐντελῶς, σωριάστηκε μισολιποθυμισμένη σὲ μιὰ πολυθρόνα.

Χωρὶς νὰ τὸ ξέρη κ' ἡ ἴδια, βρισκόταν μέσα στὸν παλιὸ πύργο τῶν Ἀθενέλ... Ἡ μοῖρα της τὴν εἶχε ὁδηγήσει ἐκεῖ, κοντὰ στὴν ἄλλη μητέρα, στὴ μητέρα τοῦ μικροῦ Ἰουλιανοῦ. ποὺ εἶχε τὸ ὄνομα τῆς Παναγίας...

ΧΙ

Η ΔΥΟ ΜΗΤΕΡΕΣ

Λονδῖνο!... Ἡ πρωτεύουσα τῆς Ἀγγλίας, ὅπου ἐπικρατεῖ ἡ τρομοκρατία κ' ἡ ὑποκρισία ἀπὸ τότε ποὺ ἡ «ἀγνὴ» βασίλισσα Ἐλισσάβετ βρίσκεται, στὸ θρόνο τῆς Ἀγγλίας... Ἡ μεγαλόπολις, ἡ βαμμένη στὸ αἷμα ἀπὸ τὶς καθημερινὲς τραγῳδίες ποὺ προκαλεῖ ἡ τυραννία τῆς γυναίκας αὐτῆς, τὴν ὀνομάσαν Βασίλισσα—Παρθένο καὶ στὴν ὁποία θὰ ταίριαζε καλύτερα ἡ ὀνομασία Ἐλισσάβετ ἡ Σκληρὴ, Ἐλισσάβετ ἡ Αἱμοχαρής!

Βρισκόμαστε στὸ Λονδῖνο τὴν ὥρα ποὺ ἡ νύχτα ἄρχιζε ν' ἁπλώνεται πάνω ἀπὸ τοὺς στενοὺς καὶ δαιδαλώδεις δρόμους τοῦ... Ὁ Τάμεις κυλάει τὰ μαῦρα του νερὰ πλάι στὰ θεμέλια τοῦ περίφημου πύργου του, τοῦ πύργου τῶν μελλοθανάτων, ἀπ' ὅπου ἀντηχοῦν κάθε τόσο πνιγμένοι στεναγμοί.

Μέσα σ' ἕνα ἀπὸ τὰ κελλιὰ τοῦ καταραμένου αὐτοῦ πύργου, ἕνας ἄντρας ὑποφέρει κι' ὀνειροπολεῖ. Τὸ κελλὶ αὐτὸ εἶνε στενό... οἱ τοῖχοι του ὑγροὶ κ' ἡ πόρτα του διδερόφραχτη...

Ὁ φυλακισμένος, μὲ τὸ κεφάλι του ἀκουμπισμένο στὸ χέρι του, ἀκούει τὸν θλιβερὸ τόνο ποὺ ἀνεβαίνει ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ἰδιας του τῆς καρδιάς. Μιὰ ἔκφρασι ἀπεραντης πικρίας κι' ἀπελπισιας ἁπλώνεται στὸ ὡραῖο κι' ἀρρενωπὸ πρόσωπό του.

Εἶνε ὁ ἱππότης ντ' Ἀβενέλ... Εἶνε ὁ γενναῖος κι' εὐγενικὸς Βάλτερ που περίμενε τὴ στιγμὴ —τὴ στιγμὴ αὐτὴ ποὺ τόσο τὴν λαχταράει πειά! —ποὺ θὰ πάψη νὰ ζῆ, γιὰ νὰ πάψη νὰ ὑποφέρη!. «Σὲ τρεῖς μέρες θὰ γίνη ἡ ἐκτέλεσις σας!» τοῦ εἶχε πῆ ἀπότομα ὁ ἀξιωματικὸς ποὺ τὸν παρέδωσε στὰ χέρια τῶν δεσμοφυλάκων. Δυὸ νύχτες ἔχουν περασει κιόλας ποὺ βρίσκεται σ' αὐτὴ τὴν πένθιμη φυλακή... Μένει μιὰ ἀκόμα... Ἔπειτ' ἀπὸ λίγες ὧρες θὰ τελειώσουν αὐτὰ τὰ βασανιστήρια ποὺ τοῦ συντρίβουν τὴν ψυχή!

— Αὔριο! ψιθυρίζει. Αὔριο ὁ θάνατος θὰ μὲ ἀπολυτρώση!

Ναί... ὁ θάνατος ἔχει γίνει πειὰ ἡ μεγαλύτερη ἐλπίδα τοῦ ἱππότου ντ' Ἀβενέλ... Γιατὶ ὅλα εἶνε πεθαμένα μέσα του ἀπὸ τότε ποὺ ἔδιωξε ἀπὸ τὴν καρδιά του, ἀπὸ τότε ποὺ δὲν μπορεῖ πειὰ ν' ἀγαπᾶ ἐκείνην ἡ ὁποία ἦταν ἡ ζωή του, ἡ εὐτυχία του, ὁ λόγος τῆς ὑπάρξεώς του... τὴν φτωχὴ Μαρία.

Ὁ μαρτυρικὸς σύζυγος, ποὺ ἔπεσε θῦμα τῆς πιὸ καταχθόνιας μηχανορραφίας, πιστεύει στὴ μηχανορραφία αὐτή... Εἶνε βέβαιος πὼς ἡ Μαρία τοῦ στάθηκε ἄπιστη... Καὶ γι' αὐτὸ ἡ ζωή δὲν εἶνε πειὰ γι' αὐτὸν τίποτε... Μὶ' ἀπέραντη κούραση τὸν κρατάει σκυφτὸ, σὰν νάχη ἀνοίξει κιόλας ὁ τάφος μπροστά του... Καὶ μόνο ὅταν περναη ἀπ' τὴν φαντασία του ἡ εἰκόνα ἐκείνου ποὺ τοῦ τὰ πῆρε ὅλα: τιμὴ, εὐτυχία, ἐλευθερία — τοῦ δουκὸς τοῦ Σόμερσετ — τότε μόνο τινάζεται ἀπ' τὴν βύθισί του.

"Ενα κῦμα μανίας, τρομερῆς ἀγανακτήσεως τὸν κάνει νὰ πεταγεται ὀρθὸς καὶ νὰ τρέμη σὰν κόρμος... Μὰ ἡ ἀδυναμία του τὸν συντριβει πάλι... Ξαναπέφτει στὸν πάγκο του καὶ λόγια πικρὰ ξεφεύγουν ἀπ' τὰ χείλη του:

— Ναί, φτωχό μου κεφάλι, θὰ σὲ δώσω σὰν δῆμο, ψιθυρίζει. Καλοδέχτε, ὦς εἶνε ὁ θάνατος! Πάρε, δῆμε, πάρε αὐτὴ τὴν ἄθλια ζωή... Θὰ σκοτώσης ἕνα σῶμα ποὺ δὲν ἔχει πειὰ ψυχή...

Καὶ ὁ Βάλτερ ντ' Ἀβενέλ, μὲ τὰ μάτια καρφωμένα σὲ μιὰ εἰκόνα ποὺ κρεμαστίζει στὰ βάθη τῶν σκοτεινῶν τοῦ κελλιοῦ του, ξαναβυθίζεται σὲ μιὰ ἄγρια σιωπὴ καὶ ἑτοιμάζεται νὰ πεθάνη καταρώμενος τὴν ἄγια σύζυγό του, τὴν ὁποία τόσο λάτρευσε!

. . . . . .

"Ενῶ ὁ ὡραῖος ἱππότης καταριέται τὴν τρυφερὴ κι' ἀθῶα Μαρία, ἐκείνη μάχεται νὰ βρῆ μὲ ὅλη τὴν δύναμι τῆς θελήσεώς της καὶ τὴν ἀγάπη της τὰ μέσα γιὰ νὰ τὸν σώση!

Νὰ τὸν σώση! Νὰ τὸν ἀποσπάση ἀπὸ τὸν θάνατο! Νὰ τοῦ ἀποδείξη ὅτι δὲν εἶνε ἔνοχος, ὅτι δὲν σταθῆκε ποτὲ ἄνεμία του... Νὰ τὸν ξαναφέρη κι' ἐπειτα, μαζὺ, νὰ ψάξουν στὴ Σκωτία, στὴν Ἀγγλία, τὸν κόσμο ὁλόκληρο γιὰ νὰ ξαναβροῦν τὸν Ἰουλιανό τους!... Τί ὄνειρο ἀφοσιώσεως καὶ τί ὑπέροχο καθῆκον γιὰ τὴν ἀπαρηγόρητη μητέρα καὶ σύζυγο!

Τὴν ἑπομένη τῆς ἑσπέρας ποὺ ἡ Λευκὴ Κυρία τῆς παρουσιάστηκε, ἡ πυργοδέσποινα ντ' Ἀβενέλ περίμενε μὲ μιὰ νευρικὴ ἀνυπομονησία νὰ βραδυάση. Πνεῦμα φωτισμένο, ψυχὴ δυνατὴ, ἡ Μαρία δὲν πίστευε στὶς δεισιδαιμονίες τῶν συμπατριωτῶν της, μὰ ἤθελε νὰ μάθη πειὰ ἦταν αὐτὴ ἡ ἄγνωστη ποὺ τῆς εἶχε μιλήσει μὲ φωνὴ τόσο γλυκειὰ, ποὺ τῆς εἶχε πῆ νὰ ἐλπίζη σ' αὐτὴν, γιὰ τὴν ὁποία κάθε σκέψις ἦταν ἀπελπισία...

Πῶς καὶ γιατὶ βρισκόταν στὸν πύργο τοῦ Ἀβενέλ, ὁ ὁποῖος εἶχε μείνει ἔρημος ὡς τὴν ἡμέρα ποὺ ἡ πυργοδέσποινα θέλησε νὰ τὸν κατοικήση γιὰ νὰ φύγη ἀπὸ τὸ ἀρχοντικό

τῶν Μελρὸζ, τὸ γεμᾶτο τόσες σκληρὲς ἀναμνήσεις γι' αὐτήν!

Ἡ Μαρία περίμενε ν' ἀπλωθῆ ἡ νύχτα... Κατέβηκε τότε ἀπ' τὸν πύργο καὶ τράβηξε πρὸς τὴν ἐρειπωμένη σκάλα, που, τὸ προηγούμενο βράδυ, τῆς εἶχε παρουσιαστῆ ἡ λευκὴ ὀπτασία.

Κοντὰ στὸν μικρὸ καταρράχτη στάθηκε.

— Ὦ γλυκειὰ παρηγορήτρα ποὺ παρουσιάστηκες σὲ μένα, ψιθύρισε ἀναστενάζοντας, ξαναγύρισε!... Ἡ πληγωμένη θανάσιμα καρδιά μου νοιώθει τόσο τὴν ἀνάγκη νὰ μισοῖδῆ ἔστω καὶ τὴν παραμικρὴ ἐλπίδα μιᾶς καινούργιας ζωῆς!...

Σὰν νἆχε ἀκούσει αὐτὸ τὸ κάλεσμα καὶ ν' ἀπαντοῦσε σ' αὐτὸ, ἡ Λευκὴ Κυρία ξαναπαρουσιάστηκε στὸ μαρμαρένιο δῶμα. Παρ' ὅλη τὴν ἐπιβολὴ ποὺ ἔξασκοῦσε στὸν ἑαυτό της, ἡ Μαρία ἀνατριχίασε... Αὐτὴ ἡ ἀλλόκοτη ἐμφάνισις τὴν ἔκανε νὰ τὰ χάνη, τὴν κατέπλησσε, κι' ἔνοιωθε τὸν τρόμο νὰ τὴν πλημμυρίζη.

Μὰ γενναία, καθὼς ἦταν, δὲν ἄργησε νὰ κατανικήση αὐτὴ τὴν ἀδυναμία.

Τολμηρά, ἀνέβηκε τὴν μαρμαρένια σκάλα καὶ τράβηξε κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸ φάντασμα... Ὅσο ὅμως ἐκείνη προχωροῦσε, τόσο ἡ Λευκὴ Κυρία τραβιόταν πίσω... Ξαναγύρισε μέσα στὸν πύργο καὶ φάνηκε σὰν νὰ διαλύθηκε μέσα στὰ σκοτάδια...

Μὲ καρδιὰ ποὺ χτυποῦσε δυνατὰ, μὰ γενναία καὶ θαρραλέα, ἡ θαρραλέα, ἡ Μαρία ὥρμησε ἀπὸ σάλλα σὲ σάλλα, πίσω ἀπ' αὐτὴ τὴν ὀπτασία ποὺ γλυστροῦσε ἔτσι μπροστά της...

Ὅταν ἡ Μαρία ἔφτασε στὴν τελευταία κάμαρη, στάθηκε... Ὁ τρόμος της διαλύθηκε ἐντελῶς καὶ τὸν διαδέχτηκε μι' ἀπέραντη συμπόνοια... Μιὰ νέα γυναῖκα ἀξιολάτρευτης ὠμορφιᾶς, ντυμένη στὰ λευκὰ, εἶχε πέσει μπροστὰ της γονατιστὴ καὶ τὴν ἱκέτευε:

— Ὦ εὐγενικὴ δέσποινα, λυπηθῆτε μιὰ δυστυχισμένη ποὺ ζήτησε ἄσυλο σ' αὐτὸ τὸν πύργο... Σᾶς ἐξορκίζω σὲ ὅ,τι ἀγαπᾶτε, μὴ μὲ προδώσετε!

— Φτωχὴ γυναῖκα! ψιθύρισε ἡ Μαρία ντ' Ἀβενὲλ, μὴ φοβᾶστε τίποτε ἀπὸ μένα... Εἶμαι ἡ πυργοδέσποινα ντ' Ἀβενέλ... μιὰ δυστυχισμένη κι' ἐγώ...

Καὶ συγχρόνως, ἀφοῦ ἔσκυψε πρὸς τὴν ἄγνωστη, τὴν ἔπιασε ἀπὸ τὰ δυὸ χέρια καὶ τὴν ἀνασήκωσε...

Ἡ δυὸ γυναῖκες, ἡ τόσο ὡραῖες, ἡ τόσο ἀξιαγάπητες, κυττάχτηκαν... κι' ἔνοιωσαν ἀμέσως ἡ μιὰ γιὰ τὴν ἄλλη μι' ἀκατανίκητη συμπάθεια, μιὰ συμπάθεια ποὺ δὲν θὰ διαλυόταν ποτέ...

Ἡ Μαρία εἶχε κρατήσει μέσα στὰ χέρια της τὰ χέρια ἐκείνης ποὺ τὴν εἶχε νομίσει γιὰ μιὰ στιγμὴ ὡς τὴν Λευκὴ Κυρία. Μὲ φωνὴ πολὺ γλυκειὰ, μέσ' στὴν ὁποία μαντευόταν τὸ τρυφερὸ ἐνδιαφέρον ποὺ ἔνοιωθε κιόλας γιὰ τὴν ἄγνωστη, ρώτησε:

— Ἀπὸ ποῦ ἐρχόσαστε;... Πέστε μου... μιλῆστε ἄφοβα...

Ἡ ἄγνωστη χαμήλωσε τὸ κεφάλι της.

— Ἀπὸ τὸν τάφο! ἀπάντησε.

— Κι' ἐγὼ πηγαίνω σ' αὐτὸν, εἶπε ἡ Μαρία.

— Ὦ εὐγενικὴ δέσποινα! φώναξε ἡ ἄγνωστη. Σπλαχνισθῆτε με! Ξύπνησα σὲ σᾶς ὀδύνες, ἐγὼ ποὺ θὰ ἤθελα νὰ σᾶς παρηγορήσω;

— Πῶς μοῦ μιλᾶτε ἔτσι; ρώτησε ἡ Μαρία. Πῶς ἀρνιέσαι ὅτι ὑποφέρω;

— Σᾶς ἄκουσα... Δὲν κατώρθωσα χθὲς νὰ ξεχωρίσω τὰ λόγια σας, μὰ ὁ νυχτερινὸς ἄνεμος τὰ ἔφερε ὡς ἐμένα... Ἡ ἀχτῖνες τοῦ φεγγαριοῦ φώτιζαν τὸ πρόσωπό σας τὴ στιγμὴ ποὺ μιλοῦσε... καὶ διάβασα σ' αὐτὸ τὴν ἔκφρασι ἑνὸς πολὺ πονεμένου πνεύματος... κατάλαβα ἐγὼ ποὺ ὑποφέρω ἐπίσης... Καὶ μὲ συγκινοῦσε τόσο, ὦ εὐγενικὴ δέσποινα, οἱ λυγμοί σας μὲ πλημμύριζαν μὲ μιὰ τόσο βαθειὰ ταραχή, ὥστε δὲν μπόρεσα νὰ κρατηθῶ καὶ, παρ' ὅλο τὸν κίνδυνο ποὺ διέτρεχα ν' ἀποκαλυφθῶ καὶ νὰ καταστραφῶ, θέλησα νὰ σᾶς πῶ μιὰ λέξι ἐλπίδας...

— Ποιὰ εἶσαι λοιπὸν, ὦ ἀδελφή μου στὸν πόνο; ρώτησε ἡ Μαρία ντ' Ἀβενέλ.

— Ἡ ἱστορία μου εἶνε πολὺ θλιβερή, κυρία... Εἶμαι ἡ κόρη τοῦ λόρδου - ἀρχιδικαστοῦ τῆς Ἀγγλίας. Τὸ ὀλόκληρο μου ὄνομα εἶνε Ἔλλεν Μέρσου... Μὰ ἔχω κι' ἕνα ἄλλο πρόσθεσε ἡ ἄγνωστη, ριγῶντας— τὸ ὄνομα τοῦ ἀνδρὸς ποὺ λάτρευσα τρελλὰ καὶ τὸν ὁποῖο, γιὰ τὴν δυστυχία μου, παντρεύτηκα μυστικά.

— Καὶ ποιὸ εἶνε αὐτὸ τὸ ἄλλο ὄνομα... τὸ ὄνομα τοῦ ἀγαπημένου σας;

Ἡ Ἔλλεν φάνηκε νὰ καταβάλλη μιὰ ὀδυνηρὴ προσπάθεια, σὰν νὰ τῆς βασάνιζε τὴν καρδιὰ αὐτὸ τὸ ὄνομα. Τέλος, ἐτραύλισε:

— Ἀπὸ σᾶς ποὺ μὲ ἀποκαλέσατε μὲ τὸ γλυκὸ ὄνομα τῆς ἀδελφῆς, δὲν θέλω νὰ κρύψω τίποτε· ὀνομάζομαι Λόρδος Σόμερσετ!

Ἰὸ ἀποτέλεσμα αὐτῶν τῶν λόγων ὑπῆρξε κεραυνοβόλο. Ἡ Μαρία ἔγινε πελιδνὴ καὶ κλονίστηκε.

— Σόμερσετ! Σόμερσετ! ψιθύρισε.

— Τί ἔχετε, κυρία; ρώτησε ἡ Ἔλλεν φοβισμένη. Γιατὶ αὐτὸ τὸ ὄνομα, τὸ δικό μου, ἀλλοίμονο! σᾶς ἀναστατώνει τόσο;

— Σόμερσετ!... Ὦ! τὸ μοιραῖο ποὺ μὲ καταδιώκει! ἀναφώνησε ἡ Μαρία, τρομαγμένη ἀπὸ τὴν σύμπτωσι ποὺ εἶχε ἀφήσει νὰ μαντεύσῃ στὴ κατοικία της τὴν σύζυγο τοῦ μισητοῦ ἀνθρώπου.

Μιὰ ξαφνικὴ ὑποψία πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό της: μήπως ἡ γυναῖκα αὐτὴ ἦταν μιὰ κατάσκοπος, σταλμένη γιὰ νὰ ἐπαγρυπνῆ κοντά της, γιὰ νὰ τῆς στήση καμμιὰ παγίδα;

Χωρὶς ἄλλο αὐτὴ ἡ ὑποψία φάνηκε καθαρὰ στὰ μάτια της. Γιατὶ, ἀργά, ἡ Ἔλλεν ξανάπεσε γονατιστὴ, ἄπλωσε τὰ χέρια της μὲ ὕφος τραγικὸ κι' ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ ἀπελπισίας:

— Σᾶς ὁρκίζομαι σὲ ὅ,τι ἔχω ἱερό... στὴν ἁγία παρθενία στὸ ἄθῳο κεφαλὶ τοῦ παιδιοῦ... σᾶς ὁρκίζομαι ὅτι λέω τὴν ἀλήθεια!... Εἶμαι μιὰ δυστυχισμένη γυναῖκα ποὺ γλίτωσε ὡς ἐκ θαύματος ἀπὸ τὸν θάνατο!... Ἀκούστε με...

Ἡ Μαρία ἔρριξε ἕνα βαθὺ βλέμμα στὴν λαίδη Σόμερσετ, ποὺ δὲν ἦταν ἄλλη ἀπὸ τὴν Μυλαίδη τοῦ πανδοχείου τοῦ Ρόμπυ... Κατάλαβε πῶς ἦταν εἰλικρινής. Καὶ γιὰ δεύτερη φορα, τὴν σήκωσε ὄρθια.

— Ἔχετε κόρη, τὴ ρώτησε, μὲ τὴν καρδιὰ τῆς πληγωμένη ἀπὸ οἴκτο. Ὦ! ὅποιες κι' ἂν εἶνε ἡ συμφορές σας, ὅσο φριχτὲς κι' ἂν εἶνε, εἶνε λιγώτερες ἀπὸ τὶς δικές μου. Κι' ἐγὼ εἶμαι μητέρα... Ἀλλοίμονο ὅμως!... Τὸ παιδί μου... Ὁ Ἰουλιανός μου ποῦ νὰ βρίσκεται τώρα;... Ζῆ τάχα... Ποιοὶ εἶνε οἱ ἄτιμοι ἀπαγωγεῖς του;

— Ὦ! ψιθύρισε ἡ Ἔλλεν τρέμοντας. Ἡ μοῖρες μας, λοιπὸν εἶνε τόσο ὅμοιες σ' αὐτό;... Εἴμαστε λοιπὸν δυὸ ἀδελφὲς στὸν μητρικό τους πόνο;... Σᾶς ἀπήγαγαν τὸ παιδί σας;... Ἂν ξέρατε πόσο καταλαβαίνω τὸν φρικτὸ πόνο σας... Κι' ἐμένα μοῦ ἄρπαξαν τὴν κόρη μου... Ἡ κόρη μου... ἕναν ἄγγελο... ἕνα μικρὸ λουλοῦδι... ὅπως λοιπὸν καὶ ἐσένα... δένιο εἶνε καὶ τὸνομά της... Μαργαρίτα...

— Μαργαρίτα! φώναξε ἡ Μαρία ντ' Ἀβενέλ, ἀρπάζοντας τὸ χέρι τῆς Ἔλλεν Μέρσου.

— Ναὶ, ἔτσι λέγεται ἡ κόρη μου ποὺ τὴν κλαίω ὅπως ἐσεῖς κλαῖτε τὸν Ἰουλιανό σας...

— Πέστε μου! φώναξε ἡ Μαρία λαχανιασμένη. Πέστε μου ποιὰ εἶνε ἡ ἡλικία τῆς κόρης σας;

— Ἀλλοίμονο!... Ἡ ἡλικία της; Δὲν εἶνε λίγες μέρες ποὺ τὴν ἔφερα στὸν κόσμο...

— Ὦ! μιλῆστε... Τὸνομα τοῦ μικροῦ σας ἀγγέλου δὲν ἦταν κεντημένο στὰ δαντέλλενια σπάργανα ποὺ τὸν τύλιγαν;...

— Τὴν εἴδατε μήπως; ρώτησε μὲ λαχτάρα ἡ Ἔλλεν. Ἐγὼ ἡ ἴδια κέντησα τὸ γλυκό της ὄνομα στὰ σπάργανά της...

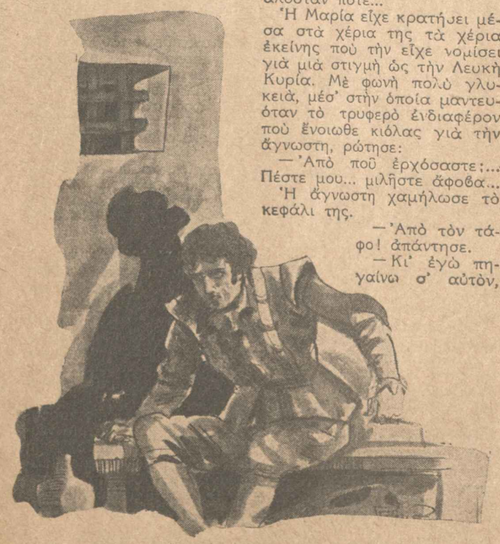

Μι' ἀπέραντη κουρασι τὸν κρατάει σκυφτὸ, σὰν νἆχη κιόλας ἀνοίξει ὁ τάφος μπροστά του...

— Ἐλᾶτε! φώναξε ἡ Μαρία. Ἐλᾶτε γρήγορα λοιπόν!...

Καὶ ἡ πυργοδέσποινα τοῦ Ἀβενὲλ παρέσυρε μαζύ της τὴν Μυλαίδη. Τὴν πέρασε ἀπὸ ἔρημα δωμάτια, ἀπὸ ἀπέραντους διαδρόμους καὶ τὴν ἔμπασε τέλος στὴν κρεββατοκάμαρή της.

Σὲ μιὰ γωνιὰ, βρισκόταν ἕνα λίκνο καὶ στὸ γλυκὸ φῶς τῶν ἀναμμένων κεριῶν, ἡ Ἔλλεν εἶδε τὰ λευκὰ σατὲν ποὺ σκέπαζαν ἕνα νήπιο...

Μέσα στὴν φριχτή της ὀδύνη, ἡ Μαρία ντ' Ἀβενὲλ χαμογέλασε ἀγγελικὰ καὶ ψιθύρισε:

— Κυττᾶχτε, ἀδελφή μου!

Συγχρόνως ἀνασήκωσε προσεχτικὰ τὴν ἄκρη τοῦ σκεπάσματος καὶ ἡ μικρούλα Μαργαρίτα παρουσιάστηκε, ἄσπρη σὰν τὸ χιόνι, τριανταφυλλένια σὰν τὰ τριαντάφυλλα...

Ἕνα σκίρτημα ἀπέραντης χαρᾶς συγκλόνισε τὴν Ἔλλεν. Ἀντίκρυσε μπροστά της τὸν παράδεισο τῶν ἀγγέλων... θέλησε νὰ γελάσῃ, μὰ τὰ δάκρυα πλημμύρισαν τὰ μάτια της... Ἔπειτα, ἀπότομα, ἔσκυψε, ἥρπε τὴν κόρη της στὴν ἀγκαλιά της καὶ μισολιπόθυμη ἀπὸ εὐτυχία, μὲ τὸ κεφάλι της ἀκουμπισμένο στὸν ὦμο τῆς Μαρίας, ἡ ὁποία τὴν ὑποδέχαταζε, ψιθύρισε:

— Ἡ κόρη μου!... Ὦ, ναί! Εἶνε ἡ κόρη μου!...

Τέλος, ἡ κρίσις αὐτὴ τῆς εὐτυχίας τῆς πέρασε... Καὶ τότε, ξεχειλίζοντας ἀπὸ εὐγνωμοσύνη, ἀπόθεσε τὸ ξυπνημένο Χερουβὶμ στὴν κούνια του, ἄρπαξε τὰ χέρια τῆς Μαρίας, ἡ ὁποία, ξεχνῶντας τὸν δικό της πόνο, τῆς χαμογελοῦσε, καὶ τὸ γέμισε φιλήματα.

— Ἀδελφή μου! τῆς εἶπε. Ἡ ζωή μου σᾶς ἀνήκει! Πῶς νὰ σᾶς δείξω τὴν εὐγνωμοσύνη μου;

— Ἀλλοίμονο! εἶμαι μιὰ μητέρα, λιγώτερο εὐτυχισμένη ἀπὸ σᾶς!

— Ὦ! συγχωρῆστε τὴ χαρά μου!... Πόσο σκληρὴ εἶμαι! Ξέχασα πῶς ἐσεῖς κλαῖτε ἀκόμα...

Κ' ἡ δυὸ ὑπέροχες γυναῖκες —ὑπέροχες ὅπως ὅλες ἡ μητέρες— ζήτησαν ἡ μιὰ γιὰ τὴν ἄλλη λόγια ἐλπίδας καὶ παρηγοριᾶς.

Ἡ Μαρία διηγήθηκε πῶς ὁ σύζυγός της εἶχε θεωρηθῆ γιὰ νεκρὸς μετὰ τὴν μάχη τοῦ Πίνκεϋ, πῶς ὁ ἱππότης ντ' Ἀβενὲλ ξαναπαρουσιάστηκε γιὰ νὰ τὴν κατηγορήση ὡς ἄτιμη, πῶς εἶχε βρῆ τὸ παιδὶ τῆς Ἔλλεν στὸ δικό της κρεββάτι, χωρὶς νὰ μπορέση νὰ ἐξηγήση ποιὰ χέρια τὸ εἶχαν βάλει ἐκεῖ.

— Ὦ ἀδελφή μου! εἶπε τελειώνοντας. Θὰ σᾶς πληγώσω τώρα ὡς σύζυγον ἀφοῦ σᾶς παρηγόρησα ὡς μητέρα. Μὰ πρέπει νὰ κατηγορήσω τὸν δοῦκα τοῦ Σόμερσετ, τὸν δημιουργὸ ὅλων τῶν δυστυχιῶν μου... Ὁ πατέρας μου, ἀποπλανημένος ἀπὸ τὸ οἰκογενειακό του μῖσος ἐναντίον τῶν Ἀβενὲλ, ἤθελε νὰ μὲ παντρέψῃ μ' αὐτόν! Ὁ λατρευτός μου Βάλτερ πληγώθηκε πολεμῶντας ἐναντίον του!... Αὐτὸς πάλι, ὅταν μὲ νόμιζε γιὰ χήρα, μὲ πολιορκοῦσε μὲ τὸν ἔρωτά του!... Αὐτὸς ἔφυγε προφέροντας ἀπειλὲς ὅταν ὁ μικρός μου Ἰουλιανὸς ἀρνήθηκε τὸ παράσημό του... Αὐτὸς, εἶμαι βεβαία, ἀπήγαγε τὸν σύζυγό μου!... Αὐτὸς ἀπήγαγε τὸν γυιό μου! Ὦ Μυλαίδη, συγχωρῆστε με!... Ὑποφέρω πολύ!... Μὰ βλέπετε πῶς ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ τὸν καταραστῶ...

Ἡ Ἔλλεν τὴν ἔσφιγγε μέσα στὰ χέρια της... Τὰ δυὸ γονητευτικὰ τους κεφάλια βρισκόντουσαν κοντὰ - κοντὰ καὶ τὰ δάκρυά τους μπερδευόντουσαν.

— Ὦ ἀδελφή μου, φώναξε τέλος ἡ μητέρα τῆς Μαργαρίτας, ἀδελφή μου πολυαγαπημένη, ὁ ἴδιος ἄντρας εἶνε ἡ αἰτία τῆς δυστυχίας μου... Καὶ τὸν καταριέμαι περισσότερο ἀπὸ σᾶς, γιατὶ ἐγὼ τὸν ἀγάπησα μέχρι θανάτου!

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἕνας ἐλαφρὸς θόρυβος ἀκούστηκε στὸ διπλανὸ δωμάτιο...

Ἡ Μαρία ντ' Ἀβενὲλ ἀνασήκωσε τὸ παραπέτασμα τῆς πόρτας καὶ τραβήχτηκε τρομαγμένη πίσω, ψιθυρίζοντας μερικὰ λόγια στὸ αὐτὶ τῆς Ἔλλεν.

— Αὐτός! τραύλισε ἡ Μυλαίδη. Αὐτὸς ἐδῶ! Ὦ!...

Καὶ ἀνασηκώνοντας τὸ παραπέτασμα, στάθηκε ὁλόλευκη στὸ ἄνοιγμα τῆς πόρτας...

Μιὰ κραυγὴ μανίας... ἡ τρόμου ἀντήχησε βγαλμένη ἀπὸ τὸν ἄντρα στὸν ὁποῖον εἶχε παρουσιαστῆ...

XII

ΠΡΟΣΕΧΕΤΕ!...

Τὴν στιγμὴ ποὺ ἡ Μαρία ντ' Ἀβενὲλ ὡδηγοῦσε τὴν Ἔλλεν πρὸς τὸν λίκνο τῆς Μαργαρίτας, δυὸ ἄντρες πλησίαζαν στὸν πύργο: ὁ ἕνας ἔτρεμε ἀπὸ συγκρατημένη μανία νὰ κατανικήση μιὰ ἀντίστασι ποὺ τὸν ἐρέθιζε καὶ ἦταν ὁ δοῦξ τοῦ Σόμερσετ... Ὁ ἄλλος τὸν ἀκολουθοῦσε σκυφτὸς καὶ ἦταν ὁ Μπόλτον!...

— Εἶσαι βέβαιος ὅτι ἡ γυναῖκα αὐτὴ βρίσκεται ἐδῶ; ρώτησε σὲ κάποια στιγμὴ ὁ δοῦξ.

— Βεβαιότατος, ἐξοχώτατε!... Θὰ σᾶς ὁδηγήσω ὡς τὸ μυστικὸ διαμέρισμά της... γιὰ ν' ἀποφύγετε δυσάρεστες συναντήσεις... Γιατὶ λένε πὼς σ' αὐτὸ τὸ μέρος τοῦ πύργου, ἐμφανίζεται ἐδῶ καὶ λίγες μέρες ἡ Λευκὴ Κυρία...

— Καλά! ἔκανε ὁ Ἄγγλος πολέμαρχος. Βάδιζε μπροστά.

— Ὁ εὐγενὴς δοῦξ θὰ μὲ συγχωρέση ποὺ δὲν ἀνάβω φῶς... Τὸ σκοτάδι θὰ μᾶς εὐνοήση περισσότερο...

Προχώρησαν σιωπηλοὶ καὶ διέσχισαν τὶς ἐγκαταλειμμένες αἴθουσες ποὺ κ' ἡ δυὸ γυναῖκες εἶχαν διασχίσει πρὸ ὀλίγου...

Ὁ Σόμερσετ ἦταν βυθισμένος σὲ σκέψεις... Μὲ κατάπληξι, ἔνοιωθε ἕναν τρόμο ν' ἁπλώνεται στὴν ψυχή του ποὺ πρὸ ὀλίγου ἀκόμα τὴν πλημμύριζε ὁ τρελλός του ἔρως γιὰ τὴν Μαρία ντ' Ἀβενέλ.

Ἂς τὸ ξαναποῦμε ἀκόμα μιὰ φορά: ἐκείνη τὴν ἐποχὴ, εὐπατρίδες καὶ χειρώνακτες, στρατιῶτες καὶ ἔμποροι, κάθε κοινωνικῆς τάξεως ἄνθρωποι, πίστευαν στὰ φαντάσματα.

Κι' ὁ τρόμος του αὐτὸς μεγάλωσε ἀκόμα περισσότερο, ὅταν ὁ Στέβαρ - Μπόλτον ὑποκλίθηκε μπροστά του καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἐδῶ εἶνε, ἀφέντη! Ἐγὼ σᾶς ἀφήνω... Μὰ προσέχετε...

Ὁ δοῦξ ἔμεινε μόνος.

Ἡ Μαρία ντ' Ἀβενὲλ τράβηξε πρὸς τὴν μαρμαρένια σκάλα

"Υψωσε τοὺς ὤμους του καὶ διευθύνθηκε πρὸς τὸ δωμάτιο τῆς πυργοδεσποίνης τῶν Ἀβενέλ.

Ἐξαφνα ὅμως στάθηκε κατάπληκτος μὲ τὰ μαλλιὰ ἀνωρθωμένα ἀπὸ τὴ φρίκη του.

Στὸ ἄνοιγμα μιᾶς πόρτας μπροστά του μιὰ λευκὴ σιλουέττα ὠρθωνόταν ἀκίνητη.

— Ἡ Λευκὴ Κυρία! ψιθύρισε ὁ Σόμερσετ. Αὐτὴ εἶνε!

Ὁ δοὺξ ἦταν γενναῖος, μὰ μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴν ἐξαφνικὴ ἐμφάνισι, μπροστὰ στὸ λευκὸ καὶ ἄφωνο ἐκεῖνο φάντασμα, αἰσθάνθηκε τρόμο...

Τραβήχτηκε πίσω...

Συγχρόνως ἄκουσε ἕνα στεναγμὸ ποὺ τὸν τρόμαξε περισσότερο...

Ἡ ὀπτασία ἔκανε ἕνα βῆμα μπροστά... Ἡ βαρειὲς κουρτίνες τῆς πόρτας ξανάπεσαν πίσω της.

Καὶ μέσα στὸ σκοτάδι αὐτῆς τῆς αἰθούσης ποὺ τὴ φώτιζαν μόνο ἡ ἀχτίνες τοῦ φεγγαριοῦ, ἡ Ἔλλεν Μέρσυ — γιατὶ αὐτὴ ἦταν ἡ ὀπτασία — ἔγινε πιὸ ἀγνή, πιὸ ἀκαθόριστη ἀκόμα.

— Ποιὰ εἶσαι; ψιθύρισε ὁ δοὺξ ξετρελλαμένος. Μήπως εἶσαι ἡ ψυχὴ ἐκείνης ποὺ δὲν ὑπάρχει πειά;... Ὤ! ἄνανδρος ποὺ εἶμαι!... Γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωή μου τρέμω!... Φοβᾶμαι!... Ἐγώ!...

— Ρωτᾶς ποιὰ εἶμαι; τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ Ἔλλεν. Κύτταξέ με καλά, δοὺξ τοῦ Σόμερσετ!

Καὶ συγχρόνως ἀνασήκωσε τὸ λευκὸ πέπλο ποὺ σκέπαζε τὸ πρόσωπό της... Δὲν προσπάθησε καθόλου ν' ἀλλάξη τὴ φωνή της... Ἡ ἰδέα νὰ παίξη τὸ ρόλο τοῦ φαντάσματος οὔτε περνοῦσε ἀπὸ τὸ μυαλό της.

Ἐξ' ἄλλου, δὲν μποροῦσε νὰ φανταστῆ ὅτι ὁ δοὺξ τὴν περνοῦσε γιὰ φάντασμα... Μὰ ἡ φωνή της ἦταν τόσο σβυσμένη ἀπὸ τὴν ταραχὴ ποὺ τὴν ἔπνιγε, ὥστε ὁ ἦχος της φαιταφου.

"Υψωσε ἀπάνω στὴν Λευκὴ Κυρία τὸ περίτρομο βλέμμα του.

— Ὤ! τραύλισε. Τὸ φάντασμα τῆς Ἔλλεν!...

Καὶ σωριάστηκε γονατιστός...

Ἡ Ἔλλεν στάθηκε τότε καὶ ἁπλώνοντας τὰ χέρια της πρὸς τὸν δοῦκα, εἶπε:

— Ναὶ, κύτταξέ με!... Εἶσαι εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸ ἔργο σου;... Θυμήσου... Ἤμουν εὐτυχισμένη... ἤμουν ὥραία, χαϊδεμένη, περιζήτητη ἀπὸ τοὺς πιὸ λαμπροὺς μεγιστάνες, ἀπὸ ἀνθρώπους μὲ καρδιὰ ποὺ θὰ θυσίαζαν πρὸς χαριν μου καὶ τὴ ζωή τους ἀκόμα!... Κ' ἤρθες ἐσύ!... Κι' ἐγὼ διάλεξα ἐσένα, ἀγάπησα ἐσένα!... Ὤ! ποσο σ' ἀγάπησα! Ἀλλοίμονο! νόμιζα πὼς εἶχες μιὰ ψυχὴ καμωμένη γιὰ τὸν ἔρωτα, τὴ στιγμὴ ποὺ ἤσουν πλασμένος γιὰ τὸ ψέμα καὶ γιὰ τὸ ἔγκλημα!... Θυμήσου!... Μοῦ πρότεινες νὰ μὲ παντρευτῆς μυστικά!... Κι' ἐγὼ σὲ ἄκουσα!... Τρελλὴ καθὼς ἤμουν ἀπὸ τὸν ἔρωτά μου, σὲ ὑπάκουα ὅπως ὑπακούουν στὸ Θεό.

— Ἔλεος! στέναξε ὁ Σόμερσετ, ὁ ὁποῖος ἐξακολουθοῦσε νὰ πιστεύη πὼς ἔχει μπροστά του ἕνα φάντασμα.

— Μὲ σκότωσες! τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ μυλαίδη. Εἶμαι μιὰ νεκρή... νεκρὴ γιὰ κάθε εὐτυχία... καταδικασμένη στὴν αἰωνία ἀπελπισία... Μὰ δὲν εἶν' αὐτὸ ὅλο. Τὸ παιδί μου... τὸ παιδί μας, ἄθλιε!... τὸν καρπὸ τοῦ ἔρωτά μας... τὴ μικρή μας Μαργαρίτα τί τὴν ἔκανες;

— Ἔλεος! ξαναπῆε ὁ Σόμερσετ. Τὸ κακὸ ποὺ ἔκανα, θὰ θὸ ἐπανορθώσω. Κι' ἀφοῦ δὲν μπορῶ πειὰ νὰ κάνω τίποτε γιὰ σένα, θὰ ξαναβρῶ τὸ παιδί!... Θὰ τοῦ δώσω τὴν περιουσία μου καὶ τὸνομά μου!...

— Τὸνομά σου, φώναξε ἡ Ἔλλεν. Τὸνομά σου;... θὰ τοῦ δώσης τὸνομά σου!

— Τὸ ὀρκίζομαι!... τραύλισε ὁ Σόμερσετ. Τὸ νομά μου καὶ ἡ περιουσία μου θὰ γίνουν δικά του... Ἐπίσης θὰ σὲ ἀνορθώσω κι' ὅλα τ' ἄλλα ποὺ δὲν ἤξερες ὅσο ζοῦσες καὶ ποὺ θὰ τὰ ξέρης τώρα, γιατὶ ἡ ψυχες τὰ ξέρουν ὅλα...

— Ὤ! ψιθύρισε ἡ Ἔλλεν. Ποιὸ καινούργιο ἔγκλημα πρόκειται νὰ μοῦ ἀποκαλύψη;... Ποιὰ νέα ἀτιμία θὰ προστεθῆ στὶς ἄλλες...

— Τὸ ἔκανα χωρὶς νὰ θέλω! ἐξακολούθησε ὁ δοὺξ. Ἀναγκάστηκα νὰ καταφύγω σ' αὐτὸ τὸ μέσο γιατὶ ἡ ἀδελφικὴ καὶ ζηλότυπη βασίλισσα Ἐλισάβετ, θὰ μὲ σκότωνε... Ἂν ὁ γάμος μας ἦταν πλαστὸς κ' εἰκονικός, ἐνῶ σὺ νομίζες πὼς εἶν' ἀληθινός... Ἂν ὁ ἱερεὺς ποὺ μᾶς ἔνωσε ἦταν ἕνας ψευτοπαπᾶς, αὐτο... ἔγινε... γιατί...

Μὰ ὁ δοὺξ τοῦ Σόμερσετ δὲν μπόρεσε νὰ ἐξακολουθήση.

Μιὰ κραυγὴ ὑπερτάτης ἀγανακτησεως, μιὰ κραυγὴ γεμάτη φρίκης βγῆκε ἀπὸ τὰ χείλη τῆς Ἔλλεν Μέρσυ.

Προχώρησε πρὸς τὸν δοῦκα, φωνάζοντας:

— Ἄθλιε!... Τὸ ἔγκλημά σου λοιπὸν ἦταν πολὺ πιὸ τερατῶδες ἀπ' ὅ,τι τὸ νόμιζα... Ὤ! πρόσεχε, δοὺξ τοῦ Σόμερσετ! Τὸ ποτῆρι ξεχείλισε! Πρόσεχε!...

Κι' ἀκούμπησε τὸ χερι της στὸ χέρι τοῦ Ἄγγλου πολεμάρχου...

Ἐκεῖνος, ἀνατριχιάζοντας στὸ παγωμένο ἀγγιγμά του, σηκώθηκε μ' ἕνα τρομερὸ οὐρλιαχτὸ καὶ ἔφυγε σὰν τρελλός, σκοντάφτοντας στοὺς τοίχους, μεθυσμένος ἀπὸ τρόμο...

XIII

Η ΜΑΡΙΑ ΣΤΟΥΑΡΤ

Τὴν ἑπομένη αὐτῆς τῆς σκηνῆς, τὸ πρωΐ, ἐξαιρετικὴ κινησις καὶ θόρυβος βασίλευαν στὸ ἀρχοντικὸ τῶν Μελρόζ. Οἱ γυναῖκες τῆς νεαρᾶς πυργοδεσποίνης ἔκαναν διάφορες ἑτοιμασιες ποὺ τοὺς εἶχε διατάξει ἡ κυρία τους... Κάτω στὴν αὐλὴ τῶν τιμῶν, οἱ ὑπηρέτες περίμεναν... Καὶ πενήντα περίπου νοπλοι καβαλλάρηδες, ἤσαν παραταγμένοι γύρω ἀπὸ ἕνα πολυτελὲς ἁμάξι.

Σὲ λίγο, ἡ δούκισσα Μαρία ντ' Ἀβενὲλ παρουσιάστηκε. Φοροῦσε τουαλέττα μεγάλου πένθους. Μιὰ ἄλλη κυρία νέα, ὅπως φαινόταν ἀπὸ τὴν ἐμφάνισί της, τὴν συνόδευε. Ἀντιμένη κι' αὐτὴ στὰ μαῦρα. Μὰ ἐνῶ ἡ πυργοδέσποινα φοροῦσε ἀνοιχτὸ τὸ πέπλο της κι' ἄφηνε νὰ φαίνεται τὸ χλωμὸ καὶ πονεμένο πρόσωπό της, ἡ ἄγνωστη, ἀπεναντίας, ἔκρυβε τὴ μορφή της μὲ τὴ μεγαλοπρεπῆ φροντίδα.

Ἡ Μαρία πέρασε μέσα ἀπ' τοὺς ὑπηρέτες ποὺ ὑποκλινόντουσαν στὴ θειά μπροστά τους καὶ, ἀφοῦ ἀπ' ὅλο τὸν πόνο τῆς καρδιᾶς της, βρῆκε δύναμα τὴ δύναμι νὰ τοὺς ἀποχαιρετήση μὲ μερικὰ στοργικὰ λόγια.

— Ὁ Θεὸς νὰ προστατεύη τὴν εὐγενική μας ἀφεντικίσσα! ἀπάντησαν οἱ ἀγαθοὶ ἐκεῖνοι ἄνθρωποι, ἀπλημμυρισμένοι στὰ δάκρυα.

Ἡ Μαρία ἀνέβηκε πρώτη στὸ ταξιδιωτικό της ἁμάξι.

Ἡ ἄγνωστη ἀκολουθοῦσε τὴν μιμηθῆ, ἀλλὰ ἀφοῦ ἔφτασε στὴ σκάλα, ἔστεκε ἀναποφασίζοντας. Ἔνας ἄνθρωπος ἔσπευσε νὰ τὴ βοηθήση ἡ ἄγνωστη ἀπάντησε πρὸς αὐτὴν κάτι ὑποκλινόμενος πολὺ βαθειά, ἔπειτα μὲ σιγανὸ χαμόγελο:

(Ἀκολουθεῖ)

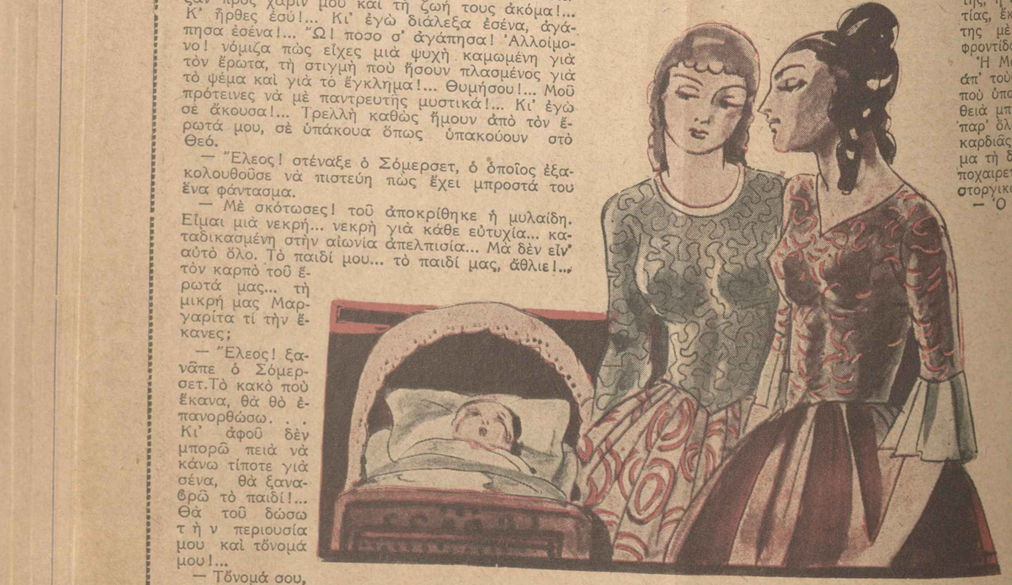

Τὰ δυὸ γοητευτικά τους κεφάλια βρισκόντουσαν κοντά - κοντά.

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΤΟΥ κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

Ὅλοι στὸ χωριό, μικροί, μεγάλοι, παπάδες καὶ πνεματικοί, γυναῖκες καὶ κορίτσια, ἄρρωστοι, ἀκόμα καὶ γρηές, γέροι καὶ παιδάκια τῆς μιᾶς γροθιᾶς, μὲ λάβαρα, ἅγιες εἰκόνες καὶ σημαῖες, φτιασμένες τὴ στιγμὴ ἐκείνη, πρόχειρα, γλυκὰ καὶ φροῦτα καὶ σουσάμια, καρύδια, σῦκα, κάστανα, οὖζα, κρασιά, ροσόλια, πιοτά, τυριὰ καὶ φαγητά, ὅ,τι καθένας βρῆκε μέσα στὸ σπίτι του ἐκείνη τὴ στιγμὴ, τρέξανε στοὺ χωριοῦ τὴν εἴσοδο, νὰ ἰδοῦνε τὸν ἑλληνικὸ στρατὸ νὰ μ' ταίνη.

Οἱ δασκάλοι τοῦ χωριοῦ φτιάσαν ὅσο μποροῦσαν γρήγορα καὶ πρόχειρα ἑλληνικὲς σημαῖες.

Ἀπὸ τὸ πρωΐ ὁ ἀγροφύλακας λαχανιασμένος καὶ χαρούμενος, ἤρθε νὰ τοὺς ἀναγγείλη ὅτι φανήκανε οἱ "Ἑλληνες" στὸ ἀντικρυνὸ βουνὸ καὶ ὅτι ἐφύγανε οἱ Τοῦρκοι, ποὺ εἶχαν πιάσει τὶς ἀπέναντι δροσειρὲς, σκοπεύοντας ν' ἀντιστοθοῦνε ἐκεῖ πέρα.

"Ἕνα «ζήτω» δυνατὸ ἀκούστηκε ἀπὸ ὅλες τοῦ χωριοῦ τὶς γειτονιὲς, χτυπῆσαν ἡ καμπάνες κι' ὁ κόσμος ἔτρεξε, ἀλαλιασμένος ἀπὸ τὴν χαρά του, παίρνοντας ὅ,τι μπροστά του βρῆκε πρόχειρο γιὰ νὰ προσφέρη στοὺς ἐλευθερωτάς, ντυμένοι ὅπως ἤσανε, μεγάλοι καὶ μικροί, παπάδες καὶ πνεματικοί, γυναῖκες καὶ κορίτσια, ἄρρωστοι καὶ γρηές, γέροι καὶ παιδάκια τῆς μιᾶς γροθιᾶς...

— "Ἐρχονται οἱ "Ἑλληνες, παιδιά!

— Χριστὸς Ἀνέστη, χωριανοί!...

Οἱ δασκάλοι κ' ἡ δασκάλες φτιάσαν σημαῖες πρόχειρες ἑλληνικὲς, ζωγραφίζοντας μαθοὺς σταυροὺς μὲ λουλάκι ἢ μὲ μελάνι σὲ κουρτίνες ἄσπρες καὶ τραπεζομανδηλα, καὶ τὰ κορίτσια κόβανε λουλούδια ἀπὸ τὶς γλάστρες καὶ τοὺς μικροὺς κήπους τῶν σπιτιῶν: γερανια, ἁγιοδημητριάτικα, τοιτσέκια, καταφέδες...

Ἐμπρὸς - ἐμπρὸς ἐπήγαινεν ὁ γέρων ἱερεὺς, κρατῶνας στὸ χέρι του τὸ δισκοπότηρο τρεμουλιαστὰ ἀπὸ τὴ μεγάλη τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων δύναμι, ποὺ τάβγαζε στὸ δρόμο γιὰ νὰ κοινωνήση τὸ στρατὸ, τρεμουλιαστὰ ἀπ' τὴ συγκίνησι, τρεμουλιαστὰ ἀπὸ τὴ χαρά του, ποὺ ἔζησε νὰ ἰδῆ στὰ τελευταῖα του ἑλληνικὸ στρατὸ στὸ χωριὸ κι' ἐλευθεριὰ στὴ χώρα...

* * *

Οἱ παπάδες φορῶντας τὰ ἱερά τους ἄμφια, κρατοῦσανε ψηλὰ τὶς ἅγιες εἰκόνες.

Καὶ νὰ τους ποὺ πλησιάζουνε.

"Ἀγγελοι εἶνε οἱ ἄνθρωποι!...

Μιὰ διμοιρία εὐζωνικοῦ, ὑπὸ ἕναν ἐπιλοχία, ποὺ ἀπεσπάσθη ἀπ' τὸν ἄλλον, τὸν προελαύνοντα στρατὸ, γιὰ νὰ καταλάβη τὸ χωριὸ καὶ νὰ καθαρίση τὸ μέρος ἀπὸ τὸν ἐχθρό.

Κοκκίνιζαν λουλουδιαστὰ τὰ φέσια τους, ἀνέμιζαν τὰ ἄσπρα τῶν εὐζώνων φαρδομάνικα ὡσὰν φτερὰ ἀγγέλων καὶ κυμάτιζε ἡ φουστανέλλα ἡ πολύπτυχη, δίνοντας ἀέρα στὴν περπατησιὰ καὶ λύγισμα καὶ λεβεντιὰ στὸ σῶμα...

Μὲ τί χαρὰ ποὺ τοὺς δέχτηκαν, μὲ τι συγκίνησι ποὺ τοὺς εἶδαν! Τί ἀγκαλιὲς, τί δάκρυα καὶ τί φιλήματα ἦσαν ἐκεῖνα, διψασμένα καὶ ζεστά, κόσμου ποὺ αἰῶνας τοὺς περίμενε, τί διαχύσεις καὶ χαρές! τί ὧρες ἀλησμόνητες!...

Οὔτε ἡ μάνα τους δὲν τοὺς ἔφιλησε ποτὲ τόσο θερμὰ καὶ μὲ τόση τρεμούλα καὶ χαρά!

Καὶ ἡ γυναῖκες φορτωμένες μὲ λουλούδια..

Αὐτοὶ πάλιν προσκυνοῦν τὶς ἅγιες εἰκόνες, ἀσπάζονται τὸ χέρι τοῦ γέρου παπᾶ, ποὺ ἤθελε δλους νὰ τοὺς μεταλάβη μὲ τὰ Ἅγια Μυστήρια.

— Δὲν εἶμαστε ἄξιοι γιὰ μεταλαβή, παπούλη μου.

— Ἄξιοι καὶ παράξιοι εἶστε.

Καὶ ἔπειτα ἐν πομπῆ τοὺς πήγανε στὸ χωριὸ.

Ἔμπρὸς ἡ ἅγιες εἰκόνες καὶ τὰ λάβαρα, ὁ κύριος ἐπιλοχίας ἀπὸ πίσω καὶ ἀπὸ κοντὰ ἡ διμοιρία του, στρατιωτικῶς συντεταγμένη, καὶ δεξιὰ κι' ἀριστερὰ καὶ ἀπὸ πίσω ὁ λαὸς, φωνάζοντας, ζητωκραυγάζοντας, σκούζοντας ἀπὸ χαρά, ραίνοντας μὲ λουλούδια τοὺς στρατιῶτες καὶ τὸ δρόμο, ποὺ περνοῦσαν, γιὰ νὰ φέρουν τὴν ἐλευθερία στὸ χωριό!...

* * *

"Ἐγινεν ἡ δεξίωσις στὴ μεγάλη τοῦ σχολείου αἴθουσα.

Κι' ἀπάνω, ἐκεῖ στὸ πανηγύρι, ἡ δασκάλες καὶ οἱ δασκάλοι τοῦ χωριοῦ σκεφθήκανε νὰ κάνουν μιὰ σχολικὴ ἐπίδειξι γιὰ νὰ δείξουν στοὺς ἐλευθερωτὰς πόσον αὐτοὶ δουλεύανε γιὰ τὴν πατρίδα, ἀφανεῖς καὶ ἄγνωστοι, στὸ λησμονημένο καὶ ἀπόμερο καὶ φτωχὸ αὐτὸ χωριὸ, σφυρηλατοῦντες τὶς γενεὲς στὴν Ἐθνικὴ Ἰδέα, καὶ προετοιμάζοντας αὐτὲς, γιὰ τὴν μεγάλη, τῆς ἀπελευθερώσεως ἡμέρα...

"Ἠθελαν νὰ δεῖξουν κι' αὐτοὶ στοὺς ἀντιπροσώπους τῆς ἐλευθέρας πατρίδος, ὅτι δὲν ἔπαψαν ἀγωνιζόμενοι, στὸν κύκλο του καθένας, γιὰ νὰ προετοιμάσουν τὴν ἡμέρα τὴν σημερινή, σιωπηλῶς, μὲ πόνο, μὲ πόθο καὶ μὲ μέθοδο.

Καὶ βάλαν τὰ παιδιὰ καὶ κάθησαν, διέταξαν προσοχὴ καὶ ἡσυχία καὶ ἀρχίσαν νὰ τὰ ρωτοῦν γιὰ ὅλους τοὺς μεγάλους ἄνδρες τῆς Ἱστορίας τῆς ἑλληνικῆς, γιὰ ὅλα τὰ μεγάλα γεγονότα τῆς τρισχιλιετοῦς τῆς μεγάλης πατρίδος μας, ζωῆς.

— Ἔλα ἐδῶ σύ, Νικολάου. Εἶπε μας τί γνωρίζεις περὶ τοῦ Μιλτιάδου;

— Ἦταν Ἀθηναῖος στρατηγός, ποὺ νίκησε τοὺς Πέρσας στὸν Μαραθῶνα. Οἱ Ἀθηναῖοι ἤσαν δέκα χιλιάδες μονάχα καὶ οἱ Πέρσαι τρία ἑκατομμύρια...

Ὁ Μιλτιάδης ἦταν Ἀθηναῖος στρατηγός.

— Μπράβο! Ἐσύ Μιτσικέλη, τί γνωρίζεις περὶ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου;

— Μεγάλος τῆς Μακεδονίας καὶ τῶν Ἑλλήνων βασιλιᾶς, ποὺ ἐμάζεψε ὅλους τοὺς Ἕλληνας, τοὺς ἔκανε ἕνα βασίλειο καὶ κατέλαβε ὅλη τὴ Μικρὰ Ἀσία...

— Εὖγε! Ἐσύ Μετσοβίτη, νὰ μᾶς πῆς, τί γνωρίζεις περὶ Βασιλείου τοῦ Βουλγαροκτόνου;

— Ὅταν ἡ πατρίδα μας ἡ Ἑλλάδα ἦταν μεγάλη καὶ εἶχε πρωτεύουσα τὴν Κωνσταντινούπολιν, ὁ Βασίλειος ὁ Βουλγαροκτόνος νίκησε τοὺς Βουλγάρους. Ἔπιασε γιὰ μιὰ μέρα δέκα χιλιάδες ἀπ' αὐτοὺς καὶ τόσο τοὺς ἔτρομαξε, ποὺ τοὺς ἔκαμεν, ἔπειτα, νὰ πάψουν πειὰ νὰ ἐνοχλοῦν τὸ ἑλληνικὸ βασίλειο.

— Καλά. Πές μας ἐσύ, Κίτσο Κολάνια, τί γνωρίζεις περὶ Ἀθανασίου Διάκου;

Τὸ παιδὶ ἀπάντησε καλά.

— Πέστε μας ἐσεῖς, στὸ τελευταῖο.

— Κι' αὐτὸ τί γρουμίζετε, παιδιά;...

(Συνέχεια στὴ σελίδα 50)

ΣΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΩΝ ΙΠΠΟΤΩΝ

ΤΟ ΔΩΜΑΤΙΟ ΜΕ ΤΟΝ ΑΡΓΑΛΕΙΟ

('Αληθινὴ ἱστορία)

Σε μιὰ μικρὴ πολιτεία τῆς Βρετάνης σώζονται μέχρι σήμερα τὰ ἐρείπια ἑνὸς μεσαιωνικοῦ πύργου. Μιὰ ὀρθὴ καμαρόπορτα, ποὺ χάσκει σὰν ἀνοιχτὸ στόμα, ἕνας χορταριασμένος τοίχος καὶ λίγα λιθάρια πρασινισμένα ἀπὸ τὴν ὑγρασία, αὐτὰ μονάχα τὰ ρημάδια ἀπόμειναν ἀπὸ τὸ περήφανο μεσαιωνικὸ καστρο. Ὁ ἀκρόπυργος αὐτὸς ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ σεβαστὰ λείψανα τῆς παλιᾶς Βρετάνης, σχετίζεται μὲ μιὰ ἱστορία, τὴν ὁποία εἶμαι πρόθυμος νὰ σας ἀφηγηθοῦν ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς περιφερείας. Ἀκοῦστε τὴν δραματικὴ αὐτὴ περιπέτεια, ἀληθινὴ σ' ὅλες της τὶς λεπτομέρειες:

* * *

Ἡ Ἰσαβέλλα ἦταν ἡ πιὸ εὐτυχισμένη πυργοδέσποινα τῆς Βρετάνης. Ὁ ἄντρας της, ὁ ἄρχων Ἀλαὶν ντὲ Κοεντὺκ, ὁ πιο γενναῖος πολεμιστὴς τῆς χώρας, τὴν ἀγαποῦσε μὲ ὅλη τὴν δύναμι τῆς μεγάλης του καρδιᾶς. Ἡ μικρὴ Ἰζόλδη, ἕνα τρισχαριτωμένο κοριτσάκι, ἡλικίας τεσσάρων ἐτῶν, μὲ κατάξανθα μαλλιὰ καὶ γαλανὰ μάτια, σκόρπιζε τὴν χαρὰ καὶ τὴν εὐθυμία στὸν πύργο μὲ τὴν μουσικὴ τοῦ γέλιου της. Καὶ ὁ καλὸς Θεὸς, θέλοντας νὰ συμπληρώση τὴν εὐτυχία τοῦ ἀνδρογύνου, τοὺς χάρισε κι' ἕνα ἀγοράκι, τὸν Ἰωάννη.

Ὁ ἄρχων ντὲ Κοεντὺκ ἀγαποῦσε, βέβαια, τὴν Ἰζόλδη, γιὰ τὸν γυιό του ὅμως ἔνοιωθε πραγματικὴ λατρεία, γιατὶ αὐτὸς θὰ ἔπαιρνε μιὰ μέρα τ' ὄνομά του καὶ θὰ συνέχιζε τὰ πολεμικά του κατορθώματα. Ἡ μικρὴ Ἰζόλδη δὲν ζήλευε διόλου γι' αὐτό. Ἀπεναντίας: ἦταν περήφανη ἐπειδὴ εἶχε ἕναν ἀδελφούλη, ὁ ὁποῖος θὰ φοροῦσε μιὰ μέρα πανοπλία καὶ θὰ ἔπαιρνε μέρος στὰ κονταροχτυπήματα...

Καὶ ἡ μέρες κυλοῦσανε ἥρεμες γιὰ τὴν Ἰσαβέλλα ποὺ περνοῦσε τὶς περισσότερες ὧρες της σ' ἕνα δωμάτιο τοῦ πύργου, ὑφαίνοντας στὸν ἀργαλειό της. Στὸ μικρὸ αὐτὸ δωμάτιο ἡ ὡραία πυργοδέσποινα ἔφερε στὸν κόσμο τὸν Ἰωάννη καὶ σ' αὐτὴ τὴν κάμαρη εἶχε τοποθετήσει τὴν κούνια τοῦ γυιοῦ της...

Καθισμένη στὸ παράθυρο ὕφαινε στὸν ἀργαλειό της καὶ κάπου-κάπου ἔριχνε στοργικὰ βλέμματα στὸν Ἰωάννη, ποὺ κοιμότανε στὸ λίκνο του, ἐνῷ ἡ Ἰζόλδη, ἀκουμπῶντας στὰ γόνατά της, κύτταζε κι' αὐτὴ τὸν μικρὸ ἀδελφό της μὲ ἀγάπη καὶ θαυμασμό. Ἡ παιδικὴ φαντασία της προσπαθοῦσε νὰ συλλάβη τὴν εἰκόνα τοῦ χαριτωμένου αὐτοῦ μωροῦ, ποὺ δὲν ἄρχισε ἀκόμα νὰ μιλᾶ, μὲ κράνος καὶ πανοπλία!... Θεέ μου! πότε, λοιπὸν, θὰ μεγάλωνε ὁ Ἰωάννης!... Πότε θὰ γινότανε καὶ αὐτὸς πολεμιστὴς, ὅπως ὁ πατέρας του;...

Μὰ ἡ εὐτυχία δὲν διαρκεῖ πολὺ στὸν κόσμο αὐτόν.

Μιὰ μέρα, στὰ 1341, οἱ Ἄγγλοι πάτησαν τὴν Βρετάνη καὶ ἄρχισαν νὰ σφάζουν, νὰ ληστεύουν, νὰ πυροβολοῦν. Ὁ ἄρχων ντὲ Κοεντὺκ πολέμησε σὰν λεοντάρι, ὑπερασπίζοντας τὴν πατρίδα του κατὰ τῶν ξένων κατακτητῶν. Οἱ ἐχθροὶ, ὅμως, ἦσαν πολλοὶ, χιλιάδες καὶ ὁ γενναῖος πολεμιστὴς νικήθηκε καὶ σκοτώθηκε στὸ πεδίο τῆς μάχης. Οἱ Ἄγγλοι κυρίευσαν τὸν πύργο του, τὸν γκρέμισαν, τοῦ ἔβαλαν φωτιὰ καὶ ἄφησαν ἀπείραχτο μονάχα τὸν ἀκρόπυργο... Καὶ ἡ Ἰσαβέλλα ἀναγκάστηκε νὰ πάρη τὴν κόρη της καὶ τὸν Ἰωάννη, βρέφος ἀκόμη στὴν κούνια του, καὶ νὰ φύγη μακρυὰ ἀπὸ τὴν Βρετάνη, γιὰ νὰ γλυτώση τοὐλάχιστον τὴ ζωὴ τὴ δική της καὶ τῶν παιδιῶν της...

. . . . . .

Χήρα πειά, φτωχὴ καὶ ἀνυπεράσπιστη ἡ Ἰσαβέλλα, ἀναγκασμένη ἀπὸ τὸν πύργο της, κατέφυγε, στὴ μαύρη ξενιτιά, σὲ μιὰ ταπεινὴ καλύβα. Τὸ ἀμάραντο, ὅμως, δέντρο τῆς εὐτυχίας μπορεῖ νὰ βλαστήση καὶ πάνω στὰ ἐρείπια. Ἡ πυργοδέσποινα, λοιπὸν, μεγάλωνε τὸ γυιό της μὲ τὴν σκέψη ὅτι θὰ γινότανε μιὰ μέρα ὁ ἐκδικητὴς τοῦ πατέρα του. Ὁ Ἰωάννης ἔμαθε ἀπὸ μικρὸ παιδὶ ὅτι μόλις θὰ ἔφτανε σὲ ἡλικία θὰ μποροῦσε νὰ κρατήση ἄρματα, πρώτη του ὑποχρέωσις ἦταν νὰ βάλη τὴν πανοπλία του καὶ νὰ πολεμήση γιὰ τὰ δικαια τῆς οἰκογενείας του, ἀφοῦ μονάχα ἔτσι θὰ ἐπαναστατοῦσε τὴν κληρονομία τοῦ πατέρα του καὶ τὴν θέση του στὴ Βρετάνη... Ἡ δέσποινα Ἰσαβέλλα ἀνάτρεφε ἕναν ἥρωα στὴν καλύβα ὅπου ἀργοπέθαινε, μαραζώνοντας μέρα μὲ τὴ μέρα ἀπὸ τὶς στερήσεις καὶ τὸν πόνο.

Ἡ Ἰζόλδη φρόντιζε καὶ αὐτὴ νὰ χαλυβδώση τὴν ψυχὴ τοῦ ἀδελφοῦ της. Ἰοῦ ἐξιστοροῦσε διάφορα περιστατικὰ ἀπὸ τὴν ἔνδοξη δράσι τῶν προγόνων του, ἐξυμνοῦσε τὰ πολεμικὰ κατορθώματα καὶ περιέγραφε μὲ συγκινητικὰ λόγια τὴν εὐτυχισμένη ἐποχὴ ποὺ τὴν πέρασαν στὸ δωμάτιο μὲ τὸν ἀργαλειό. Ἡ Ἰσαβέλλα προσπαθοῦσε νὰ διώξη ἀπὸ τὸ νοῦ τοῦ τὶς ἀναμνήσεις αὐτὲς, ποὺ τῆς ἔκαναν κακὸ στὴν τωρινή τους δυστυχία. Μὰ ὁ Ἰωάννης ἐπέμενε νὰ μάθη καὶ ἄλλες λεπτομέρειες γιὰ τὴν περασμένη τους ζωὴ κι' ἔβαζε τὴν ἀδελφή του νὰ τοῦ περιγράφη τὸ δωμάτιο μὲ τὸν ἀργαλειό, μὲ ὅλα τὰ καθέκαστα. Σιγὰ-σιγὰ, σχηματίστηκε στὸ μυαλό του ἡ μικρὴ εἰκόνα τοῦ πύργου κι' ἑνὸς μικροῦ ἡλιολουσμένου δωματίου, ποὺ ἔθλεπε στὸν καταπράσινο κάμπο. Στὸ δωμάτιο αὐτὸ ὑπῆρχαν μιὰ γάτα, διάφορα παιχνίδια, μιὰ κούνια μ' ἕνα μωρὸ, ποὺ τὸ νανούριζε ἡ μητέρα του, μιὰ στοργικὴ ἀδελφούλα... Ξαφνικὰ, ὅμως, ἄναβε μιὰ τέτοια πυρκαϊὰ ποὺ σώριαζε σ' ἐρείπια τὸν πύργο. Τὰ κλάματα καὶ τὰ σπαραχτικὰ ξεφωνητὰ διαδεγόντουσαν τὰ γέλια καὶ ἡ χαρουμενοφωνές... Ὅταν ἡ Ἰζόλδη ἔφτανε σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο τῆς διηγήσεώς της, ὁ Ἰωάννης ἔσφιγγε μὲ θυμὸ τὶς μικρὲς γροθιές του καὶ ὠρκιζότανε νὰ ξεσταυρωθῆ, μιὰ μέρα, μὲ τὸ σπαθί του, ἀπὸ τοὺς ἁρπαγες, τὸν πατρικό τους πύργο.

Καὶ τὸ εἶδε, τέλος, μιὰ μέρα ἀπὸ κοντά, τὸ δωμάτιο μὲ τὸν ἀργαλειό...

Ἦταν τότε δεκαοχτὼ χρονῶν.

Ἡ μητέρα του ἦταν πεθαμένη ἀπὸ καιρό. Ἡ ἀδελφή του ἡ Ἰζόλδη τὸν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά της καὶ τοῦ εἶπε:

— Τώρα μπορεῖς νὰ σηκώσης σπαθί, πήγαινε νὰ ἐκδικηθῆς τὸν θάνατο τοῦ πατέρα σου!

Ἕνας ἀρχηγὸς ἀπὸ τὴν Βρετάνη, παλιὸς φίλος τοῦ πατέρα του, πῆρε τὸν Ἰωάννη στὸ σπίτι τοῦ.

— Ἐμπρὸς γιὰ τὴν πατρίδα!

Μ' αὐτὸ τὸ πολεμικὸ σύνθημα ξεκίνησαν οἱ ἀνδρεῖοι σύντροφοι τοῦ.

Στὴν πρώτη ἐπίθεσι ποὺ ἔκαναν ἕνα μέρος ὁ Ἰωάννης, ἐπιφορτίστηκε νὰ κυριευθῆ ἕνας ἀκρόπυργος, ὁ ὁποῖος ἀποτελοῦσε ἐξαιρετη στρατηγικὴ θέσι. Σὲ μιὰ στιγμὴ, ὁ Ἰωάννης ἄκουσε ἕνα ἀγγέρο Βρετανὸ νὰ λέη:

— Ἂν δὲν γελιέμαι, ἐδῶ κοντὰ ὑπῆρχε ἄλλοτε ὁ πύργος τοῦ Κοεντὺκ!

Ἡ πυργοδέσποινα καὶ ἡ μικρὴ Ἰζόλδη κύτταζαν τὸν Ἰωάννη, ποὺ κοιμότανε βαθιά...

Ἰωάννης ἀνατρίχιασε. Αὐτὸ τὸ ρημάδι, λοιπόν, αὐτὸ ὁ μισοχρεμισμένος ἀκρόπυργος ἀπόμεινε ἀπὸ τὸν περήφανο πύργο τοῦ πατέρα του;... Ἔνοιωσε τὰ μάτια του νὰ βουρκώνουν. Ἡ σκέψις, ὅμως, ὅτι τὸν ἀκρόπυργο αὐτὸν τὸν κατεῖχε ἀκόμα ὁ ἐχθρὸς, τὸν ἔκανε νὰ καταπνίξη τὴν συγκίνησι του καὶ νὰ σφίξη μὲ μανία τὴν λαβὴ τοῦ σπαθιοῦ του! Ἔφτασε, ἐπιτέλους, ἡ στιγμὴ τῆς ἐκδικήσεως! Καὶ ὥρμησε πρῶτος κατὰ τῆς ὀχυρᾶς θέσεως, παρασύροντας καὶ τοὺς ἄλλους συμπολεμιστάς του.

Οἱ πολιορκημένοι πρόβαλαν γενναία, ἀπεγνωσμένη ἀντίσταση. Ἦταν, ὅμως, λίγοι καὶ ὑποχωρήσανε μπρὸς στὴν ὁρμὴ τῶν πολιορκητῶν. Καὶ ὁ Ἰωάννης εἶχε τὴν εὐτυχία νὰ μπῆ πρῶτος στὸν ἀκρόπυργο... Θυμήθηκε τότε τὰ λόγια τῆς Ἰζόλδης:

«...Ἀνεβαίναμε στὸ πρῶτο πατωμα, ἀνοίγαμε μιὰ πόρτα δεξιὰ καὶ μπαίναμε στὸ δωμάτιο μὲ τὸν ἀργαλειό...»

Καὶ ὁ Ἰωάννης ἀνέβηκε τὴν σκάλα. Σὲ κάθε σκαλοπάτι, σκόντηφτε πάνω σ' ἐχθρικὰ πτώματα, ποὺ τὰ δρασκέλιζε ἀνατριχιαζοντας ἀπὸ ἀηδία.

Ἡ πόρτα τοῦ μικρου δωματίου ἦταν ἀνοιχτή. Ὁ Ἰωάννης προχώρησε —καὶ στάθηκε ἐμβρόντητος. Ἡ μικρὴ κάμαρη, ὅπου γεννήθηκε, ἦταν γεμάτη πτώματα καὶ τραυματίες... Τὸ πατωμα ἦταν πλημμυρισμένο στὸ αἷμα! Καὶ αὐτοὶ ἀκόμα οἱ τοίχοι εἶχαν βαφῆ κόκκινοι... Τὸ θέαμα ἦταν τόσο ἀποκρουστικὸ, ὥστε ὁ Ἰωάννης δὲν μπόρεσε νὰ συγκεντρωθῆ στὸν ἑαυτό του καὶ νὰ προσευχηθῆ γιὰ τὸν πατέρα του καὶ τὴν μητέρα του...

Ξαφνικὰ, ἕνας ἀπὸ τοὺς λαβωμένους εἶδε τὸν Ἰωάννη. Κατάλαβε ἀπὸ τὴν περιβολή του πως ἦταν ἐχθρὸς, συγκέντρωσε τὶς τελευταῖες του δυνάμεις, σήκωσε τὸ σπαθί του, χτύπησε στὸ κεφάλι τὸν πολεμιστὴ καὶ τὸν ξάπλωσε χάμω. Ὕστερα, ξανάπεσε στὸ πάτωμα, νεκρὸς πειά, μ' ἕνα χαμόγελο ἀγρίας ἱκανοποιήσεως στὰ χείλη...

Ὁ ἄνθρωπος ἀποκτᾶ, στὶς στερνές του στιγμὲς, ἐξαιρετικὴ πνευματικὴ διαύγεια. Τὸ αἷμα ἔρρεε ἄφθονο ἀπὸ τὴν πληγὴ τοῦ Ἰωάννη, ὁ ὁποῖος ἔνοιωθε τὴν ζωή του νὰ φεύγη, σιγὰ-σιγὰ... Μέσα σὲ λίγα δευτερόλεπτα ξανάζησε τὴν παιδικὴ του ἡλικία. Θυμήθηκε τὴν ὁπόσχεσι ποὺ εἶχε δώσει στὴν μητέρα του νὰ ἐκδικηθῆ τὸν θάνατο τοῦ πατέρα του, τὴν παλιά του ἐπιθυμία νὰ ξαναδῆ τὸ δωμάτιο μὲ τὸν ἀργαλειό. Εἶχε κρατήσει τὸν λόγο ποὺ ἔδωσε στὴν μητέρα του. Καὶ εἶχε ἱκανοποιήσει τὸν μεγαλύτερο πόθο τῆς ζωῆς του... Μὲ τὴν διαφορὰ ὅτι τοῦ ἦταν γραφτὸ νὰ ξανάρθη στὸ δωμάτιο ὅπου γεννήθηκε... γιὰ νὰ πεθάνη!...

. . . . . .

Πέρασε πολὺς καιρὸς ἀπὸ τότε. Ἡ Ἰζόλδη μπόρεσε νὰ ξαναγυρίση στὸν πατρογονικό της πύργο, ὅταν ἀποκαταστάθηκε ἡ γαλήνη σ' ὅλη τὴν περιφέρεια. Διέταξε τότε νὰ ξαναχτίσουν ἀπὸ τὰ θεμέλια τὸ κάστρο, μὰ παρήγγειλε νὰ μὴ πειράξουν διόλου τὸν ἀκρόπυργο, γιὰ τὸν ἀφήσουν μισογκρεμισμένο... Καὶ συχνὰ πήγαινε ἐκεῖ καὶ προσευχόταν στὸ δωμάτιο μὲ τὸν ἀργαλειό. Καθότανε στὸ παράθυρο, ὅπου ἀκουμποῦσε ἄλλοτε ἡ μητέρα της καὶ συνωμιλοῦσε μὲ τὶς σκιὲς τῶν ἀγαπημένων της νεκρῶν. Καὶ ἡ παρηγοριὰ στάλαζε σιγὰ-σιγὰ στὴν πονεμένη καρδιά της τὸ γλυκὸ βάλσαμό της... Καὶ γιὰ νὰ εἶνε πάντοτε μόνη μὲ τὶς ἀναμνήσεις της, ἀποφάσισε νὰ μὴν παντρευτῆ, γιὰ ν' ἀφοσιωθῆ στὴν λατρεία τῆς μνήμης τῶν προσφιλῶν της νεκρῶν... Ὥσπου ἕνα ἀπόγευμα ξεψύχησε κι' αὐτὴ ἥρεμα— γρηοῦλα μὲ κάτασπρα μαλλιὰ— στὸ δωμάτιο ὅπου πέρασε τὴν πιὸ εὐτυχισμένη περίοδο τῆς ζωῆς της...

ΦΥΣΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΥΡΜΗΓΚΙΩΝ

Τοὺς συντρόφους τους τὰ μυρμήγκια τοὺς ἀναγνωρίζουν κ' ὕστερα ἀπὸ πολὺν καιρό.

Ὁ Χοῦμπερ εἶχε κλείσει μερικὰ μυρμήγκια σ' ἕνα ξύλινο κουτὶ ἐπὶ τέσσερες μῆνες. Καὶ ὅταν τέλος ξέφυγαν μερικὰ ἀπ' αὐτὰ ἀπ' τὴν φυλακή τους, οἱ σύντροφοί τους τὰ ἀνεγνώρισαν ἀμέσως καὶ τὰ ὡδήγησαν στὴ φωλιά τους.

* * *

Ἕνα σπουδαῖο ζήτημα, τὸ ὁποῖο δὲν ἔχουν κατορθώσει ἀκόμα νὰ λύσουν οἱ φυσιοδίφαι, εἶνε τὸ πῶς συνεννοοῦνται τὰ μυρμήγκια μεταξύ τους.

Μερικοὶ λένε πὼς τὰ μυρμήγκια τῆς ἴδιας φωλιᾶς ἔχουν συνθήματα.

Ὁ Λοῦμποκ ἐπῆρε αὐγὰ μυρμηγκιῶν ἀπὸ μιὰ φωλιὰ καὶ τὰ ἔβαλε σ' ἄλλη. Ἐκεῖ, τὰ αὐγὰ ἐξεκολάφθησαν. Τὰ νεογνὰ λοιπὸν μυρμηγκάκια τὰ ἔβαλε κατόπιν στὴ φωλιά, ἀπ' τὴν ὁποία τὰ εἶχε πάρει. Καὶ τὰ μυρμήγκια τῆς φωλιᾶς τὰ δέχτηκαν φιλικώτατα, μολονότι τάβλεπαν γιὰ πρώτη φορά.

Η ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΜΑΣ

Τὸ «Μπουκέτο» ἐξέδωκε μέχρι σήμερον χάριν τῶν ἀναγνωστῶν του μίαν σειρὰν ἀριστουργηματικῶν μυθιστορημάτων.

Τὰ μυθιστορήματα αὐτὰ δίνανται νὰ τὰ προμηθευθοῦν οἱ ἀναγνῶσται μας ἀπευθυνόμενοι εἰς τὰ γραφεῖα μας, ὁδὸς Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 5 β' (ἔναντι πλατείας Κλαυθμῶνος), πρὸς 8 δραχ. ἕκαστον.

1) «ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ» τοῦ Ἀλφόνσου Κάρ.
2) «Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ» τοῦ Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ (υἱοῦ)
3 «ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ» τοῦ Ἀββᾶ Πρεβό.
4) «ΓΚΡΑΤΣΙΕΛΛΑ» τοῦ Λαμαρτίνου.
5) «ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ» τοῦ Μυσσέ.
6) «Ο ΕΡΩΣ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ» τῆς Ντελλύ.
7) «ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ» τοῦ Α. Δουμᾶ (πατρός).
8) «ΑΠΟ ΤΟ ΜΙΣΟΣ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ» τῆς Ντελλύ.
9) «ΠΙΣΤΟΙ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ» τοῦ Δουμᾶ (πατρός).
10) «ΟΙ ΜΝΗΣΤΗΡΕΣ ΤΗΣ ΜΑΡΘΑΣ» τοῦ Ἐτεν σέλ.
11) «Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΩΣΕ» τοῦ κόμητος ντὲ Σεμουᾶ.
12) «Η ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ» τοῦ Ὀκτ. Φεγιέ.
13) «Ο ΩΡΑΙΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ» τοῦ Πώλ Φεβάλ.
14 «ΑΥΓΗ ΝΤΕ ΝΕΒΕΡ» τοῦ Πώλ Φεβάλ — Β' μέρος τοῦ «ΩΡΑΙΟΥ ΙΠΠΟΤΟΥ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ» (μόλις ἐξεδόθη.) (Σελίδες 400. Δραχμαὶ 10).

Ἀπὸ τὰς παλαιοτέρας ἐκδόσεις τοῦ «Μπουκέτου» δίδονται εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας μὲ δραχμὰς 5 διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ 6 δραχμὰς διὰ τὰς ἐπαρχίας, τὰ ἑξῆς βιβλία:

«Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ» τοῦ Ρ. Στήβενσον.
«Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ» τῆς Σέλμας Λάγκερλεφ.
«Η ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ» τοῦ Ἐρ. Μυρζέ.
«Η ΣΟΝΙΑ» τῆς Γκρεβίλ
Καὶ «ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΓΟΡΔΩΝΟΣ ΠΥΜ» τοῦ Ἐντγαρ Πόε.
(Δύο τόμοι, ἕκαστος δραχ. 5 διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ 6 διὰ τὰς Ἐπαρχίας)

Καὶ τὰ ἑκατὸν περίφημα:

«ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ποὺ τιμῶνται δραχ. 25, πρὸς 5 δραχ. ἕκαστον διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ 6 διὰ τὰς Ἐπαρχίας, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν.

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν ἐπὶ πλέον τὰ ταχυδρομικὰ ἔξοδα.

Εἰδοποιοῦνται ὅμως οἱ ἀναγνῶσται μας, ὅτι τὰ βιβλία αὐτὰ πρέπει νὰ τὰ ζητήσουν ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας, καθ' ὅσον δὲν θὰ σταλῶσιν εἰς τὰ κατὰ τόπους Πρακτορεῖα τῶν ἐφημερίδων.

ΤΑ ΑΘΑΝΑΤΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΚΑΡΟΛΟΥ ΝΤΙΚΕΝΣ

Δαυΐδ Κοπερφιλντ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Ἡ Ντόρα μένει μιὰ-δυὸ στιγμὲς ἀκόμα γιὰ νὰ τὴ θαυμάσω, γοητευτικὴ καὶ κατακόκκινη, ἔπειτα βγάζει τὸ καπέλλο της (πόσο πιὸ φυσικὴ τὴ βρίσκω χωρὶς αὐτὸ τὸ καπέλλο!) καὶ φεύγει, κρατῶντάς το στὸ χέρι.

Ἔπειτα ξαναγυρίζει, χορεύοντας, μὲ τὸ καθημερινό της φόρεμα, ρωτάει τὸ Ζίπ ἂν ἡ γυναικούλα μου εἶνε γοητευτικὴ καὶ ἂν τῆς ἐπιτρέπη νὰ παντρευτῆ. Τέλος, γονατίζει στὸ πάτωμα καί, γιὰ τελευταία φορὰ στὴ ζωή της, ἡ κόρη προσπαθεῖ νὰ τὸν βάλη νὰ σταθῆ «σούζα» ἐπάνω στὸ περιφημο βιβλίο τῆς μαγειρικῆς.

Πιὸ ἄπιστος ἀπὸ ποτέ, ξαναγυρίζω στὸ δωμάτιο ποὺ ἔχω νοικιάσει ἐκεῖ κοντὰ καὶ σηκώνομαι τὴν ἄλλη μέρα πολὺ νωρὶς γιὰ νὰ πάω νὰ παρω τὴ θεία μου μὲ τ' ἀμαξι.

Ποτέ μου δὲν εἶδα τὴ θεία μου τόσο στολισμένη. Μὲ τὸ μενεξελι μεταξωτό της φόρεμα καὶ μὲ τὸ βελουδινό της καπέλλο εἶνε, ἁπλούστατα, ὑπέροχη. Ὁ κ. Ντίκ, ὁ ὁποῖος θὰ συνοδεύση τὴ Ντόρα στὸ βωμο, ἔχει φριζάρει τὰ μαλλια του. Ἡ καλη μου Πεγκοττυ εἶνε καὶ αὐτὴ ντυμένη μὲ τὰ πιὸ ὥμορφα ροῦχά της καὶ λάμπει ἀπὸ εὐτυχια.

Βλέπω, θεοῦσια, ὁλ' αὐτὰ τὰ πραγματα μα δὲν τὰ πιστεύω. Πάντως, κάθως φεύγουμε μὲ ἀνοιχτὸ ἀμάξι, αὐτὸ τὸ παραμῦθι πσίρνει ἀρκετη δόσι πραγματικότητος, γιὰ νὰ μὲ γεμίση συμπονια για τοὺς φτωχοὺς ἀνθρώπους, ποὺ βλέπω γύρω μου ὁ πηγαίνουν στην καθημερινὴ δουλειά τους, σαν νὰ μὴ σ.ιέβαινε τίποτε.

Ἡ θεία μου κρατάει τὸ χέρι μου μέσα στὸ δικό της, καθ' ὅλη τὴ διαδρομὴ. Καθὼς φθάνουμε σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὴν ἐκκλησία, μὲ σφίγγει στὴν ἀγκαλιά της καὶ μὲ φιλάει.

— Ὁ Θεὸς νὰ σ' εὐλογῆ, Τρότ! μοῦ ψιθυρίζει μὲ τὰ μάτια της πλημμυρισμένα δάκρυα. Καὶ δικό μου παιδὶ ἂν εἶχα, δὲν θὰ μποροῦσα νὰ τ' ἀγαπήσω περισσότερο!... Σήμερα τὸ πρωῖ συλλογίστηκα πολὺ τὴ φτωχὴ σου μητέρα.

— Κι' ἐγώ, θεία μου! Συλλογίστηκα ἀκόμα καὶ ὅσα χρωστάω σὲ σένα.

— Σώπα! Σώπα!... κάνει ἡ θεία μου.

Καὶ γεμάτη διάχυσι, σφίγγει τὸ χέρι τοῦ Τρήντλ. Ὁ Τρὴντλ σφίγγει τὸ χέρι τοῦ κ. Ντίκ, ὁ ὁποῖος σφίγγει τὸ δικό μου, κι' ἐγὼ πάλι σφίγγω τὸ ἄλλο χέρι τοῦ Τρήντλ.

Ἔτσι, χειροπιασμένοι, φτάνουμε ὅλοι στὴν πόρτα τῆς ἐκκλησίας.

Ἡ ἐκκλησία εἶνε γαλήνια καὶ σιωπηλή. Μὰ ἡ συγκίνησίς μου εἶνε πολὺ μεγάλη καὶ δὲν μπορῶ νὰ τὴ συγκρατήσω...

Ὅλα τ' ἄλλα μοῦ φαίνονται σὰν ἕνα ὄνειρο... Ὀνειρεύομαι βέβαια τὴ στιγμὴ ποὺ βλέπω τὴν Ντόρα καὶ τοὺς ἀλλάγαλου αὐλάρχου, νὰ μᾶς τοποθετῆ μπροστὰ στὸ βωμό. Ὀλουθθ του ν' ἀρχίζουν τὴν τελετὴ μὲ σιγανὴ φωνὴ μέσα στὴ γενικὴ κατάνυξι. Ὀνειρεύομαι τὴ στιγμὴ ποὺ βλέπω τὴν μὶς Λαβίνια, ἡ ὁποία ἔχει ρόλο βοηθητικῆς δεσποινίδος τῆς τιμῆς, νὰ ξεσπάη σὲ λυγμοὺς, γιατὶ, χωρὶς ἄλλο, θὰ σκέφτηκε τὸν πεθαμένο μνηστῆρα της καὶ τὴν μὶς Κλάρισσα νὰ τῆς δίνη τὰ ἄλατά της.

Ὅλα... ὅλα... μοῦ φαίνονται ὄνειρα.

Ἡ Ἀγνὴ φροντίζει γιὰ τὴν Ντόρα, ἡ θεία μου κάνει ὅ,τι μπορεῖ γιὰ νὰ διατηρήση πρόσωπο αὐστηρὸ, ἐνῶ ἄφθονα δάκρυα κυλοῦν στὰ μάγουλά της κ' ἡ μικρούλα Ντόρα τρέμει σύγκορμη, ἐνῶ ἄφθονα δάκρυα κυλοῦν ἀπὸ τὰ μάτια της...

Γονατίζουμε κατόπιν ὁ ἕνας πλάϊ στὸν ἄλλον μπρὸς στὸ βωμό. Ἡ Ντόρα τρέμει τὼρα λιγώτερο, μὰ δὲν θέλει νὰ παρατήση τὸ χέρι τῆς Ἀγνῆς...

Ἡ λειτουργία τελειώνει σὲ λίγο καὶ κυτταζόμαστε τότε μὲ πρόσωπα χαμογελαστὰ καὶ πλημμυρισμένα ἀπὸ δάκρυα... Ἡ μικρούλα μου γυναικούλα, κυριεύεται ἀπὸ μιὰ κρίσι λυγμῶν καὶ φωνάζει τὸν φτωχό της πατέρα, τὸν ἀγαπημένο της πατέρα... Μὰ συνέρχεται γρήγορα καὶ ὑπογράφουμε ὅλοι τὸ πρακτικὸ τοῦ γάμου... Καθὼς πάω νὰ βρῶ τὴν Πέγκοττυ γιὰ νὰ ὑπογράψη κι' αὐτὴ, ἐκείνη μὲ σφίγγει στὴν ἀγκαλιά της σὲ μιὰ γωνιὰ καὶ μοῦ λέει πὼς ἤτανε καὶ στὸ γάμο τῆς ἀγαπημένης μου μητερούλας.

Καὶ τὸ ὄνειρο ἐξακολουθεῖ...

Βγαίνω ἀπ' τὴν ἐκκλησία γεμᾶτος ἔρωτα καὶ περηφάνεια γιατὶ ἔχω στὸ μπράτσο μου τὴν γοητευτική μου γυναικούλα. Καθόμαστε κατόπιν ὅλοι μας σὲ γεῦμα, στὸ σπίτι τῶν δεσποινίδων Σπένλοου, στὸ ὁποῖο μᾶς παρέθεσαν ἕνα σωρὸ ὡμορφα πράγματα. Τὰ δοκιμάζω (ὅπως θὰ γινόταν καὶ σ' ἕνα ὁποιοδήποτε ὄνειρο), μὴ καταλαβαίνοντας καθόλου τὴ γεῦσι τους, χορτασμένος ἀπὸ ἔρωτα.

Κάνω μιὰ προσφώνησι ὅπως θὰ τὴν ἔκανα στὸ ὄνειρό μου, μὴν ἔχοντας τὴν παραμικρὴ ἰδέα τοῦ τί θέλω νὰ πῶ. Εἴμαστε ὅλοι εὐτυχισμένοι μ' ἁπλότητα, μ' εὐτυχία (μὰ μὲ μιὰ εὐτυχία ὀνείρου) κι' ὁ Ζίπ τρώει ἕνα μεγάλο κομμάτι ἀπ' τὸ γαμήλιο γλύκυσμα, πρᾶγμα ποὺ του ἔκανε κατόπιν μεγάλο κακὸ στὸ στομάχι.

Τὰ ἄλογα τοῦ ἀμαξιοῦ ποὺ θὰ μᾶς μεταφέρη στὸ σπιτάκι μας εἶν' ἕτοιμα κ' ἡ Ντόρα πηγαίνει ν' ἀλλάξη φόρεμα. Ὅταν σὲ λίγο παρουσιάζεται μὲ ἄλλη τουαλέττα, ἡ μὶς Λαβίνια τρέχει καὶ τὴν ἀγκαλιάζει ἀπελπισμένη ποὺ χάνει αὐτὴν τὴν γοητευτικὴ κουκλίτσα ἀπὸ κοντά της. Τὴν τελευταία στιγμὴ, ἡ Ντόρα ἀντιλαμβάνεται μ' ἔκπληξη ὅτι ἔβγαλε ἕνα σωρὸ μικροπράγματα καὶ ὅλοι τρέχουν πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις γιὰ νὰ τῆς τὰ βροῦν...

Ἔπειτα ἀρχίζει νὰ κάνη τοὺς ἀποχαιρετισμούς της. Πλημμένη ἀνάμεσα στὰ λουλούδια, ποὺ τῆς προσφέρουν, ἡ Ντόρα ξεφεύγει στὸ τέλος γελῶντας καὶ κλαίγοντας συγχρόνως γιὰ νὰ πέση στὴ ζηλότυπη ἀγκαλιά μου.

Θέλω νὰ πάρω τὸν Ζίπ (ποὺ θὰ μᾶς συνοδεύση φυσικὰ στὸ σπίτι μας), μὰ ἡ Ντόρα διαμαρτυρεται λέγοντας πὼς θέλει νὰ τὸν πάρη ἡ ἴδια, γιατὶ ἀλλοιῶς θὰ πιστευε πὼς δὲν τὸν ἀγαπᾶ πειά, πρᾶγμα ποὺ θὰ τῆς σπάραζε τὴν καρδιά.

Φεύγουμε ἀγκαλιασμένοι, μὰ ἔξαφνα ἡ Ντόρα γυρίζει γιὰ νὰ πῆ στοὺς δικούς μας: «Ἂν ποτὲ μοῦ συνέβη νὰ φανῶ κακὴ ἢ ἄδικη μ' ἕναν ἀπὸ σᾶς, σᾶς παρακαλῶ νὰ τὸ ξεχάσετε...» Ἔπειτα ξεσπάει σὲ λυγμοὺς, σαλεύει τὸ χεράκι της καὶ φεύγουμε πάλι. Μὰ σὲ λίγο στέκεται πάλι καὶ, δρομεῖτας πρὸς τὴν Ἀγνὴ, τῆς δίνει τὸ τελευταῖο της φίλημα γιὰ νὰ τὴν ἀποχαιρετήση.

Τέλος ἀνεβαίνουμε στὸ ἁμάξι κ' οἱ δυὸ καὶ, αὐτὴ τὴ φορά, ξυπνάω ἀπὸ τ' ὄνειρό μου.

Πιστεύω ἐπιτέλους στὴν πραγματικότητα τῶν ὅσων συνέβησαν.

Αὐτὴ ποὺ βρίσκεται πλάϊ μου εἶνε ἡ ἀγαπημένη μου, ἡ ἀγαπημένη μου μικρὴ γυναικούλα.

— Ἐ λοιπὸν, μεγάλε τρελλέ, εἶσ' εὐτυχισμένος τώρα; ρωτάει ἡ Ντόρα. Δὲν μετανόησες;...

. . . . . .

Μπῆκα παράμερα γιὰ νὰ κυττάξω νὰ περνοῦν τὰ φαντάσματα αὐτῶν τῶν ἡμερῶν ποὺ πέρασα. Χάθηκαν τώρα καὶ συνεχίζω τὴ σειρὰ τῆς διηγήσεώς μου...

XIII

Μοῦ φάνηκε παράδοξο, ὅταν τελείωσε ὁ γάμος καὶ βρέθηκα μόνος μαζὺ μὲ τὴν Ντόρα, γυναῖκα μου πειά, στὸ μικρό μου σπίτι.

Ἤταν τόσο ἐξαιρετικὸ τὸ νὰ ἔχω διαρκῶς τὴν Ντόρα κοντά μου! Ἤταν τόσο ἀσύλληπτο γιὰ μένα τὸ ὅτι δὲν ἤμουν πειὰ ὑποχρεωμένος νὰ βγαίνω ἔξω γιὰ νὰ πάω νὰ τὴν βρῶ, δὲν ἤμουν ὑποχρεωμένος νὰ τῆς γράφω, οὔτε νὰ κανω σχέδια γιὰ νὰ μπορέσω νὰ βρεθῶ μόνος μαζὺ της!

Καμμιὰ φορὰ, τὰ βράδυα, ὅταν σήκωνα τὰ μάτια μου ἀπὸ τὰ χειρόγραφά μου καὶ τὴν ἔβλεπα καθισμένη ἀπέναντί μου, ἀκουμποῦσα στὴν πολυθρόνα μου καὶ συλλογιζόμουν πὼς ἤταν περίεργο τὸ ὅτι βρισκόμαστε μόνοι ἐκεῖ κ' οἱ δυὸ μὴν ἔχοντας πειὰ ἄλλη ἀσχολία παρὰ νὰ φροντίζουμε ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλο... γιὰ ὅλη μας τὴ ζωή...

Ὅταν ἡ συνεδρίασις τοῦ Κοινοβουλίου παρατεινόταν ἀργά, μοῦ φαινόταν τόσο ἀλλόκοτο νὰ συλλογίζωμαι πὼς ὅταν θὰ ξαναγύριζα σπίτι μου, θὰ εὕρισκα τὴν Ντόρα νὰ μὲ περιμένη. Τί γοητεία, στὴν ἀρχή, νὰ τὴν βλέπω νὰ κατεβαίνη ἀνάλαφρη ἀπ' τὴν κάμαρή της, γιὰ νὰρθῆ νὰ μοῦ κρατήση συντροφιὰ ἐνῶ θὰ ἔτρωγα.

Ἀναρωτιέμαι τώρα ἂν δυὸ μικρὰ πουλάκια θὰ ἤξεραν λιγώτερα πράγματα ἀπὸ νοικοκυρὶὸ ἀπ' ὅσο ἤξερα ἐγὼ κ' ἡ Ντόρα. Ἐννοεῖται, εἴχαμε ὑπηρέτρια. Αὐτὴ κρατοῦσε τὸ σπίτι. Ἡ Μαίρη-Ἄννα, τὸ ὑποψιάζομαι ἀκόμα, θὰ ἤταν μιὰ μεταμορφωμένη κόρη τῆς κ. Κρούπ, γιατὶ τῆς ἔμοιαζε καταπληκτικὰ στὰ φερσίματα.

Τὸ οἰκογενειακό της ὄνομα ἤταν Παρανγκὸν καὶ εἶχε ἕνα πιστοποιητικὸ μακρὺ σὰν προκήρυξι ποὺ βεβαίωνε πὼς ἦταν ἱκανὴ νὰ κάνη ὅλες τὶς οἰκιακὲς δουλειὲς τὶς ὁποῖες ἤξερα καὶ πολλὲς ἄλλες ἀκόμη, γιὰ τὶς ὁποῖες δὲν εἶχα ἀκούσει ποτὲ νὰ γίνεται λόγος. Ἤταν μιὰ γυναῖκα στὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας της, μὲ παρουσιαστικὸ αὐστηρὸ, ποὺ εἶχε προπάντων στὰ μπράτσα, χρονία ἰλαρά. Εἶχε στὴ Βασιλικὴ φρουρὰ ἕναν ἐξάδελφο μὲ τόσο μακρυὰ πόδια ποὺ φαινόταν σὰν νὰ ἤταν ὁ ἰσκιος ἑνὸς ἄλλου ἀνθρώπου στὸ ἡλιοβασίλεμα. Αὐτὸς ὁ στρατιωτικὸς ἤταν τόσο δυσανάλογος πρὸς τὸ σπίτι μας, ὥστε τὸ ἔκανε νὰ φαίνεται ἀκόμα πιὸ μικρό. Ἐπὶ πλέον, ἐπειδὴ οἱ τοῖχοι μας ἦσαν πολὺ λεπτοί, ὅταν περνοῦσε τὶς νύχτες του στὸ σπίτι μας, τὸ πληροφορούμεθα ἀπὸ τὸ συνεχὲς μούγκρισμα τοῦ ροχαλητοῦ ποὺ ἔφτανε ἀπὸ τὴν κουζίνα.

Τὸ πιστοποιητικὸ ἔγραφε πὼς ἡ Μαίρη-Ἄννα ἤταν τιμία. Μὰ ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ τὴν πήραμε πότε χανόταν ἕνα ἀσημένιο κουταλάκι, πότε μιὰ χτένα τῆς Ντόρας κ.τ.λ.

Ἡ ὑπηρέτρια μας μᾶς φόβιζε. Καταλαβαίναμε πόσο ἄπειροι εἴμαστε κι' ἔτσι βρισκόμαστε στὴ διάθεσί της.

Ἤταν μιὰ γυναῖκα ἀδυσώπητη καὶ στάθηκε ἡ αἰτία τῆς πρώτης συζυγικῆς μας φιλονεικίας.

— Θησαυρέ μου, εἶπα μιὰ μέρα στὴν Ντόρα, νομίζεις πὼς ἡ Μαίρη-Ἄννα ἔχει τὴν παραμικρὴ συναίσθησι τῆς ὥρας;

— Γιατὶ, Ντόντυ; ρώτησε ἀθῶα ἡ Ντόρα σηκώνοντας τὰ βλέμματά της ἀπὸ τὸ σχέδιο ποὺ ζωγράφιζε.

— Γιατὶ εἶνε πέντε ἡ ὥρα, ἀγάπη μου, κι' ἔπρεπε νὰ ἔχουμε φάει ἀπὸ τὶς τέσσερες.

Ἡ Ντόρα ἔρριξε ἕνα ἀνήσυχο βλέμμα στὸ ρολόϊ κ' εἶπε δειλὰ ὅτι χωρὶς ἄλλο θὰ πήγαινε μπροστά.

— Ἀπεναντίας, ἀγάπη μου, τῆς ἀπάντησα, κυττάζοντας τὸ δικό μου ρολόϊ, πηγαίνει πίσω.

Ἡ μικρὴ μου Ντόρα ἦρθε καὶ κάθησε στὰ γόνατά μου γιὰ νὰ μοῦ πῆ ὅτι πρέπει νὰ κάνω ὑπομονὴ καὶ μοῦ σχεδίασε μιὰ γραμμὴ μὲ τὸ κραγιόνι στὴ μύτη. Ἤταν γοητευτικὸ αὐτὸ ποὺ ἔκανε, μὰ δὲν μποροῦσε νὰ μὲ χορτάση γιατὶ πεινοῦσα.

— Δὲν νομίζεις, ἀγαπημένη μου, τῆς εἶπα, ὅτι πρέπει ν' ἀπευθύνης παρατηρήσεις στὴν Μαίρη-Ἄννα.

— Ὠ! ὄχι, σὲ παρακαλῶ, Ντόντυ... Θὰ μοῦ ἦταν ἀδύνατον!

— Γιατὶ λοιπόν, ἀγάπη μου; ρώτησα γλυκά.

— Ὠ! γιατὶ δὲν εἶμαι τίποτε ἄλλο ἀπὸ μιὰ μικρὴ χήνα, κι' ἐκείνη τὸ ξέρει καλά...

Βγαίνω ἀπὸ τὴν ἐκκλησία γεμᾶτος ἔρωτα καὶ περηφάνεια γιατὶ ἔχω στὸ μπράτσο μου τὴ γοητευτική μου γυναικούλα.

Ἀκούγοντας τὴν ἀπάντησι αὐτή, κατσούφιασα ἔλαφρά.

— Ὤ! τί ἄσχημες ρυτίδες ἐπάνω στὸ μέτωπο τοῦ κακοῦ μου παιδιοῦ! εἶπεν ἡ Ντόρα.

Καθισμένη πάντα στά γόνατά μου, σχεδίαζε τις ρυτίδες μου μὲ τὸ κραγιόνι της, τὸ ὁποῖο ἔφερνε κάθε τόσο στὰ τριανταφυλλένια της χείλη γιὰ νὰ κάνη τις γραμμὲς πιὸ μαῦρες καὶ ζωγράφιζε ἔτσι τὸ μέτωπό μου μ' ἕνα πολυάσχολο ὕφος ποὺ μὲ γοήτευε, χωρὶς νὰ θέλω καὶ στὸ τέλος μ' ἔκανε νὰ χαμογελάσω.

— Μπράβο! εἶπε τότε ἡ Ντόρα. Νὰ ἕνα καλὸ παιδί... Εἶνε τόσο ὡμορφο ὅταν χαμογελάη...

— Μὰ, ἀγάπη μου... πῆγα νὰ τῆς πῶ.

— Ὄχι, ὄχι, σὲ παρακαλῶ! φώναξε ἡ Ντόρα, φιλῶντας με. Μὴ κάνης τὸν Μπαμπούλα καὶ μὴ παίρνης αὐτὸ τὸ σοβαρὸ ὕφος.

— Ἀγαπημένη μου γυναικούλα, εἶπα, πρέπει νὰ εἶνε κανεὶς καμμιὰ φορὰ σοβαρός. Ἔλα, κάθησε ἐκεῖ στὴν καρέκλα σου, κοντά μου. Δόσε μου τὸ μολύβι σου! Ὡραῖα!... Ἂς μιλήσουμε τώρα λογικά. Ξέρεις, ἀγαπημένη μου, ὅτι δὲν εἶνε καθόλου εὐχάριστο νὰ θγαίνη κανεὶς ἔξω, χωρὶς νὰ ἔχη φάει. Δὲν εἶν' ἔτσι;

— Πραγμα...τικά, ἀπάντησε μὲ σθυσμένη φωνὴ ἡ Ντόρα.

— Ἀγάπη μου, πῶς τρέμεις!

— Τρέμω γιατὶ ξ έ ρ ω πῶς θὰ μὲ μαλλώσης, εἶπεν ἡ Ντόρα μὲ φωνὴ κλαμένη.

— Καρδιά μου, θέλω νὰ σοῦ μιλήσω λογικά.

— Ὤ! μὰ αὐτὸ εἶνε χειρότερο ἀκόμη! φώναξε ἡ Ντόρα ἀπελπισμένη. Δὲν παντρεύτηκα γιὰ νὰ μοῦ μιλᾶνε λογικά. Ἂν ἤθελες νὰ παντρευτῆς γιὰ νὰ μιλᾶς λογικὰ μ' ἕνα φτωχὸ μικρὸ πλάσμα σὰν ἐμένα, ἔπρεπε νὰ μοῦ τὸ πῆς, κακέ...

Προσπάθησα νὰ καθησυχάσω τὴν Ντόρα, μὰ ἐκείνη γύρισε ἀλλοῦ τὸ πρόσωπό της καὶ τίναξε τις μποῦκλες της, ἐπαναλαμθάνοντας: «Κακέ! Κακέ!» τόσες φορὲς, ὥστε δὲν ἤξερα πειὰ τί νὰ κάνω. Σαστισμένος, ἔκοθα θόλτες. Σὲ μιὰ στιγμὴ, ξαναγύρισα κοντὰ της καὶ τῆς ψιθύρισα:

— Ντόρα, ἀγαπημένη μου...

— Δὲν εἶμαι ἡ ἀγαπημένη σου, μοῦ ἀπάντησε ἡ Ντόρα. Φαίνεται πῶς μετανόησες γιατὶ μὲ παντρεύτηκες καὶ γι' αὐτὸ θέλεις νὰ μοῦ μιλήσης λογικά...

Πειράχτηκα τόσο ἀπὸ τὴν ἐντελῶς ἀθάσιμη αὐτὴ κατηγορία, ὥστε θρῆκα τὸ κουράγιο νὰ τῆς πῶ μὲ ὕφος αὐστηρό:

— Ἔλα, μικρή μου Ντόρα, μὴ γίνεσαι παιδὶ καὶ μὴ λὲς ἀνοησίες. Θὰ θυμᾶσαι βέθαια ὅτι χθὲς ἀναγκάστηκα νὰ φύγω στὴ μέση τοῦ φαγητοῦ ἐπειδὴ εἶχε ἀργήσει πάλι νὰ μᾶς τὸ σερθίρη ἡ Μαίρη-Ἄννα κι' ὅτι προχτὲς ἀρρώστησα γιατὶ ἔφαγα γρήγορα αὐτὸ τὸ κακοθρασμένο μοσχάρι. Σήμερα, δὲν τρώω καθόλου, καὶ δὲν τολμῶ νὰ πῶ γιατὶ γίνεται αὐτό. Δὲν ἔχω σκοπὸ νὰ σὲ κατηγορήσω, ἀγαπημένη μου μικρούλα, μὰ αὐτὸ δὲν εἶνε πολὺ εὐχάριστο,

— Ὤ! τί κακὸς ποὺ εἶσαι νὰ μοῦ λὲς ὅτι εἶμαι μιὰ γυναῖκα δυσάρεστη! φώναξε ἡ Ντόρα.

— Μὰ, ἀγαπημένη μου Ντόρα, ξέρεις πολὺ καλὰ ὅτι δὲν τὸ εἶπα ποτὲ αὐτό.

— Εἶπες πῶς θὲν εἶμαι εὐχάριστη!

— Εἶπα πῶς ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖο κρατιέται τὸ νοικοκυριό μας δὲν εἶνε εὐχάριστος.

— Τὸ ἴδιο εἶνε! φώναξε ἡ Ντόρα.

Καὶ τὸ πίστευε πραγματικὰ, γιατὶ ἄρχισε νὰ κλαίη μὲ χοντρὰ δάκρυα.

Ἄρχισα πάλι νὰ κόθω θόλτες μέσα στὸ δωμάτιο, γεμᾶτος ἐρωτα ἐνῶ τὴ μικρή μου γυναικούλα καὶ νοιώθοντας τὸν πειρασμὸ, γιὰ ν' αὐτοτιμωρηθῶ, νὰ χτυπήσω τὸ κεφάλι μου στὸν τοῖχο. Σὲ λίγο ξανακάθησα λέγοντας:

— Δὲν σὲ κατηγορῶ, Ντόρα. Ἔχουμε κ' οἱ δυό μας πολλὰ πράγματα νὰ μάθουμε ἀκόμα. Προσπαθῶ μόνο νὰ σοῦ δείξω (ἤμουν ἀποφασισμένος νὰ μὴν ὑποχωρήσω σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο) ὅτι πρέπει νὰ ἐπιθλέπης τὴν Μαίρη-Ἄννα καὶ νὰ χῆς ἐπίσης λίγη πρωτοθουλία ἡ ἴδια γιὰ τὸ συμφέρον καὶ τῶν δυό μας.

— Ἀναρωτιέμαι, πῶς μπορεῖς νὰ μοῦ μιλᾶς μὲ τόση ἀχαριστία, ὠλόλυζε ἡ Ντόρα, τὴ στιγμὴ ποὺ ξέρεις ὅτι τὶς προάλλες, ἐπειδὴ σ' ἄκουσα νὰ λὲς πῶς θὰ ἤθελες πολὺ νὰ φᾶς ψάρι, ἔκανα μόνη μου τόσο δρόμο γιὰ νὰ τ' ἀγοράσω, θέλοντας ἔτσι νὰ σοῦ κάνω μιὰ ἔκπληξι...

— Ἦταν πολὺ εὐγενικὸ ἐκ μέρους σου, ἀγαπημένη μου, ἀπάντησα. Συγκινήθηκα μάλιστα τόσο, ὥστε δὲν σκέφθηκα κλῆρο σολωμὸ — ποὺ θὰ χόρταινε ὄχι δύο ἀνθρώπους ὅπως ἐμεῖς, ἀλλὰ δεκαπέντε — κι' ὅτι στοίχισε μιὰ λίρα καὶ δυὸ σελλίνια, ἔξοδο τεράστιο γιὰ τὸ θαλάντιό μας.

— Τὸν θρῆκες ὅμως πολὺ ὡμορφο, εἶπεν ἡ Ντόρα, καὶ εἶπες πῶς ἤμουν μιὰ μικρούλα γάτα.

— Καὶ εἶμαι διατεθειμένος νὰ τὸ ξαναπῶ χίλιες φορὲς, ἀγαπημένη μου.

Μὰ, ἐν τῷ μεταξὺ, εἶχα πληγώσει τὴ μικρὴ τρυφερή μου καρδιὰ καὶ δὲν κατώρθωνα νὰ τὴν παρηγορήσω. Μὲ σταυρωνοῦσε τόσο μὲ τοὺς θρήνους της καὶ τὰ δάκρυά της ὥστε ἔνοιωθα τὴν ἐντύπωσι πῶς τῆς εἶχα πῆ ἕνα πρᾶγμα ἀστοχο γιὰ νὰ τὴν λυπήσω τόσο. Ὡστόσο ἡ σκηνὴ σταμάτησε ἀφοῦ κι' ἔνοιωθα ἕνα σωρὸ τύψεις νὰ μὲ θασανίζουν.

Θὰ ἦταν δυὸ ἢ τρεῖς ἡ ὥρα τὸ πρωῒ ὅταν ξαναγύρισα στὸ σπίτι. Βρῆκα τὴ θεία μου ἐκεῖ νὰ περιμένη τὴν ἐπιστροφή μου.

— Τί συμθαίνει, θεία μου; τὴν ρώτησα ἀνήσυχος.

— Τίποτε, Τρότ, μοῦ ἀπάντησε. Τὸ Μικρὸ Λουλοῦδι (ἔτσι συνήθιζε ἡ θεία μου ν' ἀποκαλῆ τὴν Ντόρα), ἦταν ἐθλιμμένο καὶ τοῦ κράτησα συντροφιά. Αὐτὸ εἶνε ὅλο.

Ἀκούμπησα τὸ κεφάλι μου στὸ χέρι μου καὶ, κυττάζοντας τὴ φωτιὰ, ἔνοιωθα τὸν ἑαυτό μου τόσο συντριμμένο κ' ἐκμηδενισμένο, ὅσο δὲν περίμενα ποτὲ νὰ ἤμουν τόσο λίγο καιρὸ μετὰ τὴν πραγματοποίησι τῶν πιὸ γλυκῶν μου ἐλπίδων. Καθὼς σκεφτόμουν, τὰ θλέμματά μου συνάντησαν τὸ θλέμματα τῆς θείας μου ποὺ ἤσαν καρφωμένα ἐπάνω μου. Διέκρινα σ' αὐτὰ μιὰ ἔκφρασι ἀγωνίας ποὺ ἔσθυσε ἀμέσως.

— Σᾶς βεθαιώνω, θεία μου, εἶπα, πῶς ἤμουν δυστυχισμένος ὅλο τὸ θράδυ, σκεπτόμενος τὴ θλῖψι τῆς Ντόρας. Ὅσο, δὲν εἶχα ἄλλο σκοπὸ παρὰ νὰ τῆς μιλήσω γλυκὰ καὶ νὰ φερθῶ γιὰ τὶς ὑποθέσεις τοῦ νοικοκυριοῦ μας.

Ἡ θεία μου κούνησε ἐνθαρρυντικὰ τὸ κεφάλι της καὶ εἶπε:

— Πρέπει νὰ ἔχης ὑπομονή, Τρότ.

— Ἀσφαλῶς, θεία μου. Ὁ Θεὸς ξέρει ἂν δείχνομαι ἀπαθητικός.

— Ὄχι, ὄχι, εἶπεν ἡ θεία μου. Τὸ Μικρὸ Λουλοῦδι ἀν' θε ἄνθος πολὺ λεπτό. Πρέπει ὁ ἄνεμος νὰ φυσάη πολὺ ἀπαλὰ ἐπάνω του.

Εὐχαρίστησα ἀπὸ μέσα μου τὴν καλή μου θεία γιὰ τὴν στοργή της πρὸς τὴν γυναῖκα μου καὶ μοῦ φαίνεται ὅτι τὸ μάντεψε.

— Δὲν νομίζετε, θεία μου, εἶπα ἀφοῦ κύτταξα τὴ φωτιὰ λίγη ὥρα, ὅτι θὰ μπορούσατε κάθε τόσο νὰ δίνετε στὴν Ντόρα μιὰ συμθουλὴ ἢ μιὰ γνώμη γιὰ τὸ καλὸ καὶ τῶν δυό μας;

— Ὄχι, Τρότ! ἀπάντησε ἡ θεία μου ζωηρὰ συγκινημένη. Μὴ μοῦ τὸ ζητᾶς αὐτό.

Εἶχε πάρει ἕνα ὕφος τόσο σοθαρὸ καθὼς εἶπε τὰ λόγια αὐτά, ὥστε τὴν κύτταξα ξαφνιασμένος.

— Ὅταν ρίχνω μιὰ ματιὰ πίσω μου, παιδί μου, ἐξακολούθησε, συλλογίζομαι ἐκείνους ποὺ θρίσκονται τώρα στὸ τάφους τους καὶ μαζὺ μὲ τοὺς ὁποίους θὰ μποροῦσα νὰ εἶχα ζήσει ὑπὸ τὶς καλύτερες συνθῆκες. Ἂν ἔκρινα αὐστηρὰ τὰ σφάλματα τῶν ἄλλων, τὸ ἔκανα αὐτὸ γιατὶ μὲ μεγαλύτερη ἀκόμα αὐστηρότητα ἔκρινα τὰ δικά μου. Ἤμουν θεία πολλὰ χρόνια μιὰ γεροντοκόρη γκρινιάρα καὶ δύσκολη, ἐμαι ἀκόμα κι' ἔτσι θὰ εἶμαι πάντοτε. Ὡστόσο ἐλεῖς οἱ δυό, Τρότ, κάναμε καλὸ ὁ ἕνας στὸν ἄλλο. Τοδιλάχιστον ἐσὺ μ' ἔκανες μεγάλο καλὸ, μικρέ μου, καὶ δὲν θέλω νὰ μπῆ ἡ θεία αἵρεσις μεταξύ μας!

— Ἡ διαίρεσις, μεταξύ μ α ς; φώναξα.

— Παιδί! Παιδί! ξαναεῖπε ἡ θεία μου, ταχτοποιώντας τὴ δίπλες τοῦ φορέματός της. Ποτέ σου δὲν θὰ μπορέσης νὰ φανταστῆς μὲ ποιά ταχύτητα ἡ διαίρεσις θάμπαινε μεταξύ μας, ἡ πόσο θὰ ἔκανα τὸ Μικρὸ Λουλοῦδι δυστυχισμένο ἂν ἀνακατευόμουν στὰ οἰκογενειακά σας. Θέλω ὁ λατρευτός μας θησαυρὸς νὰ μ' ἀγαπᾶ καὶ νὰν' νάνε πάντα πρόχαρη σὰν μιὰ πεταλούδα. Θυμήσου τὴ ζωὴ στὸ σπίτι σας, ἄλλοτε, πρὶν τὸ τὸ δοτέρο γάμο τῆς μητέρας σου καὶ μὴ μοῦ ξαναμιλήσης ποτὲ γιὰ ἕνα τέτοιο πρᾶγμα.

Κατάλαθα ἀμέσως ὅτι ἡ θεία μου εἶχε δίκηο.

— Δὲν εἶσαι ἀκόμα παρὰ στὴν ἀρχή, Τρότ, ἐξακολούθησε καὶ ἡ Ρώμη δὲν χτίστηκε μέσα σὲ μιὰ μέρα. Ἔκανες μόνο σου ἐλεύθερα τὴν ἐκλογή σου (ἐδῶ μοῦ φάνηκε πὼς ἔριξε μιὰ σκιὰ νὰ περνάη ἀπὸ τὸ πρόσωπο τῆς θείας μου) καὶ διάλεξες ἕνα μικρὸ πλάσμα πολὺ ὡμορφο καὶ πολὺ γλυκομένο. Θὰ εἶνε καθήκον σου λοιπὸν, καθὼς καὶ εὐτυχία σου, νὰ τὸ ἐκτιμήσης ἔτσι ὅπως τὸ διάλεξες, γιὰ τὶς ἀρετὲς ποὺ ἔχει κι' ὄχι γι' αὐτὲς ποὺ μποροῦν νὰ τοῦ λείπουν. Ἀλλοτε τὶς τελευταῖες, προσπάθησε νὰ τὶς ἀναπτύξης ἀν μπορῆς, καὶ ἂν δὲν μπορῆς, μικρέ μου, προσπάθησε νὰ κάνης καὶ χωρὶς αὐτές. Μὰ θυμήσου, παιδί μου, ὅτι ἀπὸ σᾶς τοὺς δυό ἐξαρτᾶται τὸ μέλλον σας. Κανένας δὲν μπορεῖ νὰ σᾶς βοηθήση. Αὐτὸς εἶν' ὁ γάμος, Τρότ, καὶ ὁ Θεὸς ἂς σᾶς εὐλογήσῃ, γιατὶ φαινόσαστε σὰν δυὸ παιδιά, χαμένα σ' ἕνα μεγάλο δάσος.

Ἡ θεία μου τὰ εἶπε αὐτὰ μὲ ὕφος πολὺ στοργικὸ καὶ μὲ

φίλησε γιὰ νὰ ἐπικυρώση τὴν εὐλογία της.

— Τώρα, εἶπε, ἄναψε τὸ μικρὸ μου φανάρι καὶ συνώδευσέ με ὡς τὴν κατοικία μου. Στὴν ἐπιστροφὴ πὲς τὴν στοργικὴ καλησπέρα τῆς Μπέτσυ Τρότγουντ στὸ Μικρὸ Λουλοῦδι, καὶ ὅτι κι' ἂν συμθῆ, Τρότ, μὴ συλλογιστῆς πειὰ νὰ χρησιμοποιήσης τὴν Μπέτσυ γιὰ σκιάχτρο, γιατὶ ὅταν κυττάζωμαι στὸν καθρέφτη θλέπω ὅτι τοῦ μοιάζω κιόλας ἀρκετά.

Κ' ἡ θεία μου, ἀφοῦ εἶπε τὰ λόγια αὐτά, τύλιξε τὸ κεφάλι της σ' ἕνα φουλάρι καὶ τὴν συνώδευσα ὡς τὸ σπίτι της.

Ὅταν ξαναγύρισα μόνος, ἡ Ντόρα κατέθηκε μὲ τὶς παντοῦφλες της γιὰ νὰ μὲ συναντήση. Ἔκλαψε ἀπάνω στὸν ὦμο μου, λέγοντας πὼς τῆς στάθηκα κακὸς καὶ πὼς ἡ ἴδια φέρθηκε σὰν ἀνόητη, τῆς εἶπα κι' ἐγὼ παρόμοια λόγια καὶ κλείσαμε εἰρήνη, συμφωνῶντας ὅτι αὐτὴ ἡ μικρὴ φιλονεικία θὰ ἦταν ἡ τελευταία μας κι' ὅτι δὲν θὰ ἐπαναλαμθανόταν ποτὲ, ἔστω κι' ἂν ζούσαμε ἑκατὸ χρόνια.

Τὸ δεύτερο ἐπεισόδιο τῆς συζυγικῆς μας ζωῆς ἦταν μιὰ... ὑπηρετικὴ κρίσις. Ὁ «ἐξάδελφος» τῆς Μαίρης-Ἄννας λιποτάκτησε καὶ κατέφυγε στὸ ὑπόγειό μας, ἀπ' ὅπου τὸν τράθηξε, πρὸς μεγάλη μας ἔκπληξι, ἕνα ἀπόσπασμα ἀπὸ συναθέλφους του ποὺ τὸν ἔπῆρε μὲ τὶς χειροπέδες στὰ χέρια. Αὐτὸ μοῦ ἔδωσε τὸ κουράγιο νὰ κοινοποιήσω στὴν Μαίρη-Ἄννα τὴν ἀπόλυσί της. Ἀφοῦ τῆς κανόνισα τὸ λογαριασμό της, ἔφυγε τόσο γαλήνια, ὥστε ξαφνιάστηκα, ὡς τὴ στιγμὴ ποὺ ἀνακάλυψα ὅτι μᾶς εἶχε κλέψει ὅλα σχεδὸν τ' ἀσημένια κουταλάκια κι' ὅτι ψώνιζε ἀπὸ τὸ μπακάλη καὶ τὸ χασάπη μὲ πίστωσι γιὰ λογαριασμό μου. Μὲ τὴν μεσολάθησι τῆς κ. Κιντζέρμπουρου, τῆς πρυτάνεως τῶν ὑπηρετριῶν τῆς συνοικίας μας, θρήκαμε ἕνα ἄλλο «μαργαριτάρι». Ἦταν μιὰ γυναῖκα ἀπ' τὶς πιὸ ἀξιαγάπητες, μὰ ἦταν συγχρόνως τόσο ζημιάρα ὥστε θὲν μᾶς ἄφησε οὔτε πιάτο, οὔτε ποτῆρι στὸ σπίτι. Ἡ καταστροφὲς αὐτὲς μᾶς ἀνάγκασαν νὰ τὴν ἀπολύσουμε καὶ τὴν διαδέχτηκαν (μὲ τὴν μεσολάθησι πάντα τῆς κ. Κιντζέρμπουρου) ἕνα σωρὸ ἀνίκανες ὑπηρέτριες, ἀπὸ τὶς ὁποῖες ἡ τελευταία, μιὰ νέα γυναῖκα ποὺ ἤθελε νὰ κάνη τὴ μεγάλη κυρία, ἐπῆγε στὸ πανηγῦρι τοῦ Γκρήνουϊτς φορώντας τὸ καπέλλο τῆς Ντόρας! Ἔπειτ' ἀπ' αὐτὴν ἦρθαν κατόπιν καὶ πολλὲς ἄλλες ὑπηρέτριες ἀπὸ τὶς ὁποῖες καμμιὰ ἀπολύτως δὲν ἄξιζε...

Οἱ ἄνθρωποι μὲ τοὺς ὁποίους συναλλασσόμαστε, φαινόνταν πάντοτε πρόθυμοι νὰ μᾶς ἀπατήσουν. Μόλις μπαίναμε σ' ἕνα μαγαζὶ, ἔσπευδαν ἀμέσως νὰ μᾶς δείξουν τὰ πιὸ ἄχρηστα, τὰ πιὸ ἐφθαρμένα ἐμπορεύματα. Ἂν ἀγοράζαμε ἕναν ἀστακὸ, ἦταν γεμᾶτος νερό, τὸ κρέας ποὺ τρώγαμε ἦταν πάντα σκληρὸ καὶ τὸ ψωμί μας δὲν εἶχε σχεδὸν κόρα. Θέλοντας νὰ μάθω πῶς θὰ μποροῦσε νὰ γίνεται τὸ κρέας οὔτε πολὺ ψημένο, οὔτε πολὺ ἄψητο, συμθουλεύτηκα τὸ θιθλίο τῆς μαγειρικῆς, ὅπου εἶδα ὅτι πρέπει νὰ μένη μισὴ ὥρα στὸ φοῦρνο. Μὰ, περιέργως, αὐτὴ ἡ μέθοδος δὲν πέτυχε κάθολα σὲ μᾶς κι' ἔτσι δὲν μπορέσαμε νὰχουμε ποτὲ καλοψημένο κρέας.

Ἔχω ἀρκετοὺς λόγους νὰ πιστεύω ὅτι ὅλες ἡ ἀποτυχίες μας στοίχισαν πολὺ περισσότερο ἀπὸ τὶς ἐπιτυχίες. Ἐμεῖς μᾶς ἀπόλυσ

Μὲ τὴν πρώτη ματιὰ ποὺ σᾶς ἔρριξα, κατάλαβα ὅτι σᾶς συνέβαινε κάτι τρομερό...

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΤΟΥ ΓΟΥΣΤΑΥΟΥ ΓΚΙΣ

ΕΝΑ ΦΙΛΗΜΑ

—Ὁ κύριος, παρακαλῶ; ρώτησε ἡ κυρία Μαρνὲφ, δείχνοντας στὸν ἐπισκέπτη της ἕνα κάθισμα στὸ σαλόνι τοῦ σπιτιοῦ της.

Ὁ ἐπισκέπτης ἐξακολουθοῦσε νὰ στέκεται ὄρθιος στὴ μέση τοῦ σαλονιοῦ, παίζοντας νευρικὰ τὸ καπέλλο του μέσ' στὰ χέρια του καὶ κυττάζοντας μὲ ἀπερίγραπτη συγκίνηση τὴν οἰκοδέσποινα. Ἕνα μελαγχολικὸ χαμόγελο παραμόρφωνε περισσότερο τὸ στόμα του, στραβωμένο στὴν ἄκρη τοῦ χειλιοῦ ἀπὸ τὸ σημάδι μιᾶς βαθειᾶς πληγῆς.

—Ἐπιμένατε, κύριε, νὰ μὲ δῆτε, συνέχισε ἡ οἰκοδέσποινα. Σᾶς ἀκούω, λοιπόν...

Ὁ ξένος ρώτησε τότε, μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε λίγο:

—Δὲν μὲ ἀναγνωρίζετε, κυρία μου;...

—Ἡ ὑπηρέτρια μοῦ εἶπε ὅτι λέγεστε Φίλιππος Λεμύρ. Ὁμολογῶ, ὅτι τ' ὄνομα αὐτὸ δὲν μοῦ εἶνε γνωστό...

—Δὲν λέγομαι Φίλιππος Λεμύρ... Σᾶς ζητῶ συγγνώμη ποὺ εἶπα στὴν ὑπηρέτριά σας ἕνα ψεύτικο ὄνομα... Φοβήθηκα, ὅμως, μήπως δὲν θὲ μὲ δεχόσαστε ἂν σᾶς ἔλεγα τὸ πραγματικό μου ὄνομα... Εἶμαι ὁ Ἀνδρέας Λαβάλ...

—Ὁ Ἀνδρέας! φώναξε ἡ κυρία Μαρνὲφ, πιάνοντας τὴ καρδιά της μὲ τὰ δυό της χέρια.

Μὰ σχεδὸν ἀμέσως μετανόησε γιὰ τὴν διαχυτικότητά της καὶ συνέχισε σὲ τόνο πιὸ συγκρατημένο:

—Εἴσθε, λοιπόν, ὁ κ. Ἀνδρέας Λαβάλ;

—Μάλιστα, κυρία μου, εἶμαι ὁ Ἀνδρέας Λαβάλ, ἐκεῖνος τὸν ὁποῖο ἄλλοτε φωνάζατε Ἀνδρέα, ὅπως κι' ἐκεῖνος πρὶν σᾶς φώναζε ἁπλῶς Ἀδριανή...

—Ὠ! Εἴμαστε τότε παιδιά...

—Ὄχι δά καὶ τόσο παιδιά! Ἐσεῖς εἴσαστε δεκαοχτὼ χρονῶν κι' ἐγὼ εἰκοσιδύο...

—Ἐν πάση περιπτώσει... Δὲν μπόρεσα νὰ σᾶς ἀναγνωρίσω ἀμέσως... Πέρασαν, βλέπετε, εἰκοσιπέντε χρόνια ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ἐξαφανισθήκατε κατὰ τρόπο μυστηριώδη ἀπὸ τὴν ἐπαρχία μας... Ἐσεῖς μὲ ἀναγνωρίσατε;

—Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ σᾶς εἶδα!...

—Θέλετε νὰ πῆτε ὅτι δὲν ἄλλαξα διόλου ἀπὸ τότε;... Μὴ ροσπαθῆτε νὰ μὲ κολακέψετε... Ἡ Κολακεῖες δὲν μ' ἀρέσουν πειά... Τὸ ξέρετε ὅτι ἔχω τρεῖς γυιοὺς καὶ ὅτι ὁ μεγαλύτερος εἶνε εἰκοσιδυὸ χρονῶν;...

—Τὰ ξέρω ὅλα... Πάντοτε ζητοῦσα πληροφορίες γιὰ σᾶς τὴν ξενητειά μου, στὴν Ἀφρική... Ἔμαθα ὅτι παντρευτήκατε, ὅτι κάνατε τρία παιδιά, ὅτι ὁ ἄντρας σας πέθανε πρὶν ἀπὸ τέσσερα χρόνια...

—Ἄ, λοιπὸν, σήμερα ζῶ ἥσυχη κι' εὐτυχισμένη μὲ τοὺς γυιούς μου... Ὁ μεγαλύτερος βγῆκε πρὶν ἀπὸ τρεῖς μῆνες ἀπὸ τὴν Σχολὴ τῶν Εὐελπίδων καὶ κατετάγη στὸ στρατὸ ὡς ἀνθυπολοχαγός... Μοῦ φαίνεται ὅτι τὸ μόνο πρᾶγμα ποὺ ἔχω νὰ ἐπιθυμήσω, εἶνε νὰ γίνω γιαγιά!... Δὲν θ' ἀργήσω ὅμως νὰ γνωρίσω καὶ τὴν εὐτυχία αὐτή... Ὁ γυιός μου ἀγαπᾶ μιὰ καλὴ κοπέλλα καὶ σὲ λίγο θὰ γίνουν ἀγάμοι της... Ἀλλὰ τί ἐγώ!στρια ποὺ εἶμαι, θεέ μου! Μιλῶ τόσην ὥρα γιὰ τὸν ἑαυτό μου καὶ ξέχασα νὰ σᾶς ρωτήσω πῶς περάσατε ἐσεῖς τὰ τελευταῖα εἰκοσιπέντε χρόνια...

—Ταξίδευα διαρκῶς... Γύρισα ὅλο σγεδὸν τὸν κόσμο... Τὰ τελευταῖα δέκα χρόνια μένω στὴν Ἀφρική... Εἶμαι πολὺ πλούσιος ἀπὸ τὸ Παρίσι... Ἔμαθα τυχαίως τὴν ἀπώλειά σας... Ἐδίστασα πολὺ ἂν ἔπρεπε νὰ σᾶς ἐπισκεφθῶ... Φοβήθηκα μήπως δὲν μὲ ἀναγνωρίσετε... Καὶ οἱ φόβοι μου βγήκανε ἀληθινοί...

—Ὠ! πρέπει νὰ μὲ δικαιολογήσετε... Δὲν μποροῦσα νὰ σᾶς θυμᾶμαι ὕστερ' ἀπὸ εἰκοσιπέντε χρόνια... Ἐξ ἄλλου, πρέπει νὰ ὁμολογήσω ὅτι αὐτὴ ἡ πλυνὴ σᾶς κάνει ἀγλάϊστο... Τί πληγὴ εἶνε αὐτή; Μήπως σᾶς τραυμάτισε κανένας ἄγριος στὴν Ἀφρική;

—Ὄχι! ἀποκρίθηκε ὁ Ἀνδρέας, χαμογελώντας μελαγχολικά. Θέλετε νὰ σᾶς ἀφηγηθῶ τὴν ἱστορία τῆς πληγῆς αὐτῆς;

Ἡ Ἀδριανὴ κούνησε καταφατικὰ τὸ κεφάλι της.

***

—Πρὶν ἀπὸ λίγο εἴπατε κάτι γιὰ τὰ περασμένα, ἄφησε

νὰ λέη ὁ Λαβάλ. Μπορῶ σήμερα, χωρὶς νὰ διατρέχω τὸν κίνδυνο νὰ διαταράξω τὴν ψυχικὴ καὶ πνευματικὴ γαλήνη σας, νὰ σᾶς ὑπενθυμίσω τὸ πόσο ἀγαπηθήκαμε ἄλλοτε. Γνωριζόμαστε ἀπὸ μικρὰ παιδιά... Σᾶς ἐναβλέπω τώρα, κοριτσάκι δέκα ἐτῶν, μὲ μακρυὲς πλεξίδες, ὅταν παίζαμε τὸ κρυφτοῦλι... Ἀργότερα, ὅταν γυρίσατε, μενάλη κοπέλλα πειά, ἀπὸ τὸ παρθεναγωγεῖο, μὲ ξαφνιάσατε μὲ τὴν ἤρεμη μεγαλοπρέπειά σας, μὲ τὴν λάμψι τῶν ματιῶν σας. Καὶ σᾶς ἀγάπησα... Εἶστε ἡ πρώτη ἀγάπη τῆς ζωῆς μου...

»Ὠ! δὲν θέλω νὰ σᾶς ξαναθυμίσω σήμερα ὅλες τὶς λεπομέρειες τῆς γνωριμίας μας... Πρέπει νὰ ὁμολογήσετε κι' ἐσεῖς ὅτι μοῦ δώσατε τὸ δικαίωμα νὰ σᾶς ἀγαπήσω... Δὲν σᾶς ἤμουν τελείως ἀδιάφορος! Ἡ οἰκογένειές μας συνεδέοντο. Τὰ σπίτια μας ἦσαν κοντά-κοντὰ καὶ μπορούσαμε νὰ βλεπόμαστε καθεμέρα... Εὐτυχισμένα, ἀλησμόνητα χρόνια...

—Εἶνε καλύτερα νὰ μὴν τὰ θυμᾶται κανείς... τὸν διέκοψε ἡ κυρία Μαρνὲφ, μὲ ὑπόκωφη φωνή.

—Ἡ ζωὴ θὰ ἦταν ἀνυπόφορη, ψιθύρισε ὁ Ἀνδρέας, χωρὶς τὴν ἀνάμνησι ἑνὸς εὐτυχισμένου παρελθόντος... Πῶς μπορῶ νὰ ξεχάσω τὴν βραδυὰ ποὺ σᾶς εἶδα ξαφνικὰ στὸ δωμάτιό μου; Σᾶς εἶχα εἰδοποιήσει ὅτι τὴν ἐπομένη ἔφευγα γιὰ τὸ Παρίσι καὶ φαντάσθηκα ὅτι ἤρθατε νὰ μὲ ἀποχαιρετήσετε, χωρὶς νὰ εἶνε κανεὶς ἄλλος μπροστά... Μὲ τὴν πρώτη, ὅμως, ματιὰ ποὺ σᾶς ἔρριξα, κατάλαβα ὅτι σᾶς συνέβαινε κάτι τὸ τρομερό, κάτι τὸ ἀσυνήθιστο...

—Ἀνδρέα! φωνάξατε ἀπελπισμένη.

»Καὶ πέσατε στὴν ἀγκαλιά μου κλαίοντας.

—Τί ἔχεις, μικρή μου Ἀδριανή; Σᾶς ρώτησα. Τί σοῦ συμβαίνει; Γιατὶ κλαῖς; Γιατὶ τρέμεις ὁλόκληρη;

—Πάρε με μαζύ σου στὸ Παρίσι! μοῦ εἶπατε. Μὴ μ' ἀφήνεις μόνη ἐδῶ!... Θὰ τρελλαθῶ!...

»Ποτὲ ὡς τότε δὲν σᾶς εἶδα τόσο ταραγμένη... Δὲν ἤξερα τί νὰ βάλω μὲ τὸ νοῦ μου... Καὶ τότε, μὲ φωνὴ ποὺ τὴν ἔκοβαν τὰ δάκρυα καὶ τ' ἀναφυλλητά, μοῦ ἐξηγήσατε ὅτι τὴ βραδειὰ ἐκείνη ὁ μπαμπᾶς σας σᾶς ἀνεκοίνωσε τὴν ἀπόφασί του νὰ σᾶς παντρέψη μὲ τὸν κ. Μαρνὲφ, τὸν πλούσιο κτηματία!... Τὸν ἄνθρωπο αὐτὸν τὸν κοροϊδεύαμε κ' οἱ δυὸ γιὰ τοὺς ἀδέξιους τρόπους του, γιὰ τὸν βαρὺ καὶ σκυθρωπὸ χαρακτῆρα του... Καὶ ὅμως ὁ πατέρας σας ἔλαβε τὴν ἀπόφασι νὰ σᾶς τὸν δώση γι' ἄντρα!...

—Δὲν τὸν ἀγαπῶ! συνεχίσατε, κρύβοντας τὸ κεφάλι σας στὸ στῆθος μου. Δὲν θὰ μπορέσω ποτὲ νὰ γίνω γυναῖκα του... Ἐσένα μονάχα ἀγαπῶ!... Πάρε με μαζύ σου στὸ Παρίσι... Ἂν μ' ἀφήσης ἐδῶ, θὰ σκοτωθῶ ἀπὸ τὴν ἀπελπισία μου!...»

»Προσπάθησα νὰ σᾶς κάνω νὰ λογικευθῆτε... Σᾶς εἶπα ὅτι σᾶς ἀγαπῶ κι' ἐγὼ, ὅτι μοναδικὸ ὄνειρο τῆς ζωῆς μου ἦταν νὰ ἑνωθοῦμε... Ὡστόσο, ἡ οἰκονομική μου κατάστασις δὲν μοῦ ἐπέτρεπε ν' ἀναλάβω μιὰ τόσο μεγάλη εὐθύνη... Ἔπρεπε νὰ πάω στὸ Παρίσι, νὰ σπουδάσω καὶ νὰ δημιουργήσω μιὰ κοινωνικὴ θέσι, γιὰ νάχω τὸ δικαίωμα νὰ σᾶς ζητήσω ἀπὸ τὸν πατέρα σας... Ἡ διαμαρτυρίες σας ἔκαμαν τὴν καρδιά μου νὰ ματώνη ἀπὸ τὸν πόνο... Δὲν θέλατε νὰ ἀκούσετε τίποτε... Ἐπιμένατε νὰ σᾶς πάρω μαζύ μου στὸ Παρίσι... Ὅλα τ' ἄλλα σᾶς ἦσαν ἐντελῶς ἀδιάφορα... Ἀναγκασθήκατε ὅμως νὰ ὑποχωρήσετε μπρὸς στὰ ἐπιχειρήματά μου...

»Σὲ μιὰ στιγμὴ σηκώσατε τὸ κεφάλι σας... Δὲν διέκρινα καλὰ τὰ χαρακτηριστικά σας, μέσα στὸ μισοσκόταδο —δὲν πρόφτασα ν' ἀνάψω τὴ λάμπα, ὅταν μπήκατε στὸ δωμάτιό μου— ἔβλεπα ὅμως τὰ μάτια σας νὰ λάμπουν ἀπὸ τὰ δάκρυα... Μ' ἔπιασε τότε ἴλιγγος... Ἔβαζα τὰ δυνατά μου νὰ μὴν κλάψω... Τὰ χεῖλη μας ἔσμιξαν... Κι' ἔνοιωσα τότε ἕνα ἀνυπόφορο πόνο, ἕνα πόνο ποὺ θὰ τὸν νοσταλγῶ ὡσαν

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΜΑΣ

ΕΥΓΕΝΙΟΣ Ο' ΝΗΛ, ΒΡΑΒΕΙΟ ΝΟΜΠΕΛ 1936

('Η περιπετειώδης ζωὴ τοῦ διασήμου Ἀμερικανοῦ δραματογράφου).

ΕΞΗ χρόνια μετὰ τὸν συμπατριώτη του καὶ φίλο του, τὸν μυθιστοριογράφο Σίνκλαιρ Λιοῦϊς, ὁ Ἀμερικανὸς δραματογράφος Εὐγένιος Ὀ'Νὴλ ἔλαβε τὸ βραβεῖο Νόμπελ τῆς φιλολογίας. Φαίνεται πὼς ἡ Βασιλικὴ Σουηδικὴ Ἀκαδημία νοιώθει μιὰ ξεχωριστὴ εὐχαρίστησι νὰ σκανδαλίζη τὰ ἑκατομμύρια τῶν Ἀμερικανῶν, βραβεύοντας καὶ ὑποδεικνύοντας ἔτσι στὸν θαυμασμὸ τοῦ κόσμου ὁλοκλήρου ἐπαναστάτας κ' εἰκονοκλάστας, τῶν ὁποίων τὸ ἔργο εἶνε μιὰ συνεχὴς πρόκλησις στὶς παραδόσεις καὶ στὶς ἀρχὲς τῶν «πουριτανῶν» τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν.

Ὁ Ὀ'Νὴλ, ὁ ὁποῖος εἶνε Ἰρλανδικῆς καταγωγῆς, γεννήθηκε στὶς 16 Ὀκτωβρίου 1888 σ' ἕνα ξενοδοχεῖο τοῦ Μπροντγουαίη τῆς Νέας Ὑόρκης. Ὁ πατέρας του, ἠθοποιὸς μὲ μεγάλο ταλέντο, δὲν μπόρεσε ὡστόσο νὰ δημιουργήση καρριέρα στὴ ζωή του, ἐξ αἰτίας τῶν χρηματικῶν ἀναγκῶν ποὺ τὸν βασάνιζαν σ' ὅλη του τὴ ζωὴ καὶ τῆς ἐπιτυχίας του στὸν «Μοντεχρῖστο», ἡ ὁποία τὸν κατεδίκασε νὰ παίζη αἰωνίως τὸν ἴδιο ρόλο.

Ὁ νεαρὸς Ὀ'Νὴλ συνώδευσε στὴν ἀρχὴ τὴν οἰκογένειά του στὶς καλλιτεχνικὲς περιπλανήσεις της. Ἔπειτα, ἡ μητέρα του, μιὰ Ἰρλανδὴ πολὺ θρησκόληπτη, τὸν ἔβαλε ὑπότροφο σὲ διάφορα καθολικὰ ἐκπαιδευτήρια, ὅπου μορφώθηκε μετρίως.

Μπῆκε τέλος στὸ Πανεπιστήμιο τοῦ Πρίντσετον, μὰ ἦταν τόσο ἀπειθάρχητος, τόσο ταραχοποιός, ὥστε μιὰ μέρα, πάνω σὲ κάποια λογομαχία μ' ἕναν ἀπὸ τοὺς καθηγητάς του, δὲν δίστασε νὰ τοῦ πετάξη ἕνα βιβλίο κατακέφαλα. Τὸν τιμώρησαν τότε μὲ προσωρινὴ ἀποβολή, μὰ ἔπειτ' ἀπὸ λίγο καιρὸ, ἔδειρε μέχρις αἵματος κάποιον συντηρητικὸ συμμαθητή του καὶ αὐτὴ τὴ φορὰ τὸν ἀπέβαλαν ὁριστικὰ ἀπ' τὸ Πανεπιστήμιο.

Ἀπογοητευμένος τότε, ἐγκατέλειψε τὶς σπουδές του καὶ κατώρθωσε νὰ βρῆ θέσι γραμματέως σὲ κάποιον πλούσιον βιομήχανο. Τὸ 1909 ἀγάπησε παράφορα μιὰ νεαρὴ κι' ἀσήμαντη ἠθοποιὸ καὶ, ἐντελῶς ἐπιπόλαια, τὴν παντρεύτηκε δεκαπέντε μέρες μετὰ τὴν γνωριμία τους.

Μὰ ὁ γάμος αὐτὸς ἦταν ἕνα μεγάλο λάθος κι' ἀπὸ τὴν ἑπομένη κιόλας τῆς ἑνώσεώς τους, ἡ γυναῖκα του ἀποκαλύφτηκε ἀληθινὴ μέγαιρα. Ὁ Ὀ'Νὴλ ἔγραφε τότε τὰ πρῶτα του φιλολογικὰ ἔργα, μὰ ἡ γυναῖκα του, ἄγνωστο γιὰ ποιὸ λόγο, τοῦ ἔκαιγε καὶ τοῦ ἔσκιζε τὰ χειρόγραφά του. Ἐπίσης τοῦ κατέστρεφε καὶ τὰ βιβλία του. Μιὰ μέρα ποὺ ὁ Ὀ'Νὴλ εἶχε ἀγοράσει μιὰ σπανία ἔκδοσι τοῦ Σαίξπηρ καὶ τὴν εἶχε ἀφήσει πάνω στὸ γραφεῖο του, τὸ βράδυ, ὅταν ξαναγύρισε σπίτι του, βρῆκε ζωγραφισμένα στὰ περιθώρια τῶν σελίδων της διάφορα ἀνθρωπάκια, καραβάκια καὶ κοκοράκια. Τότε κι' ὁ Ὀ'Νὴλ, γιὰ νὰ ἐκδικηθῆ τὴν γυναῖκα του, ἔσπασε ὅλα τὰ πιάτα καὶ τὰ γυαλικὰ τῆς κουζίνας του!

Φυσικὰ μιὰ τέτοια συμβίωσις δὲν μποροῦσε νὰ ἐξακολουθήση καὶ λίγους μῆνες μετὰ τὸν γάμο τους, ὁ Ὀ'Νὴλ ὀπέβαλε αἴτησι διαζυγίου κι' ἔφυγε γιὰ τὸ Χοντούρας ὡς ἐπιθεωρητὴς τῶν ἐκεῖ χρυσορυχείων. Ἐκεῖ, ἐπειδὴ τοῦ ἔμεναν πολλὲς διαθέσιμες ὧρες, ρίχτηκε στὴ μελέτη καὶ διάβασε τὰ ἔργα τοῦ Κίπλινγκ, τοῦ Κόνραντ, τοῦ Τζὰκ Λόντον, τοῦ Μὰρξ, τοῦ Κροπότκιν καὶ τοῦ Νίτσε.

Κατὰ τὴν ἐπιστροφή του στὴ Νέα Ὑόρκη, ἔγινε «φροντιστὴς» καὶ ἠθοποιὸς τοῦ θιάσου, ὅπου πρωταγωνιστοῦσε ὁ πατέρας του καὶ συμμετέσχε στὶς διάφορες «τουρνέ» του ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ἀπὸ τὸν Ἀτλαντικὸ ὡς τὸν Εἰρηνικὸ Ὠκεανό.

Μὰ διψοῦσε κίνησι, ζωή, περιπέτειες κι' αὐτὴ ἀκόμα ἡ ζωὴ τοῦ πλανοδίου ἠθοποιοῦ δὲν τοῦ φαινόταν ἀρκετὰ ταραχώδης. Παράτησε λοιπὸν τὸν θίασο τοῦ πατέρα του κ' ἐπιβιβάστηκε σ' ἕνα νορβηγικὸ Ἰστιοφόρο ποὺ ἔφευγε γιὰ τὸ Μπουένος Ἄϋρες. Μόλις ἔφτασε στὴν μεγαλόπολι αὐτὴ τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς, ἄρχισε νὰ συχνάζη στὰ πιὸ ἄθλια καταγώγια, χασισοποτεῖα καὶ οἴκους ἀπολέλειας, νὰ συναναστρέφεται μὲ ἀνθρώπους τῆς ἐσχάτης ὑποπτώσεως, γλεντῶντας καὶ μεθῶντας ὡς τὴν αὐγή. Ἕνα πρωΐ μάλιστα τὸν περιμάζεψαν ἀναίσθητον μερικοὶ ἀστυνομικοὶ μπροστὰ στὴν πόρτα ἑνὸς μπάρ, ὅπου σίγκναζαν λιθέρια καὶ μάλιστα ναυτικοί.

Μὰ ὁ Ὀ'Νὴλ βαρέθηκε τὴ ζωὴ αὐτή. Κατώρθωσε νὰ βρῆ ὁριστὴ περιοδεύων ἀντιπρόσωπος τῶν ραπτομηχανῶν Σίνγκερ κι' ἄρχισε νὰ τριγυρίζη ἀπὸ πόλι σὲ πόλι τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν.

Κατόπιν, ἐγκατέλειψε καὶ τὶς ραπτομηχανὲς καὶ τὴν ἀντιπροσωπεία τους καὶ μπῆκε ὡς ναύτης σ' ἕνα βαπόρι, μὲ τὸ ὁποῖο πῆγε στὴ Νότιο Ἀφρικὴ καὶ στὴν Ἀγγλία.

Ὅταν ξαναγύρισε στὴν Ἀμερικὴ, πῆγε καὶ βρῆκε τὸν θίασο τοῦ πατέρα του στὴ Νέα Ὀρλεάνη καὶ συμμετέσχε ὡς ἠθοποιὸς σὲ μιὰ μεγάλη περιοδεία του στὸ Φὰρ-Ὀλέστ.

Ἡ ἄτακτη ὅμως ζωή του κ' ἡ καταχρήσεις τοῦ ποτοῦ ποὺ εἶχε κάνει ὡς τότε τὸν ἔρριξαν ξαφνικὰ στὸ κρεβάτι.

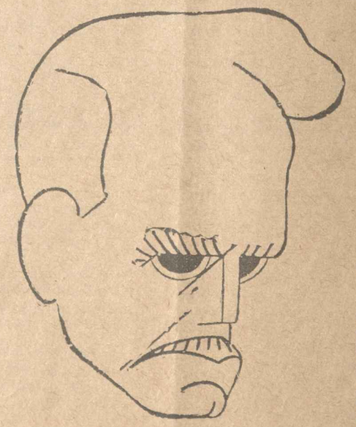

Ὁ Εὐγένιος Ὀ'Νὴλ

Ἀπειλούμενος νὰ προσβληθῆ ἀπὸ φυματίωσι, μπῆκε στὸ σανατόριο τοῦ Γκάϊλορντ. Ἐκεῖ, ἡ δύναμις τῶν πραγμάτων τὸν ἀνάγκασε νὰ σκεφθῆ ὡριμώτερα κι' ἐκεῖ κατάλαβε γιὰ πρώτη φορὰ ὅτι ὁ προορισμός του στὴ ζωὴ ἦταν νὰ γίνη δραματικὸς συγγραφεύς. Τότε γιὰ νὰ καλλιεργήση τὸ ταλέντο του, μελέτησε τοὺς Ἕλληνας τραγικοὺς, τὸν Σαίξπηρ καὶ τοὺς ἄλλους δραματουργοὺς τῆς ἐλισσαβετείου ἐποχῆς, τὸν Ἰμπσεν καὶ τὸν Στρίνμπεργκ. Ὅταν δὲ ἔγινε καλά, ἐνεγράφη στὸ Πανεπιστήμιο τοῦ Χάρβαρντ, ὅπου παρακολούθησε τὰ μαθήματα τοῦ καθηγητοῦ Μπαῖκερ, ὁ ὁποῖος τοῦ δίδαξε τὴν δραματικὴ τεχνικὴ καὶ τὸν ἐνεθάρρυνε στὶς πρῶτες δοκιμές του.

Ὁ χειμῶνας τοῦ 1916–1917 ἔσημείωσε ἡ ἀποφασιστικὴ περίοδος τῆς ζωῆς τοῦ Ὀ'Νὴλ. Βρισκόταν τότε στὸ Γκρήνουϊτς-Βίλλεϊτζ, τὸ Χόλλιγουντ τῆς Νέας Ὑόρκης, ὅπου βρισκόντουσαν συγκεντρωμένοι ὅλοι οἱ ἀμπὲμ τῆς φιλολογίας καὶ τῆς καλλιτεχνίας ποὺ διακρινόντουσαν νὰ τὶς τολμηρὲς ἰδέες τους. Στὰ σοσιαλιστικὰ κέντρα, στὰ ὁποῖα συχνάζει τότε, ἔκανε μερικοὺς φίλους ποὺ ἐνδιαφέρθηκαν γιὰ τὸ ἔργο του. Ἔτσι τὸν χειμῶνα τοῦ 1916 ἀνέβασε στὴ σκηνὴ τὸ πρῶτο ἔργο του, ἕνα μονόπρακτο μὲ τὸν τίτλο «Προορισμὸς Κάρντεφ», ἕναν ἀπὸ τοὺς ρόλους τοῦ ὁποίου ἐρμήνευσε ὁ ἴδιος, συνήθεια ποὺ τὴν διατήρησε καὶ κατόπιν.

Τὸ 1918, ὁ Ὀ'Νὴλ παντρεύτηκε κι' ὁ γάμος του στάθηκε εὐτυχισμένος αὐτὴ τὴ φορά. Ἀπὸ τότε ἄρχισε νὰ κάνη μιὰ ζωὴ πιὸ τακτικὴ καὶ πιὸ σταθερή. Ἡ ἐπιτυχία τοῦ πρώτου μεγάλου ἔργου του «Πέρ' ἀπ' τὸν ὁρίζοντα» τὸ 1918, ἔγινε ἀφορμὴ νὰ θεωρηθῆ ὡς ὁ Μεσσίας τοῦ ἀμερικανικοῦ θεάτρου. Ὁ θρίαμβος τοῦ «Αὐτοκράτορος Ἰωνᾶ», τοῦ δεύτερου μεγάλου ἔργου του, ὀφειλόμενος ἐν μέρει στὸ ἐξαίρετο ἑνὸς σπουδαίου μαύρου ἠθοποιοῦ, ἐπέβαλε τὴν δόξα του.

Ὁ Ὀ'Νὴλ εἶνε ὁ πρῶτος, ὁ μόνος Ἀμερικανὸς δραματουργός. Διευθύνει τὸ θέατρο τοῦ Γκρήνουϊτς-Βίλλεϊτζ καὶ τὸ καθένα ἀπὸ τὰ ἔργα του ἀποτελεῖ τὸ μεγάλο φιλολογικὸ γεγονὸς τοῦ χρόνου. Εἶνε σιωπηλὸς, ζῆ ἀπόμακρα μακριὰ ἀπ' τὰ φιλολογικὰ κέντρα καὶ προπάντων ἀπὸ τοὺς δημοσιογράφους.

ΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ

Η ΕΜΟΡΦΙΑ
Η ΜΟΔΑ
ΤΟ ΣΠΙΤΙ
Η ΔΙΑΙΤΑ
Η ΦΥΣΙΚΗ ΖΩΗ
ΤΑ ΑΔΩΜΑΤΑ
Η ΚΑΛΗ ΑΝΑΤΡΟΦΗ
Κ.Τ.Λ
Κ.Τ.Λ.

ΠΡΟΣ ΧΑΡΙΝ ΣΑΣ ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

Η ΜΟΔΑ

Τὸ ἰδιαίτερο χαρακτηριστικὸ τῆς φετεινῆς μόδας εἶνε ἡ ἀπεριόριστη ποικιλία στὶς γαρνιτοῦρες. Συναντοῦμε τὶς γαρνιτοῦρες σὲ κάθε εἶδος, σὲ κάθε σχῆμα καὶ ἀπὸ κάθε ὑλικό.

Οἱ πιὸ ἀπρόοπτοι συνδυασμοὶ παρατηροῦνται στὰ χρώματα καὶ στὸ ὑλικό. Ἡ μόδα ξεφεύγει ἀπὸ τὰ κλασικὰ καὶ τὰ καθιερωμένα καὶ ἀφήνει στὸν καθένα ἀπόλυτη ἐλευθερία νὰ πρωτοτυπήση. Καὶ πρέπει νὰ ὁμολογηθῆ πὼς τὶς περισσότερες φορὲς τὰ ἀποτελέσματα εἶνε ἐξαιρετικὰ ἐπιτυχημένα καὶ πὼς ἡ φετεινὲς γαρνιτοῦρες εἶνε πολὺ χαριτωμένες καὶ ἀσυνήθιστες.

Ἀλλὰ καὶ ἀπὸ πρακτικῆς ἀπόψεως συμφέρουν ἐξαιρετικὰ ἡ μοντέρνες γαρνιτοῦρες, γιατὶ χάρις σ' αὐτὲς ἠμπορεῖ νὰ φορεσκάρη κανεὶς ὡραιότατα ἕνα φόρεμα περσινὸ καὶ νὰ τὸ κάνη νὰ φαίνεται τῆς τελευταίας μόδας.

Ἀνάμεσα στὰ πρωτότυπα γαρνιρίσματα γιὰ τὶς χειμωνιάτικες τουαλέττες, θ' ἀναφέρωμε τὸ καστόρι ποὺ ὡς τώρα τὸ χρησιμοποιούσαμε μόνο γιὰ τὴν κατασκευὴ καπέλλων, ἐνῶ φέτος βλέπουμε συχνότατα ἀπλικασιὸν ἀπὸ καστόρι σὲ διάφορα χρώματα ἐπάνω σὲ φορέματα μάλλινα καὶ μεταξωτά. Τὰ χρώματα ποὺ συνηθίζονται περισσότερο στὶς ἁπλιτά. Τὰ χρώματα ποὺ συνηθίζονται περισσότερο στὶς ἁπλικασιὸν αὐτὲς εἶνε τὸ κόκκινο καὶ τὸ βιολέ, ποὺ ταιριάζουν θαυμάσια ἐπάνω σὲ φόρεμα ἀπὸ τρικὸ μαῦρο.

Τὸ βελοῦδο εἶνε ἀπὸ τὶς συνηθέστερες γαρνιτοῦρες τοῦ φετινοῦ χειμῶνα καὶ τὸ συναντοῦμε τακτικώτατα σὲ γιακᾶδες, σὲ μανικέτια καὶ σὲ ζῶνες ἀπὸ βελοῦδο σκέτο ἢ γαζωμένο.

Ἀκόμη πρέπει ν' ἀναφέρωμε τὰ λεπτότατα κεντήματα ποὺ γίνονται μὲ τὴ βελόνα, ἀλλὰ εἶνε τόσο φίνα, ὥστε μοιάζουν μὲ ζωγραφικὴ ἢ τὰ κεντήματα μὲ χάνδρες στρογγυλὲς ἢ μακρουλές, ποὺ στολίζουν ἰδίως τὰ βραδυνὰ φορέματα.

Στὶς φοῦστες καὶ στὶς μπλοῦζες σπὸρ ἔχει μεγάλη ἐπιτυχία τὸ κούμπωμα «ἐκλαίρ» ποὺ μπαίνει καὶ ἐμπρὸς καὶ πίσω, καὶ στὴν πλάτη τοῦ κορσάζ καὶ στὰ πλάγια τῆς φούστας καὶ στὶς τσέπες. Ἄλλοτε πάλι τὸ κλείσιμο τοῦ φορέματος γίνεται μὲ κορδόνια ποὺ διασταυρώνονται μεταξύ τους καὶ περνοῦν ἀνάμεσα ἀπὸ μετάλλινα καψούλια. Τὸ κορδόνι αὐτὸ εἶνε ἢ στὸ ἴδιο χρῶμα μὲ τὸ φόρεμα ἢ σὲ χρῶμα ἀντιθετο.

Χαριτωμένα ἐπίσης εἶνε τὰ τυρολέζικα κεντήματα σὲ διάφορες φαιδρὲς ἀποχρώσεις, κεντημένα μὲ μαλλὶ καὶ μετάξι.

Ἀλλὰ τὰ πρωτότυπα γαρνιρίσματα δὲν περιορίζονται μόνον ἐδῶ. Ὑπάρχει ὡραιότερο εὕρημα ἀπὸ ἕνα φόρεμα ἀπογευματινὸ, φοῦστα καὶ ζακέτα βελουδένια σὲ πολὺ ἁπλῆ γραμμὴ καὶ μπλούζα ἀπὸ τοῦλι μαῦρο γαρνιρισμένη μὲ μπάντες ἀπὸ τοῦλι κόκκινο πράσινο ἢ βιολέ; Καὶ πιὸ πρωτότυπο ἀκόμη δὲν εἶνε ἕνα φόρεμα μαῦρο μὲ μανίκια χρωματιστά, σὲ τρεῖς διαφορετικὲς ἀποχρώσεις, μπουγιονὲ κ πολὺ ὀγκώδες; Ἡ πρωτότυπη αὐτὴ γαρνιτοῦρα ἐπαναλαμβάνεται σ' ζώνη, ὅπου στὴν ἀγκράφ συναντοῦμε τὰ τρία χρώματα τῶν μανικιῶν.

Στὰ ἀπογευματινὰ φορέματα μπορεῖ κανεὶς νὰ βάλη ὡς μόνη γαρνιτοῦρα μιὰ ὡραία ζώνη. Μὲ μαῦρα φορέματα φοριοῦνται πολὺ ζῶνες ἀπὸ βελοῦδο ἢ ἀπὸ σατὲν χρωματιστὲς καὶ μεγάλες σὰν ἐσάρπες ποὺ δένονται στὸ πλάϊ καὶ πέφτουν σχεδὸν ὡς κάτω. Ἄλλες γαρνίρονται στὶς ἄκρες μὲ φράντζες, ἄλλες μὲ μιὰ οὐρὰ ἀλεποῦς, ἄλλες, τέλος, γίνονται ἀπὸ δυὸ κομμάτια σὲ διαφορετικὸ χρῶμα ἢ σὲ διαφορετικὸ ὕφασμα καὶ δένουν ἡ μιὰ ἀπὸ τὸ δεξὶ μέρος καὶ ἡ ἄλλη ἀπὸ τὸ ἀριστερό.

Ἀλλὰ καὶ ἡ ζῶνες τῶν καθημερινῶν φορεμάτων εἶνε πολὺ πρωτότυπες καὶ χαριτωμένες. Μερικὲς γίνονται ἀπὸ μαροκινὸ πετσὶ καὶ γιὰ κλείσιμο ἔχουν ἕνα κλειδὶ τοῦ σὸλ ἢ μιὰ μπούκλα σὲ σχῆμα ρολογιοῦ μὲ ἀριθμοὺς καὶ δεῖκτες ἀπὸ μέταλλο ἐπαργυρωμένο. Κι' ἂς ἀναφέρωμε τέλος μιὰ ζώνη ἀπὸ λουστρίνι ποὺ ἀντὶ γιὰ μπούκλα, ἔχει ἕνα καλάθι γεμᾶτο λουλούδια, ὅλο καμωμένο ἀπὸ πάστα σὲ διάφορα χρώματα.

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ
Μητροπόλεως 14 α'
Πλατεῖα Συντάγματος

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΤΕΝΙΣΜΑΤΑ

Ἀνάμεσα στὰ ἄλλα μοντέρνα κτενίσματα ἕνα ποὺ συνηθίζεται πολὺ εἶνε ἐκεῖνο ποὺ τὰ μαλλιὰ καταλήγουν σ' ἕνα ρουλὸ, στριμμένο γύρω-γύρω σὲ ὁλόκληρο τὸ κεφάλι.

Γιὰ νὰ πηγαίνη ὅμως αὐτὸ τὸ χτένισμα σὲ μιὰ γυναῖκα, πρέπει νὰ ἔχη πρόσωπο πολὺ νεανικὸ, χαρακτηριστικὰ λεπτὰ καὶ πρόσωπο μᾶλλον μικρό.

Γιὰ νὰ πετύχετε τὸ κτένισμα αὐτὸ δὲν χρειάζεται νὰ ἔχετε πολὺ μακρυὰ μαλλιά. Χωρίζετε τὰ μαλλιὰ σας στὴ μέση, κάνοντας μιὰ χωρίστρα ποὺ νὰ φθάνη ἀπὸ τὸ ἕνα αὐτὶ στὸ ἄλλο. Μὲ τὰ μαλλιὰ ποὺ πέφτουν πρὸς τὰ πίσω κάνετε τὸ ρουλὸ τοῦ λαιμοῦ, χρησιμοποιῶντας τὴν εἰδικὴ μπαρέτα ποὺ βοηθεῖ στὸ κανονικὸ τύλιγμα τῶν μαλλιῶν καὶ συγχρόνως τὰ στερεώνει.

Τὰ ἐμπρὸς μαλλιὰ δὲν μποροῦν νὰ γίνουν σὲ ρουλὸ ὅλα μαζὶ, ἀλλὰ κτενίζονται σὲ μικρὰ ρουλεδάκια, τὰ ὁποῖα τακτοποιεῖτε ὕστερα ὥστε νὰ φαίνωνται σὰν ἕνα μεγάλο ρουλὸ καὶ τὰ στερεώνετε μὲ φουρκετίσες. Μεγάλη προσοχὴ πρέπει νὰ δοθῆ στὸ σημεῖο ὅπου τὸ ἐμπρὸς ρουλὸ συναντᾶ τὸ πίσω. Τὸ αὐτὶ πρέπει νὰ εἶνε λίγο σκεπασμένο καὶ ἡ ἕνωσις νὰ γίνεται κανονικά.

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΤΕΝΙΣΜΑΤΑ

Ἕνα πολὺ ὡραῖο χτένισμα μὲ ρουλὸ γύρω στὸ κεφάλι.

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Πῶς νὰ καθαρίζετε τὰ κρύσταλλα

Πολὺ στὴ μόδα εἶνε τὰ βάζα, ἡ καράφες καὶ τὰ πιάτα ἀπὸ κρυστάλ-ταγιέ, ἀλλὰ ὅταν θαμπώνουν ἢ λερωθοῦν εἶνε δύσκολο νὰ καθαρίσουν. Ἡ καλυτέρα μέθοδος εἶνε ἡ ἑξῆς: Βάζετε τὸ κρύσταλλο σὲ χλιαρὸ νερὸ νὰ μουσκέψη ἐπὶ πέντε λεπτὰ καὶ κατόπιν τὸ τρίβετε μὲ μιὰ ἀλλαγὴ βούρτσα. Ξεπλένετε μὲ κρύο νερὸ καὶ σφουγγίζετε μ' ἕνα πανὶ τουλπάνι. Κατόπιν πασπαλίζετε ἕνα ἄλλο τουλπάνι μὲ πούδρα ἀμύλου καὶ τρίβετε πάλι τὸ κρύσταλλο. Τὸ ἀφήνετε ἔτσι λίγη ὥρα καὶ μετὰ τὸ τρίβετε μὲ μιὰ στεγνὴ βούρτσα γιὰ νὰ φύγη ἡ πούδρα.

Ἡ δυὶς ΛΙΑΝΑ

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

Ἡ περίφημη πρωταγωνίστρια τοῦ κινηματογράφου Καίη Φρᾶνσις, ὅπως ἐμφανίζεται σ' ἕνα νέο της φίλμ.

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

Ἡ Ἐλβίρα Ποπέσκο, ἡ περίφημη καλλιτέχνις τοῦ γαλλικοῦ θεάτρου, ἡ ὁποία ἐξελίχθη σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς δημοφιλεῖς βεντέττες τῆς ὀθόνης.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΤΙΚΩΝ ΜΑΛΛΙΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ ΑΠΕΙΡΑΝΤΑΝΟΣ

Η ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Από τὶς Ζωὲς τῶν Ἀλλοδαῶν

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Τέϊδν-μπρὶτζ τὴν περασμένη Τετάρτη παρὰ τῆ Κα Μπρω. Ἡ οἰκοδέσποινα περιποιητικωτάτη. Συνηντήσαμεν τὴν πρέσβειραν τῆς Αὐστρίας βαρώνην Βίμμερ, τὴν πρέσβειραν τῆς Γαλλίας Καν Μπρυὲρ, τὴν κ. Σίλλεμ, τὴν κ. Λόβατ, τὴν κ. Δ. Βικέλα, τὴν Καν ντὲ Σαιντεὸν, τὴν ὡραίαν κ. Ζαλοκώστα, τὴν κ. Ἀθανασιάδη, τὴν κ. Φὸς, τὴν κ. Περροτὲ, τὸν ναύαρχον Θεοχάρη, τὸν βαρῶνον Λαουσὲτ καὶ ἄλλους.

* * *

Κόκτέϊλ-πάρτυ τὴν περασμένη Τετάρτην τὸ ἀπόγευμα εἰς τοῦ κ. καὶ τῆς κ. Θ. Δεσύλλα.

— Διεκρίναμεν τὸν πρεσβευτὴν τῆς Αὐστρίας καὶ τὴν βαρώνην Βίμμερ, τὸν ἐπιτετραμμένον τῆς Ὁλλανδίας καὶ τὴν Καν Σίλλεμ, τὴν πρέσβειραν τῆς Χιλῆς Καν ντὰ Σύλβα κομψοτάτην μὲ πράσινα, τὴν Καν Κ. Τσαλδάρη μὲ τουαλέτταν θελούδινην μαύρην καὶ κάππαν ἀπὸ ἐρμίνα, τὸν ναυτικὸν ἀκόλουθον τῆς Ἰταλίας καὶ τὴν Καν Μωρίνι, τὸν γραμματέα τῆς Ἰταλικῆς πρεσβείας καὶ τὴν μαρκησίαν Σεραφίνι, τὴν Καν Καποδίστρια, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Κ. Μπέμπη, τὴν δίδα Ὑψηλάντη, τὸν κ. Κ. Τσαλδάρην, τὸν πρεσβευτὴν τῆς Πολωνίας κ. Γκόντερ, τὸν κ. Ν. Μπαλτατζῆν—Μαυροκορδάτον, τὸν κ. Κ. Γαλάτην καὶ τὸν κ. Α. Νομικόν.

* * *

Στὸ μέγαρον τοῦ κ. Ζαγοραίου μαστίχα σὲ στενὸν κύκλο τὸ ἀπόγευμα τῆς περασμένης Τετάρτης.

— Διεκρίναμεν τὸν κ. καὶ τὴν κ. Ὑψηλάντη, τὴν κ. Α. Μεταξᾶ, τὴν κ. Σταῖκου, τὴν κ. Α. Παπάγου, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Μ. Μεταξᾶ, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Π. Σκαραμαγκᾶ, τὸν κ. καὶ τὴν δίδα Παπαρρηγοπούλου, τὰς δίδας Θεολόγου, Μελισσηνοῦ καὶ τοὺς κ.κ. Α. Μερκάτην, Δ. Λεβίδην, Ε. Καββαδίαν, Α. Καλλίνσκην, Ι. Νικολόπουλον, Γ. Σημηριώτην, Α. Ταμπακόπουλον, Κορωναῖον, Νατσούλην κ.λ.π.

* * *

Τὴν περασμένη Κυριακὴ χορευτικὴ ἑσπερὶς παρὰ τῶ πρεσβευτῆ τῆς Τουρκίας καὶ τῆ κ. Ρουσὲν Ἐσρὲφ πρὸς τιμὴν τοῦ ναυάρχου καὶ τῶν ἀνωτέρων ἀξιωματικῶν.

— Τὸ ὡραῖον μέγαρον τῆς τουρκικῆς πρεσβείας παρουσίαζε φαντασμαγορικὸν θέαμα μὲ τὶς ἀπαστράπτουσες στολὲς τῶν ἀξιωματικῶν, τὰ διαδήματα τῶν κυριῶν. Τουαλέττες χρυσὲς, ἀσημένιες καὶ ἄλλες σὲ χρώματα ζωηρά.

— Παρίσταντο ὁ ἀρχηγὸς τοῦ πολιτικοῦ οἴκου τοῦ Βασιλέως κ. Ἀγγελόπουλος, ὁ ἀρχηγὸς τοῦ στρατιωτικοῦ οἴκου τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως κ. Στρίμπερ, ὁ Αὐλάρχης κ. Ἀλ. Μερκάτης, ὁ κ. Δ. Λεβίδης, ὁ ὑφυπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν καὶ ἡ κ. Ν. Μαυρουδῆ, ὁ ὑπουργὸς καὶ ἡ κ. Κ. Κοτζιᾶ, ὁ ὑπουργὸς τῆς Συγκοινωνίας καὶ ἡ κ. Οἰκονόμου, ὁ ὑφυπουργὸς τοῦ Τύπου καὶ Τουρισμοῦ κ. Θ. Νικολούδης, ὁ ὑπουργὸς τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας καὶ ἡ κ. Χατζηκυριάκου, ὁ ὑφυπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν καὶ ἡ κ. Π. Ρεδιάδη, ἡ κ. καὶ ἡ δεσποινὶς Κορυζῆ, ὁ πρεσβευτὴς τῆς Ἀγγλίας κ. Οὐατερλόου, ὁ πρεσβευτὴς τῆς Γαλλίας καὶ ἡ κ. Μπρουὲρ, ὁ πρεσβευτὴς τῆς Ἰταλίας κ. Μποσκαρέλλι, ὁ πρεσβευτὴς τῆς Ἀμερικῆς καὶ ἡ κ. Μὰκ Βῆ, τῆς Αὐστρίας καὶ ἡ βαρώνη Βίμμερ, ὁ πρεσβευτὴς τῆς Γιουγκοσλαυΐας καὶ ἡ κ. Κρίστιτς, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Σίλεμ, ὁ πρεσβευτὴς τῆς Γερμανίας καὶ ἡ πριγκήπισσα Ἔρμπαν, ὁ πρεσβευτὴς τῆς Νοσθηγίας καὶ ἡ κ. Μπένσον. Καὶ οἱ πρεσβευταὶ τῆς Βουλγαρίας, Σουηδίας, Ρωσσίας, Ἰαπωνίας. Ὁ πρεσβευτὴς καὶ ἡ κ. Λ. Μελᾶ, ὁ πρεσβευτὴς καὶ ἡ κ. Σακελλαροπούλου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Βικέλα, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Καψάλη, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ρωμάνου.

— Ἐπίσης παρίσταντο ὁ κ. καὶ ἡ κ. Σοφούλη, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Μιχαλακοπούλου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Γ. Μαντζαβίνου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Λ. Ρούφου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Γ. Ράλλη, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Θ. Μανέτα κ.λ.π.

Πὶὶ δὶὶ ὶμρὲὶὶ ὶ ὶ ὶμορφὶὶ

Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΜΟΥ

ΛΟΥΙΖΑ Μ. Β., Ἐνταῦθα.— Γιατὶ ἀνακατεύετε δυὸ μάρκες πούδρες; Ἐφόσον ἡ Rachel σᾶς κάνει ἀχρὴ παίρνετε τὴν πούδρα Σέρκ, ποὺ χρησιμοποιεῖτε, ἀλλὰ σὲ χρῶμα Νατουρὲλ ΙΙ. Τὶς τρίχες ποὺ ἔγετε σὰ τὶ λῆές, θγάζετέ τες, ἀλλὰ μὲ μεγάλη προσοχὴ καὶ σιγὰ-σιγά.

ΒΕΡΑ Τ.— Ἂν τὰ μαῦρα στίγματα εἶνε μπιμπίκια θὰ τὰ ἀφαιρέσετε μὲ τὸ εἰδικὸ ἐργαλεῖο ποὺ μπορεῖτε νὰ θρῆτε σὲ ὅλα τὰ κοσμετικά. Θὰ ἀποφεύγετε νὰ θάζετε στὸ πρόσωπό σας λιπαρὲς κρέμες καὶ νὰ τρῶτε λιπαρὰ καὶ ἐρεθιστικὰ φαγητά. Πλένετε τὸ πρόσωπό σας μὲ λοσιὸν Σ τ ὶ λ - Τ ό ν ι κ ΙΙ τοῦ Ζὼρζ καὶ καθαρίζετέ το μὲ κρέμα Σ κ ὶ ν - Φ ὶ ν ὶ τοῦ ἰδίου, τὴν ὁποία πρέπει κατόπιν νὰ σφουγγίζετε ἐντελῶς.

ΠΑΡΑΠΟΝΕΜΕΝΗΝ, Ἐνταῦθα. — Σᾶς ἀπάντησα σὲ προηγούμενο φύλλο. Προσέξετε καὶ θὰ θρῆτε τὴν ἀπάντησι ἀσφαλῶς. Δυστυχῶς δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ μένα νὰ σᾶς ἀπαντῶ ἐνωρίτερα, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν ἀφθονίαν τῶν ἐπιστολῶν ποὺ λαμθάνω καὶ ἡ ὁποῖες περιμένουν τὴν σειρά τους.

ΑΜΗΧΑΝΟΥΣΑΝ, Θεσσαλονίκην.— Γιὰ τὸ γαμήλιο δῶρο τῆς φίλης σας, ἂν συνδέεσθε πολὺ μαζύ της, εἶνε προτιμότερο νὰ τὴν ρωτήσετε τὴν ἴδια τί θέλει. Ἐξ ἄλλου τὸ δῶρον σας ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ ποσὸν ποὺ θὰ θέλετε νὰ διαθέσετε. Δὲν προλαμθάνετε νὰ τῆς κεντήσετε κάτι; Ἔτσι σημαντὲ τὲμπλ, ἕνα τραπεζομαντηλάκι, ἕνα μαξιλάρι. Στὰ ξένα ἐγκαταστάσεις θρίσκετε σχέδια ὡραιότατα, ποὺ γίνονται πολὺ γρήγορα καὶ μὲ πολὺ μικρὸ κόπο. Ὄχι, τὰ ἐντελῶς κομμένα μαλλιὰ α-λὰ-γκαρσόν, δὲν συνηθίζονται πειὰ καὶ ἐξαφανίσθηκάν ἡ κουρεμένοι σθέρκοι, ποὺ ἀπορεῖλε θὲ κολάκευαν τὴν γυναῖκα. Ἂν τὰ μαλλιά σας εἶνε φλοῦ, ἀφήνετέ τα νὰ μακρύνουν ἐλεύθερα καὶ κατόπιν τὰ τυλίγετε σὲ ρουλὸ ἢ τὰ κάνετε μπουκλίτσες. Γιὰ ροὺζ τῶν χειλέων χρησιμοποιῆτε τοῦ Ζώρζ. Δὲν ξέρω ἂν τὸ ἔχουν φέρει στὴ Θεσσαλονίκη, εἶνε ὅμως τὸ καλύτερο ἀπ' ὅσα ἤρθαν θγῆ τώρα τελευταῖα. Προτιμῆστε τὸ ἀνοικτότερο χρῶμα.

ΛΕΥΚΗ ΠΕΡΙΣΤΕΡΑ.— Φαντάζομαι ὅτι αὐτὲς ἡ κοκκινίλες εἶνε «ἡμερόκαρπ» καὶ ὀφείλονται σὲ στομαχικοὺς λόγους. Συμβουλευθῆτε καλύτερα ἕνα γιατρό. Ἐν τῶ μεταξὺ ἀποφεύγετε τὰ αὐγὰ καὶ τὰ ἀλμυρὰ, τὰ ἀφθονα πολλὲς λεμονάδες, πουθράρεσθε μὲ τάλκ καὶ κάνετε ἐπαλείψεις μὲ λάδι καὶ ξύδι. Τὴν πούδρα ποὺ μοῦ ἀναφέρετε, πρώτη φορὰ τὴν ἀκούω. Ἤξερα πὼς δὲν διαθάσετε καλὰ τὴν ἐπιγραφή; Ἡ λοσιὸν τοῦ Σ ὲ ρ κ καθαρίζει τὸ πρόσωπο καὶ σφίγγει τὸ δέρμα. Γιὰ τὶς φακίδες πρέπει νὰ χρησιμοποιήσετε κάτι πιὸ δυνατό.

ΝΕΑΡΑΝ ΜΗΤΕΡΑ, Καλάμας.— Φαντάζομαι ὅτι πιὸ ἀρμόδιος νὰ σᾶς συμθουλεύσῃ εἶνε ὁ γιατρός σας. Μὴν κλείνετε ὅμως τὸ παιδάκι σας μέσα. Τὸ κάνετε πιὸ εὐαίσθητο στὰ κρυολογήματα. Θγαίνετέ το κάθε μέρα περίπατο. Ὁλόκληρο τὸ πρωΐ, ἂν ὁ καιρὸς εἶνε καλός, μισὴ ὥρα ἂν ἀφίνῃ ἡ φυσάη δυνατά. Ὅταν εἶνε καλὰ ντυμένο δὲν εἶνε φόβος νὰ κρυολογήσῃ. Κάνετέ του κάθε πρωΐ ἐντριθὴ στὸ στῆθος καὶ στὴν πλάτη μὲ λοσιὸν καὶ φορᾶτε του μόνον μιὰ λεπτὴ μάλλινη φανελλίτσα, τὸ πουκαμισάκι του, ἕνα μπουστάκι καὶ ἕνα μάλλινο πουλόθερ, ὅταν θὲ θγαίνῃ ἔξω ἕνα χοντρὸ παλτό. Τὰ ἐπὶ πλέον ροῦχα εἶνε ἀνάγκεια.

ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΗΝ ΝΕΑΝΙΔΑ, Πάτρας. — Δυστυχῶς τὶς τρίχες ποὺ ἄσπρισαν, δὲν μπορεῖτε νὰ τὶς ξαναμαυρίσετε, ἐκτὸς ἂν θάφετε ὅλα τὰ μαλλιά σας, πρᾶγμα ποὺ δὲν σᾶς συνιστῶ. Κάνετε τοὺς τακτικὰ φριξὶὸν μὲ τὸ φάρμακο ποὺ συνιστοῦν στὸ προηγούμενο φύλλο καὶ λούζετέ τα τακτικὰ. Θὰ λὰ ὄχι πολὺ συχνὰ μὲ Σαμπουὰν Τὲτ-Νοὶρ. Θὰ ζετέ τους μπριγιαντίνη καὶ μὴν τὰ θρέχετε τόσο μὲ νερό. Μὴν ξανακάνετε περμανάντ, πρὸς τὸ παρὸν τοὐλάχιστον. Μήπως εἶνε οἰκογενειακὸ νὰ ἀσπρίζουν τὰ μαλλιὰ σας τόσο νωρίς;

18 ΕΤΩΝ, Ἐνταῦθα.— Ἔχω γράψει ἐπανειλημμένως τί θεραπεία πρέπει ν' ἀκολουθήσῃ κανεὶς γιὰ τὴν ἀδυνατίσῃ. Στὴν ἡλικία σας ὅμως ἀπαγορεύεται ἡ αὐστηρὰ δίαιτα. Κάνετε περιπάτους, γυμναστικὴ καταγρήστε τὸ ψωμὶ καὶ τὰ πολλὰ γλυκά, τρῶτε ἄφθονα φροῦτα καὶ ἄφθονα χόρτα. Γιὰ τὰ μαλλιὰ σας θὰ ἰδῆτε ἕνα μοντέρνο κτένισμα στὴν «Ἐλλάδα τῶν Κυριῶν». Γιὰ τὸ πρόσωπό σας σᾶς συνιστῶ νὰ χρησιμοποιῆτε τὴν ἑξῆς λοσιόν:

Eau de roses 65 gr.
Alcool camphré 35 gr.

Πλένετέ το μὲ νερὸ χλιαρὸ, στὸ ὁποῖον προσθέτετε καὶ λίγη σόδα.

Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

Χαριτωμένο καπελλάκι ἀπὸ ἀντιλόπη μαύρη, ντραπαρισμένη μὲ κουτὸ ἀπὸ ρὸζ φτερὰ στὴν κορυφή.

ΓΑΛΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΡΜΑΝΔΟΥ ΣΥΛΒΕΣΤΡ

Η ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΗ ΠΡΟΣΒΟΛΗ

Ἀρμάνδος Λεμπὲλ περπατοῦσε στὴν κεντρικὴ λεωφόρο Ὠσμὰν, μουγκρίζοντας καὶ χειρονομῶντας σὰν τρελλὸς, ἀδιαφορῶντας ἂν οἱ διαθάτες γυρνοῦσανε καὶ τὸν κύτταζαν κατάπληκτοι... Καταλάθαινε, βέθαια, καὶ μόνος του πὼς «εἶχε γίνει θέαμα». Παρ' ὅλες, ὅμως, τὶς προσπάθειές του δὲν μποροῦσε νὰ συγκρατήσῃ τὰ νεῦρα του... Θὰ νόμιζε κανεὶς ὅτι τοῦ συνέθαινε κάτι τὸ ἐξαιρετικὸ, ὅτι τὸν εἶχε θρῆ καμμιὰ μεγάλη συμφορὰ, ὅτι κάποια τραγωδία θὰ εἶχε ἀναστατώσει τὴ ζωή του...

Ὦ! μὴ τρομάζετε, καλοί μου ἀναγνῶσται! Τὰ πράγματα δὲν εἶνε τόσο σοθαρὰ, ὅσο φαντάζεστε... Ἀπλούστατα: ὁ Ἀρμάνδος, ὕστερ' ἀπὸ μιὰ ζωηρὴ σκηνὴ, διέκοψε κάθε δεσμὸ μὲ τὴν ὡραία κυρία Ματθίλδη Ἀγκασίτ. Ἡ σχέσεις τους διαρκοῦσαν πέντε ὁλόκληρα χρόνια, πρὸς μεγάλη χαρὰ τοῦ κ. Ἀγκασὶτ, τοῦ γνωστοῦ ζωγράφου, τοῦ καλυτέρου φίλου καὶ συναδέλφου τοῦ Ἀρμάνδου. Καὶ λέμε: «πρὸς μεγάλη του χαρὰ» ἐπειδὴ ὁ μεγάλος αὐτὸς ζωγράφος, ἀφωσιωμένος ὁλόκληρος στὴν τέχνη του, δὲν εἶχε καιρὸ ν' ἀσχοληθῆ μὲ τὴν γυναῖκα του. Τὴν φροντίδα αὐτὴ τὴν ἀνάθεσε στὸν Ἀρμάνδο καὶ εἶχε ἡσυχάσει ἀπὸ τῆς ἀπόψεως αὐτῆς...

Γιατὶ, ὅμως, ὁ Ἀρμάνδος ἀποφάσισε νὰ διακόψῃ τὶς σχέσεις του μὲ τὴν Ματθίλδη; Διότι ἡ ὡραία κυρία Ἀγκασὶτ εἶχε τὴ μανία νὰ φλερτάρῃ μὲ ὅλο τὸν κόσμο, μὲ γνωστοὺς καὶ ἀγνώστους. Ἀλλ' ὁ Ἀρμάνδος ἦταν τρομερὰ ζηλιάρης. Ἔκανε ἐπανειλημμένες συστάσεις καὶ ὑποδείξεις στὴν φίλη του. Μὰ ἐκείνη δὲν ἐννοοῦσε νὰ συμμορφωθῆ. Καὶ ὁ Λεμπὲλ, ἐξαιρετικὰ εὐαίσθητος στὰ ζητήματα τιμῆς, χωρὶς νὰ λάθῃ ὑπ' ὄψιν του τὶς διαθεθαιώσεις τῆς Ματθίλδης ὅτι αὐτὸν μονάχα ἀγαποῦσε «κατὰ βάθος», προκάλεσε τὸ πρωΐ τῆς ἡμέρας ἐκείνης μιὰ θυελλώδη σκηνὴ καὶ ἔφυγε, λέγοντας ὅτι δὲν θὰ ξαναπατοῦσε ποτὲ τὸ πόδι του στὸ σπίτι τῶν Ἀγκασίτ...

Νὰ, λοιπὸν, γιατὶ τὸν βλέπουμε νὰ περιφέρεται στοὺς κεντρικοὺς δρόμους τῶν Παρισίων σὰν μαινόμενος ταῦρος. Τὸν τρικυὶς δρόμους τῶν Παρισίων σὰν μαινόμενος ταῦρος. Τὸν ἔπιγε ἡ ἀγανάκτησις... Τώρα ποὺ βρισκότανε μακρυὰ ἀπὸ τὴν μὲ τὴν Ματθίλδη, μετανοοῦσε ἐπειδὴ δὲν τὴν εἶχε μπατσίσει, ἐπειδὴ δὲν τὴν εἶχε βρίσει ὄπως θὰ τῆς ἔπρεπε... Ἀ! δὲν τῆς τὰ εἶπε ἀπὸ τὴν καλή! Δὲν τὴν ταπείνωσε, δὲν τὴν ἐξευτέλισε ὅσο θὰ τῆς ἄξιζε...

Καὶ ὁ Ἀρμάνδος, νοιώθοντας ἀκόμη τὴν ὀργὴ νὰ κοχλάζῃ στὰ στήθη του, ἀποφάσισε νὰ γράψῃ στὴν Ματθίλδη ὅσα δὲν τῆς εἶπε προφορικῶς, γιὰ νὰ ξεθυμάνῃ ὀριστικά. Μπῆκε σ' ἕνα καφενεῖο, ἤπιε τρία λικὲρ, τέσσερα κονιὰκ καὶ πέντε μπύρες καὶ ὕστερα συνέταξε μιὰ ἐπιστολὴ γεμάτη προσθλητικὲς ἐκφράσεις, καὶ σαρκασμοὺς, καὶ βρισιές... Ἔκλεισε τὸ γράμμα αὐτὸ σ' ἕναν φάκελλο, ἔγραψε τὴν διεύθυνσι τῆς κυρίας Ἀγκασὶτ καὶ τὸ ἔρριξε σ' ἕνα ταχυδρομικὸ κιθώτιο. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἕνας θαθὺς ἀναστεναγμὸς ἀνακουφίσεως θγῆκε ἀπὸ τὰ στήθη του...

Ὡστόσο, ὕστερ' ἀπὸ λίγη ὥρα, ὁ Ἀρμάνδος ἄρχισε νὰ μετανοῆ ποὺ ἔστειλε τὸ γράμμα. Ξαναθυμότανε ὡρισμένες περικοπὲς καὶ κοκκίνιζε ὁ ἴδιος ἀπὸ τὴ ντροπή του... Διάθολε, διάθολε! Ἕνας ἄντρας δὲν πρέπει ποτὲ νὰ κεραυνοθολῆ μιὰ γυναῖκα μὲ φράσεις τόσο χυδαῖες... Αὐτὸ δὲν ἦταν διόλου εὐγενὲς καὶ ἱππότικὸ ἐκ μέρους του!... Καὶ τὸ πιὸ τρομερὸ γιὰ τὸν Λεμπὲλ ἦταν ποὺ καταλάθαινε ὅτι ἀγαποῦσε ἀκόμη τὴν Ματθίλδη, ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ τὴν θγάλῃ ἀπὸ τὴν καρδιά του!... Θεέ μου! τί τρέλλα ἦταν, νὰ τῆς στείλῃ ἕνα γράμμα τόσο προσθλητικό!...

Ὁ Ἀρμάνδος πέρασε ὧρες ἀπερίγραπτης ἀγωνίας μὲ τὴν ψυχή αὐτή. Καὶ δὲν ἡσύχασε παρὰ μονάχα ὅταν ἔλαθε τὴν ἀπόφασι νὰ πάῃ νὰ βρῆ τὴν Ματθίλδη τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωΐ, στὶς 9 —ἡ διανομὴ τοῦ ταχυδρομείου γινόταν στὶς 10— γιὰ νὰ πάρῃ πίσω τὸ γράμμα του, πρὶν τὸ διαθάσῃ ἐκείνη... Ἤταν, μάλιστα, διατεθειμένος νὰ πάρῃ πίσω τὰ λόγια ποὺ τῆς εἶπε χθές, νὰ ζητήσῃ συγγνώμη ἀπὸ τὴν Ματθίλδη, νὰ τὴν παρακαλέσῃ νὰ ξεχάσῃ τὶς προσθλητικές του ἐκφράσεις —νὰ ἱκετεύσῃ σὰν ζητιάνος τὴν ἀγάπη της...

* * *

Ὅταν ὁ Ἀρμάνδος μπῆκε στὸ δωμάτιο τῆς Ματθίλδης, τὴν ἄλλη μέρα, στὶς 9.30' τὸ πρωΐ, εἶδε τὴ νεαρὴ γυναῖκα καθισμένη στὸ κρεθθάτι. Πλάϊ σὲ μιὰ ἑταζέρα βρισκόταν ἕνα γράμμα, τὸ ὁποῖο ἦταν ἕτοιμη ν' ἀνοίξῃ. Ἡ διανομὴ τοῦ ταχυδρομείου εἶχε γίνει ἐκεῖνο τὸ πρωΐ νωρίτερα ἀπὸ τὴν κανονικὴ ὥρα!

— Δῶσε μου, σὲ παρακαλῶ, τὸ γράμμα αὐτό! φώναξε ὁ Λεμπὲλ, κατακίτρινος ἀπὸ τὴν ταραχή του.

Ἡ ὡραία κυρία Ἀγκασὶτ δὲν δυσκολεύτηκε νὰ μαντέψῃ τὴν πραγματικὴ ἀφορμὴ τῆς συγκινήσεως τοῦ Ἀρμάνδου. Ὡστόσο, ἀπέφυγε νὰ ἐκδηλώσῃ τὴν χαρὰ ποὺ τὴν πλημμύρισε ὁλόκληρη...

— Θὰ μοῦ κάνης πάλι σκηνές; τοῦ εἶπε, μὲ προσποιητὸ θυμό. Τὸ κατάλαθες, ἐπὶ τέλους, ὅτι ἔγινες ἀνυπόφορος; Γιατὶ θέλεις νὰ σοῦ δώσω πίσω τὸ γράμμα αὐτό;... Καὶ μὲ ποιὸ δικαίωμα ἐμφανίζεσαι μπροστά μου, ὕστερ' ἀπὸ κεῖνα ποὺ συνέθησαν χθές;...

— Ματθίλδη... σὲ παρακαλῶ... κάνε μου τὴ χάρι... ταράλισε ὁ Ἀρμάνδος. Δὲν θέλω νὰ διαθάσῃς ἔστω καὶ μιὰ γραμμὴ ἀπὸ τὴν ἐπιστολὴ αὐτή...

— Φαντάζομαι τί βρισιὲς θὰ μοῦ κατᾶς!... Μὲ βρίζεις ἄσχημα;...

— Ἔγω ἐξαντλήσει ὅλο τὸ γνωστό μου ὑθρεολόγιο... Σοῦ δίνω χαρακτηρισμοὺς κι' ἐπίθετα, ποὺ μὲ κάνουν τώρα νὰ κοκκινίζω ἀπὸ ντροπή... Ὦ! εἶνε τρομερὸ, εἶνε τρομερό!...

— Καὶ δὲν μοῦ λὲς, μετανοεῖς ποὺ ἔγραψες τὸ γράμμα αὐτό; ρώτησε ἡ Ματθίλδη, μὲ θωπευτικὸ τόνο στὴ φωνή.

— Ἀπὸ τὰ θάθη τῆς καρδιᾶς μου! φώναξε ὁ Λεμπέλ.

— Καὶ θὰ ἤθελες νὰ σὲ συγχωρήσω, δὲν εἶν' ἔτσι;

— Ναί! ὡμολόγησε ὁ Ἀρμάνδος, χαμηλώνοντας τὰ βλέμματά του.

Ἡ Ματθίλδη τοῦ ἄρπαξε ἀπότομα τὸ κεφάλι, καὶ τὸ ἀκούμπισε στὸ στῆθός της.

— Κοῦτο παιδί! ψιθύρισε. Νόμιζες ὅτι δὲν θὰ σὲ συγχωροῦσα; Μὰ δὲν καταλάθες ἀκόμα πόσο σ' ἀγαπῶ;

— Τί καλὴ ποὺ εἶσαι! εἶπε ὁ Ἀρμάνδος, ἀναστενάζοντας. Ὦ! δὲν φαντάζεσαι κι' ἐσὺ πόσο σ' ἀγαπῶ τώρα, πόσο μετανοῶ γιὰ τὰ λόγια ποὺ σοῦ εἶπα χθές...

— Καὶ τώρα ἂς διαθάσουμε μαζὺ τὸ γράμμα ποὺ μοῦ ἔγραψες, γιὰ νὰ γελάσουμε...

— Ὄχι, ὄχι, σὲ παρακαλῶ! διακαρτυρήθηκε ὁ Λεμπέλ. Μὴ μὲ κάνεις νὰ ντρέπουμαι νὰ σὲ βλέπω!...

— Μὰ γιατὶ φοθᾶσαι ἀφοῦ δὲν πρόκειται νὰ θυμώσω;... Εἶμαι πολὺ περίεργη νὰ δῶ μὲ τί κοσμητικὰ ἐπίθετα μὲ περιλούζεις!

Καὶ ἡ Ματθίλδη ἄρχισε νὰ διαθάζῃ προσεχτικὰ ὅλο τὸ γράμμα ἀπὸ τὴν ἀρχή, ἀπὸ τὶς πιὸ προσθλητικὲς βρισιὲς ὡς τὶς καυστικότερες εἰρωνεῖες ποὺ τὴν ὑποδεχόταν στὴν ἐσχάτη κοινωνικὴ ὑποστάθμη, στὴν κατηγορία τῶν γυναικῶν τοῦ δρόμου τῶν τυχοδιωκτῶν. Διάθασε τὴν καταιγισμὸ αὐτῶν τῶν ὑθρεῶν χαμογελώντας, μὲ τὸ ἕνα χέρι περασμένο ἀπὸ τὸν λαιμὸ τοῦ φίλου της. Κάπου-κάπου ἔλεγε:

— Τί ὡραῖα ποὺ τὰ γράφεις! Θαυμάσια τὴν φαντασία σου!

Ὅταν ὁ Λεμπὲλ τὸ παραξύλωνε, ἡ Ματθίλδη ἀναστενάζε:

— Τί παιδί, Θεέ μου! τί παιδί!

Κάθε τόσο, σταματοῦσε τὴν ἀνάγνωσι, γιὰ νὰ φιλήσῃ τὸν Ἀρμάνδο στὸ στόμα. Καὶ ὕστερα συνέχιζε τὸ διαθάσμα, μὲ πρόσωπο ποὺ ἔλαμπε ἀπὸ χαρὰ, νοιώθοντας ἀπερίγραπτη εὐτυχία ἐπειδὴ συγχωροῦσε τὸν ἄνθρωπο ποὺ τὴν ἔσυρε στὸν βόρβορο, ἀδιάφορο ἂν θὰ ἔπρεπε νὰ ἀλλάξῃ ὅλος τὴν

Ἐκεῖνος γονάτισε κάτω παρακαλώντας...

— Κοῦτο παιδί! ψιθύρισε. Νόμιζες ὅτι δὲν θὰ σὲ συγχωροῦσα; Μὰ δὲν καταλάθες ἀκόμα πόσο σ' ἀγαπῶ;

— Τί καλὴ ποὺ εἶσαι! εἶπε ὁ Ἀρμάνδος, ἀναστενάζοντας. Ὦ! δὲν φαντάζεσαι κι' ἐσὺ πόσο σ' ἀγαπῶ τώρα, πόσο μετανοῶ γιὰ τὰ λόγια ποὺ σοῦ εἶπα χθές...

— Καὶ τώρα ἂς διαθάσουμε μαζὺ τὸ γράμμα ποὺ μοῦ ἔγραψες, γιὰ νὰ γελάσουμε...

— Ὄχι, ὄχι, σὲ παρακαλῶ! διακαρτυρήθηκε ὁ Λεμπέλ. Μὴ μὲ κάνεις νὰ ντρέπουμαι νὰ σὲ βλέπω!...

— Μὰ γιατὶ φοθᾶσαι ἀφοῦ δὲν πρόκειται νὰ θυμώσω;... Εἶμαι πολὺ περίεργη νὰ δῶ μὲ τί κοσμητικὰ ἐπίθετα μὲ περιλούζεις!

Καὶ ἡ Ματθίλδη ἄρχισε νὰ διαθάζῃ προσεχτικὰ ὅλο τὸ γράμμα ἀπὸ τὴν ἀρχή, ἀπὸ τὶς πιὸ προσθλητικὲς βρισιὲς ὡς τὶς καυστικότερες εἰρωνεῖες ποὺ τὴν ὑποδεχόταν στὴν ἐσχάτη κοινωνικὴ ὑποστάθμη, στὴν κατηγορία τῶν γυναικῶν τοῦ δρόμου τῶν τυχοδιωκτῶν. Διάθασε τὴν καταιγισμὸ αὐτῶν τῶν ὑθρεῶν χαμογελώντας, μὲ τὸ ἕνα χέρι περασμένο ἀπὸ τὸν λαιμὸ τοῦ φίλου της. Κάπου-κάπου ἔλεγε:

— Τί ὡραῖα ποὺ τὰ γράφεις! Θαυμάσια τὴν φαντασία σου!

Ὅταν ὁ Λεμπὲλ τὸ παραξύλωνε, ἡ Ματθίλδη ἀναστενάζε:

— Τί παιδί, Θεέ μου! τί παιδί!

Κάθε τόσο, σταματοῦσε τὴν ἀνάγνωσι, γιὰ νὰ φιλήσῃ τὸν Ἀρμάνδο στὸ στόμα. Καὶ ὕστερα συνέχιζε τὸ διαθάσμα, μὲ πρόσωπο ποὺ ἔλαμπε ἀπὸ χαρὰ, νοιώθοντας ἀπερίγραπτη εὐτυχία ἐπειδὴ συγχωροῦσε τὸν ἄνθρωπο ποὺ τὴν ἔσυρε στὸν βόρβορο, ἀδιάφορο ἂν θὰ ἔπρεπε νὰ ἀλλάξῃ ὅλος τὴν

(Συνέχεια στὴ σελίδα 50)

ΤΟ ΝΕΟ ΜΑΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Ο Λυκογιάννης

ΤΟΥ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΡΙΣΜΠΟΥΡΓΚ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Ὁ Κάρολος Σεβρὸ, ἕνας ξενητεμένος Γάλλος καὶ ἡ σύζυγός του Ζελιμά, μιὰ νέα γυναῖκα μὲ ἐξωτική ὀμορφιά, ἐπιστρέφουν ἔπειτα ἀπὸ πολλὰ χρόνια ἀπουσίας στὴ Γαλλία, μὲ τὸ μοναδικὸ σκοπὸ νὰ μάθουν τί ἀπέγινε κάποια κυρία τῆς ἀριστοκρατίας καὶ τὸ παιδί της, τὴν ὁποία μυστηριώδεις ἐχθροὶ εἶχαν συμφέρον νὰ ἐξαφανίσουν, γιὰ νὰ σφετερισθοῦν τὴ μεγάλη της περιουσία. Στὸ ἴδιο ὄμως λεωφορεῖο μ' αὐτὸν καὶ μὲ τὴ σύζυγό του, ταξιδεύει κάποιος ὕποπτος τύπος, ἕνας Βλαιρώ, ὁ ὁποῖος κατορθώνει νὰ πιάσῃ κουβέντα μὲ τὸ Σεβρὸ καὶ νὰ μάθῃ τὸ σκοπὸ τοῦ ταξιδιοῦ του, προσφέρεται δὲ νὰ τὸν ἐξυπηρετήσῃ καὶ νὰ τὸν βοηθήσῃ στὶς ἀναζητήσεις του. Ὁ Σεβρὸ δέχεται εὐχαρίστως, χωρὶς νὰ ὑποψιάζεται καθόλου τὰ καταχθόνια σχέδια τοῦ Βλαιρώ, ὁ ὁποῖος τοῦ παρουσιάζεται μὲ τὸ ψευδώνυμο Ἰούλιος Κορνεφέρ. Ἔτσι οἱ ταξιδιῶτες φθάνουν στὸ Βλαινκούρ. Ἐκεῖ, ὁ Βλαιρὼ κατορθώνει νὰ παρασύρῃ τὸν Σεβρὸ σὲ ἐνέδρα τὴ νύχτα καὶ τὸν πνίγει στὸ ποτάμι. Ἡ Ζελιμά, ποὺ εἶνε ἔγκυος, μόλις τὸν βλέπει νεκρὸ ταράζεται τόσο, ὥστε κάνει πρόωρο τοκετό, φέρνει στὸν κόσμο ἕνα κοριτσάκι καὶ πεθαίνει ὅτη γέννα. Δεκάξη χρόνια περνοῦν κ' ἡ κόρη τῆς Ζελιμᾶς, ἡ Ἰωάννα, ζῆ κοντὰ σ' ἕναν ἀγαθὸ ἀπόστρατο ἀξιωματικό, τὸν λοχαγὸ Βαγιάν, ὁ ὁποῖος τὴν ἔχει υἱοθετήσει. Εἶνε δέ ἐρωτευμένη μ' ἕνα νεαρὸ χωρικό, τὸν Ἰάκωβο, ὁ ὁποῖος φεύγει ἐκεῖνες τὶς ἡμέρες γιὰ νὰ ὑπηρετήσῃ στρατιώτης. Ἐκεῖ κοντά, στὰ δάση τοῦ Μαρέλ, ζῆ ἕνας μυστηριώδης ἀγριάνθρωπος, νέος κι' ὡραῖος, ὁ Λυκογιάννης, τοῦ ὁποίου τὸ μυστήριο ἀπασχολεῖ ὅλη τὴν περιφέρεια. Μιὰ μέρα σὲ μιὰ συγκέντρωσι στὸν πύργο τῆς βαρώνης ντὲ Σιμὲζ γίνεται συζήτησις σχετικῶς καὶ μερικὲς νέες ἀποφασίζουν, ἀπὸ περιέργεια, νὰ πᾶνε νὰ βροῦν τὸ Λυκογιάννη. Στὸ Βουνὸ ὅμως, ἡ κόρη τῆς βαρώνης Ἐριέττα, κινδυνεύει νὰ πέσῃ σὲ μιὰ ἄβυσσο, μὰ ὁ Λυκογιάννης τὴν σώζει τὴν τελευταία στιγμή. Ἀπὸ τότε ἕνα τρυφερὸ αἴσθημα γεννιέται στὶς καρδιὲς τῶν δύο νέων. Ἔπειτα ἀπὸ λίγες μέρες ὁ Ρασὶλ ντὲ Σιμὲζ, ὁ ἀδελφὸς τῆς Ἐριέττας, ἕνας διεφθαρμένος νέος, ὁ ὁποῖος νοιώθει ἕνα παράφορο πάθος γιὰ τὴν Ἰωάννα, μιὰ νύχτα, ποὺ ὁ θετὸς πατέρας της λείπει, μπαίνει μὲ μιὰ σκάλα στὸ δωμάτιό της γιὰ νὰ τὴν κάνῃ δικήτου. Τὴ σώζει ὅμως τὴν τελευταία στιγμὴ ὁ Λυκογιάννης. Ἡ Ἰωάννα, ὅμως, νομίζει πὼς ὁ Λυκογιάννης εἶνε αὐτὸς ποὺ τῆς ἐπετέθη καί, ἀπελπισμένη, ἀφίνει μιὰ ἐπιστολὴ στὸ θετὸ πατέρα της, στὴν ὁποία τὸν κατηγορεῖ καὶ πηγαίνει νὰ πνιγῆ στὸ ποτάμι. Μὰ τὴ σώζει ὁ Λυκογιάννης κι' ἕνας ἄγνωστος κύριος, ποὺ περνάει ἀπὸ κεῖ μὲ τὸ ἀμάξι του, τὴν παίρνει μαζί του ἀναίσθητη.

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Ὁ Ἰάκωβος Βαγιὰν τοῦ ἔγνεψε καταφατικά.

Ὁ εἰρηνοδίκης διάβασε δυνατὰ τὴν ἐπιστολὴ κι' ἀπὸ ὅλων τὰ στήθη βγῆκε μιὰ κραυγὴ ἐκπλήξεως καὶ ὀργῆς.

Ὅλα τώρα ἐξηγιόντουσαν.

— Ὁ ἄθλιος! φώναξε ὁ Ἰάκωβος Βαγιάν. Νὰ ἡ ἀνταμοιβὴ τῆς εὐεργεσίας μου... Ἔγινε ἀφορμὴ τοῦ θανάτου τῆς δυστυχισμένης μου συζύγου καὶ σήμερα μοῦ σκοτώνει καὶ τὴν Ἰωάννα, τὸ παιδί μου... Τὴν ἡμέρα ποὺ ἡ Αἰκατερίνη τὸν ἐλευθέρωσε, τῆς εἶχα πῆ: Ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ νὰ μὴ μετανοήσουμε!...» Ἦταν ἕνα προαίσθημα αὐτὸ τοῦ σημερινοῦ δυστυχήματος... Ὦ! τὸ θηρίο!... Ὦ! τὸ τέρας...

Καὶ, σκεπάζοντας τὸ πρόσωπό του μὲ τὰ δυὸ χέρια του, ἀναλύθηκε σὲ λυγμούς.

Οἱ παριστάμενοι τὸν κύτταζαν δακρυσμένοι... Ἐπηκολουθησε μιὰ πολὺ μακρυὰ σιωπή.

— Πρέπει, χωρὶς ἄλλο, νὰ συλληφθῆ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς. εἶπε, τέλος, ὁ εἰρηνοδίκης.

— Εἶνε πολὺ δύσκολο, ἀπάντησε ὁ πάρεδρος.

— Ποιὸς θὰ τὸν συλλάβῃ: πρόσθεσε ὁ ἀγροφύλακας. Μᾶς πῆραν ὅλους τοὺς χωροφύλακες στὸ στρατό.

— Ἐξ ἄλλου, παρετήρησε ὁ Ἰάκωβος Βαγιὰν συνερχόμενος ἀπὸ τὸ λήθαργό του, κι' ἂν ἀκόμα συλληφθῆ, θὰ ξεφύγῃ τῆς τιμωρίας, τῆς ὁποίας εἶνε ἄξιος. Θὰ θεωρηθῆ ὡς ἠλίθιος καὶ θὰ κηρυχθῆ ἀνεύθυνος.

— Αὐτὸ εἶνε πολὺ πιθανόν, ἀπάντησε ὁ εἰρηνοδίκης, ἀλλὰ δὲν εἶνε λόγος αὐτὸ νὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ μένῃ ἐλεύθερος. Τὸ τελευταῖο του ἔγκλημα μᾶς ἐπιβάλλει νὰ προλάβουμε καινούργια του κακουργήματα.

— Ἐγὼ δὲν ἐναντιώνομαι στὴ σύλληψί του! Ἂς τὸν ἀπασοδέσουν σὰ λύκο καὶ ἂς τὸν ρίξουν στὴ σκοτεινότερη φυλακή! φώναξε μὲ μανία ὁ Ἰάκωβος Βαγιάν.

Ἔπειτα ἐπρόσθεσε, πιὸ γαλήνια:

— Ἡ λύπη μου μὲ παρασύρει, κύριοι... Εἶμαι κατεβασμένος. Κάμετε ὅ,τι νομίζετε καλό. Ἀλλοίμονο! ἐξεπλάνθησε μὲ τόνο σπαραχτικό. Ἐγὼ δὲν εἶμαι πειὰ τίποτε... Ἀφανίστηκα... Ἐκμηδενίστηκα! Εἶμαι πειὰ ἕνα ζωντανὸ πτῶμα....

— Ἰάκωβε, φίλε μου, μὴν ἀπελπίζεσαι! Εἶπε ὁ εἰρηνοδίκης, πιάνοντάς τον ἀπὸ τὸ χέρι. Ἴσως ἡ Ἰωάννα νὰ μὴ πραγματοποίησε τὸ ἀπαίσιο σχέδιό της... Ἴσως νὰ ζῆ ἀκόμα.

Ἀλλὰ ὁ Ἰάκωβος Βαγιὰν ἐκούνησε μελαγχολικὰ τὸ κεφάλι του καὶ εἶπε:

— Τὴν ξέρω καλὰ ἐγώ!... Ἡ Ἰωάννα μου εἶνε πειὰ πεθαμένη!...

ΙΖ'

ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΙ ΕΡΙΕΤΤΑ

Μετὰ τὰ θλιβερὰ αὐτὰ λόγια τοῦ Ἰακώβου Βαγιάν, ἐπηκολούθησε καινούργια σιωπή.

— Ἐχάσαμε ἀρκετὴ ὥρα! εἶπε ἔξαφνα ὁ εἰρηνοδίκης. Θὰ ἔπρεπε νὰ ἔχουμε ψάξει κιόλας γιὰ τὴ δεσποινίδα Ἰωάννα. Εἴτε νεκρή, εἴτε ζωντανὴ εἶνε, πρέπει νὰ τὴ βροῦμε.

— Ναί! εἶπε κι' ὁ Ἰάκωβος Βαγιάν. Ἂς τὴν ἀναζητήσουμε παντοῦ καὶ προπάντων στὸ ποτάμι.

Ἡ τελευταία αὐτὴ λέξις τὸν ἔκαμε ν' ἀνασκιρτήσῃ.

— Ὦ! τὸ μοιραῖο! φιθύρισε. Κι' ὁ πατέρας, κ' ἡ κόρη.

Οἱ παριστάμενοι δὲν καταλάβαιναν τί ἔλεγε. Αὐτὸς ὅμως ἐπρόσθεσε, σὰ νὰ μιλοῦσε μόνος του:

— Ἡ Ἰωάννα ἦταν τὸ παιδὶ τῆς δυστυχίας.

— Ἂν καὶ ἡ μέρα εἶνε ἀρκετὰ προχωρημένη, εἶπε ὁ πάρεδρος, θ' ἀρχίσουμε ἀπόψε τὶς ἔρευνές μας.

— Μαζὺ μὲ ὅσους θὰ ἔχουν τὴν καλωσύνη νὰ μᾶς συνοδεύσουν, ἐπρόσθεσε ὁ ἀγροφύλακας.

Καί, ἀφοῦ εἶπε αὐτὰ τὰ λόγια, ἀποσύρθηκε μαζὶ μὲ τὸν πάρεδρο.

Τότε, ὁ Ἰάκωβος Βαγιὰν καὶ ὁ εἰρηνοδίκης, συνεφώνησαν νὰ εἰδοποιήσῃ ὁ τελευταῖος τὴν Εἰσαγγελία γιὰ τὸ βαρὺ στύχημα, ποὺ εἶχε χτυπήσει τὸ δήμαρχο τοῦ Μαρέλ.

Κατόπιν ὁ εἰρηνοδίκης, ἀφοῦ ἔσφιξε μὲ συμπόνια τὸ χέρι τοῦ δυστυχισμένου πατέρα, ἀνέβηκε στὸ ἀμάξι τοῦ κ. Βιολέν, γιὰ νὰ πάῃ νὰ τὸν πάρῃ ἀπὸ τὸν πύργο τῶν Σιμὲζ. Ἐκεῖ, τὸν περίμεναν μὲ μεγάλη ἀνυπομονησία, γιὰ νὰ μάθουν λεπτομέρειες

Ἡ βαρώνη ντὲ Σιμὲζ ἐκτιμοῦσε τὸν Ἰάκωβο Βαγιάν, τὸν ὁποῖον θεωροῦσε ὑπόδειγμα τιμιότητος καὶ ἀρετῆς. Ἡ κόρη της ἡ Ἐριέττα πάλι ἤξερε ἀρκετὰ καλὰ τὴν Ἰωάννα, ἡ ὁποία εἶχε πάει δυὸ - τρεῖς φορὲς στὸν πύργο μαζὶ μὲ τὸν πατέρα της.

Μόλις φάνηκε ὁ εἰρηνοδίκης, ὅλων τὰ βλέμματα στράφηκαν πρὸς αὐτόν.

— Τὶ τρομερὸ δυστύχημα! εἶπε ἐκεῖνος.

Καὶ ἀμέσως, χωρὶς προλόγους, διηγήθηκε τὰ περιστατικὰ ποὺ ξέρουν οἱ ἀναγνῶσται μας. Τελειώνοντας, ἀπέδωσε τὴν εὐθύνη τοῦ ἐγκλήματος στὸ Λυκογιάννη.

— Ἀδύνατον! εἶπε ἡ βαρώνη ντὲ Σιμὲζ.

— Εἶμαι κι' ἐγὼ τῆς γνώμης τῆς κυρίας βαρώνης! πρόσθεσε ὁ κ. Βιολέν. Θὰ ἔγινε κανένα λάθος... Πολλὲς φορὲς τὰ φαινόμενα ἀπατοῦν... Δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἔκανε ὁ Λυκογιάννης τὸ ἔγκλημα αὐτό...

Ἡ Σουσσάνα ἔφερε τὸ χέρι της στὸ μέτωπό της, νοιώθοντας ὅτι βλέπει ἕνα τρομερὸ ὄνειρο κ' ἡ Ἐριέττα, μὲ σκυμμένο τὸ κεφάλι, ἔκλαιγε, κυριευμένη ἀπὸ ἕνα νευρικὸ τρέμουλο.

Ἀπὸ ἀθρότητα πρὸς τὶς δυὸ νέες, ὁ εἰρηνοδίκης δὲν ἀφήγησε τὰ πράγματα τόσο καθαρά. Ὡστόσο, ἡ Σουσσάνα καὶ

ἡ Ἐριέττα κατάλαβαν περὶ τίνος ἐπρόκειτο.

— Κύριε εἰρηνοδίκα, εἶπε ἡ βαρώνη ντὲ Σιμὲζ μὲ πεποίθησι, αὐτὸς ποὺ ἔσωσε τὴν κόρη μου στὸ Μαῦρο Λόφο δὲν μπορεῖ νὰ εἶνε τόσο ἄθλιος!

— Δυστυχῶς, κυρία μου, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία... Λησμόνησα νὰ σᾶς πῶ ὅτι ἀνακαλύψαμε στὸν κήπου ἴχνη γυμνῶν ποδιῶν... Ἔπειτα τὸ γράμμα τῆς δεσποινίδος Ἰωάννας εἶνε καθαρώτατο... Τὸ ἔχω ἀπάνω μου... Ὁρίστε, κυρία, μπορεῖτε νὰ τὸ διαβάσετε...

Ἡ βαρώνη διάβασε τὴν ἐπιστολὴ κι' ἔπειτα τὴν ἔδωσε στὸν κ. Βιολέν. Τώρα δὲν τολμοῦσε πειὰ νὰ ὑποστηρίξῃ τὴν ἀθωότητα τοῦ Λυκογιάννη.

Ὁ κ. Βιολὲν διάβασε κι' αὐτὸς τὴν ἐπιστολὴ καὶ τὴν ἐπέστρεψε στὸν εἰρηνοδίκη.

— Δὲν ξέρει τί νὰ ὑποθέσῃ κανείς, ψιθύρισε.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἡ Σουσσάνα σηκώθηκε ἀπὸ τὴν θέσι της καὶ μὲ βλέμματα ποὺ ἔλαμπαν φώναξε:

— Κι' ἂν ὅλος ὁ κόσμος δὲν παραδεχτῆ τὴν ἀθωότητα τοῦ Λυκογιάννη, ἐγὼ θὰ διακηρύσσω παντοῦ ὅτι εἶνε ἀθῶος... Καὶ σύ, Ἐριέττα, τῆς ὁποίας ἔσωσε τὴ ζωή, δὲν εἶσαι τῆς ἴδιας γνώμης μὲ μένα;

Ἡ δεσποινὶς ντὲ Σιμὲζ, μόλις ἄκουσε τὴν ἐρώτησι αὐτὴ, ἀνασήκωσε τὸ κεφάλι της. Τὸ πρόσωπό της ἦταν ὠχρότατο καὶ δάκρυα φαινόντουσαν στὰ μάτια της.

— Ὄχι, Σουσσάνα, ἀπάντησε μὲ ταραγμένη φωνή, δὲν μπορῶ νὰ τὸν ὑπερασπισθῶ! Ὅταν ὁ κύριος εἰρηνοδίκης καὶ ἡ μητέρα μου τὸν καταδικάζουν, δὲν μπορῶ νὰ πιστεύω ἐγὼ ὅτι εἶνε ἀθῶος.

Καὶ ἀφοῦ εἶπε τὰ λόγια αὐτὰ, βγῆκε ἀπὸ τὸ σαλόνι καὶ πῆγε στὸ δωμάτιό της γιὰ νὰ κλάψῃ μόνη της.

Ἔπειτ' ἀπὸ λίγη ὥρα, ὁ εἰρηνοδίκης, ὁ κ. Βιολὲν καὶ ἡ κόρη του ἀποχαιρέτησαν τὴν βαρώνη, ἡ ὁποία, μόλις οἱ ἐπισκέπται της ἔφυγαν, ἀνέβηκε στὸ δωμάτιο τῆς κόρης της, ὅπου τὴν βρῆκε νὰ κλαίῃ ἀπαρηγόρητα. Ἐπειδὴ ἡ βαρώνη ἀγνοοῦσε ὅσα εἶχαν συμβῆ μεταξὺ τῶν παιδιῶν της καὶ τοῦ Λυκογιάννη στὴν σκιάδα, ἀπέδωσε τὰ δάκρυα τῆς κόρης της στὴν μεγάλη της εὐαισθησία.

Ἀλλὰ μήπως κ' ἡ Ἐριέττα ἤξερε γιατὶ ἔκλαιγε; Μήπως γιατὶ ἔβλεπε νὰ πετάῃ σὰν διωγμένο ἀπὸ τὴ φωλιά του πουλὶ τὸ πρῶτο της νεανικὸ ὄνειρο;

Ἡ μητέρα της κατώρθωσε νὰ τὴν παρηγορήσῃ κάπως, ἀλλὰ ὅλη τὴ νύχτα ἡ Ἐριέττα δὲν κοιμήθηκε... Συλλογιζόταν τὸν Λυκογιάννη, ἀλλὰ τώρα τὸν ἔβλεπε χωρὶς κανένα καλὸ αἴσθημα, χωρὶς καμμιὰ γοητεία...

Θυμόταν τώρα πάλι τὴν σκηνὴ τῆς σκιάδος... Εἶχε ριχτῆ ἀπάνω της σὰν ἄγριο θηρίο καὶ τὴν εἶχε σφίξει μὲ ὅλη του τὴν δύναμι στὸ ὑπράτσα του... Τῆς ἴδιας κτηνωδίας, ἀλλ' ἀκόμα μεγαλύτερης, θὰ εἶχε πέσει θῦμα ἡ δυστυχισμένη Ἰωάννα...

Προηγουμένως ἀδικοῦσε τὸν ἀδελφό της, ὁ ὁποῖος εἶχε τολμήσει νὰ μαστιγώσῃ τὸν σωτῆρα της, ἀλλὰ τώρα παραδεχόταν ὅτι ὁ Ραοὺλ ἔκανε τὸ καθῆκον του, ὑπερασπίζοντας τὴν ἀδελφή του καὶ λυτρώνοντάς την ἀπὸ τὸν ἀηδῆ ἐναγκαλισμὸ τοῦ ἀγριανθρώπου. Πόσο μετανοοῦσε τώρα γιατὶ ἔνοιωσε τόσο ἐνδιαφέρον γιὰ τὸν ἄθλιο αὐτὸν στὸν ὁποῖο χρωστοῦσε τὴ ζωή της...

* * *

Τὴν μεθεπομένη ἔγινε γνωστὸ στὸν πύργο ὅτι δὲν εἶχε ἀνακαλυφθῆ στὸ ποτάμι τὸ πτῶμα τῆς δυστυχισμένης Ἰωάννας. Ἐπειδὴ τὸ ποτάμι λόγῳ τῶν βροχῶν εἶχε πλημμυρίσει καὶ ὅλα τὰ φράγματα εἶχαν παραουρθῆ, πιστεψαν ὅτι καὶ τὸ πτῶμα τῆς νέας εἶχε παρασυρθῆ κι' αὐτὸ ὡς τὸν Σηκουάνα.

Τὴν ἴδια μέρα, ἡ βαρώνη ντὲ Σιμὲζ πῆγε μὲ τὸ ἀμάξι της νὰ ἐπισκεφθῆ τὸν κ. Βιολὲν καὶ ἡ Ἐριέττα, ἐπειδὴ ἦταν ἀδιάθετη, δὲν τὴν συνώδευσε.

Σκοπὸς τῆς ἐπισκέψεως τῆς βαρώνης ἦταν νὰ πληροφορηθῆ ἀπὸ τὸν κ. Βιολὲν νεώτερα σχετικῶς μὲ τὴν προέλασι τῶν Γερμανῶν. Ἤθελε νὰ μάθῃ ἂν ὑπῆρχε κίνδυνος εἰσβολῆς στὴν ἐπαρχία τους, γιατὶ σκόπευε, ἐν τοιαυτῇ περιπτώσει, νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ Μπωκοὺρ καὶ νὰ πάῃ στὸ κτῆμα τῆς φίλης της κομήσσης Μωριὲν, στὰ Πυρηναῖα. Ἐπίσης κι' ὁ κ. Βιολὲν μὲ τὴν κόρη του θὰ ἔφευγαν γιὰ τὴ Βρετάνη.

Ἐπρόκειτο λοιπὸν ν' ἀποφασιστῆ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἂν ἔπρεπε νὰ μείνουν ἢ νὰ φύγουν. Αὐτὸ ἐξηρτᾶτο ἀπὸ τὶς εἰδήσεις ποὺ θὰ λάβαινε ὁ κ. Βιολέν.

Ἔτσι, ἡ Ἐριέττα εἶχε μείνει μόνη στὸ σαλόνι τοῦ πύργου καὶ ρέμβαζε ἐμπλωμένη σὲ μιὰ πολυθρόνα. Ἔξαφνα, κάποιος θόρυβος στὸν γειτονικὸ διάδρομο, τράβηξε τὴν προσοχή της.

Μιὰ πορτα εἶχε ἀνοίξει καὶ εἶχε κλείσει πάλι... Τί νὰ ἦταν τάχα;

Ἡ βαρώνη ντὲ Σιμὲζ εἶχε πάρει μαζύ της τὴν καμαριέρα της, ἡ μαγείρισσα εἶχε βγῆ ἐπίσης ἔξω κι' ὁ κηπουρὸς δὲν ἀνέβαινε ποτὲ στὰ διαμερίσματα τοῦ πύργου, ἂν δὲν τὸν προσκαλοῦσαν.

Ἡ Ἐριέττα λοιπὸν ἑτοιμαζόταν νὰ βγῆ, ὅταν ἔξαφνα ἡ πόρτα τοῦ σαλονιοῦ ἀνοίξε κι' ὁ Λυκογιάννης παρουσιάστηκε μπροστά της.

Ἡ Ἐριέττα ἀναπήδησε σὰν νὰ τὴν τίναξε ἐλατήριο καὶ θέλησε νὰ τρέξῃ πρὸς τὸ παράθυρο γιὰ νὰ φωνάξῃ βοήθεια. Μὰ ὁ Λυκογιάννης, μαντεύοντας τὸν σκοπό της, μπῆκε ἀνάμεσα ἀπ' αὐτὴν καὶ τὸ παράθυρο.

Τότε ἡ νέα ὑποχώρησε περίτρομη. Ἡ ταραχή της ἔπνιγε τὴ φωνή της μέσα στὸ λαρύγγι της.

Ὁ Λυκογιάννης ἦταν κιόλας θλιμμένος ὅταν μπῆκε μέσα. Ἀλλὰ τώρα ποὺ εἶδε ποιὸ τρόμο προκαλοῦσε στὴ νέα, τὸ πρόσωπό του πῆρε μιὰ ἔκφρασι ἀκόμα πιὸ λυπημένη.

Ἡ Ἐριέττα περίμενε νὰ τὸν δῆ νὰ ρίχνεται ἀπάνω της κι' ἑτοιμαζόταν ν' ἀντιταχθῆ μὲ ὅλες της τὶς δυνάμεις. Ἐκεῖνος ὅμως προχώρησε μὲ τὸ κεφάλι σκυφτὸ καὶ γονάτισε ὑπρστά της.

Παίρνοντας κάπως

— Ἀδελφός... Ἰωάννα, Λυκογιάννης... ποτάμι...

θάρρος ἡ Ἰωάννα, τὸν κύτταξε μὲ ἔκπληξι, ἡ ὁποία διπλασιάστηκε ὅταν ὁ Λυκογιαννης, βγάζοντας ἀπὸ τὴν τσέπη του τὸ δαχτυλίδι καὶ τὸ πορτοφόλι τοῦ Ραοὺλ, τῆς εἶπε μὲ φωνὴ ἀργὴ καὶ λυπημένη:

— Ἀδελφός... Ἰωάννα... Λυκογιάννης... ποτάμι!...

Ἡ Ἐριέττα ἀναγνώρισε τὰ δυὸ αὐτὰ ἀντικείμενα κι' ἀπόρησε πῶς βρισκόντουσαν στὰ χέρια τοῦ ἀγριανθρώπου. Κι' ἐπειδὴ ἡ ἀπορία της ζωγραφιζόταν καθαρὰ στὸ πρόσωπό της, ὁ Λυκογιάννης σηκώθηκε καὶ ξαναεῖπε:

— Ἀδελφός... Ἰωάννα... Λυκογιάννης... ποτάμι...

Κι' ἀμέσως κατόπιν ἄρχισε μιὰ παντομίμα τόσο ἔξυπνη κι' ἐκφραστική, ὥστε ἡ νέα μπόρεσε ν' ἀντιληφθῆ πολὺ καθαρὰ τὴν σκηνὴ ποὺ εἶχε διαδραματισθῆ στὸ δωμάτιο τῆς Ἰωάννας.

Ἐν πρώτοις, ἔκανε μὲ τὸ χέρι του τὸ σχεδιάγραμμα τοῦ δωματίου κι' ἔδειξε σὲ μιὰ γωνιὰ τὸ κρεββάτι, γέρνοντας συγχρόνως τὸ κεφάλι του καὶ κάνοντας πῶς κοιμᾶται. Κατόπιν σχεδίασε τὴν σκάλα καὶ, δείχνοντας τὸ παράθυρο, προσποιήθηκε ὅτι ἀνέβαινε, λέγοντας: «Ἀδελφός». Ἔπειτα μιὰ πάλη μεταξὺ δύο ἀτόμων, ἀπὸ τὰ ὁποῖα τὸ ἀσθενέστερο σωριάστηκε σὲ λίγο στὴ γωνία, ὅπου εἶχε ὑποδείξει τὸ κρεββάτι καὶ εἶπε: «Ἰωάννα».

Ἀμέσως ἔκανε πάλι ὅτι ἀνεβαίνει τὴν σκάλα ὅπως καὶ πρὶν καὶ ἀναπήδησε λέγοντας: «Λυκογιάννης». Ἔπειτα ἔκανε πῶς παλεύει ὁ ἴδιος μὲ κάποιον, τὸν ὁποῖο σώριασε κάτω λέγοντας: «Ἀδελφός!» κι' ἔπειτα χτύπησε τὸ στῆθος του, προσθέτοντας: «Λυκογιάννης».

Μάζεψε τὰ χέρια του κι' ἔδειξε ὅτι ἑτοιμαζόταν νὰ πνίξη τὸν ἀντίπαλό του, μὰ ἀμέσως κατόπιν τὰ σήκωσε πάλι κουνώντας τὸ κεφάλι του καὶ λέγοντας: «Ἀδελφός! Ἀδελφός!» Ἔπειτα παρέστησε πῶς ὁ Ραοὺλ σηκώθηκε κι' ἔφυγε ἀπὸ τὸ παράθυρο, ἐνῷ ἡ Ἰωάννα, ποὺ εἶχε ἀνακτήσει ὁλόγυρά της. Ὕστερα ἔδειξε πῶς πήδησε ἀπὸ τὸ κρεββάτι της, βγάζοντας μιὰ κραυγὴ τρόμου καὶ πῶς, ἀφοῦ ἔσπρωξε τὸν Λυκογιάννη, ἄνοιξε τὴν πόρτα κι' ἔτρεξε στὸ δρόμο.

Ἡ Ἐριέττα, λαχανιασμένη καὶ μὲ τὰ μάτια της διεσταλμένα, δὲν ἔχανε οὔτε τὴν παραμικρὴ κίνησι τοῦ Λυκογιάννου τὸ τρομερὸ δρᾶμα.

Ὁ Λυκογιάννης ἔβαλε κατόπιν στὸ χαλί, στὸ μέρος ποὺ εἶχε ρίξει τὸν ἀντίπαλό του, τὸ δαχτυλίδι καὶ τὸ πορτοφόλι κι' ἔπειτα ὑποχώρησε λίγο κι' ἔμεινε μιὰ στιγμὴ ἀκίνητος. Ὕστερα προσήλωσε τὰ μάτια του στὰ δυὸ ἀντικείμενα, τὰ ὁποῖα, σκύβοντας, ἐπῆρε ἀπὸ κάτω κι' ἄρχισε νὰ τὰ περιστρέφη στὰ χέρια του, ἐπαναλαμβάνοντας: «Ἀδελφός! Ἀδελφός!» Ἔβαλε τὸ δαχτυλίδι καὶ τὸ χαρτοφυλάκιο στὴν τσέπη του καὶ παράστησε πῶς βγῆκε κι' αὐτὸς ἀπὸ τὸ δωμάτιο, τρέχοντας ξοπίσω ἀπὸ τὴν Ἰωάννα.

Ξαναγύρισε σὲ λίγο στὴ μέση τοῦ σαλονιοῦ καὶ κάνοντας τὸν περίτρομο, φώναξε: «Ποτάμι! Ποτάμι!, παρέστησε δὲ δυὸ φορὲς πῶς ρίχνεται σ' αὐτό, λέγοντας: «Ἰωάννα» καὶ τὴν δεύτερη: «Λυκογιάννης». Ἔπειτα ἔκανε πῶς κολυμπάει κι' ἔδειξε πῶς ἔσωσε τὴν Ἰωάννα μὲ τὴν βοήθεια δυὸ ἄλλων ἀνθρώπων ποὺ εἶχαν ἀμόξι δικό τους καὶ τὴν ἐπῆραν μαζύ τους.

Μονάχα τὸ τελευταῖο αὐτὸ μέρος τῆς παντομίμας δὲν κατάλαβε καλὰ ἡ Ἐριέττα. Νόμισε ἀπεναντίας ὅτι, μολονότι ὁ Λυκογιάννης κατέβαλε μεγάλες προσπάθειες γιὰ νὰ σώση τὴν Ἰωάννα, δὲν τὸ κατόρθωσε, γιατὶ τὸ ρεῦμα ἦταν δυνατὸ καὶ τὴν παρέσυρε γρήγορα. Πίστευε μάλιστα ὅτι τὸ εἶχε καταλάβει πολὺ καλὰ αὐτό, γιατί, ὅταν ὁ Λυκογιάννης πλάνωσε τὴν ἀφήγησί του, ἔβγαλε ἕνα βαθὺ στεναγμὸ καὶ δυὸ δάκρυα κύλησαν ἀπὸ τὰ μάτια του.

Ἡ Ἐριέττα μὲ μεγάλη δυσκολία κρατοῦσε κι' αὐτὴ τὰ δάκρυά της. Μέσα σὲ μιὰ στιγμὴ, ὁ Λυκογιάννης εἶχε ξανακερδίσει τὴν ἐκτίμησί της, τὴν ἀγάπη της καὶ, ἀκόμη περισσότερο, τὸν ἀπέραντο θαυμασμό της.

Αὐτὸς ἔβγαλε καὶ πάλι ἀπὸ τὴν τσέπη του τὸ χαρτοφυλάκιο καὶ τὸ δαχτυλίδι τοῦ Ραοὺλ καὶ τὰ ἔβαλε στὸ χέρι τῆς νέας. Κατόπιν διευθύνθηκε πρὸς τὴν πόρτα κατόπιν καὶ μελαγχολικὸς ὅπως εἶχε ρθῆ.

Ἡ Ἐριέττα ἄφησε τότε κατὰ μέρος κάθε ἐπιφύλαξι καὶ ὁρμῶντας πρὸς αὐτὸν μὲ τὰ μάτια πλημμυρισμένα δάκρυα τοῦ ἔσφιξε τὰ χέρια φωνάζοντας:

— Ἀ! Λυκογιάννη!... Καλέ μου Λυκογιάννη!...

Τὰ μάτια τοῦ ἀγρίου ἀχτινοβόλησαν τότε ἀπὸ χαρά. Καὶ μολονότι ἡ Ἐριέττα, σὰν νὰ μετανόησε γιατὶ ὑποχώρησε τόσο εὔκολα στὴ φωνὴ τῆς καρδιᾶς της, τραβήχτηκε πίσω κατακκόκκινη, ὁ Λυκογιάννης αἰσθάνθηκε τόση εὐτυχία ὥστε, καθὼς ἔφευγε, θυμήθηκε τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο ὁ Ὀλάκωβος Γκραντὲν ἀποχαιρετοῦσε τὴν Ἰωάννα ἀπὸ μακριὰ κατὰ τὴν ἀναχώρησί του καὶ, φέροντας τὶς ἄκρες τῶν δακτύλων του στὰ χείλη του, ἔστειλε ἕνα φίλημα στὴν Ἐριέττα.

Ἡ νέα ἔνοιωσε ἕνα παράδοξο αἴσθημα κι' ἔκλεισε τὰ μάτια της. Ὅταν τὰ ἄνοιξε πάλι, ὁ Λυκογιάννης εἶχε γίνει ἄφαντος.

Ξαναγύρισε ἀργὰ στὴν πολυθρόνα ὅπου καθόταν προηγουμένως κι' ἀπάνω στὴν ὁποία εἶχε πετάξει τὸ χαρτοφυλάκιο καὶ τὸ δαχτυλίδι. Βλέποντας τὰ δυὸ αὐτὰ ἀντικείμενα, ἔνοιωσε ἕνα παράδοξο ρῖγος. Τὰ πῆρε μὲ χέρι φοβισμένο καὶ σὰν νὰ φοβόταν μήπως τὴν δῆ κανείς, τὰ ἔκρυψε γρήγορα στὸν κόρφο της.

— Ὤ! ψιθύρισε. Ἂν τὸ ἤξερε ἡ μητέρα, θὰ πέθαινε ἀπὸ τὴν λύπη της καὶ τὴ ντροπή της. Τὸ τρομερὸ αὐτὸ μυστήριο θὰ μείνη κρυμμένο ἐδῶ, μέσα στὴν καρδιά... Μόνο ἂν παρουσιαστῆ ἀπόλυτος ἀνάγκη, θὰ τὸ φανερώσω!...

ΙΗ'

ΜΗΤΕΡΑ ΚΑΙ ΚΟΡΗ

Ἡ Ἐριέττα σωριάστηκε στὴν πολυθρόνα της κι' ἄρχισε νὰ κλαίη κρύβοντας τὸ πρόσωπό της μέσα στὰ χέρια της.

Ὥστε ἔτσι. Ὁ Λυκογιάννης, τὸν ὁποῖο παρουσιάζαν ὡς ἔνοχο ἡ ἐπιστολὴ τῆς Ἰωάννας, ὁ Λυκογιάννης ποὺ τὸν κατηγοροῦσαν ὅλοι, ἦταν ἀθῶος... Κι' ὁ μόνος ἔνοχος, ὁ αἴτιος τῆς αὐτοκτονίας τῆς δυστυχισμένης Ἰωάννας, ἦταν ὁ ἀδελφός της!...

Ἀ! τὸν καταραμένο!... Γι' αὐτὸ λοιπόν, λίγες ὥρες μετὰ τὸ ἔγκλημά του, ἔφυγε γιὰ τὸ Παρίσι, ἀφήνοντας τὴ μητέρα του καὶ τὴν ἀδελφή του κι' ἀγνοῶντας ἀκόμα τὶς τρομερὲς συπτώσεις τῆς πράξεώς του.

Τώρα ἡ Ἐριέττα καταλαβαίνε γιατὶ ὁ Ραοὺλ, κάθε φορὰ ποὺ ἔρχόταν στὸ πύργο, πήγαινε τόσο σκυφτὸς στὸ Μαρέλ.

Τὴ στιγμὴ ποὺ τὴν ἀποχαιρετοῦσε ἦταν κατάλληλος καὶ στὸ πρόσωπό του ὑπῆρχε μιὰ ἀμυχή, τὴν ὁποία, ὅταν τὸν ρώτησε ἡ μητέρα του, δικαιολόγησε λέγοντας: «Χθὲς τὸ βράδυ, ἐνῷ περπατοῦσα μέσα στὸ πάρκο, ἕνα κλαδὶ μοῦ ξέσκισε τὸ μάγουλο...»

Ἦταν ὅλως ψέμα αὐτό. Ἡ Ἐριέττα καταλάβαινε τώρα ὅτι τὴν ἀμυχὴ αὐτὴ τοῦ τὴν εἶχε κάνει ἡ Ἰωάννα μὲ τὰ νύχια της, καθὼς πάλευε ἐναντίον του.

Τί παράδοξο ὅλως! Μέσα στὴν καρδιὰ τῆς Ἐριέττας, κοντὰ στὴν μεγάλη λύπη της, ὑπῆρχε κι' ἕνα αἴσθημα βαθειᾶς χαρᾶς. Θέλησε νὰ ἐξακριβώση τὸ αἴσθημα αὐτό, ἀναλύοντας μιὰ - μιὰ τὶς ἐντυπώσεις της καὶ τότε τῆς φάνηκε ὅτι ἄκουσε μιὰ φωνὴ νὰ τῆς λέη: «Χαίρεσαι γιατὶ ὁ Λυκογιάννης εἶνε ἀθῶος».

Ἔξαφνα τότε τὸ λογικό της φωτίστηκε καὶ, σὰν νὰ τὴν τίναξε ἕνα ἐλατήριο, ἀναπήδησε ψιθυρίζοντας:

— Τὸν ἀγαπῶ!

Ἔμεινε μιὰ στιγμὴ ἀνατριχιάζοντας σύγκορμη κι' ἔπειτα γονάτισε καὶ εἶπε μὲ φωνὴ σβουμένη:

— Θεέ μου! Συγχώρησέ με... Εἶμαι τόσο τρελλὴ λοιπόν; Ξέχασα τὴν ἀγάπη μου στὴ μητέρα μου καὶ τὸν σεβασμό ποὺ χρωστάω στὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό μου... Ὤ! δυστυχία μου!... Δυστυχία μου!... Ἀγαπῶ τὸν Λυκογιάννη... Ἐγώ; Γιατί; Γιατὶ μοῦ ἔσωσε τὴ ζωή... Μὰ αὐτὸ εἶνε ἀνοησία, τρέλλα... Ὤ! ἐξακολούθησε μὲ μιὰ πικρὴ εἰρωνεία, ἡ κόρη τῆς βαρώνης ντὲ Σιμὲζ ἀγαπάει τὸν Λυκογιάννη, ἕναν ἄγριο ποὺ ἔζησε ὡς τώρα ἀνάμεσα στὰ θηρία, ἕναν ἄθλιο ποὺ κ' ἡ φτωχότερη χωριατοπούλα θ' ἀπομάκρυνε μὲ περιφρόνησι καὶ ἀηδία ἀπὸ κοντά της. Ἐριέττα ντὲ Σιμὲζ, τί ἔκανες τὴν ἀξιοπρέπειά σου;... Τὸν ἀγαπῶ!... Καταραμένη τύχη!... Ἀμείλικτο πεπρωμένο!... Τὸν ἀγαπῶ!... Τί θὰ γίνω, Θεέ μου;... Ποῦ νὰ φύγω; Ποῦ νὰ κρύψω τὴν ντροπή μου;... Τὸν ἀγαπῶ! Τὸν λατρεύω!...

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἀκούστηκε θόρυβος ἁμαξιοῦ στὴν αὐλὴ καὶ ἡ Ἐριέττα μόλις πρόφτασε νὰ σκουπίση τὰ δάκρυά της.

Ἔπειτ' ἀπὸ μιὰ στιγμὴ, ἡ βαρώνη ντὲ Σιμὲζ, ἡ μητέρα της, ἔμπαινε μέσα στὸ σαλόνι.

— Καθὼς βλέπεις, Ἐριέττα, τῆς εἶπε, κράτησα τὴν ὑπόσχεσί μου νὰ γυρίσω γρήγορα...

— Σ' εὐχαριστῶ, ἀγαπημένη μου μητέρα. Τί κάνει ἡ Σουσσάνα;

— Εἶνε πάντα ἡ ἴδια... Πολὺ περίεργη αὐτὴ ἡ νέα, δὲν φοβᾶται τίποτε...

Ἡ Ἐριέττα ἔπνιξε ἕναν στεναγμὸ ποὺ σήμαινε: «Γιατὶ νὰ μὴν εἶμαι σὰν τὴ Σουσσάνα;»

— Ὡστόσο, μητέρα, ἀποκρίθηκε, ἡ Σουσσάνα ἔχει μεγάλη καρδιά.

— Καὶ μεγάλη θέλησι, προπάντων, ἀγαπητή μου κόρη... Ἀλλὰ ἐσὺ εἶσαι πολὺ χλωμὴ καὶ τὰ μάτια σου εἶνε κατακόκκινα. Χωρὶς ἄλλο θὰ ἔκλαψες...

— Δὲν σοῦ τὸ κρύβω, μητέρα μου... Ναί, ἔκλαψα λίγο, γιατὶ συλλογιζόμουν τὴν τρομερὴ τύχη τῆς Ἰωάννας Βαγιάν.

— Ναί, κόρη μου, εἶνε ἀξιολύπητη ἡ δυστυχισμένη αὐτὴ νέα καὶ προπάντων ὁ ἀγαθώτατος δήμαρχος τοῦ Μαρὲλ, ὁ ὁποῖος τὴν υἱοθέτησε καὶ τῆς ἔδωσε τόνομά του. Ἀλλὰ ἐσὺ πάλι τὸ παρακάνεις καὶ συλλογίζεσαι ὑπερβολικὰ τὴν ἀνεπανόρθωτη αὐτὴ δυστυχία. Εἶνε δυὸ μέρες τώρα ποὺ σὲ βλέπω πολὺ χαλασμένη... Ἔλα, κουράγιο, παιδί μου. Μιμήσου λίγο τὴν φίλη σου Σουσσάνα καὶ διῶξε ἀπὸ τὸ μυαλό σου τὶς θλιβερὲς αὐτὲς σκέψεις... Ἐξ ἄλλου, αὐτὴ τὴν δυστυχισμένη νέα πολὺ λίγο τὴν γνωρίζουμε.

Ἡ Ἐριέττα προσπάθησε νὰ χαμογελάση γιὰ νὰ καθησυχάση τὴν μητέρα της.

Ἔπειτα ἔχουμε ἄλλα πράγματα νὰ σκεφθοῦμε, ἐξακολούθησε ἡ βαρώνη. Πρέπει ἀπόψε νὰ ἑτοιμάσουμε τὰ πράγματά μας, γιατὶ αὔριο τὸ πρωὶ φεύγουμε... Οἱ Πρῶσσοι δὲν θ' ἀργήσουν νὰ φτάσουν στὰ μέρη μας.

— Ναί, καλή μου μητέρα, ἂς φύγουμε γρήγορα...

Καὶ ἀπὸ μέσα της πρόσθεσε:

«Ἡ ἀπομάκρυνσις θὰ μ' ὠφελήση. Δὲν θὰ τὸν συλλογίζουμαι πειά».

Ἡ βαρώνη τὴν ἐκύτταζε χαμογελῶντας τρυφερά.

— Δὲν πίστευα, εἶπε, ὅτι θὰ τ' ἀποφάσιζες τόσο εὔκολα... Πρὸ τεσσάρων ἡμερῶν ἀκόμα ἔλεγες ὅτι δὲν θἄφευγες ποτὲ ἀπὸ τὸν πύργο.

— Σκέφθηκα κατόπιν καλύτερα, ἀγαπημένη μου μητέρα.

— Κι' ἐγὼ στὴν ἀρχὴ ἤμουν τῆς ἰδέας σου. Αἰσθανόμουν ὅτι θὰ μοῦ ἦταν δύσκολο, λυπηρὸ νὰ φύγουμε ἀπὸ δῶ καὶ δὲν μποροῦσα νὰ τὸ ἀποφασίσω... Ἀλλὰ ἡ ἀλλεπάλληλες προσκλήσεις τῆς κομήσσης ντέ Μωριὲν καὶ ἡ ὑποδείξεις τοῦ κ. Βιολὲν μ' ἔκαναν ν' ἀλλάξω γνώμη... Ὁπωσδήποτε, σοῦ τὸ εἶπα: αὔριο τὸ πρωὶ φεύγουμε...

Ἔπειτα ἀπὸ ἕναν μικρὸ δισταγμὸ, ἡ Ἐριέττα ρώτησε κοκκινίζοντας ἐλαφρά:

— Ἔγινε λόγος γιὰ τὸν Λυκογιάννη στοῦ κ. Βιολέν;

— Ναί, εἶπαν λίγα λόγια.

— Θὰ προσπαθήσουν νὰ τὸν συλλάβουν;

Ἡ βαρώνη κούνησε τὸ κεφάλι της καὶ ἀπάντησε:

— Ὁ ἄθλιος θὰ μείνη ἐπὶ πολὺ καιρὸ ἀνενόχλητος.

— Γιατὶ, μητέρα μου; ρώτησε ἡ Ἐριέττα, ἡ ὁποία, ἀκουγοντας τὰ λόγια αὐτὰ τῆς βαρώνης, ἔνοιωσε βαθειὰ ἀνακούφισι...

— Ποιὸς νὰ τὸν συλλάβη; Οἱ Γερμανοὶ κατέλαβαν χθὲς τὸ Ἐπινὰλ καὶ ἡ γαλλικὲς ἀρχὲς τὸ ἐγκατέλειψαν. Οὔτε ἀνακριτὴς, οὔτε εἰσαγγελεὺς ὑπάρχει πειά. Οἱ γαλλικοὶ νόμοι δὲν ἰσχύουν στὰ Βόσγια... Μὰ ὅταν, κάποια μέρα, οἱ Γερμανοὶ θὰ φύγουν πάλι ἀπὸ τὰ μέρη μας, θὰ ἐξεταστῆ ἀσφαλῶς ἡ ὑπόθεσις τοῦ Λυκογιάννη, ὁ ὁποῖος θὰ συλληφθῆ, γιατὶ εἶνε ἀδύνατον νὰ ἐξακολουθήση νὰ ζῆ πειὰ ἔτσι... Δὲν ξέρω τί θὰ τὸν κάνουν τότε... Αὐτὸ εἶνε ὑπόθεσις τῆς δικαιοσύνης. Ἀλλ' ἀπὸ ὅσα ἔλεγε σήμερα ὁ εἰρηνοδίκης στὸ σπίτι τοῦ κ. Βιολὲν, κατάλαβα ὅτι δὲν θὰ δικαστῆ ἀπὸ τὸ κακουργιοδικεῖο κι' ἐπομένως δὲν θὰ καταδικαστῆ.

— Ὤ! ξεφώνησε ἡ Ἐριέττα, σὰν ν' ἀνακουφίστηκε ἔξαφνα ἀπὸ ἕνα τρομερὸ σφίξιμο.

— Ὅσο ἔνοχος κι' ἂν εἶνε ὁ Λυκογιάννης, ἐξακολούθησε ἡ βαρώνη, ἡ δικαιοσύνη δὲν μπορεῖ νὰ κάνη τίποτε, γιατὶ τὸν θεωρεῖ ὡς ἀνεύθυνο τῶν πράξεών του... Τώρα, ἂν θέλης, Ἐριέττα, πᾶμε νὰ ἑτοιμαστοῦμε γιὰ τὴν ἀναχώρησί μας...

— Ἐγὼ σὲ μιὰ ὥρα θὰ εἶμαι ἕτοιμη, ἀγαπημένη μου μητέρα, ἀπάντησε ἡ νέα.

Καὶ ἀφοῦ φίλησε τρυφερὰ τὴν βαρώνη, ἔφυγε ἀπὸ τὸ σαλόνι γιὰ ν' ἀνέβη στὸ δωμάτιό της.

Ἔνοιωθε τώρα τὴν καρδιά της ἐλαφρότερη καὶ ἡσυχότερο τὸ λογικό της. Ὁ Λυκογιάννης δὲν θὰ καταδικαζόταν, δὲν θὰ ἐτιμωρεῖτο γιὰ ἕνα ἔγκλημα ποὺ δὲν τὸ εἶχε κάνει...

Τὴν ἄλλη μέρα, κατὰ τὶς ἐννέα τὸ πρωὶ, ἡ βαρώνη ντὲ Σιμὲζ κ' ἡ κόρη της ἀνέβαιναν στὸ ἁμάξι τους, ποὺ ἐπρόκειτο νὰ τοὺς ὁδηγήση στὸ Βεσσοὺλ, ὅπου οἱ Γερμανοὶ δὲν εἶχαν φτάσει ἀκόμη.

«Σὲ λίγο θὰ εἶμαι μακρὰ ἀπὸ δῶ, σκεφτόταν ἡ Ἐριέττα, ρίχνοντας ἕνα βλέμμα στερνὸ στὸν Μαῦρο Λόφο. Ἐκεῖ, κάτω στὰ Πυρηναῖα, κοντὰ στὴν Ἔμμα καὶ τὴν Λευκὴ ντὲ Μωριὲν, δὲν θὰ τὸν συλλογίζουμαι πειά, γιατὶ πραγματικὰ εἶν' ἀνάγκη νὰ τὸν ξεχάσω...»

Ιθ'

ΜΙΑ ΓΡΟΦΙΑ ΓΙΑ ΕΝΑ ΡΑΠΙΣΜΑ

Οἱ Πρῶσσοι ἐν τῷ μεταξὺ ἐξακολουθοῦσαν τὴν προέλασί τους στὴν περιοχὴ τῶν Βοσγίων, παρ' ὅλη τὴν ἀντίστασι ποὺ κατέβαλλαν τὰ ἀπομονωμένα ἀποσπάσματα καὶ οἱ Ἐλεύθεροι Σκοπευταί.

Μιὰ μέρα ἕνα ἀπόσπασμα Γερμανῶν ποὺ μετέφερε προμήθειες, δέχτηκε κοντὰ στὸ Μαρὲλ μὴν ἔπιθεσι εἰκοσι περίπου Ἐλευθέρων Σκοπευτῶν. Ἐπακολούθησε μιὰ σύντομη συμπλοκὴ, κατὰ τὴν ὁποία, ἀπὸ τοὺς δώδεκα Γερμανοὺς ποὺ ἀποτελοῦσαν τὸ ἀπόσπασμα, οἱ πέντε ἔπεσαν νεκροί, οἱ τέσσερες πληγωμένοι, κ' οἱ ὑπόλοιποι τρεῖς τὸ ἔβαλαν στὰ πόδια, παρατῶντας τὶς προμήθειες.

Κατὰ διαταγὴ τοῦ δημάρχου, οἱ κάτοικοι τοῦ Μαρὲλ ταρέλαβαν τοὺς τραυματίες κι' ἔθαψαν τοὺς νεκροὺς.

Ἡ ἄλλη μέρα πέρασε ἡσυχη, ἀλλὰ, κατὰ τὸ δεῖλινὸ τῆς μεθεπομένης, ἕνα γερμανικὸ τάγμα ἀπὸ τετρακόσους ἄντρες καὶ δυὸ κανόνια, μπῆκαν στὸ Μαρὲλ. Ἀμέσως τότε ὁ διοικητὴς τοῦ τάγματος, ἕνας ἀγροῖκος Πρωσσανὸς, κάλεσε μπροστά τους τὸν δήμαρχο καὶ τοὺς ἄλλους προέστους τῆς κωμοπόλεως.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

ΜΕΤΑΞΥ ΝΕΟΠΛΟΥΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

— Πῶς; Δὲν πήγατε στὰ χειμερινὰ σπόρτ;

— Θὰ πᾶμε τό... καλοκαῖρι!...

ΤΟ ΣΙΝΕΜΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΑΣΤΕΡΩΝ

ΕΡΩΤΙΚΗ ΣΚΗΝΗ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

ΤΟ τελευταῖο φίλμ τῆς Μὲρλ Ὄμπερον καὶ τοῦ Δαυῖδ Νίβεν, οἱ δυὸ αὐτοὶ καλλιτέχναι ἐμφανίζονται σὲ μιὰ σκηνὴ ὡς ἐρωτευμένοι. Ἐκεῖνος εἶνε Ἄγγλος ἀξιωματικὸς κι' ἐκείνη κόρη πάστορος. Ἡ συνάντησίς των γίνεται στὴν ὄχθη μιᾶς λίμνης, κάτω ἀπὸ μιὰ ποιητικὴ, ἀσημόφυλλη λεύκα. Μόλις, ὅμως, ἄρχισε τὸ γύρισμα τῆς σκηνῆς αὐτῆς, οἱ παριστάμενοι εἶδαν τὴν Μὲρλ καὶ τὸν Δαυῖδ νὰ πέφτουν ὁ ἕνας στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἄλλου καὶ ν' ἀρχίζουν τὰ φιλιά.

— Σταματῆστε τὸ γύρισμα! φώναξε ὁ σκηνοθέτης, ἔξω φρενῶν. Τὸ ξέρετε ὅτι τὸ παραξυλώσατε; — συνέχισε ἀποτεινόμενος στοὺς καλλιτέχνας. Νὰ μοῦ κάνετε τὴ χάρι νἄχετε λεπτὰ τῆς ὥρας ὅτι εἶσθε ἀρραβωνιασμένοι!

...Πράγματι, ἡ Μὲρλ Ὄμπερον καὶ ὁ Δαυῖδ Νίβεν εἶχαν ἀρραβωνιασθῆ πρὸ μιᾶς μόλις ἑβδομάδος καὶ δὲν μποροῦσαν νὰ συγκρατήσουν τὸν ἔρωτα ποὺ πλημμύριζε τὴν καρδιά τους.

Η ΣΚΥΛΙΤΣΑ ΤΟΥ ΕΡΙΚ ΡΟΝΤ

Ὁ Ἔρικ Ρὸντ ἔχει μιὰ σκυλίτσα, τὴν Χίλδα, τὴν ὁποία λατρεύει κυριολεκτικά. Μὰ καὶ κείνη τοῦ ἀνταποδίδει τὴν ἀγάπη της μὲ τὴν ἴδια θερμότητα. Μὲ τὴν διαφορὰ ὅτι ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ τὴν πιάνει κρίσις... δρομομανίας!... Παίρνει τοὺς δρόμους — καὶ ὅπου τὴν βγάλη ἡ ἄκρη. Ὅταν κουραστῆ ἢ ὅταν καταλάβη ὅτι ἔχασε τὸ δρόμο, πλησιάζει ἕνα ταξί, ἀκουμπᾶ τὰ μπροστινά της πόδια στὸν σωφὲρ καὶ ἀρχίζει νὰ γαυγίζη. Καὶ ἐπειδὴ ὁ Ρὸντ φρόντισε νὰ τῆς κρεμάση ἀπὸ τὸν λαιμὸ ἕνα κολλὶε μὲ τὴν διεύθυνσι τοῦ σπιτιοῦ του, ὁ σωφὲρ θεωρεῖ ὑποχρέωσί του νὰ πάη τὴν σκυλίτσα στὸν κύριό της.

Οἱ περίπατοι, ὅμως, τῆς Χίλδας καὶ ἡ ἐπιστροφή της ἐπ' αὐτοκινήτου στοιχίζουν τόσο ἀκριβὰ στὸν καλλιτέχνη, ὥστε ὁ Ρὸντ σκέφτεται σοβαρὰ πῶς θὰ μπορέση νὰ κόψη τὸ ἐλάττωμα αὐτὸς τῆς σκυλίτσας του!

Η ΑΙΩΝΙΑ ΜΑΕ ΓΟΥΕΣΤ

Ὁ Οὐῶρρεν Οὐίλλιαμς καταγίνεται μὲ διάφορες ἐφευρέσεις, ὅταν τὸ στούντιο τοῦ ἀφήνη λίγες ὧρες διαθέσιμες. Τελευταῖα, κατεσκεύασε «ἐν πάση μυστικότητι» ἕνα ρομπὸτ δικῆς του ἐμπνεύσεως. Καὶ κάλεσε τοὺς φίλους του στὸ σπίτι του γιὰ ν' ἀποθαυμάσουν τὸ ἀριστούργημά του.

Μεταξὺ τῶν καλεσμένων ἦταν καὶ ἡ περίφημη Μάε Γουέστ. Ἡ διαβολεμένη αὐτὴ γυναῖκα ἔρριξε στὸν ρομπὸτ ἕνα ἐρευνητικὸ βλέμμα — καὶ ὕστερα εἶπε μὲ περιφρονητικὸ μορφασμό:

— Ὁμολογῶ ὅτι οἱ μηχανικοὶ ἄνδρες δὲν μὲ συγκινοῦν διόλου!... ἐνῶ οἱ ἄλλοι....

ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ Ο ΧΟΝΤΡΟΣ ΚΑΙ Ο ΛΙΓΝΟΣ...

Οἱ καλλιτεχνικοὶ κύκλοι τοῦ Χόλλυουντ παρακολουθοῦν τώρα μὲ μεγάλο ἐνδιαφέρον, σὰν νὰ ἐπρόκειτο περὶ ἑνὸς εὐχάριστου φίλμ, τὶς συζυγικὲς περιπέτειες τῶν διασήμων κωμικῶν Στὰν Λῶρελ (Λιγνοῦ) καὶ Ὄλιβερ Χάρντυ (Χοντροῦ). Οἱ ἀναγνώσται μας γνωρίζουν, ἀπ' ὅσα δημοσιεύσαμε σχετικὰ μὲ τὴν ἱστορία αὐτὴ μέχρι σήμερα, ὅτι ἡ κυρία Λιγνοῦ — παρντόν! ἡ κυρία Λῶρελ — ζητάει διαζύγιο ἀπὸ τὸν ἄνδρα της, μὲ τὸ δικαιολογητικὸ ὅτι δὲν μπορεῖ πειὰ νὰ ὑποφέρη τὴν θάνασυσο συμπεριφορὰ του. Συγχρόνως καὶ ἡ κυρία Χάρντυ θέλει νὰ χωρίση τὸν σύζυγό της, ἐπειδὴ ἔχει παράπονα ἀπὸ τὴν διαγωγή του ἀπέναντί της.

— Ὁ Χάρντυ, ἰσχυρίζεται, μοῦ φέρνεται μὲ ὅση... λεπτότητα φέρεται καὶ στὸν Λῶρελ ὅταν παίζουν μαζὺ σ' ἕνα φίλμ! Δὲν μπορῶ πειὰ νὰ ὑποφέρω τὸ μαρτύριο αὐτό!

Καὶ ἡ κυρία Χάρντυ ζητᾶ τώρα ἀπὸ τὸν σύζυγό της διατροφὴ 250 χιλιάδων δραχμῶν τὸν μῆνα!

Δυστυχισμένε Χοντρέ! Δυστυχισμένε Λιγνέ!

ΑΦΕΛΕΙΑ....

Ὁ Γάλλος ζὲν πρεμιὲ Κλὼντ Ντωφὲν διηγόταν τελευταία σ' ἕνα φιλικὸ κύκλο τὸ ἀκόλουθο αὐθεντικὸ περιστατικό:

Ὁ ἀδελφός του, ὁ γνωστὸς τραγουδιστὴς τῆς Μετροπόλιτρης Φρὰνκ-Νοαὶν, εἶχε πάρει στὴν ὑπηρεσία του μιὰ ἑστιάτορα χιωτοπούλα, ἡ ὁποία μπορεῖ νὰ θεωρηθῆ φαινόμενο ἀφελείας. Ἕνα πρωΐ, ὁ Κλὼντ Ντωφὲν τηλεφώνησε τοῦ ἀδελφοῦ του. Ἡ ὑπηρέτρια ξεκρέμασε τὸ ἀκουστικό:

— Ἔμπρός! εἶπε.

— Θέλω νὰ μιλήσω τοῦ ἀδελφοῦ μου, τῆς εἶπεν ὁ ἀφωνοποιός.

— Καὶ ποιὸς νὰ πῶ ὅτι τὸν ζητᾶ; ρώτησε τότε, ἀφελέστατα ἡ εὐσυνείδητος ὑπηρέτρια...

Η ΔΟΞΑ ...

— Ἂν μοῦ ζητᾶνε συχνὰ αὐτόγραφα; ἀποκρίθηκε ὁ Σὰρλ Βανὲλ σ' ἕναν νεαρὸ ρεπόρτερ, ὁ ὁποῖος τοῦ ἔκανε τελευταία, κατὰ τὴν διάρκεια μιᾶς συνεντεύξεως, καὶ τὴν ἀδιάκριτη αὐτὴ ἐρώτησι: Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι, ὅπως ὅλοι οἱ ἡθοποιοὶ τοῦ κινηματογράφου, ἔτσι κι' ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ ξεφύγω ἀπὸ τὴν ἀγγαρεία αὐτή... Δὲν πρέπει, ὅμως, νὰ ἀγνοῆτε τὴν γνώμη ὅτι ἡ ἐνοχλήσεις αὐτὲς μᾶς κολακεύουν πολύ... Τὶς προάλλες, ἐνῶ ἔπαιρνα τὸν καφέ μου σ' ἕνα κέντρο, εἶδα νὰ μὲ πλησιάζη μιὰ ὡραία δεσποινίς.

— Μπορεῖτε, κύριε, νὰ μοῦ χαρίσετε ἕνα αὐτόγραφό σας; μὲ ρώτησε μὲ γλυκειὰ φωνή... Μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτὴ θὰ σας παρακαλέσω νὰ μοῦ πῆτε... καὶ τ' ὄνομά σας! Ξέρω ὅτι εἶσθε ἠθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου, σᾶς εἶδα σὲ πολλὰ φίλμ, μὰ δὲν θυμᾶμαι διόλου τ' ὄνομά σας!...

Καὶ ὁ Σὰρλ Βανὲλ χαμογέλασε μελιχολικὰ καὶ προσέθεσε:

— Δὲν ἔχουν ἄδικο ἐκεῖνοι ποὺ λένε ὅτι εἶμαστε σκιὲς τῆς ὀθόνης. Εἶμαστε πράγματι σκιὲς καὶ τίποτα περισσότερο...

ΕΝΑΣ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΞ ΤΟΥ ΣΤΑΒΙΣΚΥ

Ἡ σκηνὴ σ' ἕνα γαλλικὸ στούντιο. Γυρίζεται μιὰ συμπλοκὴ μεταξὺ ἀστυφυλάκων καὶ κακοποιῶν. Ἕνας ἀπὸ τοὺς κακοποιὸς ἦταν πολὺ δυνατὰ ἀπ' ὅλους τοὺς ἄλλους καὶ ἔτρωγε τὶς περισσότερες ξυλιὲς, μὲ μιὰ... εὐκολία ποὺ κατάπληξε τὸν σκηνοθέτη, τὸν πασίγνωστο Σιοντμὰκ. Σὲ μιὰ στιγμὴ μάλιστα, ὁ εὐσυνείδητος αὐτὸς «φιγκυρὰν» κατρακυλήσε ἀπὸ μιὰ σκάλα. Ὅταν σηκώθηκε, τὸ μέτωπό του ἦταν πλημμυρισμένο ἀπὸ τὰ αἵματα.

— Λυποῦμαι πολὺ γι' αὐτὸ ποὺ σοῦ συνέβη! τοῦ εἶπε ὁ Σιοντμὰκ, μόλις τελείωσε τὸ γύρισμα τῆς σκηνῆς αὐτῆς. Πρέπει νὰ πᾶς νὰ σὲ κυττάξη κανένας γιατρός...

— Ὦ! μὴ σκοτίζεσθε γιὰ μένα! ἀποκρίθηκε ὁ... τραυματίας τοῦ στούντιο. Ἐμένα μ' ἀρέσει νὰ τρώω ξύλο... Ἐξάλου, εἶμαι μαθημένος!

Ὁ σκηνοθέτης ζήτησε τότε περισσότερες πληροφορίες γιὰ τὸν παράξενο αὐτὸν φιγκυρὰν — κι' ἔμαθε ὅτι ἦταν πρωτοπυγμάχος τῆς Γαλλίας καὶ τέως ἀρχηγὸς τῶν σωματοφυλάκων τοῦ διαβοήτου Σταβίσκυ. Εἶχε δίκηο, λοιπόν, ὁ φίλε ὅτι ἦταν μαθημένος νὰ τρώη ξύλο!

Μόνον τὸ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» ἀγοράζει, εἰς ἀπολύτως συμφέρουσαν τιμὴν, παλαιὰ βιβλία, ἐφημερίδας καὶ περιοδικά, πρὸ τοῦ 1900, παλαιὰ φυλλάδια, παλαιὲς φωτογραφίες, εἰκόνες, ἐγγραφα κλπ. Πληροφορίαι: Γραφεῖα «Μπουκέτου», Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 5, Κῆπος Ἐλευθερώνος, 3—9 μ. μ. καθ' ἑκάστην καὶ τὴν Κυριακάς.

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΡΑΛΦ ΠΛΟΥΜΜΕΡ

ΕΝΑΣ ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ, ΕΝΑΣ ΣΚΥΛΟΣ ΚΑΙ ΜΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ....

Ὅταν ὁ Σὲτ Χόγκαν ἀνέβηκε στὸ τραῖνο, βρέθηκε μόνος στὸ διαμέρισμα τῶν καπνιστῶν, μὲ τὸ σιγαρέττο του, ποὺ δὲν εἶχε ἀνάψει ἀκόμα στὰ χείλη του.

Ἡ τελευταία ἔκδοσις τοῦ «Ταχυδρόμου τοῦ Λονδίνου» βρισκόταν ἀπάνω στὰ γόνατά του. Εἶχε διαβάσει ὅ,τι ἤθελε νὰ μάθη καὶ μέσα στὴ σιωπὴ, σκεφτόταν.

Σὲ μιὰ στιγμὴ ποὺ βύθισε τὸ χέρι του στὴν τσέπη του γιὰ νὰ βγάλη τὰ σπίρτα, τὰ δάχτυλά του ἀγγίξαν ἕνα κομμάτι χοντρὸ σίδερο, ποὺ τὸ εἶχε βάλει ἐκεῖ μέσα γιὰ ὅπλο. Χαμογέλασε πένθιμα, τὰ φρύδια του μαζεύτηκαν κι' ἂν τὸν ἔβλεπε κανεὶς τὴ στιγμὴ ἐκείνη, θὰ ξεχώριζε στὸ βλέμμα του μιὰν ἄγρια ἀποφασιστικότητα.

Ἀφοῦ ἄναψε τὸ τσιγάρο του, ἔρριξε, κατσουφιάζοντας πάλι, μιὰ ματιὰ σὲ κάποια σύντομη παράγραφο τῆς ἐφημερίδος. Αὐτὴ τὴν παράγραφο τὴν ἤξερε ὡστόσο ἀπ' ἔξω γιατὶ τὴν εἶχε διαβάσει εἴκοσι τοὐλάχιστον φορὲς ἀπὸ τὴν στιγμὴ ποὺ ὁ ἐφημεριδοπώλης τοῦ εἶχε ρίξει τὸν «Ταχυδρόμο» μαζὺ μὲ τὶς ἄλλες ἐφημερίδες, κάτω ἀπὸ τὴν πόρτα του. Ἔγραφε τὶς λέξεις: «Ἡ ἀστυνομία βρίσκεται ἐπὶ τὰ ἴχνη τοῦ δολοφόνου τοῦ τραπεζίτου Χόβαρ, ὁ ὁποῖος ἐδολοφονήθη πρὸ ἑτοῦς».

Ὁ Χόγκαν ἀπόθεσε πάλι τὴν ἐφημερίδα στὰ γόνατά του καὶ τράβηξε μιὰ μακρυὰ ρουφηξιὰ καπνοῦ. Ἦταν περιττὸ νὰ διαβάση ὅλο τὸ ἄρθρο. Ὁ ὑπότιτλος: «Ἐπίκειται ἡ σύλληψις τοῦ ἀπαισίου δολοφόνου» ἦταν ἀρκετὸς νὰ τὸν κατατοπίση στὸ περιεχόμενό του.

Ἀσφαλῶς ὁ συνένοχός του, ὁ Κρόπερ, εἶχε διαπράξει κάποια ἀνοησία ποὺ εἶχε ξυπνήσει τὶς ὑποψίες τῆς ἀστυνομίας. Ἡ σύλληψις τοῦ Κρόπερ ἦταν πειὰ ζήτημα ὥρῶν. Ὅταν λοιπὸν θὰ ἔπεφτε στὰ χέρια τῆς ἀστυνομίας, νοιώθοντας τὴν ζωή του ἐν κινδύνῳ, τί θὰ ἔκανε; Ἐν τῷ μεταξύ, ὡς ὅτου νὰ τὸν συλλάβουν, οἱ ἀστυνομικοὶ θὰ παρακολουθοῦσαν καὶ τὶς ἐλάχιστες κινήσεις του.

Ὁ Σὲτ Χόγκαν πέταξε τὸ σιγαρέττο ποὺ εἶχε σβύσει πειὰ στὰ χείλη του καὶ ἄναψε ἐν' ἄλλο μὲ χέρι ποὺ δὲν ἔτρεμε. Ὁ Κρόπερ, τὸ ἤξερε πολὺ καλὰ αὐτό, δὲν εἶχε τόσο μεγάλη θέλησι, ὥστε ν' ἀντισταθῆ σὲ μιὰ αὐστηρὴ ἀνάκρισι. Θὰ μπερδευόταν, θὰ ἔπεφτε σὲ ἀντιφάσεις, ἴσως μάλιστα νὰ ἔκανε ὁμολογίες καὶ, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ σώση τὸ κεφάλι του, νὰ ἔρριχνε ὅλη τὴν εὐθύνη τῆς δολοφονίας στὸν συνένοχό του.

Ὁ Σὲτ Χόγκαν, καθὼς ἔκανε τὶς σκέψεις αὐτὲς, κύττταζε μηχανικὰ τὴν θηλειὰ ποὺ κρεμόταν ἀπὸ τὸ ταβάνι τοῦ βαγονιοῦ γιὰ νὰ πιάνωνται οἱ ὄρθιοι ἐπιβάτες καὶ ποὺ σάλευε, ἀκολουθῶντας τὴν κίνησι τοῦ τραίνου. Ἕνα ρίγος τὸν διέδραμε ἔξαφνα, γιατὶ ἡ θηλειὰ αὐτὴ τοῦ φάνηκε σὲ κάποια στιγμὴ σὰν τὴ θηλειὰ τῆς κρεμάλας.

Μὰ ὄχι! Αὐτὸ δὲν θὰ τοῦ συνέβαινε ποτέ... ἐκτὸς ἂν ὁ Κρόπερ... Ἀλήθεια, ὁ Κρόπερ μποροῦσε νὰ τὸν στείλη στὴν κρεμάλα, ἂν ὡμολογοῦσε...

Ὁ Χόγκαν μέτρησε μὲ τὰ δάχτυλά του τὸ πάχος καὶ τὸ μάκρος τοῦ σίδερου ποὺ εἶχε στὴν τσέπη του καὶ σηκώθηκε τὴ στιγμὴ ποὺ τὸ τραῖνο ἔμπαινε στὸν σταθμό. Κατέβηκε χωρὶς νὰ βιάζεται. Ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμὲς, βρισκόταν στὸ Κένσιγκτον καὶ διευθυνόταν πρὸς τὸ σπίτι, ὅπου ἦταν τὸ διαμέρισμα τοῦ Κρόπερ.

Εἶχε τὴ συνήθεια νὰ σηκώνη τὸν γιακᾶ τοῦ ἐπανωφοριοῦ του ὡς τ' αὐτιὰ γιὰ νὰ κρύβη τὰ χαρακτηριστικά του. Ψιλὴ καὶ παγωμένη βροχὴ ἔπεφτε. Ὁ δρόμος ἦταν ἔρημος καὶ μεσάνυχτα σήμαναν σ' ἕνα καμπαναριό, καθὼς ὁ Χόγκαν ἐξακολουθοῦσε ἀθόρυβα τὸν δρόμο τοῦ.

Ἔξαφνα στάθηκε κάτω ἀπ' τὸν σκοτεινὸ θόλο ποὺ σχημάτιζε τὴν εἴσοδο ἑνὸς σπιτιοῦ. Ἡ πόρτα ἄνοιξε εὔκολα, κάτω ἀπὸ τὰ ἐπιδέξια δάχτυλα ἑνὸς ἀνθρώπου συνηθισμένου νὰ παραβιάζη τὶς κλειδωνιές. Τὴν ξανάκλεισε ἀθόρυβα κι' ἀφογκράστηκε. Τίποτε δὲν σάλευε μέσα στὸ σπίτι. Ὁ Χόγκαν ἀνέβηκε, πατῶντας στὶς μύτες τῶν ποδιῶν του, τὴ σκάλα ποὺ τὴν ἐφώτιζε θαμπὰ ἕνα ράμφος ἀσετυλίνης κι' ἔφτασε στὸ τελευταῖο πάτωμα, ὅπου στάθηκε λαχανιασμένος λίγο, μὲ τὸ πρόσωπό του πλημμυρισμένο στὸν ἱδρῶτα. Ἡ πόρτα τῆς εἰσόδου στὸ διαμέρισμα τοῦ Κρόπερ ἦταν κλεισμένη μονάχα μὲ τὸν σύρτη. Ὁ Χόγκαν κατόρθωσε νὰ τὴν ἀνοίξη ἔπειτα ἀπὸ ἀθόρυβες προσπάθειες δυὸ λεπτῶν. Τὸ πορτόφυλλο ὑποχώρησε στὸ τέλος καὶ ὁ Χόγκαν στάθηκε μὲ τ' αὐτιά του τεντωμένα. Τὸ δωμάτιο ἦταν ἄδειανό, μὰ μιὰ κανονικὴ ἀναπνοὴ ἀκουγόταν ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ τοῦ λεπτοῦ τοίχου ποὺ χώριζε τὶς δυὸ κάμαρες.

Μὲ χίλιες προφυλάξεις, κι' ἀφοῦ πρῶτα ἔβγαλε τὰ γάντια του ποὺ τ' ἄφησε σ' ἕνα τραπέζι, μέσ' στὸ σκοτάδι, ὁ Χόγκαν, περπατῶντας ἀνάλαφρα, τράβηξε πρὸς τὸ χώρισμα κι' ἀνοιξε τὴν πόρτα τῆς ἐπικοινωνίας. Καθὼς ἡ πόρτα ἔτριξε λίγο, στάθηκε μὲ καρδιὰ ποὺ χτυποῦσε δυνατά.

Μὰ ὁ Κρόπερ δὲν ξύπνησε. Ἡ ἀναπνοή του ἐξακολουθοῦσε ν' ἀκούγεται κανονικὴ καὶ ρυθμική.

Ὁ Χόγκαν πλησίασε τότε στὸ κρεββάτι, ἔστριψε τὸ κουμπὶ τοῦ ἠλεκτρικοῦ καὶ τὸ φῶς πλημμύρισε τὸν κοιμισμένο, ὁ ὁποῖος, στενοχωρημένος ἀπ' τὴ λάμψι του, σάλεψε ἐλαρά. Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ, ὁ Χόγκαν ἔβγαλε τὸ βαρὺ σίδερο ποὺ εἶχε στὴν τσέπη του καὶ τοῦ τὸ κατέφερε, μὲ ὅλη του τὴν δύναμι, δυὸ φορὲς στὸ κεφάλι.

Κατόπιν ξαναγύρισε στὸ πρῶτο δωμάτιο, περπατῶντας ἀθόρυβα πάντα. Ὁ Κρόπερ εἶχε πεθάνει χωρὶς νὰ βγάλη οὔτ' ἕναν στεναγμό. Κανένας δὲν εἶχε ξυπνήσει μέσα στὸ σπίτι. Ὁ δολοφόνος δὲν εἶχε πειὰ νὰ φοβηθῆ τίποτε.

Μὲ γαλήνη ἔβγαλε τὸν ἠλεκτρικὸ φανό του κι' ἔρριξε τὸ φῶς του γύρω του. Εἶδε τότε τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ γάντια του καὶ τὴν ἐφημερίδα του, τὸν «Ταχυδρόμο τοῦ Λονδίνου», πεσμένα σὲ πάτωμα, ἀπρὸς στὸ πόδι τοῦ τραπεζιοῦ. Μέσ' στὸ σκοτάδι, δὲν εἶχε δῆ καλὰ τὸ τραπέζι κ' ἔτσι πέσει κάτω. Τὶ τύχη ποὺ δὲν εἶχε ἀναποδογυρίσει κανένα ἀντικείμενο ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ πέση κάτω μὲ θόρυβο!

Ἔξαφνα, τεντώθηκε ἀκούγοντας ἕναν θόρυβο, σὰν κάποιος νὰ ἔξυνε μὲ τὰ νύχια του τὴν πόρτα τῆς κουζίνας. Ὁ θόρυβος αὐτὸς μεγάλωσε σὲ λίγο καὶ κουγχρόνως κάτι σὰν στεναγμὸς ἀκούστηκε πίσω ἀπ' τὴν πόρτα.

Ὁ Χόγκαν ἔβγαλε ἕνα στεναγμὸ ἀνακουφίσεως. Διάβολε! Ἦταν ὁ τίμ, ὁ μικρὸς σκύλος τοῦ Κρόπερ. Εἶχε ξεχάσει πῶς ὁ Κρόπερ ἔκλεινε τὴ νύχτα τὸν σκύλο του στὴ κουζίνα. Δὲν ὑπῆρχε κανένας λόγος γ' ἀνησυχῆ.

Μὰ ἔξαφνα κατσουφιάσε... Οἱ στεναγμοὶ τοῦ ζώου μεγάλωναν ὁλοένα... Ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ, οἱ στεναγμοὶ αὐτοὶ μποροῦσαν νὰ μεταβληθοῦν σὲ γαυγίσματα καὶ νὰ ξυπνήσουν κανένα στὸ σπίτι.

Ὁ Χόγκαν ἀποφασιστικὰ διέσχισε τὸ δωμάτιο καὶ ἄνοιξε τὴν πόρτα τῆς κουζίνας. Τὸ σκυλλάκι πέρασε σὰν ἀστραπὴ μέσ' ἀπ' τὰ πόδια του κι' ἄρχισε νὰ χοροπηδᾶ ὁλόγυρά του. Ὁ Τὶμ ἤξερε τὸν φίλο τοῦ ἀφέντη του.

Ὁ Χόγκαν ἔσβυσε τὸ ἠλεκτρικὸ του φανάρι καὶ ἀπρόχνοντας τὸ μικρὸ ζῶο ποὺ εἶχε ἀκουμπήσει τὰ πόδια του στὰ γόνατά του, κάθησε σὲ μιὰ καρέκλα κι' ἄρχισε νὰ σκέφτεται. Ὑπῆρχε τάχα κάμμιὰ ἔνδειξις ποὺ θὰ μποροῦσε

νὰ διαφωτίση τὴν ἀστυνομία; Ὁ θάνατος τοῦ Κρόπερ θ' ἀποκαλύπτετο, χωρὶς ἄλλο, τὸ πρωΐ. Ἴχνη βημάτων δὲν θὰ εὕρισκαν, γιατὶ εἶχε τὴν πρόνοια νὰ βγάλη τὰ παπούτσια του, πρὶν μπῆ μέσα στὸ διαμέρισμα. Δὲν εἶχε ἀγγίξει τίποτε ἐκεῖ μέσα καὶ θὰ σκούπιζε τώρα τὰ πόμολα στὶς πόρτες μὲ τὸ μαντῆλι του. Ὅλα πήγαιναν περίφημα. Δὲν εἶχε νὰ φοβηθῆ τίποτε. Κανένας δὲν ἤξερε τὶς σχέσεις του μὲ τὸν Κρόπερ, γιατὶ εἶχαν ἀποφύγει κ' οἱ δυὸ νὰ παρουσιάζωνται μαζὶ καὶ νὰ μιλᾶνε ὅταν συνεταιριζόντουσαν γιὰ κανένα «κόλπο».

Ὁ Χόγκαν σηκώθηκε ἱκανοποιημένος.

Δὲν τοῦ ἔμενε πειὰ παρὰ νὰ βγῆ ἀπὸ τὸ σπίτι χωρὶς νὰ τὸν δῆ κανείς. Ἡ σκέψις ὅτι ἡ ἀστυνομία τὸν ἀναζητοῦσε ἀπὸ καιρό, τοῦ χάλαγε τὸ κέφι, μὰ ἦταν βέβαιος ὅτι κανένας δὲν τὸν εἶχε δῆ νὰ μπαίνη ἐκεῖ μέσα. Τὸ πᾶν ἦταν νὰ διατηρήση τὴν ψυχραιμία του καὶ νὰ φύγη ἀμέσως χωρὶς νὰ χάνη καιρό. Κάθε καθυστέρησις, ἔστω καὶ μιᾶς στιγμῆς μεγάλωνε τὸν κίνδυνο. Φτάνει νὰ μὴ τὸν ἀντιλαμβανόντουσαν στὴν ἔξοδό του!

Διευθύνθηκε πρὸς τὸ παράθυρο, μὲ τὰ κατασκονισμένα τζάμια, ἀνάμεσα ἀπ' τὰ ὁποῖα διέκρινε τὸ μπαλκόνι. Μέσα σ' αὐτὸ τὸ σκοτάδι, δὲν διέτρεχε τὸν κίνδυνο νὰ τὸν δοῦν ἀπὸ κάτω.

Ἄνοιξε λοιπὸν τὸ παράθυρο μὲ προφύλαξι καὶ ἀπὸ τὸ μπαλκόνι κύτταξε κάτω.

Τίποτε, οὔτ' ἕνα φῶς, οὔτε μιὰ σκιὰ ὕποπτη. Ὁ δρόμος ἦταν ἔρημος καὶ σιωπηλός. Ἡ σιλουέττα ἑνὸς ἀστυφύλακα διαγράφτηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ σὲ κάποια γωνιὰ καὶ χάθηκε κατόπιν σὲ μιὰ κάθετη ὁδό. Ὁ Χόγκαν ἀνάπνευσε ἐλεύθερα. Ὁ ἀστυφύλακας ἔκανε τὴν περιπολία του καὶ θὰ ξαναγύριζε ἔπειτ' ἀπὸ δέκα λεπτά. Δὲν ἔπρεπε νὰ χάνη οὔτε στιγμή. Ἂν ἔφευγε ἀμέσως, θὰ ἔφτανε στὸ σταθμὸ ἀκριβῶς γιὰ νὰ προλάβη τὸ τελευταῖο τραῖνο.

Ὁ Χόγκαν ξαναγύρισε στὴν κάμαρη κι' ἄναψε τὸ φανάρι του γιὰ νὰ βρῆ τὰ γάντια του.

Τὰ πῆρε καὶ σκούπισε μ' αὐτὰ τὸ τραπέζι.

Μὰ ἔξαφνα τὰ χαρακτηριστικά του πῆραν μιὰ σιωπηλὴ ἔκφρασι.

Ποῦ ἦταν λοιπὸν ὁ «Ταχυδρόμος τοῦ Λονδίνου», ἡ ἐφημερίδα του;

Θυμόταν ὡστόσο ὅτι τὸν εἶχε δῆ πρὸ ὀλίγου πεσμένον καταγῆς, πλάϊ στὸ ἕνα γάντι του.

Μὰ ἡ ἐφημερίδα εἶχε γίνει ἀφαντη.

Ἀργὰ περιέφερε τὴν λάμψι τοῦ φαναριοῦ του σ' ὅλο τὸ δωμάτιο.

Φώτισε ἔξαφνα τὸν μικρὸ σκύλο, τὸν Τόμ, ποὺ καθόταν σὲ μιὰ γωνιὰ καὶ κρατοῦσε τὸν «Ταχυδρόμο» μέσα στὰ δόντια του.

Ὁ Χόγκαν ἀναπήδησε κι' ἔρριξε στὸν σκύλο ἕνα ὠργισμένο βλέμμα.

Ἂν ξεχνοῦσε ἐκεῖ αὐτὴ τὴν ἐφημερίδα! Ἂν ἔφευγε ἀφήνοντας μέσα στὸ διαμέρισμα αὐτὸ το πειστήριο... Γιατὶ ὁ «Ταχυδρόμος» καθὼς κ' ἡ ἄλλες ἐφημερίδες ποὺ τοῦ ἔστελνε κάθε μέρα τὸ πρακτορεῖο τῆς συνοικίας του, εἶχαν γραμμένο ἐπάνω τόνομά του, γιὰ νὰ διευκολύνεται ὁ ἐφημεριδοπώλης στὴν διανομή...

Μεγάλε Θεέ! Μποροῦσε μ' αὐτὴ τὴν παράλειψι νὰ ὑπογράψη τὴν ἴδια του θανατικὴ καταδίκη.

Ὁ Χόγκαν πλησίασε τὸ ζῶο μὲ τὸ χέρι ἁπλωμένο, μὰ ἐκεῖνο τοῦ ξέφυγε, κάνοντας ἕνα πήδημα στὸ πλάϊ.

Ἐπανειλημμένες ἀπόπειρες τοῦ δολοφόνου γιὰ νὰ τὸ πιάση εἶχαν τὸ ἴδιο ἀποτέλεσμα... Ὁ Τόμ ἦταν καταγοητευμένος μ' αὐτὸ τὸ κυνηγητὸ ποὺ τοῦ φαινόταν σὰν ἕνα καινούργιο παιχνίδι. Ἀναπηδοῦσε μέσα στὴν κάμαρη σὰν μὰ κατσουκιένα μπάλλα!

Ὁ Χόγκαν θυμήθηκε τότε ὅτι ὁ Κρόπερ εἶχε γυρίσει τὸν σκύλο του νὰ μεταφέρη ἐφημερίδες κι' ἄρχισε ν' ἀνησυχῆ γιατὶ ἡ ὥρα περνοῦσε...

Μὰ ἔλα ποὺ τοῦ χρειαζόταν αὐτὴ ἡ ἐφημερίδα μὲ κάθε ἀκριβεία! Ἦταν γι' αὐτὸν ζήτημα ζωῆς καὶ θανάτου...

Ὁ σκύλος ὅμως τοῦ ξέφευγε πάντα τὴ στιγμὴ ποὺ ἔβλεπαν νόμιζε πὼς θὰ τὸν ἔπιανε. Ἔξ ἄλλου, ὁ Χόγκαν δὲν εἶχε ὅλες τὶς κινήσεις του ἐλεύθερες ἀπὸ φόβο μήπως κάνη θόρυβο.

— Τόμ, ἔλεγε μὲ σιγανὴ φωνή, ἔλα δῶ, μικρέ μου.

Μὰ ὁ Τόμ ἐξακολουθοῦσε τὶς μανούβρες του. Ὁ Χόγκαν κατέφυγε τότε σὲ ἄλλη τακτική. Παύοντας νὰ γλυκομιλᾶ στὸ ζῶο, θλαστήμησε σιγανὰ κι' ἄρπαξε τὸ σίδερο ποὺ εἶχε μέσα στὴν τσέπη του. Μὰ δίστασε νὰ τὸ χρησιμοποιήση. Ἂν δὲν πετύχαινε τὸ σκοπό του, τὸ σίδερο, πέφτοντας κατ' ἀνάγκη, θὰ ξυπνοῦσε μὲ τὸν θόρυβο ποὺ θὰ ἔκανε, τοὺς ἄλλους ἐνοίκους καὶ θὰ τραβοῦσε τὴν προσοχή τους.

Ἔκανε μιὰ τελευταία προσπάθεια γιὰ νὰ στρώσῃ τὸν Τόμ σὲ μιὰ γωνιά, μὰ ἐκεῖνος, μ' ἕνα ἐπιδέξιο πήδημα, βγῆκε στὸ μπαλκόνι ἀπὸ τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα. Ὁ Χόγκαν τὸν ἀκολούθησε.

Ὁ Τόμ διέσχισε τὸ μπαλκόνι ποὺ περιέβαλε ὅλο σχεδὸν τὸ σπίτι μέσα σὲ μιὰ στιγμὴ κι' ἐξαφανίστηκε πίσω ἀπὸ τὴν γωνία τοῦ σπιτιοῦ.

Ὁ Χόγκαν, λαχανιασμένος, ἔτρεχε πίσω του.

Ὁ σκύλος ἀνέβηκε τὴν σκάλα τῆς ὑπηρεσίας, κρατώντας πάντα τὸν «Ταχυδρόμο» μέσα στὰ δόντια του καὶ σὲ λίγη ὥρα βρισκόντουσαν κ' οἱ δυὸ στὴν ταράτσα τοῦ σπιτιοῦ.

Σκοτάδι βαθὺ ἁπλωνόταν.

Ἡ καταδίωξις ἐξακολούθησε καὶ στὴν ταράτσα. Ὁ Τόμ παιγνίδιζε τρελλὰ καὶ κρυβόταν πίσω ἀπ' τὶς καπνοδόχους, κι' ὁ Χόγκαν πίσω του, κυριευμένος ἀπὸ τρόμο, κατέβαλλε ἀπεγνωσμένες προσπάθειες γιὰ νὰ τὸν συλλάβῃ.

Ὅλη ἡ πεποίθησίς του στὸν ἑαυτό του τὸν εἶχε ἐγκαταλείψει. Στέναζε, προφέροντας συγχρόνως τρομερὲς βλασφημίες.

Ὁ Χόγκαν ἔβγαλε μιὰ τρομερὴ κραυγή...

Καταβάλλοντας μιὰ ὑπεράνθρωπη προσπάθεια, πέταξε στὸν Τόμ τὸ σίδερο ποὺ εἶχε χρησιμοποιήσει γιὰ τὸ ἔγκλημά του καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ νόμισε πὼς ἦταν τὸν πέτυχε.

Μὰ γελιόταν... Γιατὶ ὁ μικρὸς σκύλος γλύστρησε ἔξαφνα μέσ' ἀπ' τὰ πόδια του, κλονώντας τον νὰ χάση τὴν ἰσορροπία του.

Ὁ Χόγκαν ἔπεσε τότε βαρὺς στὴν τζαμαρία ποὺ σκέπαζε τὴν σκάλα.

Θόρυβος γυαλιῶν ποὺ ἔσπαζαν καὶ μιὰ φριχτὴ κραυγὴ τράραζαν συγχρόνως τὴν σιωπὴ τῆς νύχτας.

Σὰν τρελλός, ὁ Χόγκαν γαντζώθηκε ἀπὸ τὰ λεπτὰ ξύλα τῆς τζαμαρίας.

Ἀπὸ κάτω του, τὸ χαλὶ τοῦ σπιτιοῦ ἔνασκε σὰν ἕνα τεραστιο πηγάδι.

Οὐρλιαξε, προσπαθῶντας συγχρόνως νὰ σκαρφαλώσῃ πάλι πάνω στὴν ταράτσα.

Μὰ ἦταν ἀδύνατο!

Τὰ σπασμένα γυαλιὰ τοῦ ἔκαναν κατσσακατέψει τὰ χέρια καὶ τὰ μοῦτρα του καὶ ὑπέφερε τρομερά.

Τί φριχτὸς θάνατος τὸν περίμενε κάτω στὶς πλάκες τοῦ χαλλ!

Καὶ καμμιὰ βοήθεια δὲν ἀρχόταν...

Ἔκανε μιὰ ἀκόμα ὑπεράνθρωπη προσπάθεια, ἐνῷ ὁ σκύλος ἐξακολουθοῦσε νὰ χορεύῃ πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του.

(Συνέχεια στὴ σελίδα 50)

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕ ΤΟΥ,,

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΤΟΝ ΚΑΤΑΡΑΣΘΗΚΕ ΜΙΑ ΜΑΓΙΣΣΑ ΝΑ ΜΗ ΠΕΘΑΝΗ ΠΟΤΕ!..

(Ἡ παράδοξη—μὰ ἀληθινή, ὡστόσο!—ἱστορία τοῦ βαρώνου Λεζέν),

Ἡ γρηᾶ μάγισσα σήκωσε ἀπειλητικὰ τὸ κοκκαλιάρικο χέρι της καὶ φώναξε μὲ πρόσωπο παραμορφωμένο ἀπὸ ἄγριο μῖσος, τρέμοντας ὁλόκληρη ἀπὸ τὸ θυμό της:

— Καταραμένος νᾶσαι, βαρῶνε Λεζέν!... Σοῦ δίνω τὴν κατάρα νὰ μὴ πεθάνης ποτέ!.. Τὰ χρόνια νὰ περνοῦν ἀπὸ πάνω σου χωρὶς νὰ σ' ἀγγίζουν! Θὰ πολεμήσης σὲ πολλὲς μάχες, θὰ κινδυνεύσης πολλὲς φορὲς, μὰ τὸ δρεπάνι τοῦ χάρου δὲν θἄχη τὴν δύναμι νὰ σὲ θερίση!... Τὰ γόνατά σου θὰ λυγίσουν ἀπὸ τὴν κούρασι, θὰ ζητᾶς τὸν θάνατο νὰ σὲ λυτρώση, νὰ σὲ ξεκουράση —καὶ ὁ θάνατος δὲν θ' ἀκούη τὶς ἱκεσίες σου!... Σοῦ δίνω τὴν κατάρα νὰ μὴν πεθάνης βαρῶνε Λεζέν!...»

Τὴν παράδοξη αὐτὴ κατάρα ἔδινε, ἕνα ἀπόγευμα τοῦ 1810, στὸν δημόσιο δρόμο Παρισίων—Βερσαλλιῶν, μιὰ τερατόμορφη καὶ κουρελοντυμένη τσιγγάνα σ' ἕνα νεαρὸ εὐγενῆ, τοῦ ὁποίου τὸ ἁμάξι κόντεψε νὰ τὴν ἀναποδογυρίση. Ὁ βαρῶνος Λεζὲν, καθισμένος ἀναπαυτικὰ στὸ βάθος τοῦ ἁμαξιοῦ του, κύτταζε τὴν μάγισσα γελῶντας, χωρὶς νὰ δίνη σημασία στὰ λόγια της.

— Δὲν λὲς εὐχαριστῶ, παληόγρηα, εἶπε τέλος, ποὺ ἔχεις ἀκόμη γερὰ τὰ κόκκαλά σου! Ἄλλη φορὰ νὰ προσέχης περισσότερο!...

Ὡστόσο, ὕστερ' ἀπὸ λίγον καιρὸ, ὁ βαρῶνος θυμήθηκε τὴν παράδοξη κατάρα τῆς μάγισσας. Μιὰ μέρα, κατὰ τὴν διάρκεια μιᾶς μάχης μὲ τοὺς Ἄγγλους, τὸ ἄλογο τοῦ Λεζὲν ἔπεσε κάτω μὲ τὴν κοιλιὰ τρυπημένη ἀπὸ τὶς σφαῖρες, καταπλακώνοντας τὸν ἀναβάτη του. Μὰ ὁ βαρῶνος σηκώθηκε, χωρὶς νὰ πάθη ἀπολύτως τίποτα. Μονάχα σ' ἕνα θαῦμα χρωστοῦσε τὴ ζωή του... Καὶ τότε, ὁ Γάλλος εὐγενὴς θυμήθηκε ἀθέλητα τὴν κατάρα τῆς τσιγγάνας:

«Θὰ κινδυνεύσης πολλὲς φορὲς, μὰ τὸ δρεπάνι τοῦ χάρου δὲν θἄχη τὴν δύναμι νὰ σὲ θερίση!...»

Ἀφηγήθηκε τὴν περιπέτειά του αὐτὴν σὲ μερικοὺς φίλους του. Ἄλλοι ἀπὸ αὐτοὺς γέλασαν μαζύ του καὶ ἄλλοι σοβαρεύτηκαν, σὰν νὰ φοβηθῆκαν μήπως ἔπιασε πράγματι ἡ κατάρα τῆς μάγισσας... Καὶ τὸ πιὸ περίεργο εἶνε ὅτι, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη παρουσιάστηκαν στὸν Λεζὲν ἀλλεπάλληλες εὐκαιρίες γιὰ νὰ θυμηθῆ τὴν συνάντησί του μὲ τὴν τερατόμορφη γρηᾶ...

* * *

Ἕνα ἀπόγευμα, ἐνῷ ὁ βαρῶνος βρισκότανε στὴν σκηνή του καὶ συζητοῦσε μὲ ἄλλους ἀξιωματικοὺς τὶς λεπτομέρειες ἑνὸς στρατηγικοῦ σχεδίου, μιὰ μπόμπα ἔπεσε ἐξαφνικὰ μπροστά τους καὶ σκότωσε ὅλους τοὺς ἀξιωματικοὺς, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Λεζέν.

Μιὰ ἄλλη φορὰ, σὲ μιὰ μάχη, τριάντα σφαῖρες τρυπήσανε τὸν μανδύα του, χωρὶς νὰ τὸν πληγώση οὔτε μιὰ ἀπὸ αὐτές!

Ἡ καινούργια αὐτὴ σύμπτωσις, ἀντὶ νὰ ἱκανοποιήση τὸν βαρῶνο, ὁ ὁποῖος γλύτωσε ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ χάρου, τὸν ἔκανε ἀπεναντίας νὰ κυριευθῆ ἀπὸ τὸν φόβο μήπως ἐπρόκειτο νὰ μεταβληθῆ σὲ δεύτερο Περιπλανώμενον Ἰουδαῖο, μήπως θὰ ἦταν καταδικασμένος νὰ ζήση πολλοὺς αἰῶνες χωρὶς νὰ μπορῆ νὰ ξεκουραστῆ στοὺς κόλπους τῆς μητέρας γῆς!

Στὸ μεταξύ, ὁ βαρῶνος εἶχε γίνει θρυλικὸς στὸν γαλλικὸ στρατὸ γιὰ τὴν σπανία τύχη του. Ἀξιωματικοὶ καὶ στρατιῶται μιλούσανε μὲ θαυμασμὸ γιὰ τὸν ἀτρόμητο αὐτὸν ἥρωα, ποὺ δὲν τὸν εὕρισκαν τὰ βόλια. Περισσότερο ὅμως καταπληκτικὴ, ἀπίστευτη κυριολεκτικὰ εἶνε ἡ εὐνοια ποὺ ἔδειξε ἀπέναντί του ἡ τύχη κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ γαλλοϊσπανικοῦ πολέμου.

Μιὰ μέρα, ὁ βαρῶνος ἔπεσε στὴν ἐνέδρα μερικῶν ἀτάκτων Ἰσπανῶν, οἱ ὁποῖοι σκότωσαν τοὺς πέντε ἄντρες τῆς ἀκολουθίας του. Ὁ Λεζὲν πληγώθηκε ἐλαφρὰ στὸ ἀριστερὸ χέρι. Καταλαβαίνοντας δὲ ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ ἀντισταθῆ μόνος του κατὰ τῶν ἀντιπάλων, ἀποφάσισε νὰ ὀπισθοχωρήση. Τὸ ἄλογό του ὅμως ἀφηνίασε, ἄρχισε νὰ κλωτσάη μὲ μανία κι' ἔρριξε κάτω τὸν ἀναβάτη του... Ὁ βαρῶνος εἶδε ἑφτὰ κάννες τουφεκιῶν νὰ τὸν ἀπειλοῦν... Ἑφτὰ δάχτυλα ἐπίεσαν τὶς σκανδάλες, μιὰ ὁμοβροντία ἀνταήχησε καὶ —ὅσο ἀπίστευτο καὶ ἂν σᾶς φανῆ αὐτὸ— τὸ γεγονὸς εἶνε ὅτι καὶ ἡ ἑφτὰ σφαῖρες ἀστόχησαν!...

Μὰ οἱ Ἰσπανοὶ δὲν ἤσαν διατεθειμένοι νὰ χαρίσουν τὴ ζωὴ τοῦ μισητοῦ Γάλλου. Καὶ ἄρχισαν νὰ τὸν χτυποῦν ὅλοι μαζὺ μὲ τὸν ὑποκόπανο τῶν τουφεκιῶν τους.

Ὁ Λεζὲν δὲν ἔχασε τὴν ψυχραιμία του. Κατόρθωσε ν' ἁρπάξη ἕνα τουφέκι ἀπὸ τὰ χέρια ἑνὸς Ἰσπανοῦ καὶ προσπαθοῦσε νὰ προφυλαχτῆ μ' αὐτὸ ἀπὸ τὰ χτυπήματα... Ὡστόσο, ἡ δυνάμεις του ἄρχισαν νὰ τὸν ἐγκαταλείπουν... Λίνο ἀκόμα καὶ θὰ ὑπέκυπτε πρὸ τῆς ἀριθμητικῆς ὑπεροχῆς τῶν ἀντιπάλων του. Τὴν τελευταία ὅμως στιγμὴ, παρουσιάστηκαν δυὸ ἔφιπποι ἀξιωματικοὶ τοῦ τακτικοῦ Ἰσπανικοῦ στρατου. Χωρὶς νὰ κατέβουν ἀπὸ τ' ἀλογά τους, ἄρπαξαν τὸν Λεζὲν ὁ ἕνας ἀπὸ τὸ δεξιὸ κι' ὁ ἄλλος ἀπὸ τὸ ἀριστερὸ χέρι καὶ τὸν τράβηξαν μαζύ τους, κρεμασμένο στὸν ἀέρα!... Ὁ ..περίπατος αὐτὸς βάστηξε κάμποση ὥρα. Τέλος, οἱ Ἰσπανοὶ ἀξιωματικοὶ μετέφεραν τὸν βαρῶνο σὲ μιὰ φυλακὴ καὶ τὸν κλείδωσαν στὸ πιὸ σκοτεινὸ καὶ ἀγλίο κελλί...

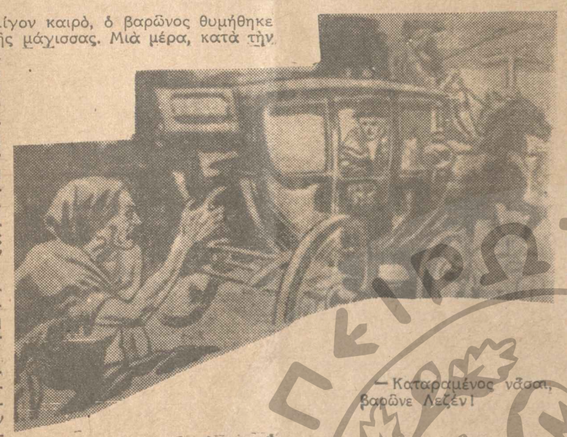

— Καταραμένος νᾶσαι, βαρῶνε Λεζέν!

Τὴν ἑπομένη, ἔβγαλαν τὸν βαρῶνο ἀπὸ τὸ κελλί του καὶ τὸν ὡδήγησαν στὴν αὐλὴ τῆς φυλακῆς, γιὰ νὰ τὸν κρεμάσουν ἀπὸ ἕνα ψηλὸ δένδρο. Τοῦ εἶχαν ἤδη περάσει τὴ θηλειὰ στὸ λαιμό, ὅταν, ἐφαφνικὰ, ἀκούστηκαν πυροβολισμοί. Τὰ γαλλικὰ στρατεύματα εἶχαν προελάσει ὡς ἐκεῖ. Οἱ Ἰσπανοί, πάρ' ὅλη τὴν ταραχὴ ποὺ τοὺς ἔπιασε, δὲν λησμόνησαν τὸν αἰχμάλωτό τους. Τὸν ἔδεσαν σ' ἕνα ἄλογο καὶ τὸν πήρανε μαζύ τους ὀπισθοχωρῶντας...

Ἀπὸ τὴν Πλαντσέθια, ὅπου κατέφυγαν οἱ Ἰσπανοί, ὁ Λεζὲν ἔγραψε σ' ἕνα φίλο του μιὰ ἐπιστολή, τὸ τελευταῖο του γράμμα, ὅπως ἔλεγε καὶ ὁ ἴδιος. Στὴν ἐπιστολὴ αὐτὴ, ἔλεγε μεταξὺ ἄλλων:

«Σὲ λίγη ὥρα θὰ μὲ κρεμάσουν στὴν κεντρικὴ πλατεῖα τῆς πόλεως. Φαίνεται, ὅτι αὐτοὶ τοῦ «ἔδους τὰ θέματα» διασκεδάσουν πολὺ τοὺς Ἰσπανούς...»

Πράγματι, ὁ Γάλλος ἀξιωματικὸς μετέφερθη στὴν μεγάλη πλατεῖα, μὲ ὅλες τὶς τιμὲς ποὺ ἄρμοζαν στὸν βαθμό του καὶ στὴν θέσι του. Σὲ μιὰ στιγμὴ, ὁ Λεζέν, σηκώνοντας τὸ κεφάλι του, εἶδε σ' ἕνα μπαλκόνι μερικὲς ὡραῖες σενορίτες, ἡ ὁποῖες εἶχαν φορέσει τὰ καλά τους καὶ εἶχαν στολισθῆ καταλλήλως... γιὰ νὰ παρακολουθήσουν τὴν θανατικὴ ἐκτέλεσι ἑνὸς ἐχθροῦ. Ὁ βαρῶνος δὲν μπόρεσε νὰ λησμονήση τὴν ἐθνικότητά του. Ἔβγαλε τὸ καπέλλο του, ὑπεκλίθη

(Συνέχεια στὴ σελίδα 50)

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΟΝΕΙΡΟ

ΤΗΣ ΖΑΡΑΡ ΝΤ' ΟΥΒΙΛ

Ἡ σκηνὴ στὴν Κίνα. Ἕνας ἀλλόκοτος ναὸς στὸ βάθος μιᾶς δεντροστοιχίας μὲ μυστηριώδη δέντρα. Στὴ μέση τῆς δεντροστοιχίας ἕνας μεγάλος πετρινος Βούδδας, αἰωνόβιος, χαμογελάει αἰνιγματικά. Πολὺ μικρούλα μπρὸς στὸ τεράστιο αὐτὸ ἄγαλμα, μιὰ νεαρὴ κι' ὡραία Γαλλίδα, διευθύνεται πρὸς τὸν ναο. Πλάι της χοροπηδάει καὶ γαυγίζει χαρούμενο ἕνα ξανθὸ κινέζικο σκυλάκι.

Η ΝΕΑ ΓΥΝΑΙΚΑ.— Ἔ λοιπόν, Πέκι, βλέπω πὼς εἶσαι ὅλο χαρά. Βλέπω πὼς εἶσαι εὐχαριστημένος, μεθυσμένος ἀπὸ εὐτυχία... Ξέρεις πὼς δὲν εἶσαι πειά ὁ ἴδιος ἀπὸ τότε ποὺ πάτησες τὸ πόδι σου στὴν πατρίδα σου... Στὴν πατρίδα σου τὴν τόσο ἀπέραντη, μικρὲ σκύλε!... Καὶ φτάνουμε σὲ λίγο στὸ σκοπὸ τοῦ ταξιδιοῦ μας. Ἦρθα στὴν Κίνα γιὰ νὰ σὲ παντρέψω, κύριε Πέκι, γιὰ νὰ σοῦ βρῶ μιὰ γυναῖκα ἀπὸ ἀγνὴ κινέζικη ράτσα. Σὲ διασκεδάζει βλέπω αὐτό!... Τί θὰ λένε τάχα οἱ φίλοι μου;... Τί θὰ λένε γι' αὐτὸ τὸ ταξίδι ποὺ τὸ ἔκανα προς χάριν σου, κύριε Πέκι;

ΠΕΚΙ (γαυγίζοντας μὲ χαρά).— Τφού! Τσού! Τσέφ! Μπέκ!

Η ΝΕΑ ΓΥΝΑΙΚΑ.— Ὦ κύριε Πέκι, πόσο μὲ διασκεδάζῃς! Βλέπω πὼς ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ πατήσαμε τὸ πόδι μας στὴ χώρα ποὺ γεννήθηκες, γαυγίζεις κινέζικα.

ΠΕΚΙ.— Τφού! Τφού! Τφού! Τφού!

Η ΝΕΑ ΓΥΝΑΙΚΑ.— Θάλεγε κανεὶς πὼς μὲ καταλαβαίνεις! Σίγουρα δὲν ὑπάρχει στὸν κόσμο πιὸ ὡμορφος καὶ πιὸ ἔξυπνος σκύλος ἀπὸ σένα! Πόσες φορὲς δὲν ἔχεις καταλάβει τὶς στενοχώριες μου καὶ δὲν μ' ἔχεις παρηγορήσει!.... Ὅταν εἶχα πλήξεις καὶ θλίψεις, μὲ ὑποδεχόσουν στὸ κατῶφλι τοῦ ἀδειανοῦ σπιτιοῦ μου καὶ μὲ κύτταζες μὲ τὰ μάτια σου ποὺ καταλαβαίνουν περισσότερο καὶ εἶνε πιὸ πονετικὰ ἀπὸ τὰ μάτια τῶν ἀνθρώπων. Γιὰ νὰ μὲ καλωσορίσης ξαπλωνόσουν κάτω μὲ τὴ ράχη, σάλευες τὰ χρυσοκόκκινα πόδια σου κι' ἔκανες νὰ κυματίζῃ ἡ κοιλιά σου ποὺ ἔχει τὸ χρῶμα τοῦ τσαγιοῦ. Μικρὲ Πέκι, εἶσαι ἕνας σίγουρος καὶ γοητευτικὸς φίλος...

ΠΕΚΙ.— Τσέφ! Τσέφ! Τσέφ.

Η ΝΕΑ ΓΥΝΑΙΚΑ.— Τοῦ κάκου ἔψαξα νὰ σοῦ βρῶ μιὰ γυναῖκα, μιὰ νέα γυναῖκα ἄξιά σου, ποὺ νἄχῃ τὰ χρώματα τοῦ γλυκοῦ φθινοπώρου καὶ μὲ τὴν ὁποία θἄφερνες στὸν κόσμο ἕνα σωρὸ σκυλάκια ξανθά, μὲ τὸ χρῶμα τῶν νεκρῶν φύλλων. Ὅλες ἡ πριγκήπισσες τῆς Κίνας ποὺ ἐπὶ μῆνες τὶς ἔφερνα κοντά σου, στάθηκαν ἀνάξιες νὰ σὲ γοητεύσουν. Ὅλες λένε γιὰ σένα ἀτέλειες καὶ γύριζες ἀλλοῦ τὴ μυτίτσα σου, ποὺ γινόταν ἀκόμα πιὸ μαύρη ἀπὸ τὴν περιφρόνησι καὶ κατέφευγες στὸ φόρεμα μου γκρινιάζοντας μ' ἕναν τρόπο ποὺ ἔλεγε πολὺ καθαρά: «Ἀγαπημένη μου κυρία, δὲν θέλω νὰ παντρευτῶ. Ὅλες αὐτὲς ἡ δεσποινίδες σκύλες δὲν μοῦ ἀρέσουν καθόλου. Νὰ φύγουν!» Εἶν' ἀλήθεια, Πέκι;

ΠΕΚΙ.— Τσούφ! Τσέφ! Τσούφ! Τσέφ!...

Η ΝΕΑ ΓΥΝΑΙΚΑ.— Ἔπειτα ἕνα βράδυ, ἕνας χοντρὸς κύριος γελῶντας περιπαικτικὰ μοῦ εἶπε: «Γιὰ νὰ παντρέψετε τὸν ἀγαπημένο σας σκύλο, θ' ἀναγκασθῆτε νὰ πᾶτε στὴν Κίνα»... Μὰ σιγὰ-σιγὰ σκέφτηκα αὐτὴ τὴν κοροϊδία τοῦ ἡλίθιου ἐκείνου κυρίου καὶ εἶπα μέσα μου: «Στὸ κάτω-κάτω γιατὶ ὄχι;... Θὰ πάω στὴν Κίνα γιὰ νὰ παντρέψω τὸν Πέκι καὶ νὰ ξεχάσω τοὺς πόνους μου... Ἡ ἀπόστασις κι' ὁ χρόνος θὰ μὲ παρηγορήσουν. Τὰ νέα κι' ὡμορφα πράγματα θὰ μὲ διασκεδάσουν...» Πέκι, μὴν ἀπομακρύνεσαι τόσο! Μείνε κοντά μου! Αὐτὴ ἡ δεντροστοιχια εἶνε ἀτελείωτη! Θὰ ἔπρεπε νὰ τὴ διασχίσω ἔφιππη, ἀντὶ ν' ἀφήσω στὴν ἀρχή της τὰ ἄλογα καὶ τοὺς Κινέζους ὁδηγούς. Μὰ ἐσύ, Πέκι, ἔτσι νὲς σὰν λυσσασμένος καὶ θέλησα νὰ περπατήσω λίγο γιὰ νὰ σὲ βγάλω ἀπὸ τὸ καλαθάκι σου, ποὺ, στὴν ἐπιστροφή, θὰ κλείσῃ πάνω ἀπὸ σένα καὶ τὴν ἀνυπόμονη σύζυγό σου. Γιατὶ μέσα σ' αὐτὸ τὸ ναὸ θὰ συναντήσω τὸ γέρο ἱερέα ποὺ θὰ μοῦ κάνῃ δῶρο μιὰ μικρὴ σκύλα τῆς ἴδιας ἐξαιρετικῆς ρατσας μὲ σένα. Κυτταξε! Αὐτὸς ὁ γέρο Βούδδας κοροιδεύει ἐσένα καὶ μένα... «Τί ἤρθατε νὰ κάνετε ἐδῶ τὴ στιγμὴ ποὺ ὅλα εἶνε ματαια;» φαίνεται νὰ λένε τὸ λοξὸ του βλέμμα καὶ τὸ χαμόγελό του. Αὐτὸ ὅμως δὲν σὲ ἐμποδίζει, ἀσεβὲς καὶ ἐφήμερο ζωάριο, νὰ τριγυρίζῃς τὸ αἰώνιο ἄγαλμά του... Πέκι! Κάθομαι ἐδῶ γιὰ νὰ ξεκουραστῶ λίγο... Αὐτὸς ὁ ναὸς εἶν' ὡραιος... Τὰ χρυσαφια του εἶνε γυαλὰ κάτω ἀπ' τὸν χλωμὸ αὐτὸν οὐρανό... Αὐτὸς ὁ μακρὺς δρόμος μὲ τ' ἄλογο, μὲ τσάκισε... καὶ θὰ μ' ἄρεσε νὰ κοιμομουν λίγο... Εἶμαι τόσο κουρασμένη ποὺ μὲ μεγάλη εὐχαρίστησι ἀκουμπάω σ' αὐτὸν τὸν σκληρὸ κορμὸ δέντρου. Μια στιγμὴ μόνο.

(Ἀποκοιμιέται. Ὅταν ξυπνάη σὲ λίγο, ἕνας γοητευτικὸς νεαρὸς Κινέζος, ὀρθὸς μπροστά της, τὴν κυττάζει).

Η ΝΕΑ ΓΥΝΑΙΚΑ (λίγο σαστισμένη).— Συγχωρῆστε με! Κοιμήθηκα πρὶν πάω νὰ χτυπήσω τὴν πόρτα τοῦ ναοῦ. Ἐδῶ, δὲν εἰν' ἔτσι, μένει ὁ σεβάσμιος ἱερεύς, στὸν ὁποῖον οἱ φίλοι μου τῆς γαλλικῆς πρεσβείας τοῦ Πεκίνου ἔγραψαν γιὰ νὰ τὸν παρακαλέσουν νὰ μοῦ δώσῃ μιὰ σκύλα καθαρῆς ράτσας. Πέκι; Πέκι; Ποῦ εἶσαι Πέκι;

Ο ΝΕΟΣ ΚΙΝΕΖΟΣ.— Εἶμαι ὁ πρίγκηψ Τοὺμ Φού. Πολὺ χιλιάδων ἐτῶν...

Η ΝΕΑ ΓΥΝΑΙΚΑ.— Πεκι, Πεκι: Κύριε, δὲν ξέρω ποὺ πῆγε ὁ σκύλος μου! Βοηθῆστε με, σᾶς παρακαλῶ, νὰ τὸν βροῦμε. Θὰ ἦταν τρομερὸ νὰ τὸν χάσω τώρα ποὺ πρόκειται νὰ τοῦ βρῶ γυναῖκα, τὴ στιγμὴ μάλιστα ποὺ ἔκανα τὸ ταξίδι αὐτὸ γιὰ νὰ τὸν παντρέψω...

Ο ΠΡΙΓΚΗΨ ΤΟΥΜ-ΦΟΥ.— Τὸν Πέκι δὲν θὰ τὸν ἐπιβρῆτε πειά. Ἀκοῦστε με... Ἀφῆστε με νὰ σᾶς ἐξηγήσω... Σὲ λίγο θὰ τὰ καταλάβετε ὅλα...

Η ΝΕΑ ΓΥΝΑΙΚΑ.— Δὲν καταλαβαίνω οὔτε λέξι ἀπ' ὅσα μοῦ λετε... Τί ἀνόητη ποὺ στάθηκα! Ἔπρεπε νὰ πάρω μαζί μου τὸν διερμηνέα μου. Μὰ εἶνε πειὰ ἀργά. Δὲν ξέρω κινέζικα, κύριε. Μὰ ἐσεῖς φαινόσαστε σὰν νὰ καταλαβαίνετε τὰ γαλλικά.

Ο ΠΡΙΓΚΗΨ ΤΟΥΜ-ΦΟΥ.— Πρὸ χιλιάδων ἐτῶν, θύμα τῆς ἐκδικήσεως ἑνὸς μοχθηροῦ μάγου, ἡ ψυχή μου εἶχε καταδικασθῆ νὰ περνάῃ ἀπὸ σκύλο σὲ σκύλο, σὲ ἕνες χώρες, ὡς τὴν ἡμέρα ποὺ μιὰ γυναῖκα, κυρία ἑνὸς ἀπὸ τοὺς σκύλους αὐτοὺς, θἀρχόταν στὴν Κίνα, ὡς τὸ ἄγαλμα αὐτοῦ τοῦ Βούδδα μὲ τὸ σκυλο της μὲ μιὰ ἰδέα ἢ σκοπὸ ποὺ θ' ἀφοροῦσε αὐτόν. Οἱ ὅροι τῆς ἀπολυτρώσεώς μου ἦσαν τόσο δύσκολοι, τόσο ἀδύνατοι νὰ πραγματοποιηθοῦν, ὥστε εἶχα ἀπελπισθῆ καὶ τὸ εἶχα πάρει ἀπόφασι νὰ μείνω σκύλος μέχρι συντελείας τῶν αἰώνων... Ἐξ ἄλλου, ἀπὸ τότε ποὺ ζοῦσα κοντά σας, ὦ ὡμορφιά τόσο γλυκειά καὶ δροσερή, ἤμουν εὐτυχισμένος, κ' εἶχα ἀποφασίσει νὰ μὴ σᾶς ἀφήσω... Ἡ ἀγάπη μου, τὸ μυστήριό μου ποὺ τὸ ἀγοροῦσατε, πῶς ἐβάλλε τὸν ὁ

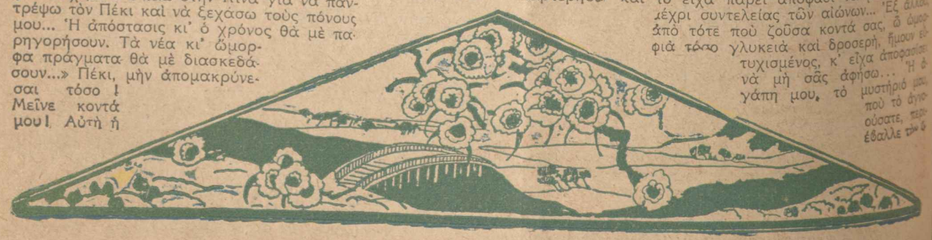

παρξί σας καὶ βλέποντάς σας διαρκῶς, ἤμουν εὐτυχισμένος...

Η ΝΕΑ ΓΥΝΑΙΚΑ. — Πέκι; Πέκι! Ἀγαπημένε μου σκύλε... Κύριε Κινέζε, ἀρχίζω νὰ πιστεύω ὅτι ὁ Πέκι μου χάθηκε... Ἐνῶ κοιμόμουν θὰ πλανήθηκε μακρυά... Περίεργο ὅμως... Αὐτὸς ποὺ ἦταν τόσο γλυκὸς, τόσο ὑπάκουος... Τὰ καταλαβαίνει ὅλα καὶ ζοῦσε πάντα μέσ' στὴ σκιά μου. Πέκι... Μικρέ μου Πέκι... Μικρέ μου Πέκι...

Ο ΠΡΙΓΚΗΨ ΤΟΥΜ-ΦΟΥ.— Τὸν Πέκι τὸν ἔχετε μπροστά σας. Γονατίζει στὰ πόδια σας! Σᾶς λατρεύει, ὄχι πειὰ σὰν ζῶο, μὰ μὲ τὴν ἀνθρωπίνη του μορφή... Ἤρθατε ἐδῶ γιὰ νὰ παντρέψετε το σκύλο σας καὶ νὰ ποὺ βρισκόσαστε μπροστὰ σ' ἕνα νέο καὶ δυνατὸ πρίγκηπα, ὁ ὁποῖος σᾶς ζητάει σὲ γάμο...

Η ΝΕΑ ΓΥΝΑΙΚΑ (πλημμυρισμενη στὰ δάκρυα).— Δὲν θὰ παρηγορηθῶ ποτέ! Ἂν δὲν ξαναβρῶ τὸν Πέκι μου, θὰ γίνω πολὺ δυστυχισμένη. Μ' ἀκολουθοῦσε στὸν περίπατο, ἔτρωγε στὸ τραπέζι μου χωρὶς νὰ λερωνη καθόλου, ἀγαποῦσε τὴ μουσική, μοῦ κρατοῦσε συντροφιὰ πλάϊ στὸ τζάκι. Μὲ κυττοῦσε μὲ τέτοια ἀγάπη, ὥστε ἦταν γιὰ μένα περισσότερο φίλος παρὰ σκύλος... Κι' ἔπειτα, ξέρετε, τὸν ἀγαπῶ τόσο, γιατὶ σὲ μιὰ περίοδο τῆς ζωῆς μου ποὺ ἤμουν πολὺ δυστυχισμένη, βρισκόταν πάντα κοντά μου καὶ φαινόταν σὰν νἄθελε νὰ μοῦ δώσῃ κουράγιο ὁ φτωχὸς καλός μου Πέκι.

Ο ΠΡΙΓΚΗΨ ΤΟΥΜ-ΦΟΥ.— Πόσες φορὲς, σ' αὐτὲς τὶς πονεμένες γιὰ σᾶς ὧρες, εὐχήθηκα νὰ μποροῦσα νὰ ριχτῶ στὰ πόδια σας, ὄχι πειὰ σὰν σκύλος, μὰ σὰν ἄνθρωπος, νὰ σᾶς προσφέρω ὅλη μου τὴν ἀφοσίωσι, ὅλη μου τὴν καρδιά, ὅλο μου τὸν ἔρωτα! Ἀλλοίμονο ὅμως! Τὰ μάγια μὲ κρατοῦσαν δεμένο κι' ἐξακολουθοῦσα νὰ μένω σκύλος... Καμμιὰ φορὰ ὡστόσο, σὰν νὰ μαντεύατε τὴν ἀλήθεια, μὲ χαϊδεύατε καὶ μοῦ ψιθυρίζατε: «Θάλεγε κανεὶς πὼς ἔχεις ψυχή!»

Η ΝΕΑ ΓΥΝΑΙΚΑ.— Πρέπει τάχα νὰ προχωρήσω πρὸς τὸ ναό; Ἢ νὰ ξαναγυρίσω πρὸς τοὺς ὁδηγούς μου; Ποῦ ὑπάρχουν περισσότερες πιθανότητες νὰ ξαναβρῶ τὸν Πέκι; Τοὐλάχιστον, κύριε Κινέζε, συνοδέψετε τὰ λόγια σας μὲ χειρονομίες καὶ μὲ νοήματα γιὰ νὰ μπορέσω νὰ καταλάβω κάτι. Γιατὶ, βλέπετε, ὅτι τώρα δὲν καταλαβαίνω τίποτε.

Ο ΠΡΙΓΚΗΨ ΤΟΥΜ-ΦΟΥ (πέφτοντας στὰ πόδια της).— Σοῦ προσφέρω, ὦ πολυαγαπημένη μου, μιὰ ζωὴ γεμάτη εὐτυχία καὶ ἔρωτα στὰ μαγικά μου παλάτια!... Ὦ! σὲ λατρεύω...

Η ΝΕΑ ΓΥΝΑΙΚΑ.— Μὰ τί κάνετε; Τί σημαίνουν αὐτὲς ἡ γονυκλισίες, αὐτὲς ἡ ὑποκλίσεις; Μήπως σκοτώσατε ἢ κλέψατε τὸ σκύλο μου καὶ μοῦ ζητᾶτε συγγνώμην ; Μὰ ὄχι... Εἶνε ἀδύνατον... Κουνᾶτε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι σας; Τότε τί; Πῶς; Πῶς ξέρετε τὴ γλῶσσα μου καὶ δὲν καταδεχόσαστε νὰ τὴν μιλήσετε, τὴ στιγμὴ ποὺ ἐγὼ δὲν καταλαβαίνω τίποτε ἀπὸ τὴ δική σας;...

Ο ΠΡΙΓΚΗΨ ΤΟΥΜ-ΦΟΥ.— Γιατὶ, ὅσο ζοῦσα σὰν σκύλος κοντά σας, ἔμαθα νὰ καταλαβαίνω τὰ γαλλικά, χωρὶς ὅμως νὰ μάθω καὶ νὰ τὰ μιλάω, γιατὶ δὲν εἶχα τότε φωνὴ ἀνθρώπου. Ὦ! πῶς νὰ τῆς δώσω νὰ καταλάβῃ τί λέω;...

Η ΝΕΑ ΓΥΝΑΙΚΑ (χτυπῶντας τὸ πόδι τῆς).— Πέκι; Πέκι; Πέκι; Δόστε μου τὸ σκύλο μου! Δόστε μου τὸ σκύλο μου! Μοῦ χρειάζεται! Τὸν θέλω!...

Ο ΠΡΙΓΚΗΨ ΤΟΥΜ-ΦΟΥ.— Μὰ εἶμ' ἐγὼ, ὁ Πέκι σας! Ἐγὼ, ποὺ ζῶντας στὴ σκιά σας, εἶδα πόσο ὡραία καὶ καλὴ εἶστε!... Ἐγὼ, ποὺ βλέποντάς σας νὰ κλαῖτε συχνὰ, βασανιζόμουν, γιατὶ δὲν μποροῦσα νὰ σκουπίσω τὰ δάκρυά σας νιζόμουν, γιατὶ δὲν μποροῦσα νὰ σκουπίσω τὰ δάκρυά σας μὲ τὴν ἐξομολόγησι ἑνὸς ἔρωτος ποὺ θὰ ἦταν ἀντάξιος ἐπιπέλους τῆς καρδιᾶς σας! Πῶς! "Οταν ἤμουν σκύλος σᾶς ἔκανα νὰ μὲ καταλαβαίνετε, καὶ τώρα ποὺ ξανάγινα ἄνθρωπος, εἶμ' ἀνίκανος νὰ σᾶς πείσω καὶ ν' ἀγγίξω μὲ τὰ λόγια μου τὴν καρδιά σας;

Η ΝΕΑ ΓΥΝΑΙΚΑ, κλαίγοντας πάντοτε.— Ἂν ἤξερα! Ἂν ἤξερα! Δὲν θαρχόμουν ποτὲ σ' αὐτὴ τὴ βρωμοΚίνα!... Νὰ κάνω ἕνα τόσο μεγάλο ταξίδι γιὰ νὰ χάσω τὸ μικρό μου Πέκι..

Ο ΠΡΙΓΚΗΨ ΤΟΥΜ-ΦΟΥ.— Ὄχι, μὴν κλαῖτε!... Σὲ λίγο θ' ἀντιληφθῆτε χωρὶς ἄλλο τὴν μεγάλη εὐτυχία... Ἤρθατε τόσο μακρυὰ γιὰ νὰ γίνετε εὐτυχισμένη καὶ νὰ μὲ κάνετε καὶ μένα εὐτυχισμένο... Ἀγαπῆστε με! Ἀγαπῆστε με!...

Η ΝΕΑ ΓΥΝΑΙΚΑ (ἀπελπισμένη, τρέχει καὶ γονατίζει μπροστὰ στὸ Βούδδα καὶ γονατίζει μπροστὰ στὸ Βούδδα καὶ γονατίζει μπροστὰ στὸ Βούδδα

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ ΡΕΚΟΡ ΕΚΚΕΝΤΡΙΚΟΤΗΤΟΣ

Τί λέγει ὁ Μπέρναρ Σῶ γιὰ τοὺς Ἀμερικανούς. Μεγάλοι χιουμορισταὶ ἢ τρελλοί; Ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἀσφάλισε τὰ ποῦρα του. Ὁ λύκος μιᾶς Ἀμερικανίδος. Ὁ Γερμανὸς πρίγκηψ καὶ τὰ σκυλλόψαρα. Τὸ πολύκροτο ναυάγιο τοῦ «Μόρρο Κάστελ». Ἕνα ρεκὸρ πρωτοτυπίας. Ἡ «κατοικία τοῦ Διαβόλου» κλπ.

ΚΑΠΟΤΕ, ρώτησαν τὸν διάσημο Ἄγγλο χιουμοριστὴ Μπέρναρ Σῶ τί ἰδέα εἶχε γιὰ τοὺς Ἀμερικανούς, κι' ἐκεῖνος μὲ τὴν καυστικὴ σάτυρά του ἔσπευσε ἀμέσως νὰ δώση μιὰ ἀπάντησι κάτι περισσότερο ἀπὸ ἱκανοποιητική... Ὁρίστε τί εἶπε:

— Ἡ ἰδέα μου γιὰ τοὺς Ἀμερικανοὺς εἶνε ὅτι αὐτοὶ μόνο, ἀπ' ὅλους τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους τοῦ κόσμου, ξέρουν νὰ διασκεδάζουν μ' αὐτὴ τὴν κάπως μονότονη κωμωδία ποὺ λένεται ζωή. Οἱ Ἀμερικανοὶ εἶνε μεγάλοι χιουμοριστα!! Τόσο μάλιστα καταχρῶνται αὐτοῦ τοῦ δώρου ποὺ τοὺς ἔδωσε τόσο μεροληπτικὰ ὁ Πάνσοφος, ὥστε γιὰ μᾶς τοὺς Εὐρωπαίους παρουσιάζονται ὡς τρελλοί... Ναί! Εἶνε τρελλοί! Ἄνδρες καὶ γυναῖκες! Καὶ γιὰ νὰ σᾶς ἀποδείξω ὅτι ἔχω δίκηο γι' αὐτὰ ποὺ λέω, θὰ σᾶς φέρω δυὸ παραδείγματα. Τὰ ἑξῆς: Ὅταν ἤμουν στὴ Νέα Ὑόρκη, εἶχα ἕνα θαυμάσιο φίλο ποὺ τὸν ἔλεγαν Τζίμμυ Μπράμαν καὶ ποὺ ὑπέφερε κάθε τόσο ἀπὸ τρομερὲς κρίσεις μονοτονίας. Μιὰ μέρα λοιπὸν σηκώθηκε ξαφνικὰ ἀπὸ τὴν πολυθρόνα ποὺ ἦταν βυθισμένος, ἔτρεξε στὸ πρῶτο καπνοπωλεῖο ποὺ βρῆκε μπροστά του, ἀγόρασε ἕνα κουτὶ ποῦρα καὶ τ' ἀσφάλισε κατὰ τῆς πυρκαϊᾶς. Κατόπιν, ἀφοῦ πλήρωσε τ' ἀσφάλιστρα, γύρισε στὸ σπίτι του καὶ γελῶντας σὰν μικρὸ παιδί, ἄρχισε νὰ καπνίζη τ' ἀσφαλισμένα ποῦρα του!... Ἔπειτα, ὅταν κάπνισε καὶ τὸ τελευταῖο, πῆγε πάλι στὴν ἀσφαλιστικὴ ἑταιρεία καὶ δήλωσε μὲ ἀπάθεια:

— Τὰ ποῦρα μου ἐκάηκαν...

— Θαυμάσια! τοῦ ἀπάντησαν. Θὰ σᾶς πληρώσουμε τὴν ἀσφάλεια.

Κι' ἀλήθεια, τοῦ πλήρωσαν τὴν ἀσφάλεια, μὰ τὴν ἄλλη μέρα τὸν κατήγγειλαν ὡς... ἐμπρηστή! Κι' ὁ Τζίμμυ Μπράμαν κατεδικάσθη ἀπὸ τὸ δικαστήριο, μὲ τὴν ἴδια σοβαρότητα, σὲ τρεῖς μῆνες φυλακή...

Τὸ ἄλλο ἀνέκδοτο εἶνε τὸ ἀκόλουθο: Στὴ Νέα Ὑόρκη, πάλι, γνώρισα μιὰ βαθύπλουτη γυναῖκα ποὺ ἤθελε νὰ γίνη θόρυβος γύρω ἀπὸ τὸ ὄνομά της καὶ δὲν βρῆκε ἄλλον τρόπο, παρὰ νὰ ἀντικαταστήση μιὰ μέρα τὸ σκυλί της μ' ἕνα ἀληθινὸ λυκόσκυλο. Ἡ Ἀμερικανίδα μας περιέφερε τὸ λυκόσκυλό της στὸν δρόμο καὶ στὰ ἀριστοκρατικὰ σαλόνια, ἔχοντας στολισμένο τὸ στόμα του μ' ἕνα χρυσὸ φίλτρο. Μὰ γιὰ κακή της τύχη, ὕστερ' ἀπὸ λίγο καιρὸ, τὸ λυκόσκυλο ἔγινε σωστὸ λύκος κι' ἕνα βράδυ, ἔβγαλε τὸ φίμωτρό του καὶ μὲ πραγματικὴ βουλιμία λύκου τήν... κατεσπάραξε, δίχως νὰ προφτάση κανεὶς νὰ τὴν σώση!...

Πρέπει λοιπὸν νὰ ὁμολογήσετε, κατέληξε ὁ Μπέρναρ Σω, ὅτι οἱ Ἀμερικανοὶ ἔχουν τὴν σωστότερη ἀντίληψι τοῦ χιοῦμορ κι' ὅτι ἂν φαίνωνται σ' ἐμᾶς ὡς τρελλοί, αὐτὸ συμβαίνει γιατὶ ἐμεῖς δὲν παίρνουμε παρὰ μόνο στὰ τραγικὰ τὴν κωμωδία τῆς ζωῆς...

Ὁ Ἄγγλος χιουμοριστὴς ποὺ καταειρωνεύεται τὰ πάντα, μᾶς παρουσιάζει, καθὼς βλέπετε, τοὺς Ἀμερικανοὺς ὡς ἐξαιρετικὰ εὐθύμους ἀνθρώπους. Ἀλλὰ εἶνε σ' ὅλα θεία εὔθυμοι ἢ μήπως εἶνε ἁπλούστατα ἀνόητοι ἢ τοὐλάχιστον ἀφελεῖς μέχρις ἀνοησίας; Ποιὸς ξέρει... Τὸ βέβαιο εἶνε ὅτι οἱ Ἀμερικανοὶ τολμοῦν καὶ κάνουν μὲ τὸ φυσικότερο ὕφος τοῦ κόσμου πράγματα ποὺ οἱ Εὐρωπαῖοι θὰ εἶχαν τὸ θάρρος οὔτε νὰ τὰ φαντασθοῦν.

Καὶ ἰδοὺ μερικὰ παραδείγματα·

* * *

Ἡ ὡραία Ἀμερικανὶς Τζέννυ Μὰκ Ἄρθουρ, κάλεσε μιὰ μέρα στὴν ἔπαυλί της, στὸ Πάλμ Μπήτς τῆς Φλωρίδας, τὸν Γερμανὸ πρίγκηπα Ἔλμερ φὸν Μόνατς, γιὰ νὰ τὸν φιλοξενήση μὲ ἀφάνταστη μεγαλοπρέπεια μιὰ ὁλόκληρη βδομάδα. Ἡ Μὰκ Ἄρθουρ ἦταν κατενθουσιασμένη καὶ τὴ πρώτη κιόλας ἡμέρα τῆς φιλοξενίας, ἀπεκάλυψε στὶς φίλες της στὸ καζίνο τῆς λουτροπόλεως, ὅτι εἶχε προετοιμάσει μιὰ ἔκπληξι - ρεκὸρ στὸν Γερμανὸ πρίγκηπα.

Προσκάλεσε λοιπὸν τὶς φίλες της αὐτὲς στὴν ἔπαυλί της, γιὰ νὰ περάσουν τὸ βράδυ μαζὶ καὶ νὰ παρακολουθήσουν τὴν ἔκπληξι - ρεκόρ.

Ὁ Γερμανὸς πρίγκηπας εἶχε τὸν κοιτῶνα του στὸ Ἰσόγειο, ποὺ εἶχε πολὺ χαμηλὰ τζαμωτὰ παράθυρα πρὸς τὴ θάλασσα, ἡ ὁποία δὲν ἀπεῖχε παρὰ λίγα μόνο μέτρα. Ἀργὰ τὴ νύχτα, 5 ὀψηλὸς ξένος ἔπεσε στὸ κρεββάτι του καὶ κοιμήθηκε βαθιά. Μὲ ξαφνικά, ὕστερ' ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα, ὁ Ἔλμερ φὸν Μόνατς ἀνασταίνεται τὴν ἔπαυλι μὲ τὶς σπαρακτικές φωνές του! Ἡ Ἀμερικανίδες ὑπηρέτησαν κι' αὐτὲς κι' ἔτρεξαν κάτω στὸ Ἰσόγειο, ὅπου καὶ εἶδαν τὸν Γερμανὸ πρίγκηπα νὰ περιφέρεται μὲ τὶς πυτζάμες του, μὲ τὸ σκεμα, σὰν νὰ εἶχε πέσει στὴ θάλασσα καὶ νὰ φωνάζη σὰν τρελλός!

— Τὰ σκυλόψαρα!... Τὰ σκυλόψαρα!...

«Τὸ κρεββάτι μας μοιάζει μὲ μιὰ μικρὴ πλατεῖα...» συνηθίζει νὰ λέη ἡ «μισσες» Ρόμπινσον.

Μὰ τί εἶχε συμβῆ; Ἁπλούστατα, τὴν ὥρα ποὺ κοιμόταν, ἡ φουσκοθαλασσιὰ πλημμύρισε τὸ δωμάτιό του κι' ἔφερε μαζὶ μὲ τὰ νερὰ καὶ δυὸ σκυλόψαρα, πιὸ μεγάλα ἀπὸ ἕνα καὶ μισὸ μέτρο τὸ καθένα, δηλαδὴ ἀρκετὰ ἐπικίνδυνα γιὰ τὴν ζωή του!

Κι' αὐτὰ ἀκριβῶς ἦταν ἡ ἔκπληξις - ρεκὸρ τῆς τρελλῆς Μὰκ Ἄρθουρ. Περιττὸν εἶνε ν' ἀναφέρη κανεὶς ὅτι ὁ Γερμανὸς πρίγκηπας ἔνοιωσε ἕναν τέτοιο νευρικὸ κλονισμὸ, ὥστε χρειάστηκε νὰ τὸν μεταφέρουν ἀμέσως σὲ μιὰ νευρολογικὴ κλινική...

Τὸ ἴδιο ἐκκεντρικοὶ κι' ἀκατανόητοι στὶς διασκεδάσεις τους γιὰ μᾶς τοὺς Εὐρωπαίους, εἶνε οἱ Ἀμερικανοὶ καὶ στὶς ὁμαδικὲς ἐκδηλώσεις τους.

Μιὰ ἀπ' αὐτές, τὶς πιὸ εὔθυμες καὶ τὶς πιὸ λαϊκὲς ἔγινε ἐδῶ καὶ λίγον καιρὸ ἡ περίφημη ὑπόθεσις τοῦ «Μόρρο Κάστελ».

Τὸ ἀτμόπλοιο αὐτὸ ἄρπαξε φωτιὰ κοντὰ στὴν παραλία τοῦ Νιοῦ Τζέρσεϋ καὶ κατὰ τὸ τρομερὸ αὐτὸ περιστατικὸ 137 ἄνθρωποι κάηκαν ζωντανοὶ ἢ πνίγηκαν στὴ θάλασσα.

Τὸ σκάφος τοῦ «Μόρρο Κάστελ», ἔρμαιο τῶν κυμάτων, ἐξώκειλε σαράντα περίπου μέτρα μακρυὰ ἀπὸ τὸ καζίνο τοῦ Χάσπουρυ - Πὰρκ, μιᾶς ἀριστοκρατικῆς λουτροπόλεως τῆς περιοχῆς. Τὸ ναυάγιο αὐτὸ, ποὺ συνέβη τὴ νύχτα, δὲν ἐνόχλησε ὡστόσο διόλου ὅσους παραθέριζαν στὴν λουτρόπολι. Ἀνάμεσα σὲ δυὸ χορούς, ἔσκυβαν ἀπὸ τὰ παράθυρα τοῦ καζίνου καὶ παρακολουθοῦσαν τὶς φλόγες ποὺ ἔβγαιναν ἀπὸ τὸ «Μόρρο Κάστελ», φωτίζοντας τὰ καρβουνιασμένα πτώματα ποὺ βρισκόντουσαν ἐπάνω στὸ κατάστρωμα.

Τὴν ἄλλη μέρα, 250.000 περίεργοι Ἀμερικανοὶ κατέκλυσαν τὸ Χάσπουρυ - Πὰρκ, ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη καὶ τὰ περίχωρά της. Τόσος πολὺς ἦταν ὁ κόσμος γιὰ τὴ μικρὴ παραλία, ὥστε πάρα πολλοὶ περίεργοι ἀναγκάστηκαν νὰ μποῦν στὴ θάλασσα, μὲ τὰ μαγιό τους. Τὸ χαρακτηριστικὸ δὲ αὐτῆς ὅλης τῆς ἱστορίας εἶνε ὅτι ὅλοι διασκέδαζαν σὰν νὰ ἐπρόκειτο γιὰ κανένα εὔθυμο θέαμα. Ὡστόσο, μεταξὺ τοῦ πλήθους ἔβλεπε κανεὶς καὶ τοὺς συγγενεῖς τῶν θυμάτων, ποὺ ἔκλαιγαν, ἀναζητῶντας τὰ πτώματα τῶν προσφιλῶν τους.

Μὰ ἡ ὑπόθεσις δὲν σταμάτησε ἐδῶ πέρα. Ὁ δῆμος τοῦ Χάσπουρυ - Πὰρκ θέλησε νὰ ἐκμεταλλευθῆ τὸ ναυάγιο καὶ ὥρισε εἰσοδο στὴν πόλι 25 σέντς. Ἔτσι, στὸ τέλος τῆς πρώτης ἑβδομάδος 300.000 Ἀμερικανοὶ εἶχαν ἐπισκεφθῆ τὸ «Μόρρο Κάστελ» κ' εἶχαν διασκεδάσει μὲ τὸ θέαμά του. Στὸ τέλος, μάλιστα, ὁ δῆμος τῆς λουτροπόλεως αὐτῆς ἀγόρασε τὸ μισοκαμένο ἀτμόπλοιο, μαζὶ μὲ τ' ἀπανθρακωμένα πτώματα καὶ ἄρχισε σκληροὺς δικαστικοὺς ἀγῶνες μὲ τοὺς συγγενεῖς τῶν θυμάτων, ποὺ ἤθελαν νὰ παραλάβουν τοὺς νεκροὺς γιὰ νὰ τοὺς θάψουν. Αὐτὴ λοιπὸν ἡ ὑπόθεσις τοῦ «Μόρρο Κάστελ», εἶνε μιὰ ἀπὸ τὶς τυπικὲς χαρακτηριστικὲς ἐκδηλώσεις τοῦ συγχρόνου ἀμερικανικοῦ πολιτισμοῦ...

* * *

Ἀλλ' αὐτὴ ἡ ἀφέλεια ἢ τρέλλα τῶν Ἀμερικανῶν φτάνει καμμιὰ φορὰ καὶ σὲ ἀπίστευτος ἐκπληκτικὰ ρεκόρ ἐκκεντρικότητος, σὲ σημεῖο ποὺ οἱ Ἀμερικανοὶ ὁμολογοῦν ὅτι ξεπερνοῦν... τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό τους! Ἕνα τέτοιο ρεκὸρ κατέρριψαν ἐσχάτως οἱ σύζυγοι Ρόμπινσον.

Ὁ Τζὼν Ρόμπινσον εἶνε ἕνα εἶδος «βασιλέως» τῆς ξυλείας στὴν Ἀμερική. Ἐσχάτως λοιπὸν παντρεύτηκε τὴν δακτυλογράφο του κι' ἀπεφάσισε κι' αὐτὸς νὰ καταπλήξη τὸν κόσμο, ὅπως τόσοι ἄλλοι συμπατριῶται του, μὲ κάτι τὸ καινούργιο καὶ τὸ ἐκκεντρικό. Ἔχτισε λοιπὸν ἕνα σπίτι ποὺ ἔχει τὸ ἑξῆς ἰδιαίτερο: ἡ ἐσωτερικὴ διαρρύθμισίς του εἶνε σὲ διαστάσεις κατὰ πέντε φορὲς μεγαλύτερη ἀπὸ τὴν συνήθη. Ἕνα δωμάτιο, π.χ., εἶνε κατὰ πέντε φορὲς μεγαλύτερο ἀπὸ τὰ κανονικὰ δωμάτια. Τὸ ἴδιο εἶνε καὶ οἱ διάδρομοι, ἡ πόρτες καὶ τὰ παράθυρα. Ὅλα εἶνε κατὰ πέντε φορὲς μεγαλύτερα ἀπὸ τὰ συνήθη. Τὸ περίεργο ὅμως εἶνε ὅτι καὶ ὅλα τὰ ἔπιπλα αὐτοῦ τοῦ σπιτιοῦ εἶνε κατὰ πέντε φορὲς μεγαλύτερα ἀπὸ τὰ κανονικά. Ἡ καρέκλες εἶνε τεράστιες, τὰ τραπέζια πελώρια καὶ τὰ κρεββάτια τεράστια! «Τὸ κρεββάτι μας μοιάζει μὲ μικρὴ πλατεῖα!» συνηθίζει νὰ λέη ἡ «μίσσες» Ρόμπινσον. Μπορεῖτε τώρα νὰ φανταθῆτε τὴν ἐντύπωσι ποὺ αἰσθάνεται κανεὶς μπαίνοντας σ' ἕνα τέτοιο σπίτι. Νομίζει πὼς ἔχασε ξαφνικὰ τὸ ἀνάστημά του κι' ἔγινε ἕνας γελοῖος νάνος. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς οἱ Ἀμερικανοὶ ὀνόμασαν τὸ σπίτι τῶν Ρόμπινσον: «Κατοικία τοῦ Διαβόλου»!..

Αὐτὸ λοιπὸν εἶνε τὸ τελευταῖο ρεκὸρ τῆς ἐκκεντρικότητος τῶν Ἀμερικανῶν. Ποιὸς μπορεῖ ὅμως νὰ φανταστῆ καὶ τί ἄλλες ἐκπλήξεις μᾶς ἐπιφυλάσσουν αὐτοὶ οἱ ἀνεκδιήγητοι «γιάγκηδες»!...

ΖΩΡΖ ΠΟΛΤΙΕ

Μοναδικὴ ΣΧΟΛΗ ΚΟΠΤΙΚΗΣ Γυναικείων Φορεμάτων ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῆς διαπρεποῦς καλλιτέχνιδος μοδίστας κ. ΧΡΙΣΤΙΝΑΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ, Σύνταγμα, Μητροπόλεως 14α', Ἀθῆναι.

ΡΟΔΟΦΥΛΛΑ

ΤΑ ΥΠΕΡ ΚΑΙ ΤΑ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Ὁ ἄντρας φυλάει καλύτερα τὸ ξένο μυστικὸ, παρὰ τὸ δικό του. Ἡ γυναῖκα κάνει τὸ ἀντίθετο.

Σατωμπριὰν

Περισσότερη ἐμπιστοσύνη πρέπει νἄχη κανεὶς στὸν σκύλο του, παρὰ στὴ γυναῖκα του. Γιατὶ ὁ σκύλος εἶνε κάποτε πιστὸς μέχρι θανάτου, ἐνῷ ἡ γυναῖκα σπάνια ἢ ποτέ.

Ἐλβέτιος

Ἡ φιλάρεσκη γυναῖκα μοιάζει τὴν ὡραία θάλασσα. Ἐπιφάνεια ἀκτινοβολοῦσα καὶ ἀντανακλῶσα τοῦ οὐρανοῦ τὸ μειδίαμα, ἀλλὰ καὶ κρύπτουσα συγχρόνως ἀχανῆ πυθμένα, ὑπουλον ρεῦμα καὶ θάνατον.

Ἀλ. Ραγκαβῆς

Γιὰ τὶς γυναῖκες δὲν ὑπάρχει παρὰ τὸ συμφέρον. Πρῶτα αὐτὸ κι' ἔπειτα ὅλα τ' ἄλλα, κ' ἡ ἀγάπη καμμιὰ φορά.

Ἐλβέτιος

Τὰ φείδια ἔχουν τὸ φαρμάκι στὰ δόντια. Ἡ γυναῖκες στὴ γλῶσσα.

Ἐλβέτιος

Θέλετε νὰ ὑπερισχύσετε καὶ νὰ διαδοθῆ μιὰ γνώμη σας; Πῆτε την σὲ γυναῖκες. Θὰ τὴν παραδεχτοῦν χωρὶς ἀντίρρησι, γιατὶ εἶνε ἀμαθεῖς, θὰ τὴν διαδώσουν εὐχαρίστως γιατὶ εἶνε ἐπιπόλαιες καὶ θὰ τὴν ὑποστηρίξουν μὲ φανατισμὸ γιατὶ εἶνε ἐπίμονες.

Κυρία Νέκερ

Τοὺς ὅρκους τῶν γυναικῶν γράφε τοὺς στὸ νερό.

Δημοσθένης

— Γυναῖκες, γυναῖκες!.. ποιὸς σᾶς εἶδε καὶ δὲν σᾶς ἀγάπησε;

Βύρων

Καὶ ἡ πιὸ ἀνόητη γυναῖκα, ὅταν δὲν εἶνε... ἐρωτευμένη, ἔχει μεγαλύτερη ψυχραιμία, σωφροσύνη καὶ θάρρος ἀπὸ τὸν ἄντρα, ὁ ὁποῖος τὴν ἀγαπᾶ.

Κυρία Στάελ

Τῶν γυναικῶν τὸ μειδίαμα εἶνε ὁ σαρκασμὸς τοῦ διαβόλου.

Εὐγ. Σύη

Ἡ περισσότερες γυναῖκες προτιμοῦν νὰ κακολογῆται ἡ ἀρετή τους, παρὰ ἡ καλλονή τους.

Φοντενὲλ

Ἡ καλλονὴ εἶνε μιὰ συστατικὴ ἐπιστολὴ, ποὺ τὴν δίνει ἡ Φύσις μὲ κλεισμένα τὰ μάτια σὲ λίγες τυχερὲς γυναῖκες.

Βουατοῦρ

Εἶμαι πρόθυμη νὰ πιστέψω ἂν μοῦ ποῦν ὅτι ὑπάρχει μιὰ γυναῖκα χωρὶς γλῶσσα, ἡ ὁποία μιλάει καὶ μάλιστα φλυαρεῖ. Ποτὲ ὅμως δὲν μπορῶ νὰ παραδεχτῶ, ὅτι ὑπάρχει γυναῖκα, ἡ ὁποία, μολονότι ἔχει γλῶσσα, κατώρθωσε νὰ σωπάση μιὰ φορὰ στὴ ζωή της.

Κυρία Στάελ

Ἡ γυναῖκες εἶνε ὡραῖες ἐξωτερικῶς, ὅπως ἡ ἐπιφάνεια μιᾶς ὡραίας λίμνης. Στὸ βάθος ὅμως ὑπάρχει πολὺ ἀκάθαρτος καὶ τέρατα ἀσχοβόρα.

Κλαρετὶ

Ὅλες ἡ γυναῖκες εἶνε σπαταλὲς. Κι' αὐτὸ εἶνε φυσικό. Δὲν πονοῦν τὸ χρῆμα, γιατὶ δὲν κοπιάζουν νὰ τὸ κερδίσουν.

Ἀ φρόνς

Ἡ θέσις τῆς γυναικὸς εἶνε στὸ σπίτι. Ἔξω αὐτοῦ τὰ κάνει θάλασσα! Κακῶς τὴν διώρισαν σὲ δημοσίες ὑπηρεσίες. Δὲν εἶνε ἱκανὴ παρὰ μόνο γιὰ τὴν κουζίνα.

Ἀνώνυμος

Κακῶς νομίζεται ὅτι ἡ γυναῖκες μισοῦνται μεταξύ τους. Δὲν μισοῦν παρὰ μόνον τοὺς ἄνδρας τους εὐεργέτας τῶν ὁλῶν. Μεταξύ τους ὑποστηρίζονται φανατικά. Εἶνε σὰν στὴ Μαφία. Φυλαχθῆτε!...

Βολταῖρος

ΕΠΙΤΥΜΒΙΑ

ΕΙΣ ΦΛΥΑΡΟΝ

Σκεφθῆτε τον, σκεφθῆτε τον, βαθύτερα στὸ χῶμα, διότι καὶ νεκρὸς μπορεῖ νὰ σᾶς «λιμάρη» ἀκόμα!

ΕΙΣ ΛΑΙΜΑΡΓΟΝ

Προφυλαχθῆτε, σκώληκες! γιατὶ ἂν σᾶς νοήσῃ, ἀντὶ σεῖς νὰ τὸν φάγετε, θὰ... σᾶς καταβροχθίσῃ.

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

ΤΗΣ κ. Α. ZENNERPAY

(Συνέχεια από τὸ προηγούμενο)

Ἡ μεγαλύτερη κόρη τῶν Καμαρ πηγαινε κι' ἔπαιρνε τὸ γάλα τῆς ἀγελάδας ποὺ εἶχε ἀγοράσει ἡ κόμησσα ντὲ Λάντ κι' ἔτσι οἱ φτωχοὶ γονεῖς καὶ τὰ φτωχά τους παιδιὰ εἶχαν τοὐλάχιστον ὑγιεινὴ τροφή. Ἡ Φλωρέτα μάθαινε στὴν κοπέλλα μιὰ ὥρα κάθε βράδυ νὰ ράβῃ καὶ τῆς ἐδίδασκε κι' ἕνα σωρὸ ἄλλα ὠφέλιμα πράγματα.

Ὅταν ἔφτασε τὸ Πάσχα, ἡ Φλωρέτα ἔγραψε στὸν Ἀλλάρ, παρακαλῶντας τον νὰ δώσῃ τὰ ἑκατὸ φράγκα ποὺ εἶχεν ὑποσχεθῆ γιὰ ν' ἀγοράσουν οἱ Καμαρ γεωργικὰ ἐργαλεια, δικέλλες, φτυάρια, λισγάρι κ.τ.λ. Αὐτὰ ἦσαν πιὸ χρήσιμα ἀπὸ τὸ ἄλετρι, γιατὶ ὁ Ντεμαρ τοὺς δάνειζε τὸ οἰκό τοῦ, καθὼς καὶ τὰ βώδια του, γιὰ τὸ ὄργωμα τοῦ χωραφιοῦ.

Ἔτσι βελτιώθηκε μὲ μιᾶς ἡ θέσι τῆς φτωχῆς αὐτῆς οἰκογενείας. Ὀχτὼ ψυχὲς εἶχε σώσει ἡ Φλωρέτα ἀπὸ τὴν πεῖνα καὶ τὴν δυστυχία. Κ' ἡ χαρὰ ποὺ ἔνοιωθε γι' αὐτὸ, τὴν ἔκανε νὰ τῆς φαίνεται ὁ καιρὸς λιγώτερο μεγάλος. Ἀλλὰ δὲν ξεχνοῦσε τὸ φίλο της τὸ Γιάννη. Τέσσερες μῆνες ἀκόμα θὰ περίμενε κι' ἔπειτα θὰρχόταν ἡ εὐτυχισμένη μέρα της ἐπιστροφῆς τοῦ Γιάννη.

* * *

Πέρασε ὁ χειμῶνας... Ἡ κακὲς μέρες περνοῦν ὅπως κ' ἡ καλές. Συνήθως οἱ ἄνθρωποι θέλουν νὰ κρατήσουν μόνο τὶς καλὲς καὶ νὰ διώξουν τις κακες... Ἀλλὰ ὁ Θεὸς δὲν λαβαίνει ὑπ' ὄψει του τις δικὲς μας θελήσεις κι' ὁ καιρὸς ἐξακολουθεῖ τὸ συνηθισμένο του δρόμο.

Μιὰ μέρα ὁ ταχυδρόμος ἔπηγε στὴ Φλωρέτα μιὰ ἐπιστολὴ μὲ λίγα λόγια ἀπὸ τὴ μητερα τοῦ Γιάννη.

«Ἔλα τὴν Κυριακή, τῆς ἔγραφε, ἔλα γιατὶ σὲ θέλω».

Τί νὰ τὴν ἤθελε τάχα;... Καμμιὰ βιαστικὴ ἐργασία θὰ εἶχε χωρὶς ἄλλο... Τὸ Γιάννη τὸν περίμεναν μετα δέκα μέρες... Ἴσως ἡ Ρόζα νὰ ἦταν καλεσμένη σὲ κανένα γάμο καὶ ἡ ἀγαθὴ οἰκοδεσποινα εἶχε σκεφθῆ νὰ φωνάξῃ τὴ Φλωρέτα γιὰ νὰ τὴν βοηθήσῃ στις δουλειές της.

Τὴν Κυριακὴ λοιπὸν ἡ Φλωρέτα ἔπηγε στὴν ἀγροικία. Ἀλλὰ γιατὶ τάχα φορεσε τὸ ὡραιοτερο μαλλινο φόρεμά της;

Ἡ ἐλπίδα ποὺ, χωρὶς νὰ τὸ καταλαβαίνῃ, εἶχε μέσα στὴν καρδιά της, ἔκανε ὡραιοτερο τὸ δρομο τὴν ἡμέρα ἐκείνη. Τὰ μεγάλα πεῦκα ποὺ τὰ σάλευε ὁ ἄνεμος, φαινόντουσαν σὰν νὰ τὴν χαιρετοῦσαν καὶ νὰ τῆς ἔλεγαν μὲ τὸ ψιθύρισμά τους: «Φλωρέτα θὰ ἀκούσουμε καὶ πάλι τὰ γέλια σου καὶ θὰ σὲ ἰδοῦμε νὰ καθήσῃς σιον ἀνθισμένο λόφο».

Ἡ κυρὰ Ντεμὰρ χτυποῦσε τὸ βουτυρο τῆς τὴ στιγμὴ ποὺ ἡ Φλωρέτα μπῆκε μεσα στὴν ἀγροικία. Ἀλλὰ κανένας ἄλλος δὲν ἦταν κοντά της...

Ἡ νέα κόρη ἀναστέναξε. Εἶχεν ἐλπίσει ὅτι ὁ φίλος της ξαναγύρισε!... Ἀλλὰ, τέλος παντων, τί νὰ γίνῃ — μετὰ δέκα μέρες θὰρχόταν καὶ ἡ εὐτυχισμένη στιγμὴ τοῦ γυρισμοῦ... Γιατὶ, πραγματικα, μιὰ ἀπέραντη εὐτυχια θὰ ἦταν αἰσθανόταν περισσότερο τὴν ἔλλειψι.

— Καλή μου κόρη, πάρε τὸ βουτυρο καὶ χτύπα το ἐσύ, τῆς εἶπε ἡ μητέρα τοῦ Γιάννη, ἀφοῦ τὴ φίλησε.

Καὶ, τοποθετῶντας τὴν Φλωρέτα, οὔτως ὥοτε νὰ ἔχῃ τὰ νῶτα της γυρισμένα πρὸς τὴν πόρτα, βγῆκε μιὰ στιγμὴ ἔξω.

Ἡ Φλωρέτα ἔκανε μ' εὐσυνειδησία τὴ δουλειὰ ποὺ τῆς εἶχε ἀναθέσει ἡ μητέρα τοῦ Γιάννη, ὅταν ἔξαφνα ἔνοιωσε δυὸ δυνατὰ χέρια νὰ τὴν ἀγκαλιάζουν κι' ἕνα στόμα νὰ τὴν φιλάῃ στὸ λαιμό, κοντὰ στὸ αὐτί.

— Ὁ Γιάννης εἶνε! φώναξε...

Δὲν τὸν ἔβλεπε, ἀλλὰ ἦταν βέβαιη πὼς ἦταν ὁ Γιάννης. Ὡστόσο δὲν γύρισε ἀμέσως νὰ τὸν δῇ, τόσο πολὺ εἶχε ξαφνιαστῆ.

Ὁ Γιάννης πῆγε τότε καὶ στάθηκε μπροστά της καὶ ἄρχισε νὰ τὴν κυττάζῃ στὸ πρόσωπο. Εἶχε πάει μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χεῖλη, ἀλλὰ βλέποντας πόσο μεγάλωσε ἡ Φλωρέτα, ἔγινε σοβαρός!

Κι' ἐκείνη ὅμως τὸν κύτταζε ξαφνιασμένη. Ἤτων δυνατὸ ἕνας χρόνος νὰ τοὺς εἶχε μεταβάλει τόσο πολύ;

Ὁ Γιάννης σὲ λίγο θὰ γινόταν δεκαοχτὼ χρόνω. Ἦταν ψηλότερος ἀπὸ τὸν πατέρα του, τώρα δὲ που εἶχε σταθῆ κοντὰ στὴν πόρτα, ἡ Φλωρέτα διέκρινε μιὰ μαύρη σκιὰ στὸ ἐπάνω χείλος του.

Μὰ κι' ὁ Γιάννης τὴν κύτταζε μὲ μεγάλη προσοχή, καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ τῆς εἶπε:

— Δὲν θὰ τὸ πίστευα πὼς εἶσαι σύ, Φλωρέτα, ἂν δὲν κοιτάριζα τὰ μάτια σου ποὺ δείχνουν τόση καλωσύνη. Ἔγινες ψηλὴ σὰν τὴν Ρόζα κι' ἔχεις κάτασπρο τὸ πρόσωπό σου. Μόλις σὲ βλέπει κανεὶς, καταλαβαίνει ὅτι δὲν δουλεύεις στὸ χωράφια... Δὲν θὰ τολμάω νὰ σὲ λέω πειὰ Φλωρέτα...

— Αὐτὸ θὰ πῆ πὼς δὲν θὰ μ' ἀγαπᾶς πειά, Γιάννη.

Ἀπὸ τὴ συγκίνησί της καὶ τὴ χαρά της, ἡ Φλωρέτα ἀπλωσε τὰ χέρια της πρὸς τὸ Γιάννη, κι' αὐτὸς τὴν φίλησε καὶ πάλι, ἀλλὰ αὐτὴ τὴ φορά, στὰ δυὸ της μάγουλα.

— Πιστεύω πὼς εἴσθε εὐχαριστημένα, παιδιά μου, ἔπεσε ἡ μητέρα τοῦ Γιάννη. Ἤσσερες μῆνες ἀκόμα θὰ περίμενε κι' ἔπειτα θάρχόταν ἡ εὐτυχισμένη μέρα της ἐπιστροφῆς τοῦ Γιάννη.

Πέρασε ὁ χειμῶνας... Ἡ κακὲς μέρες περνοῦν ὅπως κ' ἡ καλές. Συνήθως οἱ ἄνθρωποι θέλουν νὰ κρατήσουν μόνο τὶς καλὲς καὶ νὰ διώξουν τις κακες... Ἀλλὰ ὁ Θεὸς δὲν λαβαίνει ὑπ' ὄψει του τις δικὲς μας θελήσεις κι' ὁ καιρὸς ἐξακολουθεῖ τὸ συνηθισμένο του δρόμο.

Μιὰ μέρα ὁ ταχυδρόμος ἔπηγε στὴ Φλωρέτα μιὰ ἐπιστολὴ μὲ λίγα λόγια ἀπὸ τὴ μητερα τοῦ Γιάννη.

«Ἔλα τὴν Κυριακή, τῆς ἔγραφε, ἔλα γιατὶ σὲ θέλω».

Τί νὰ τὴν ἤθελε τάχα;... Καμμιὰ βιαστικὴ ἐργασία θὰ εἶχε χωρὶς ἄλλο... Τὸ Γιάννη τὸν περίμεναν μετα δέκα μέρες... Ἴσως ἡ Ρόζα νὰ ἦταν καλεσμένη σὲ κανένα γάμο καὶ ἡ ἀγαθὴ οἰκοδεσποινα εἶχε σκεφθῆ νὰ φωνάξῃ τὴ Φλωρέτα γιὰ νὰ τὴν βοηθήσῃ στις δουλειές της.

Τὴν Κυριακὴ λοιπὸν ἡ Φλωρέτα ἔπηγε στὴν ἀγροικία. Ἀλλὰ γιατὶ τάχα φορεσε το ὡραιοτερο μαλλινο φόρεμά της;

Ἡ ἐλπίδα ποὺ, χωρὶς νὰ τὸ καταλαβαίνῃ, εἶχε μέσα στὴν καρδιά της, ἔκανε ὡραιοτερο τὸ δρομο τὴν ἡμέρα ἐκείνη. Τὰ μεγάλα πεῦκα ποὺ τὰ σάλευε ὁ ἄνεμος, φαινόντουσαν σὰν νὰ τὴν χαιρετοῦσαν καὶ νὰ τῆς ἔλεγαν μὲ τὸ ψιθύρισμά τους: «Φλωρέτα θὰ ἀκούσουμε καὶ πάλι τὰ γέλια σου καὶ θὰ σὲ ἰδοῦμε νὰ καθήσῃς σιον ἀνθισμένο λόφο».

Ἡ κυρὰ Ντεμὰρ χτυποῦσε τὸ βουτυρο τῆς τὴ στιγμὴ ποὺ ἡ Φλωρέτα μπῆκε μεσα στὴν ἀγροικία. Ἀλλὰ κανένας ἄλλος δὲν ἦταν κοντά της...

Ἡ νέα κόρη ἀναστέναξε. Εἶχεν ἐλπίσει ὅτι ὁ φίλος της ξαναγύρισε!... Ἀλλὰ, τέλος παντων, τί νὰ γίνῃ — μετὰ δέκα μέρες θὰρχόταν καὶ ἡ εὐτυχισμένη στιγμὴ τοῦ γυρισμοῦ... Γιατὶ, πραγματικα, μιὰ ἀπέραντη εὐτυχια θὰ ἦταν αἰσθανόταν περισσότερο τὴν ἔλλειψι.

— Καλή μου κόρη, πάρε τὸ βουτυρο καὶ χτύπα το ἐσύ, τῆς εἶπε ἡ μητέρα τοῦ Γιάννη, ἀφοῦ τὴ φίλησε.

Καὶ, τοποθετῶντας τὴν Φλωρέτα, οὔτως ὥοτε νὰ ἔχῃ τὰ νῶτα της γυρισμένα πρὸς τὴν πόρτα, βγῆκε μιὰ στιγμὴ ἔξω.

Ἡ Φλωρέτα ἔκανε μ' εὐσυνειδησία τὴ δουλειὰ ποὺ τῆς εἶχε ἀναθέσει ἡ μητέρα τοῦ Γιάννη, ὅταν ἔξαφνα ἔνοιωσε δυὸ δυνατὰ χέρια νὰ τὴν ἀγκαλιάζουν κι' ἕνα στόμα νὰ τὴν φιλάῃ στὸ λαιμό, κοντὰ στὸ αὐτί.

— Ὁ Γιάννης εἶνε! φώναξε...

Δὲν τὸν ἔβλεπε, ἀλλὰ ἦταν βέβαιη πὼς ἦταν ὁ Γιάννης. Ὡστόσο δὲν γύρισε ἀμέσως νὰ τὸν δῇ, τόσο πολὺ εἶχε ξαφνιαστῆ.

Ὁ Γιάννης πῆγε τότε καὶ στάθηκε μπροστά της καὶ ἄρχισε νὰ τὴν κυττάζῃ στὸ πρόσωπο. Εἶχε πάει μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χεῖλη, ἀλλὰ βλέποντας πόσο μεγάλωσε ἡ Φλωρέτα, ἔγινε σοβαρός!

Κι' ἐκείνη ὅμως τὸν κύτταζε ξαφνιασμένη. Ἤτων δυνατὸ ἕνας χρόνος νὰ τοὺς εἶχε μεταβάλει τόσο πολύ;

Ὁ Γιάννης σὲ λίγο θὰ γινόταν δεκαοχτὼ χρόνω. Ἦταν ψηλότερος ἀπὸ τὸν πατέρα του, τώρα δὲ που εἶχε σταθῆ κοντὰ στὴν πόρτα, ἡ Φλωρέτα διέκρινε μιὰ μαύρη σκιὰ στὸ ἐπάνω χείλος του.

Μὰ κι' ὁ Γιάννης τὴν κύτταζε μὲ μεγάλη προσοχή, καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ τῆς εἶπε:

— Δὲν θὰ τὸ πίστευα πὼς εἶσαι σύ, Φλωρέτα, ἂν δὲν κοιτάριζα τὰ μάτια σου ποὺ δείχνουν τόση καλωσύνη. Ἔγινες ψηλὴ σὰν τὴν Ρόζα κι' ἔχεις κάτασπρο τὸ πρόσωπό σου. Μόλις σὲ βλέπει κανεὶς, καταλαβαίνει ὅτι δὲν δουλεύεις στὸ χωράφια... Δὲν θὰ τολμάω νὰ σὲ λέω πειὰ Φλωρέτα...

— Αὐτὸ θὰ πῆ πὼς δὲν θὰ μ' ἀγαπᾶς πειά, Γιάννη.

Ἀπὸ τὴ συγκίνησί της καὶ τὴ χαρά της, ἡ Φλωρέτα ἀπλωσε τὰ χέρια της πρὸς τὸ Γιάννη, κι' αὐτὸς τὴν φίλησε καὶ πάλι, ἀλλὰ αὐτὴ τὴ φορά, στὰ δυὸ της μάγουλα.

— Πιστεύω πὼς εἴσθε εὐχαριστημένα, παιδιά μου, ἔπεσε ἡ μητέρα τοῦ Γιάννη. Ἤσσερες μῆνες ἀκόμα θὰ περίμενε κι' ἔπειτα θάρχόταν ἡ εὐτυχισμένη μέρα της ἐπιστροφῆς τοῦ Γιάννη.

* * *

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΤΡΕΛΛΗ

ΤΟΥ ΑΝΡΙ ΜΠΑΡΜΠΟΥΣ

Μιὰ μέρα χειμωνιάτικη, εἶχα βγῆ μόνος μου γιὰ κυνήγι. Κατὰ τὸ μεσημέρι ὅμως ἔπιασε βροχὴ καὶ σὲ λίγο ξέσπασε δυνατὴ μπόρα. Τὸ νερὸ μ' εἶχε μουσκέψει ὡς τὰ κόκκαλα καὶ τὰ πόδια μου βούλιαζαν στὰ ὡρωμένα χωράφια. Ἔτρεχα μ' ὅλη τὴν δύναμί μου πίσω ἀπ' τὸν σκύλο μου ποὺ καταλασπωμένος ἔρριχνε πάνω μου κάθε τόσο παραπονιάρικα βλέμματα καὶ προχωροῦσε μ' αὐτιὰ κατεβασμένα.

Εἶχε βραδυάσει πειὰ καὶ κόντευα νὰ σκάσω ἀπ' τὸ κακό μου, γιατὶ δὲν ἔβλεπα πειὰ ἀπ' τὸ σκοτάδι καὶ τὰ πόδια μου εἶχαν παραλύσει ἀπ' τὸ τρέξιμο. Ξαφνικὰ εἶδα νὰ τρεμουλιάζη μέσ' ἀπ' τὰ δέντρα ἕνα φῶς ἑκατὸ μέτρα μακρυά μου κι' ἐπλησίασα πρὸς τὰ κεῖ μὲ γρήγορα βήματα. Ἦταν ἕνα ὡραῖο ἐξοχικὸ σπίτι. Χτύπησα τὴν πόρτα μὲ θαρρος καὶ σὲ λίγο φάνηκε στὸ κατῶφλι μιὰ γνώριμη μορφὴ κρατῶντας στὸ χέρι μιὰ λάμπα. Ἦταν ὁ Πέτρος Μαρώ, ἕνας φτωχὸς ψιλικατζῆς ποὺ γύριζε στὰ γειτονικὰ χωριὰ ὅταν πανηγύριζαν καὶ μάζευε λίγες δραχμὲς ἀπὸ τὰ παιδιὰ ποὺθελαν νὰ δοκιμάσουν τὴν τύχη τους στὴ λοτταρία του. Μὲ δέχτηκε μὲ χαρὰ στὸ σπίτι του, ὅπου μοῦ σύστησε καὶ τὴν γυναῖκα του Θηρεσία. Κουβεντιάσαμε φιλικὰ γιὰ διάφορα ζητήματα κι' ἔπειτα καθίσαμε στὸ τραπέζι. Ὅταν τελειώσαμε τὸ δεῖπνο, ἤπιαμε ἀπῶνα ποτῆρι κρασὶ κι' ἀρχίσαμε νὰ μιλοῦμε σὰν παληοὶ φίλοι γιὰ τὰ περασμένα καὶ γιὰ τὴν σημερινὴ ζωή. Ξαφνικά, πάνω στὴν ὁροφὴ ἀκούσαμε κάποιον ποὺ θορυβοῦσε σὰν ν' ἀναποδογύριζε τὰ ἔπιπλα. Μόλις ἄκουσαν τὸν περίεργο αὐτὸν θόρυβο, ὅλοι πήδησαν τρομαγμένοι καὶ τὰ φοβισμένα βλέμματά τους ἀνταμώθηκαν. Ἐγώ, παραξενεμένος, προσπαθοῦσα νὰ μάθω τὴν αἰτία ρωτῶντας τους μὲ τὰ μάτια μου, ἀλλὰ ὁ Πέτρος γύρισε πρὸς τ' ἄλλο μέρος, ἡ Θηρεσία χαμήλωσε τὸ κεφάλι καὶ τὰ παιδιὰ κυτταζόντουσαν μὲ τρόμο.

Σὲ λίγο ἕνας θόρυβος πιὸ δυνατὸς ἀκούστηκε ἐκεῖ ψηλὰ μαζὶ μὲ τὸν ἦχο σπασμένων γυαλιῶν. Ἡ Θηρεσία σήκωσε τὰ δακρυσμένα μάτια της κι' ὁ ἄντρας της ἔγινε κόκκινος σὰν παπαρούνα.

Ὕστερ' ἀπὸ λίγα λεπτὰ ἔπαψε κάθε κρότος στὸ ἀπάνω πάτωμα κι' ὁ φίλος μου, ἡσυχώτερος πειά, ἄρχισε νὰ σφυρίζη σιγανὰ κι' εὔθυμα. Σὲ λίγο ξαναπιάσαμε κουβέντα καὶ γελούσαμε μὲ τὴν καρδιά μας, καθὼς θυμόμαστε διάφορα παλαιὰ εὔθυμα ἐπεισόδια. Τότε ἕνα γέλιο σατανικὸ τοῦ ἀποκρίθηκε ἀμέσως ἀπὸ τὴν διπλανὴ κάμαρη. Γυρίσαμε πρὸς τὰ κεῖ τρομαγμένοι καὶ σὲ λίγο εἴδαμε νὰ μπαίνη ἀπὸ τὴν πόρτα ἕνα φάντασμα, μιὰ γρηὰ μαυροφορεμένη μὲ κάτασπρα μαλλιὰ καὶ ζαρωμένο πρόσωπο.

Ἡ Θηρεσία γύρισε πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἀντρός της ἀπελπισμένη. Ἐκεῖνος τότε τὴν ἐμούντζωσε θυμωμένος, θέλοντας νὰ τὴν μαλλώση γιατὶ λησμόνησε νὰ βάλη τὸν σύρτη στὴ πόρτα.

Ἡ φοβερὴ γρηὰ προχωροῦσε μὲ μικρὰ βήματα, μὲ τὰ μάτια καρφωμένα στὸ πρόσωπό μου. Τὰ παιδιὰ ἄφησαν μιὰ φοβισμένη κραυγὴ καὶ ζάρωσαν ἀπάνω στὰ καθίσματά τους.

— Ἡ θεία μου! εἶπε ὁ Πέτρος.

Ἐκείνη, χωρὶς νὰ δώση καμμιὰ προσοχὴ στὰ λόγια του, ἄπλωσε τὸ κοκκαλιάτικο χέρι της, ἔπιασε τὴν μπουκάλα μὲ τὸ κρασί, τὴν ἔφερε στὸ στόμα της καὶ τὴν πέταξε κατόπιν ἀδειανὴ πάνω στὸ πάτωμα.

Ἔπειτα ἔβαλε τὴν ἀλατιέρα στὴν τσέπη της κι' ἐτοιμαζόταν νὰ τραβήξη τὸ τραπεζομάντηλο μὲ τὰ πιάτα, ἀλλὰ τ' ἄφησε στὴ θέσι του γιατὶ τὰ μάτια της ἔπεσαν ἀπάνω μου.

— Δὲ μοῦ λές, ρώτησε ἔξαφνα τὸν Πέτρο δείχνοντάς με, ἀγόρασες σήμερα κανένα μοσχάρι;

Λέγοντας αὐτὰ τὰ λόγια ἦρθε κοντά μου καὶ μὲ ἀπ κύτταξε προσεχτικὰ μὲ τὰ κατακκόκινα μάτια της. Ἔπειτα ἄρπαξε μιὰ ἐφημερίδα ἀπ' τὴν τσέπη μου, τὴν ἔβαλε σε καὶ κρατῶντας την ἀπ' τὴν ἀνάποδη, ἄρχισε νὰ μουρίζη ἐκκλησιαστικοὺς ψαλμούς...

Ὁ φίλος μου συζητοῦσε, τραύλιζε, γελοῦσε παράξενα.

— Εἶνε λιγάκι ἰδιότροπη, ἔ; Βέβαια! Ἔτσι εἶνε αὐτή...

Ἡ Θηρεσία καθόταν στὴν ἴδια θέσι σὰν ὑπνωτισμένη. Τὰ παιδιὰ εἶχαν ἐξαφανιστῆ χωρὶς νὰ τὰ καταλάβουμε. Ποῦ νἄχαν κρυφτῆ τάχα;

Ὕστερ' ἀπὸ λίγη ὥρα, ἡ γρηὰ ἀκούοντας πυροβολιὰ ἀπὸ κάτω, ἔρριξε τὸ βλέμμα της στὸ ἀδειανὸ κόβοντας τοῦ μικροῦ Ἰσκώβου, ξαπλώθηκε ἐκεῖ ἀναπαυτικὰ καὶ μὲ τὸ μακρουλὸ χέρι της ξετρύπωσε τὸ δυστυχισμένο παιδὶ ποὺ εἶχε κρυφτῆ κάτω ἀπ' τὸ τραπέζι.

Ἄρχισε τότε νὰ τὸ τινάζη μ' ὁρμὴ, ἐνῶ ἐκεῖνο ἔβαζε τὰ κλάματα. Τοῦ ἔλεγε νὰ μὴ τὴν φοβᾶται, γιατὶ θὰ τοῦ σφίξη τὸ λαιμὸ γιὰ νὰ τραγουδήση καλύτερα.

Ὁ πατέρας πήδησε κατακόκκινος κι' ἔπισε σφιγτὰ τὰ χέρια της ὥσπου νὰ ξεφύγη τὸ παιδὶ ποὺ ἐγκάτασε κάτω σὰν χάρτινος καραγκιόζης. Τότε ὁ φίλος μου γύρισε πρὸς τὸ μέρος μου καὶ φώναξε γελῶντας:

— Εἶνε μιὰ φάρσα ποὺ τῆς ἀρέσει πολύ. Εἶνε λιγάκι ἰδιότροπη, ἔ;

Καὶ λέγοντας αὐτὰ τὴν τράβηξε πάντα γελῶντας πρὸς τὴν πόρτα, μὰ ἐκείνη τὸν ἀπομάκρυνε μὲ τὰ χέρια της καὶ στυλώθηκε μὴ θέλοντας νὰ βγῆ. Ὁ φίλος μου ὅμως τὴν ἄρπαξε μὲ τὰ μπράτσα του σὰν παιγνίδι καὶ κλείνοντας τὴν πόρτα τὴν ἄφησε ἔξω νὰ οὐρλιάζη.

— Ἡ θεία μας συνηθίζει νὰ μᾶς διασκεδάζη μὲ τ' ἀστεῖα της, κατώρθωσε τέλος νὰ τραυλίση ἀπ' τὴ θέσι της ἡ Θηρεσία.

— Μάλιστα, βεβαίωσε κι' ὁ ἄντρας της. Εἶνε κωμική. Ὅ,τι κάνει τὸ κάνει γιὰ νὰ διασκεδάση τὰ παιδιά μας. Τὶ πρόσεξες;

— Ναί, ἀπάντησα ἀφηρημένος.

— Καὶ ξέρεις, πρόσθεσε ἐνθουσιασμένος ὁ Πέτρος, θὰ στιέται καλὰ μ' ὅλα τὰ ἑβδομηντατρία της χρόνια. Πολὺ κουφάρι!

Ὕστερ' ἀπὸ μιὰν ὥρα, ἀφοῦ προηγουμένως εἶχα βεβαιωθῆ δυὸ φορὲς ὅτι ὁ σύρτης ἦταν στερεωμένος στὴν πόρτα μου, ἔπεσα στὸ κρεββάτι καὶ, κουρασμένος ὅπως ἤμουν, δὲν ἄργησα ν' ἀποκοιμηθῶ.

Κατὰ τὰ μεσάνυχτα ὅμως πετάχτηκα ὄρθιος γιατὶ ἄκουσα διαπεραστικὲς κραυγὲς ἀπέξω. Ἄνοιξα τὴν πόρτα ἕτοιμος νὰ τρέξω ἔξω, ὅταν εἶδα κάτω στὸ κεφαλόσκαλο τὴν Θηρεσία περίτρομη καὶ τὴν ἔβρεξα τρα της μ' ἕνα ἐργαλεῖο στὸ χέρι.

— Πῆρε τὸ μαχαίρι, σοῦ λέω! Τὴν εἶδα μὲ τὰ μάτια μου! Τὴν ἔλεγε. Τρελλάθηκες, Πέτρε μου, κι' ἄφησες τὸ μυστικό στὴν κουζίνα; φοβᾶμαι μὴ φάη τὰ παιδιά... Προχτὲς τὴν εἶδα μ' ἕνα τσαπί, χτὲς μ' ἕνα ψαλίδι! Τρέξε γρήγορα πάρτο ἀπὸ τὰ χέρια της.

Μπῆκα στὸ δωμάτιό μου ἀναποφάσιστος. Μιὰ νέα κραυγὴ ἀκούστηκε τώρα ἀπὸ τὸ κῆπο.

Πλησίασα στὸ παράθυρο καὶ σηκώνοντας τὴν κουρτίνα βλέπω κρινα κάτω ἀπ' τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ μιὰ σκιὰ λεπτὴ καὶ ψηλὴ ποὺ γύριζε ἄσκοπα μ' ἕνα μαχαίρι... στὸ χέρι.

Τότε ἔνας ψηλὸς ἄντρας πλησίασε καὶ ρίχτηκε πάνω της μουγγρίζοντας. Ὕστερ' ἀπ

(Συνέχεια στὴ σελίδα 50)

Η ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

ΚΥΝΗΓΙ ΣΤΟΝ... ΠΑΡΑΔΕΙΣΟ

— Μὴ ρίχνεις στὴ δυστυχισμένη!... Εἶνε ἡ περιστερά τοῦ Νῶε!...

Η ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Θὰ πέσεις νὰ μείνω...

ΠΟΙΟΣ ΗΤΑΝ Ο ΜΠΟΥΑΛΩ ;

Τὴν 1 τοῦ περασμένου Νοεμβρίου ἑωρτάστηκε ἡ τριακοσαετηρὶς ἀπὸ τῆς γεννήσεως τοῦ διασήμου Γάλλου ποιητοῦ Μπουαλώ. Ὁ Νικόλαος Μπουαλὼ Ντεπρὲκ ἦταν τὸ ἑνδέκατο παιδὶ ἑνὸς γραφέως τῆς γαλλικῆς αὐλῆς καὶ γεννήθηκε στὰ 1636. Ὁ πατέρας του εἶχε κάνει γι' αὐτὸ τὴν προφητεία, ὅτι ὁ γυιός του «δὲν θὰ ἔλεγε ποτὲ κανένα». Ὁ Μπουαλὼ ὅμως τὸν διέψευσε ἐκδίδοντας τὸ 1660 τὶς πρῶτες του σάτυρες.

Ὁ Μπουαλὼ ὑπῆρξε ἐξαιρετικὰ ἔντιμος ὡς ἄνθρωπος, μὰ κι' ὡς ποιητὴς ἦταν ἄψογος. Πολὺ λίγοι ποιηταὶ χειρίστηκαν μὲ τὴν τέχνη του τὴ γαλλικὴ γλῶσσα, ἡ ὁποία χρωστάει σ' αὐτὸν πολλὲς βελτιώσεις. Ὁ Μπουαλὼ δὲν εἶχε τὴ στιχουργικὴ εὐκολία τοῦ Μολλιέρου, ἀλλὰ οἱ στῖχοι του ἤθελε νὰ εἶνε ἀνεπίληπτοι, ὅπως καὶ ἡ ζωή του.

Ἔτσι, σ' αὐτὲς τὶς ποιητικὲς ἀρχὲς βασιζόμενος, συνέθεσε μετὰ τὶς καυστικὲς σατύρες του, τὰ «Ἐπιγράμματά» του ποὺ εἶνε πιὸ σοβαρά. Ὁ Μπουαλὼ εἶχε πολλοὺς ἐχθροὺς φιλολόγους, μὰ στὸ μανιώδη ἀγῶνα του ἐναντίον τοῦ κακοῦ γούστου τῆς ἐποχῆς του, εἶχε τὴν ἰσχυρὴ ὑποστήριξι τοῦ βασιλέως τῆς Γαλλίας. Αὐτὴ ἡ ὑποστήριξις ἦταν τόση ὥστε ὁ Λουδοβῖκος 14ος τοῦ ἔκοψε 2000 λίβρων ἐπιχορήγησι, ἀντὶ νὰ τὸν φυλακίση στὴ Βαστίλλη, ὅπως ἤθελαν οἱ ἐχθροί του. Μὰ κι' ὁ Μπουαλὼ, εὐγνωμονῶντας τὸ βασιλέα, τοῦ ἀφιέρωσε ἕνα ἀπὸ τὰ ἐπιγράμματά του κ' ἔγινε ἀργότερα, μαζὶ μὲ τὸ Ρακίνα, ὁ ἱστοριογράφος του. Τὸ 1683, ἐξελέγη ἀκαδημαϊκός. «Ἡ Ποιητικὴ του Τέχνη» ποὺ ἀπόμεινε ὁ ἀθάνατος κῶδιξ τῆς κλασικῆς γαλλικῆς ποιήσεως ἐξεδόθη στὰ 1674.

Ὁ Μπουαλὼ ἀπέθανε στὶς 13 Μαρτίου 1711 καὶ ἀναρίθμητο πλῆθος παρακολούθησε τὴν κηδεία γιατὶ εἶχε μείνει σ' ὅλη του τὴ ζωὴ τίμιος ἄνθρωπος καὶ γιατὶ οἱ τίμιοι ἄνθρωποι δὲν στεροῦνται ποτὲ φίλων

ΠΟΙΟΣ ΗΤΑΝ Ο ΕΡΑΣΜΟΣ;

Ὁ Ἔρασμος, τοῦ ὁποίου ἑωρτάστηκε ἐφέτος ἡ 400υετηρὶς ἀπὸ τοῦ θανάτου του, ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους φιλοσόφους τῆς Ἀναγεννήσεως. Γεννήθηκε τὸ 1467 στὸ Ρόττερνταμ καὶ τὸ πραγματικό του ὄνομα ἦταν Γκέερ Γκέερτς (Γεράρδος, υἱὸς τοῦ Γεράρδου). Ἐγκατέλειψε ὅμως τὸνομά του καὶ πῆρε τὸ ψευδώνυμο Ντεζιντέριους Ἐρασμους, μὲ τὸ ὁποῖο καὶ ἀπαθανατίστηκε.

Τὸ κυριώτερο ἔργο του εἶνε τὸ «Ἐγκώμιον τῆς τρέλλας, στὸ ὁποῖο εἰρωνεύεται μὲ ἐξαιρετικὴ ἐμπνευσι ὅλες τὶς ἐκδηλώσεις τῆς ἀνθρωπίνης ἠλιθιότητος.

Τὸ ἔργο αὐτό, τὸ ὁποῖο εἶχε εἰκονογραφήσει ὁ μέγας ζωγράφος Χολμπάιν, σημείωσε τεραστία ἐκδοτικὴ ἐπιτυχία, πρωτοφανῆ γιὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, κατὰ τὴν ὁποία ἡ τυπογραφία μόλις εἶχε ἀνακαλυφθῆ.

Ὁ Ἔρασμος ὑπῆρξε ἕνας ἀπ' τοὺς πρώτους ποὺ μελέτησαν τὴν ἀρχαία ἑλληνικὴ γλῶσσα κι' ἔγινε ἕνας ἀπὸ τοὺς περιφημοτέρους διδασκάλους της. Ὁ μέγας αὐτὸς φιλόσοφος ἀπέθανε τὸ 1536, σὲ ἡλικίσ 69 ἐτῶν.

ΠΟΙΑ ΕΙΝΕ Η ΝΗΣΟΣ ΧΑΒΑΪ·

Ἡ Χαβάϊ εἶνε τὸ μεγαλείτερο ἀπ' τὰ νησιὰ τοῦ Ἀρχιπελάγους Σάντουϊτς, στὸν Εἰρηνικὸ Ὠκεανό. Εἶνε ἐξαιρετικὰ ἠφαιστειογενὴς καὶ ἔχει ὡραῖες ἀκτές, προπάντων τῆς Κεαλακεκούα, ὅπου ὁ μέγας Ἄγγλος ποντοπόρος κ' ἐξερευνητὴς Κοὺκ δολοφονήθηκε τὸ 1799. Ἡ γεωργία καὶ ἡ κτηνοτροφία εἶνε ἐξαιρετικὰ ἀνεπτυγμένες στὴ Χαβάϊ χάρις στὶς ἐργασίες τῶν Εὐρωπαίων, οἱ ὁποῖοι σιγὰ σιγὰ ἀντικατέστησαν τοὺς ἰθαγενεῖς τῆς νήσου Κανάκους ποὺ τοὺς ἀφάνιζαν ἡ ἀρρώστειες.

Ἡ πρωτεύουσα τῆς παραδεισιακῆς αὐτῆς νήσου εἶνε ἡ Χονολουλοὺ ποὺ ἔχει ὡραιότατο λιμάνι. Ἡ ἔκτασί της εἶνε 12.000 τετραγωνικὰ χιλιόμετρα περίπου καὶ ὁ πληθυσμός της ἀνέρχεται σὲ 375.000 κατοίκους, ἀπὸ τοὺς ὁποίους οἱ 90.000 εἶνε λευκοί, 140.000 Ἰάπωνες, 50.000 Κινέζοι, 50.000 Φιλιππίνοι καὶ 30.000 ἰθαγενεῖς. Οἱ μαῦροι δὲν ὑπερβαίνουν μερικὲς ἑκατοντάδες.

Τὴ νῆσο Χαβάϊ τὴν κατέχουν ἀπὸ τὶς 12 Αὐγούστου 1898 οἱ Ἀμερικανοί.

ΠΟΙΟΙ ΗΣΑΝ ΟΙ ΓΙΑΤΡΟΙ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ ΣΤΗΝ ΑΓΙΑ ΕΛΕΝΗ ;

Ὡς γνωστὸν, ὁ Μέγας Ναπολέων, κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ἐξορίας του στὴν Ἁγία Ἑλένη, ὑπέφερε πολὺ ἀπὸ τὴν ἀσθένεια τοῦ ἥπατος ποὺ τὸν εἶχε προσβάλει ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ ἦταν αὐτοκράτωρ.

Οἱ γιατροὶ λοιπὸν ποὺ τοῦ παρεῖχαν τὶς φροντίδες τους στὸ νησὶ τῆς ἐξορίας ἦσαν ἐν πρώτοις ὁ Ἰρλανδὸς Ο' Μέαρα κ' ἔπειτα ὁ Κορσικανὸς Ἀντομαρσὶ ποὺ περιποιήθηκε τὸν αὐτοκράτορα ὡς τὸν θάνατό του.

ΣΕ ΠΟΙΕΣ ΠΕΡΙΣΤΑΣΕΙΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΦΟΡΑΜΕ ΓΑΝΤΙΑ ΚΑΙ ΣΕ ΠΟΙΕΣ ΟΧΙ ;

Τὸ φόρεμα τῶν γαντιῶν γιὰ μιὰ γυναῖκα εἶνε ζήτημα μόδας, ὅσο καὶ ζήτημα ἀνέσεως.

Στὸν περίπατο, στὸ σπόρ, στὶς ἐπισκέψεις μιὰ γυναῖκα ποὺ θέλει νὰ εἶνε ἐν τάξει μὲ τοὺς τύπους φοράει γάντια.

Ἡ σύγχρονη μόδα, ἀντιθέτως, ἐπιτρέπει νὰ ἔχη μιὰ κυρία γυμνὰ τὰ χέρια της σ' ἕνα γεῦμα, στὸ χορό, στὸ θέατρο. Μὲ δυὸ λόγια, μὲ μεγάλη τουαλέττα ἐσπερίδος τὰ μακρυὰ ἢ κοντὰ γάντια δὲν εἶνε πάντα ἀπαραίτητα.

Γιὰ τὸν ἄνδρα τὰ γάντια εἶνε ἀπαραίτητα, ὅταν κάνη ἐπισκέψεις ὁποιου εἴδους κι' ἂν εἶνε αὐτές. Δὲν φοράει ὅμως μιὰ γάντια οὔτε στὸ χορό, οὔτε στὸ θέατρο, οὔτε σ' ἕνα σαλόνι, ὅπου χορεύουν. Τὸ φράκο ἢ τὸ σμόκιν σὲ τὶς περιστάσεις αὐτὲς, δὲν ἔχει ὡς ἀπαραίτητο ἐπακόλουθο τὸ φόρεμα τῶν γαντιῶν, ἔστω καὶ λευκῶν.

ΕΙΝΕ ΑΛΗΘΕΙΑ ΠΩΣ Η ΓΑΙΝΑ ΞΕΘΑΒΕΙ ΤΑ ΠΤΩΜΑΤΑ ΓΙΑ ΝΑ ΤΑ ΦΑΗ;

Ὁ μέγας φυσιοδίφης Μπιφφὸν ἀναφέρει κάπου μὲ ἐπιφυλάξι: «Ὅταν ἡ βαῖνα δὲν βρίσκη λεία, ξεθάβει τὴ γῆ μὲ τὰ πόδια της καὶ τραβᾶει κομματιασμένα τὰ πτώματα τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ζώων, τὰ ὁποῖα τρώει.

Ὁ φυσιοδίφης Μποατὰρ πάλι βεβαιώνει ὅτι οἱ βαῖνες τρέφονται ἀποκλειστικῶς μὲ πτώματα καὶ προσθέτει: Στὸ ἐξαιρετικό τους γοῦστο, γιὰ τὰ σάπια κρέατα, κι' ὄχι στὴ βδηθεν ἀγριότητα τους, πρέπει ν' ἀποδώση κανεὶς τὴν σιγουριὰ ποὺ ἔχουν οἱ βαῖνες νὰ ξεθάβουν τὰ πτώματα, ὅταν κατορθώνουν νὰ μποῦν στὰ κακοφραγμένα νεκροταφεῖα τῶν Μουσουλμάνων».

Ὁ φυσιοδίφης Μπροῦτσε ὅμως, ὁ ὁποῖος ἔζησε πολλὰ χρόνια στὴν Ἀβησσυνία, ποὺ θεωρεῖται πὼς ἔχει τὶς περισσότερες βαῖνες τοῦ κόσμου, γράφει κατηγορηματικά: «Ἔπειτα ἀπὸ πολλὲς ἔρευνες, δὲν μπόρεσα ἀκόμα νὰ πιστοποιήσω ὅτι ἡ βαῖνα ξεθάβει τὰ πτώματα καὶ φαίνεται πὼς ὅσα λένε σχετικῶς εἶνε μᾶλλον θρύλος».

Τί νὰ πιστέψη λοιπὸν κανεὶς·

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΤΟΝ ΚΑΤΑΡΑΣΘΗΚΕ: ΜΙΑ ΜΑΓΙΣΣΑ ΝΑ ΜΗ ΠΕΘΑΝΗ ΠΟΤΕ

(Συνέχεια από τὴ σελίδα 41)

μπρὸς στὶς Ἱσπανίδες καὶ φώναξε ἀπὸ μακρυά.

— Εἶμαι εὐτυχὴς, κυρίες μου, ἐπειδὴ ὁ Θεὸς μοῦ ἐπιτρέπει νὰ κάνω τὸ μεγάλο ταξίδι παίρνοντας μαζύ μου τὴν γλυκειὰ ἀνάμνησι τόσων ὡραίων γυναικῶν!...

Τὸ κοπλιμέντο αὐτὸ ἔσωσε τὸν Λεζέν.

Ἡ Ἱσπανίδες, ποὺ ἀνῆκαν ὅλες στὴν ἀριστοκρατικὴ τάξι, συγκινήθηκαν ἀπὸ τὴν φιλοφρόνησι τοῦ βαρώνου. Κατάλαβαν ἀμέσως ὅτι ἦταν εὐγενὴς καὶ ἄρχισαν νὰ φωνάζουν:

— Πρέπει νὰ τοῦ δοθῆ χάρις!... Πρέπει νὰ τοῦ δοθῆ χάρις!...

Ἡ ἐπέμβασις τῶν ὡραίων κυριῶν παρέουρε καὶ τὸ πλῆθος. Οἱ συγκεντρωμένοι Ἱσπανοί, ἄντρες καὶ γυναῖκες, λησμόνησαν τὴν ἐχθρότητά τους ἀπέναντι τῶν Γάλλων καὶ ἄρχισαν νὰ ζητοῦν καὶ αὐτοὶ νὰ δοθῆ χάρις στὸν κατάδικο!... Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ ματαιωθῆ ἡ ἐκτέλεσις καὶ νὰ μεταφερθῆ καὶ πάλιν ὁ βαρῶνος στὴ φυλακή. Μὲ τὴν διαφορὰ ὅτι οἱ στρατιῶται, γιὰ νὰ τὸν ἐκδικηθοῦν, τὸν ὑπέβαλαν σὲ τέτοια μαρτύρια, ὥστε ὁ Λεζὲν ἐπεθύμησε πολλὲς φορὲς τὸν θάνατο...

Μιὰ μέρα, ὡδήγησαν τὸν Γάλλο σιδηροδέσμιο σ' ἕνα καράβι γιὰ νὰ τὸν μεταφέρουν σὲ μιὰ ἄλλη πολιτεία. Κατὰ καλή του ὅμως τύχη, γνωρίστηκε στὸ πλοῖο μ' ἕναν ἄλλο εὐπατρίδη, ὁ ὁποῖος τοῦ ἔδωσε τὰ μέσα νὰ δραπετεύση καὶ νὰ ξαναγυρίση, ὕστερ' ἀπὸ πολλὲς δραματικὲς περιπέτειες, στὴν Γαλλία.

Ὁ βαρῶνος παραιτήθηκε τότε ἀπὸ τὸν στρατὸ, ἀφοῦ ἡ κατάστασις τῆς ὑγείας του δὲν τοῦ ἐπέτρεπε πειὰ νὰ ὑποβληθῆ σὲ νέες κακουχίες, καὶ ἀποσύρθηκε σὲ μιὰ ἐπαρχία. Ἐκεῖ, ἀγόρασε ἕνα χτῆμα, παντρεύτηκε, ἔκανε παιδιά, ἀπόχτησε ἐγγόνια καὶ δισέγγονα, ἔγινε ἑνενῆντα, ἑνενῆντα-κατάρα τῆς μάγισσας· εἶχε πιάσει, ὅτι δὲν ἐπρόκειτο νὰ πεθάνη ποτέ, ὅταν, ξαφνικά, κατὰ τὰ τέλη τοῦ περασμένου αἰῶνος, πέθανε μιὰ νύχτα στὸν ὕπνο του ἀπὸ συγκοπή, χωρὶς νὰ ὑποφέρη διόλου...

ΠΩΣ Η ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ ΚΑΤΕΚΛΗΣΕ ΤΟΝ ΑΝΤΩΝΙΟ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 14)

του καὶ σωριάστηκε νεκρὸς μπροστὰ στὰ πόδια τοῦ Ἀντωνίου.

— Καλὰ ἔκανες, Ἔρωτα! Καλὰ ἔκανες!... ψιθύρισε ὁ Ἀντώνιος καὶ θύθισε κι' αὐτὸς τὸ ξίφος του στὸ στῆθος του. Μὰ ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ, ἕνας ἀξιωματικὸς ἔτρεξε καὶ τοῦ ἀνήγγειλε ὅτι ἡ Κλεοπάτρα δὲν εἶχε αὐτοκτονήσει. Ἐκεῖνος τότε ζήτησε νὰ τὸν μεταφέρουν στὸ μαυσωλεῖο, ὅπου ἀναγκάσθηκαν νὰ τὸν μπάσουν ἀπὸ τὸ παράθυρο, ἀνεβάζοντάς τον μὲ σκοινιά, γιατὶ ἡ δοῦλες τῆς Κλεοπάτρας δὲν μποροῦσαν ν' ἀνοίξουν τὴν πόρτα. Ὁ γιατρὸς Ὄλυμπος μπῆκε κι' αὐτὸς ἀπὸ τὸ παράθυρο στὸ μαυσωλεῖο κι' ἀκριβῶς ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ εἶδε τὸν Ἀντώνιο νὰ πεθαίνη στὴν ἀγκαλιὰ τῆς Κλεοπάτρας ψιθυρίζοντας:

— Δὲν ἔχω ἄδοξο τέλος! Ρωμαῖος ἐγὼ, νικήθηκα ἀπὸ Ρωμαῖο!...

Ἡ Κλεοπάτρα τὸν ἔκλαψε εἰλικρινὰ, γιατὶ τὸν ἀγαποῦσε στ' ἀλήθεια, μὰ δὲν τολμοῦσε νὰ βγῆ ἀπὸ τὸ μαυσωλεῖο, γιατὶ φαθόταν τὴν ἐκδίκησι τοῦ Ὀκταβιανοῦ. Ὡστόσο ἀργὰ τὸ θράδυ, ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀξιωματικοὺς τοῦ νικητοῦ, ἀνέθηκε φερὲ νὰ πιάση ἀπὸ τὶς μασχάλες τὴν Κλεοπάτρα, πρὶν ἐκείνη προφθάση νὰ τὸν χτυπήση μὲ τὸ ἐγχειρίδιό της.

Ἔπειτα, τὴν ὡδήγησε μπροστὰ στὸν Ὀκταβιανό, ὁ ὁποῖος τῆς ἀπέσπασε τὴν ὑπόσχεσι ὅτι δὲν θ' αὐτοκτονοῦσε.

Ἡ Κλεοπάτρα, ὅπως μᾶς λέγει ὁ γιατρὸς Ὄλυμπος, ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἀρρώστησε θαρειὰ καὶ ἐπὶ μιὰ ὁλόκληρη ἑβδομάδα εἶχε μεγάλο πυρετὸ καὶ ἀτελείωτο παραλήρημα.

Κατόπιν ἔγινε καλὰ, μὰ ἔμαθε ξαφνικὰ ὅτι ὁ Ὀκταβιανὸς εἶχε δώσει διαταγὴ νὰ σκοτώσουν τὸ γιό της Καισαρίωνα! Βλέποντας τότε ὅτι ἦταν πειὰ χαμένη, κλείσθηκε πάλι στὸ μαυσωλεῖο μὲ τὶς δυὸ δοῦλες της καὶ αὐτοκτόνησε μὲ μιὰ «ἀσπίδα», ἕνα μικρὸ αἰγυπτιακὸ φειδάκι. Ὅταν ὁ Ὀκταβιανὸς ἔτρεξε στὸ μαυσωλεῖο, βρῆκε νεκρὴ τὴν Κλεοπάτρα, ἀνάμεσα στὶς δυὸ δοῦλες της ποὺ ψυχορραγοῦσαν, γιατὶ εἶχαν κι' αὐτὲς αὐτοκτονήσει...

Καθὼς θλέπετε λοιπὸν, ἡ ἀδιακρισίες τοῦ γιατροῦ Ὀλύμπου ρίχνουν ἕνα καινούργιο φῶς στὴν τραγικὴ ἐρωτικὴ ἱστορία τοῦ Ἀντωνίου καὶ τῆς Κλεοπάτρας

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 19)

τὸ θρανιο, τί γνωρίζετε περὶ Κολοκοτρώνη;

Τὰ παιδιὰ ἀπάντησαν παλιν μὲ μιὰ φωνὴ, χωρὶς νὰ κουνοῦν ἕνα λαθος.

Οἱ δασκάλοι θριάμβευαν.

— Ἐσεῖς τοῦ δευτέρου τοῦ θρανιου, νὰ μᾶς εἰπῆτε τί γνωρίζετε περὶ τοῦ Μάρκου Μπότσαρη;

Τὰ παιδιὰ ἀπαντησαν καὶ ἐδῶ ἐπιτυχῶς.

— Μπράβο! Ἐσεις στὸ προτελευταῖο τὸ θρανίο, νὰ μᾶς πῆτε τί γνωρίζετε περὶ τοῦ Ὀδυσσέως τοῦ Ἀνδρούτσου;

Νέα ἐπιτυχία τῶν παιδιῶν.

Ἀζαφνα ὅμως καὶ πρὶν προφταση ὁ δασκαλος νὰ σταθάλη στοὺς μαθητὰς νέον ἱστορικὸ ἐρώτημα, «τί γνωρίζετε περὶ...» κ.τ.λ., σηκώθηκε ὁ κῦριος ἐπιλοχίας, σὰν λεκὲς ψηλὸς, μπαρουτοκαπνισμένος, σύνοφρυς καὶ σοβαρός.

Ὅλοι ἐνόησαν ὅτι ἤθελε στὴ σχολικὴ αὐτὴ ἐπίδειξη νὰ σταθάλη καὶ αὐτὸς κανένα ἱστορικὸ ἐρώτημα.

Θαθειὰ σιγὴ, σιγὴ ἱερὰ, ἁπλώθηκε στὴν μεγάλη αἴθουσα.

Ὁ κυριος ἐπιλοχιας προχώρησε πρὸς τοὺς μαθητὰς, φωνάζοντας τοὺς ὅλους στὰ μάτια, ὁλίγον θλοσυρός, στρίθοντας τὸ κατάμαυρο μουστάκι του καὶ μὲ εὐθυ τὸ σῶμα σὰν λαμπάδα. Ὁ κόσμος περιμένοντας τὴν ἐρώτηση, κρεμότανε ἀπὸ τὸ στόμα του.

Ὁ ἐπιλοχίας ἐστάθηκε μπρὸς στὰ μαθητικὰ θρανία καὶ κορδωνόμενος καὶ στριθων πάντα τὸ μουστάκι του, ρώτησε τοὺς μαθητὰς:

—Κὶ πιρὶ ἰμοῦ τί γνουρίζιτι πιρικαλῶ;... ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Η ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΗ ΠΡΟΣΒΟΛΗ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 33)

δία καὶ περιφρονησι γιὰ τὸν ὕθριστή της... Καὶ ὅταν τελείωσε τὸ γραμμα, ἑτοιμαζότανε νὰ δώση στὸν φίλο της τὸ τελειωτικὸ φίλημα τῆς συγγνώμης.

— Μὰ ὄχι, ἀκόμη! εἶπε γελωντας. Πρέπει νὰ διαθέσουμε καὶ τὸ ὑστερόγραφο. Καὶ ἄρχισε νὰ διαθάζη:

«Λὲς δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ὅτι εἶσαι εἰκοσιπέντε χρονῶν. Γνωθεστε ὅτι εἶσαι τριανταπέντε. Κατώρθωσα, ὅμως, νὰ ἐξακριθώσω ὅτι ἔχεις κλείσει τὰ σαρανταδύο. Μάλιστα, κυρία μου! Εἶσαι σαρανταδύο ἐτῶν!»

Τὸ πρόσωπο τῆς ὡραίας κυρίας Ἀγκασὶ ἔγινε ἔξαφνα κατακκόκινο ἀπὸ ἀγανάκτησι. Ἡ Ματθίλδη σηκώθηκε θρθα τρέμοντας ἀπὸ τὸν θυμό της.

— Αὐτὸ ποὺ γράφεις εἶνε ἀγένεια, προστυχιά, κακοήθεια! φώναξε. Εἶσαι ἕνας συκοφάντης, ἕνας ἐλεεινὸς, ἕνας παλληθρωπος!... Ἔξω! Ἔξω!

Ἐκεῖνος γονάτισε κατω παρακαλῶντας.

Μὰ τὸν πέταξε ἔξω ἀπ' τὸ δωμάτιο οὐρλιάζοντας σὰν φίδι, σκούζοντας σὰν ἀγριόγατα ποὺ τὴν πνίγουν.

— Ἔξω!... Ἔξω!...

ΑΡΜΑΝΔΟΣ ΣΥΛΒΕΣΤΡ

ΕΝΑΣ ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ, ΕΝΑΣ ΣΚΥΛΟΣ ΚΑΙ ΜΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 40)

στὴν ταράτσα...

Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ, ἓν' ἀπαίσιο τρίξιμο ἀκούστηκε...

Τὸ ξύλινο πλαίσιο τῆς τζαμαρίας ὑποχώρησε.

Ὁ Χόγκαν ἔθγαλε μιὰ τρομερὴ κραυγὴ, μὰ ἡ φωνὴ του σκεπάστηκε ἀπὸ τὰ τριξίματα τῶν γυαλιῶν...

Κι' ὅλα κατέρρευσαν κι' ὁ Χόγκαν ἐξαφανίστηκε μέσα στὴν μαύρη τρύπα...

.....

Ὁ Τὸμ, καθισμένος στὴν ἄκρη τοῦ ἀνοίγματος τῆς τζαμαρίας, κύτταζε περίλυπος κάτω τὸ χῶλλ ὅπου κοίτοντανε ἀσάλευτος ἕνας σκοτεινὸς ὄγκος... Δὲν τοῦ ἄρεσε αὐτὸ τὸ τέλος τοῦ παιχνιδιοῦ... Ὡστόσο χασμουρήθηκε μ' ἀδιαφορία κι' ἄφησε νὰ τοῦ ξεφύγη ἡ ἐφημερίδα ποὺ στριφογύρισε μέσ' στὸ κενὸ καὶ πῆγε κι' ἔπεσε πλάϊ στὸ πτῶμα.

Ἂν ὁ Χόγκαν μποροῦσε νὰ διαθάση, θὰ ἔθλεπε ἐφτὰ στὴν πρώτη σελίδα της, τὸ ὄνομα αὐτοῦ στὸν ὁποῖο ἀνήκει ἡ ἐφημερίδα ἐκείνη, τὸ ὄνομα τοῦ Κρόπερ!

Μὰ ὁ Χόγκαν δὲν μποροῦσε πειὰ νὰ διαθάση, δὲν θὰ διάθαζε ποτὲ τίποτε...

Τὴν ἴδια στιγμὴ, μέσα στὸ τραῖνο μὲ τὸ ὁποῖο εἶχε φύγει ἡ ἐξήγησι στὰ συμθάντα τῆς περασμένης βραδυᾶς, ἄκουσα τυχαῖα κάποια φλύαρη γυναῖκα νὰ λέη σὲ μιὰ φίλη της:

—Τί εὐτυχισμένα ποὺ ζῆ κι' αὐτὸς ὁ Μαρὼ μὲ τὴν φαμίλια του!... Εἶνε φτωχοί, πεντάφτωχοι, μὰ ἔχουν μιὰ γρηά θεία τους μὲ πολλὰ χτήματα, ὡραιότατο σπίτι κι' ἀμέτρητα χρήματα κι' ἔτσι ζοῦν, ὅπως θέλουν αὐτοί, ἔξω στὴν ἐξοχή, μακρυὰ ἀπὸ τὴν πόλι, χαρούμενοι κι' εὐτυχισμένοι...

ΑΝΡΙ ΜΠΑΡΜΠΙΣ

ΡΕΤΖΙΝΑ—ΜΑΡΙΑ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 13)

μίνας! Τὸ μοχθηρὸ αὐτὸ πλάσμα ἦταν περήφανο ἐκείνη τὴν ἡμέρα, ἐπειδὴ συγκέντρωνε τὰ θλέμματα ὅλων τῶν παλληκαριῶν μὲ τὸ μαῦρο φουστάνι της, ποὺ τῆς πήγαινε πολὺ καλά!...

Καμμιὰ μεταμέλεια, καμμιὰ τύψις συνειδήσεως δὲν θασάνιζε τὴν καρδιά της...

Καὶ ὅταν ἔφτασαν στὸ κοιμητήριο, τὴν στιγμὴ ποὺ οἱ νεκροθάφτες ἦσαν ἕτοιμοι νὰ κατεθάσουν στὸν τάφο τὸ φέρετρο τῆς Ρετζίνας-Μαρίας, σκεπασμένο ἀπὸ κάτασπρα λουλούδια, ἡ Ταορμίνα θρῆκε τὴν δύναμι ν' ἀρχίση νὰ κλαίη γοερὰ γιὰ τὴν φίλη της — γιὰ τὸ θῦμα της... Τὴν ἔκλαψε μὲ ὑποκριτικὰ δάκρυα, μοιρολόγησε τὰ χαμένα νειᾶτα της καὶ, τέλος, παρακάλεσε τὸν Θεὸ νὰ λυπηθῆ τὴν αὐτόχειρα γιὰ τὴν πράξι της καὶ νὰ συγχωρέση ἐκείνους ποὺ ἔγιναν ἀφορμὴ τοῦ προώρου θανάτου της...

Τὰ τελευταῖα λόγια τῆς Ταορμίνας πνίγηκαν μέσα στὶς γοερὲς κραυγὲς τῆς κυρὰ Ἀντουανέττας καὶ τοὺς λυγμοὺς τῶν παρισταμένων:

— Ἀῶνία σου ἡ μνήμη, Ρετζίνα-Μαρία!...

* * *

Τὸ θράδυ τῆς ἴδιας μέρας, ἡ Ταορμίνα πῆγε καὶ θρῆκε τὸν Ραὺμόνδο στὸ δωμάτιό του.

Ὁ καλλιτέχνης, ὁ ὁποῖος δὲν ἔθγαινε διόλου ἔξω τὶς ἡμέρες ἐκεῖνες, ἐπειδὴ ἦταν ἀπασχολημένος μὲ τοὺς πίνακές του, δὲν εἶχε πληροφορηθῆ ἀκόμη τὸ τραγικὸ τέλος τῆς φίλης του.

Ὅταν εἶδε καὶ πάλι τὴν Ταορμίνα μπροστά του, παρξενεύτηκε.

— Μὰ τί γίνεται ἡ Ρετζίνα-Μαρία; τὴν ρώτησε. Μοῦ ἔλεγε πὼς μ' ἀγαπᾶ, πὼς δὲν μπορεῖ νὰ κάνη χωρὶς ἐμένα! Μήπως ἔμαθε ὅτι ἤρθες καὶ μὲ θρῆκες μόνη σου καὶ θύμωσε μαζύ μου;

— Ὤ! δὲν πρόκειται νὰ τὴν ξαναδῆς! τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ Ταορμίνα μὲ μεγάλη ἀπάθεια.

— Γιατί;

— Γιατὶ, ἡ Ρετζίνα-Μαρία τὄσκασε γιὰ τὸ Μιλᾶνο, μὲ ἕνα λοχαγὸ τῶν Βερσαλλιέρων. Ἐγὼ πάντοτε τὸ ἔλεγα ὅτι τὸ κορίτσι αὐτὸ θὰ πάρη μιὰ μέρα τὸν κακὸ δρόμο...

Ὁ Ραὺμόνδος ἔμεινε συλλογισμένος.

— Περίεργο! ψιθύρισε. Καὶ ὅμως ἐγὼ εἶχα σχηματίσει γιὰ τὴν Ρετζίνα-Μαρία γνώμη ἐντελῶς διαφορετική... Πῶς γελιέται καμμιὰ φορὰ ὁ ἄνθρωπος!...

Μὰ ἡ Ταορμίνα δὲν τὸν ἄφησε ν' ἀποτελειώση τὴν φράσι του. Τοῦ ἔκλεισε τὸ στόμα μ' ἕνα θερμὸ, παράφορο φιλί...

— Μὴ τὴν σκέφτεσαι πειὰ, τοῦ εἶπε. Ἦταν μιὰ ἐπιπόλαιη, μιὰ ἄκαρδη... Ἐνῶ ἐγὼ... ἐγὼ σ' ἀγαπῶ μ' ὅλη μου τὴν καρδιά!

Καὶ τὸν ἔσφιξε παράφορα στὴν ἀγκαλιά της, σίγουρη πειὰ γιὰ τὸ θρίαμθό της. Ἡ Ρετζίνα-Μαρία δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὴν διαψεύση. Κοιμόταν θαθειὰ στὸ χῶμα. Κ' οἱ νεκροὶ δὲν μιλοῦν, οἱ νεκροὶ δὲν παραπονοῦνται, σταματοῦν γιὰ πάντα μέσα στὸ χῶμα ἡ ἐρωτευμένες, ἀθῶες καρδιές...

ΕΤΤΟΡΕ ΣΑΝΤΟΛΙΟ

Η ΤΡΕΛΛΗ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 48)

πο μιὰ ἄγρια καὶ ἀγωνιώδη πάλη ἄκουσα τὴν ἄμμο τοῦ κήπου νὰ τρίζη κατω ἀπὸ θαρειὰ κι' ἄργα πατήματα καὶ σὲ λίγο εἶδα κάποιον νὰ θγαίνη κρατῶντας στὰ χέρια του κάτι σὰν δεμάτι ἀπὸ ξύλα.

Εἶνε περιττὸν νὰ προσθέσω πὼς τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωὶ ἔφυγα μὲ τὸ πρῶτο τραῖνο ἂν καὶ ὁ φίλος μου μ' ἐμπόδιζε λέγοντάς μου πὼς ἡ γυναῖκα κ' ἡ θεία του θὰ στενοχωριόντουσαν πολὺ ἀπ' τὴν ξαφνική ἀναχώρησί μου.

Στὸν σταθμὸ, ἐνῶ συλλογιζόμουν προσπαθῶντας νὰ θρῶ μιὰν ἐξήγησι στὰ συμθάντα τῆς περασμένης βραδυᾶς, ἄκουσα τυχαῖα κάποια φλύαρη γυναῖκα νὰ λέη σὲ μιὰ φίλη της:

—Τί εὐτυχισμένα ποὺ ζῆ κι' αὐτὸς ὁ Μαρὼ μὲ τὴν φαμίλια του!... Εἶνε φτωχοί, πεντάφτωχοι, μὰ ἔχουν μιὰ γρηά θεία τους μὲ πολλὰ χτήματα, ὡραιότατο σπίτι κι' ἀμέτρητα χρήματα κι' ἔτσι ζοῦν, ὅπως θέλουν αὐτοί, ἔξω στὴν ἐξοχή, μακρυὰ ἀπὸ τὴν πόλι, χαρούμενοι κι' εὐτυχισμένοι...

Η ΧΑΡΑ ΚΑΙ Ο ΠΟΝΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 12)

σὲ μιὰ πολυθρόνα, πιάνοντας τὸ κεφάλι του μὲ τὰ δυὸ χέρια του...

"Ω! ἡ τρομερὴ ἀποκάλυψις!... Ἡ Ζὰν πληροφοροῦσε τὸν πατέρα της ὅτι ἔφευγε ἀπὸ τὸ σπίτι της μ' ἕναν νέο ποὺ τὸν εἶχε γνωρίσει σὲ μιᾶς φίλης της. Τὸ παλληκάρι αὐτὸ ἦταν φτωχό. Κι' ἐπειδὴ ἡ Ζὰν ἤξερε ὅτι ὁ πατέρας της δὲν θὰ δεχότανε νὰ τὸν κάνη γαμπρό του, ἀποφάσισε νὰ τὸν ἀκολουθήση... Παρακαλοῦσε τὸν κ. Νοὲλ νὰ τὴν συγχωρήση γιὰ τὸ κακὸ ποὺ τοῦ ἔκανε — καὶ νὰ προσπαθήση συγχρόνως νὰ παρηγορήση τὸν Ζόλ.

«Ἦταν ὁ πρώτος ἄντρας ποὺ γνώρισα — Ἔγραφε μεταξὺ ἄλλων στὴν ἐπιστολή της — καὶ φαντάστηκα ὅτι τὸν ἀγάπησα... Πόσο ἤμουν γελασμένη! Μονάχα ὁ νέος ποὺ ἀκολουθῶ τώρα μ' ἔκανε νὰ γνωρίσω τὴν πραγματικὴ ἀγάπη!...»

— Ἡ Ζὰν... ἡ Ζὰν νὰ μοῦ τὸ κάνη αὐτό! τραύλιζε ὁ πατέρας τῆς νέας. Νὰ φύγη ἀπὸ τὸ σπίτι μου μ' ἕναν ἄγνωστο; Θεέ μου! πῶς μὲ τυφλωσε μὲ τὴν ὑποκρισία της καὶ μ' ἔκανε νὰ μὴ καταλάθω τίποτα!...

Μὰ ὁ Ζὺλ δὲν τὸν ἄκουγε... Τὸ κεφάλι του ἐθούϊζε δυνατά... Ἡ καρδιὰ του ἔπαψε νὰ χτυπάη στὰ στῆθη του... Καὶ, ξαφνικά, ἔθγαλε ἕνα μουγκρητὸ πληγωμένου θηρίου — καὶ σωριάστηκε ἀναίσθητος στὸ πάτωμα...

* * *

Πέρασε μιὰ ἑθδομάδα. Στὸ διάστημα αὐτὸ, ὁ κ. Νοὲλ δὲν ἔλαθε καμμιὰ εἰδησι ἀπὸ τὴν κόρη του... Ὅσο γιὰ τὸν Ζὺλ ἦταν περισσότερο νεκρὸς παρὰ ζωντανός. Ὁ κόσμος σωριάστηκε σ' ἐρείπια γι' αὐτόν. Ἡ προδοσία τῆς Ζὰν τὸν ἔκανε νὰ νομίζη ὅτι θρέθηκε σὲ μιὰ ἀπέραντη ἐρημιά... Τώρα ποὺ ἔχασε τὴν ἀγατημένη του, τὴν κοπέλλα ποὺ τὸν ἀνέστησε ψυχικὰ καὶ πνευματικά, ὅλα τοῦ φαινότουσαν κρύα καὶ ἄχαρα γύρω του... Ὁ ἄνθρωπος ποὺ ποδοπάτησε ἄλλοτε τὴν ἀγνὴ ἀγάπη, ἔκλαιγε τώρα μὲ τὴν ἀνάμνησι τῆς Ζὰν...

— Γιατὶ, μονολογοῦσε, γιατὶ νὰ μὲ κάνης νὰ ξανάθρω τὴν ἀγνότητά μου, ἀφοῦ θὰ μ' ἔρριχνες μιὰ μέρα στὰ τάρταρα τῆς κολάσεως;...

Καὶ τὸν κυρίευε θαθειὰ μελαγχολία. Ἔλειπε ὅλη τὴν ἡμέρα ἀπὸ τὸ σπίτι του, τριγυρνῶντας στὴν ἐρημιά, ἔξω ἀπὸ τὴν μικρὴ πολιτεία, κλαίγοντας καὶ παραμιλώντας.

Ἕνα ἀπόγευμα, τὰ θήματά του τὸν ὡδήγησαν στὰ χείλη ἑνὸς γκρεμοῦ.

Ὁ Ζὺλ ἔρριξε μιὰ ματιὰ κάτω, στὸ θάθος τῆς χαράδρας, κι' ἔνοιωσε ἴλιγγο. Μὲ τὴν διαφορὰ ὅτι ἡ ζάλη αὐτὴ ἦταν γλυκειά... Τοῦ φαινότανε ὅτι ἡ χαράδρα τὸν τραθοῦσε σὰν μαγνήτης — σὰν στοργικὴ ἀγκαλιά... Κι' ἔλαθε ἀμέσως τὴν ἀποφασί του...

— Ζὰν, σὲ συγχωρῶ! ταύλισε. Ἂς εἶσαι εὐλογημένη, ἀφοῦ μ' ἔκανες νὰ γνωρίσω τὴν χαρὰ καὶ τὸν πόνο τῆς ἀγάπης!...

Κι' ἔπεσε μὲ τὸ κεφάλι στὸ κενόν...

ΑΝΤΟΥΑΝ ΑΛΜΠΑΛΑ

Η ΧΕΙΡΟΜΑΝΤΕΙΑ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 5)

γιὰ τὶς γυναῖκες αὐτῆς τῆς κατηγορίας. Τὰ δαχτυλίδια ποὺ φοροῦσε τὸν εἶνε ὁλόσια καὶ αὐτὸ ἀκριθὲς εἶνε ἀκόμα μιὰ ἔνδειξις τοῦ σταθεροῦ καὶ φρόνιμου χαρακτήρος του. Ἀντιθέτως, τὰ δαχτυλα τῆς ὡραίας σύζυγου του, τῆς Τζόαν Κράουφορντ, γυρίζουν πρὸς τὰ ἔξω, εἶνε δὲ γνωστὴ ἡ χαριτωμένη ἐπιπολαιότης τῆς Τζόαν, ἰδίως στὸν Ἔρωτα. Καθὼς ἔρετε, μεχρὶ τῆς στιγμῆς, ἔχει παντρευθῆ τρεῖς φορές!

Γενικῶς, ἕνα γενναῖοδες καὶ δυνατὸ χέρι μᾶς φανερώνει ἕνα ἄνθρωπο δράσεως, σταθερὸ στὶς ἀποφάσεις του, τολμηρὸ καὶ ἐπίμονο στὴν πραγματοποίησι ἑνὸς σκοποῦ του. Μὲ δυὸ λόγια, τὸ γενναῖοδες χέρι ἀποκαλύπτει ἕναν σταθερὸ καὶ γερὸ χαρακτῆρα. Ἀντιθέτως, τὸ μαλακὸ καὶ πλαδαρὸ χέρι, δείχνει μεγάλη ἔλλειψι χαρακτήρος, διαταγμὸ στὶς ἀποφάσεις, φόβο καὶ ἔλλειψι ἐμπιστοσύνης.

Τέτοιο χέρι εἶχε ὁ Τζὼν Τζίλμπερτ ποὺ πέθανε ἐσχάτως καὶ ποὺ ἦταν ἀγαπητὸς φίλος τῶν «ἀστέρων». Ὁ ἄτυχος Τζὼν δὲν εἶχε ποτὲ τοὺ πάρει μιὰ ἡρωϊκὴ ἀπόφασι καὶ ποτὲ ἐπίσης δὲν εἶχε ἐμπιστοσύνη στὸν ἑαυτό του. Ἐνῶ τὸ χέρι τοῦ μεγάλου Ἄγγλου ἠθοποιοῦ Τσάρλ Λώτον εἶνε ὑπόδειγμα χαρακτήρος. Ὁ Λώτον ἔχει δυνατὸ καὶ γενναῖοδες χέρι!

Καθὼς θλέπετε λοιπὸν ὑπάρχει καὶ μιὰ ἄλλου εἴδους χειρομαντεία, ποὺ δὲν θασίζεται στὶς γραμμὲς τῆς παλάμης, ἀλλὰ στὸ σχῆμα τοῦ χεριοῦ. Κι' αὐτὴ, ὅπως μᾶς δείχνει ἡ πεῖρα, εἶνε ἡ πιὸ σωστὴ καὶ πιὸ «ἐπιστημονικὴ» ἀπὸ τὴν ἄλλη: εἶνε ἡ πραγματικὴ χειρομαντεία.

ΕΛΕΝ ΧΕΥΖ

Ἡ υἱοθ των ἀναγνωστῶν μας ἀποστελλομένη συνεργασία καὶ μὴ συνοδευομένη ὑπὸ δικαιώματος κρίσεως ἐκ δραχμῶν πέντε εἰς γραμματόσημα, δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν

Τὸ φύλλο τοῦ «Μπουκέτου» τιμᾶται παντοῦ δραχμὰς 4. Ἡ αὐθαίρετος ὑπερτίμησίς του παρὰ τῶν Ὑποπρακτορείων ἀπαγορεύεται.

Πολλοὶ ἀναγνῶσται τῶν ἐπαρχιῶν μᾶς ρωτοῦν πῶς θὰ μπορέσουν νὰ ἀποκτήσουν τὰ βιβλία τῶν μηνιαίων ἐκδόσεων τοῦ «Μπουκέτου», τὰ ὁποῖα δὲν ἐπρόλαβαν νὰ προμηθευθοῦν. Τοὺς ἀπαντῶμεν ὅτι ἀρκεῖ νὰ μᾶς στείλουν 8 δραχμὰς εἰς γραμματόσημα δι' ἕκαστον βιβλίον καὶ νὰ τοὺς τὰ στείλωμεν ταχυδρομικῶς ἢ νὰ δώσουν παραγγελίαν εἰς τὸ Ὑποπρακτορεῖον τῶν ἐφημερίδων «Σπῦρος Τσαγγάρης» τοῦ τόπου των καὶ ἔτσι θὰ τὸ ἀποκτήσουν ἀσφαλῶς.

ΑΝΑΡΓ. ΕΥΘΥΜΙΑΔΗΝ, Αἰδηψόν.— Τὸ πεζὸ ποίημά σας ὄχι ἐπιτυχές. Δὲν εἶνε κἂν ποίημα. Εἶνε κάτι ἀνεπιτυχὲς καὶ ἀκαθόριστον. Ἰδοὺ·

ΑΤΥΧΗ ΑΓΑΠΗ

«Τόριξε στὸ κρασὶ ἀλήθεια, Γιατὶ ἡ μοίρα τοὺς ἔριξεν στὸν ἴδιο Δρόμο τῆς Ζωῆς των καὶ ἀφοῦ Συναντηθήκαν ἀγαπηθήκαν τόσον που θὰ ἔλεγε κανὴς ὅτι ὁ ἕνας εἶχε γενηθῆ γιὰ τὸν ἄλλον, ἔτσι σήλαβαν ὄνειρ' ἀγάπης καὶ ἔζησαν μέρες εὐτυχισμένες, ἀλλὰ πόσον εἶχαν γελαστὴ ἀλήθεια!... Καὶ ἦλθεν ἡ Σκληρα πραγματικότης ἡ ἰδία πάλυ μοίρα θέλησεν νὰ τοὺς χωρίση διότη ο πατέρας της τῆν ἀραβώνιασεν μ' εναν τῆς τάξις της, καὶ ἔτσι ὁ αργύρις τράβηξεν μόνος τώρα τὸ ὑπόλημπο μονοπάτι τῆς Ζωῆς του κουρασμένος ἀπὸ τὸν πόνω κλέγοντας τὴν ἄτυχην ἀγάπη του».

Τὰ πεζὰ ποιήματα δὲν εἶνε παράταξις φράσεων. Γι' αὐτὸ ὀλίγοι ἐπέτυχαν στὸ εἶδος αὐτὸ τῆς τέχνης. Διαβάστε Ἕλληνας ποιητὰς καὶ πεζογράφους. Γιὰ τὸ δέσιμο τῶν φύλλων τοῦ «Μπουκέτου» πρέπει ν' ἀπευθυνθῆτε εἰς βιβλιοδέτην.

ΖΑΝ ΒΙΛΛΕΡ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ, Πειραιᾶ.— Μᾶς γράφετε στὴν ἐπιστολή σας:

«Ἀγαπητὸ «Μπουκέτο»

Πρὸ μηνῶν σοῦ ἔστειλα ἕνα ἄλλο ποίημα τὸ ὁποῖο καὶ μοῦ ἀπέρριψες.

Μὰ νομίζω ἕνα ἔργο τὸ ὁποῖο ἐγκρίνεται ἀπὸ σένα, πρέπει τὸ πρόσωπο ποὺ τὸ στέλνει εἴτε γνωστὸ εἶναι, εἴτε ἄγνωστο, νὰ εἶναι πολὺ περίφανο ἔστω καὶ ἂν ἀκόμη τοὺ τὸ ἀπερίψης.

Αὐτὸ ἀκριβῶς συνέβηκε καὶ μὲ μένα. Ἂν καὶ ἔχω δημοσιεύση σὲ ἄλλα περιοδικὰ ἔτερα ἔργα μου, δὲν αἰσθάνθηκα αὐτὸν τὸν αἰνθουσιασμὸ βλέποντας στὴ σελα τους τὸ ὄνομά μου. ὅσω αἰνθουσιάστηκα βλέποντας δικά σου τὸ ψεύδωνυμό μου. Ἂν καὶ τὸ ποίημα τὸ ἀπερίψη.

Γι' αὐτὸ σήμερα πέρνω ξανὰ τὸ θάρρος νὰ σοῦ στ αὐτὸ ποὺ νομίζω καλλύτερο ἀπὸ τὴ συλλογή μου. Ἐλπ ριμένω μὲ λαχτάρα τὴν ἀπαντησή σου.

Ἐπιφυλασσόμενος εἰς τὸ μέλλον νὰ στείλω ἕνα πιο λειον δίηγημα. Διήγημα ὄχι τῆς φαντασίας μου. Ἀλλὰ μ ἱστορία ἀληθινὴ ποὺ συνέβη πρὸ δύο ἐτῶν περίπου στ Μύκονο ἂν θυμάμαι καλλά.

Μὲ τὰ φιλικώτερα Συναισθ...

Σᾶς εὐχαριστοῦμεν γιὰ τὰ καλά σας λόγια. Ἀλλὰ κατ' τὸ σημερ ποίημα ὄχι ἐπιτυχημένο. Τοῦ λείπει ἡ ποιητικὴ πνοή. Πρέπει νὰ δ σετε ποίησιν καὶ νὰ γράφετε μὲ περισσότερη προσοχή. Πρέπει ἀνάμ ἔχετε ὑπομονή. Μόνον ἔτσι θὰ μπορέσετε νὰ γράφετε ἀκμαίοτερ

Ι. ΠΑΠΑΣΤ., Ἐνταῦθα.— Τὰ δυὸ ποιήματά σας ὄχι ἀπολύτως ἐπιτ Ἐν τούτοις δείχνουν ὅτι μπορεῖτε μὲ λίγη προσοχὴ καὶ προσπάθ λογη νὰ γράψετε καλοὺς στίχους. Αὐτὴ εἶνε ἡ γνώμη μας καὶ ἡ ἀλη κρίσις μας.

Α. Ι. ΘΑΛΗΝ, Βόλον.— Τὸ πεζὸ ποίημά σας ὄχι καλό. Πολὺ σπ ἡ δυστυχῶς.

ΕΥΑΓΓ. ΠΑΠΑΝΑΣΤΑΣΑΤΟΝ, Φαλακράτα (Κεφαλληνίας).— Οἱ στ χοι σας ὄχι ἀπολύτως ἐπιτυχεῖς. Γράφετε, σᾶς παρακαλοῦμεν, σ πλέον καθαρά, πλέον προσεκτικὰ καὶ ἀλανθάστως. Τὸ κακὸ γράφ κεῖ ἀναποφεύκτως ἕνα ποίημα στὸ διάβασμα γιὰ τὴν σχετικὴ κρίσ...

ΕΛΕΥΘ. ΣΚΑΝΔΑΛΕΛΗΝ, Καλλονὴν (Μυτιλήνης).— Τὸ πεζὸ σας ποί μα ὄχι ἐπιτυχές. Πολὺ κοινόν. Διαβάστε Ἕλληνας ποιητὰς καὶ πε φους.

Ν. ΚΑΡΑΤΖΑΝ, Μαραθόκαμπον.— Τὸ ποίημά σας ὄχι τόσον καλὸ ἀπελπίζεσθε ἐν τούτοις. Ἐξακολουθῆστε νὰ διαβάζετε. Κακῶς νομίζ δὲν μπορεῖ νὰ μορφωθῆ κανεὶς μόνος του. Ἀντιθέτως μάλιστα νεις μὲ τὴν ἐκλεκτὴ καὶ συστηματικὴ μελέτη νὰ μορφωθῆ πληρέστ νὰ γράψη καλοὺς στίχους. Ἐφαρμόσατε τὴν συμβουλή μας καὶ θὰ χάσετε.

Αὐτὴ εἶναι ἐπιτυχία

νὰ βρῆτε τὴν πούδρα ποὺ πηγαίνει στὸν τύπο σας. Γι' αὐτὸ ζητεῖτε τὴν Μυστικουμ Πούδρα καὶ τὸ Κομπάκτ Μύστικουμ σύμφωνα μὲ τὸν πίνακα τοῦ Σέρκ ποὺ εὑρίσκεται εἰς ὅλα τὰ Καταστήματα καὶ σᾶς λέγει ποιὸς τύπος σας πηγαίνει καλύτερα στὴν ἐπιδερμίδα σας, τὰ μαλλιά καὶ τὰ ρούχα σας. Πούδρα Mystikum τοῦ Σέρκ στρώνει τόσο καλὰ στὴν ἐπιδερμίδα σας ὅ ἀφομοιώνεται μ' αὐτήν. Πούδρα Μυστικουμ σὲ κουτιὰ τῶν Δρ. 30. 50.- Κομπάκτ Μυστικουμ Δρ. 40.- Ἐναντι 35δρ. τραγουδιοῦ ἀπο λεται δείγμα πούδρας & κομπ... Γεν. Ἀντ.: Οἶκος Π.Ι. Μαγκ... Ἑρμοῦ - Νίκης 10. Ἀθ...

Πούδρα Mystikum

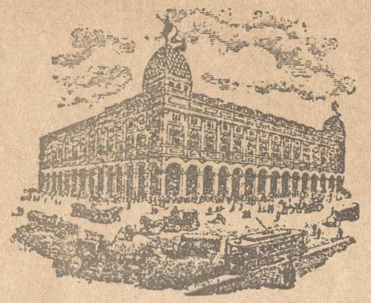

LA RINASCENTE MILANO

Τὸ PRINTEMPS τῶν Παρισίων.
Τὸ ANNEAUX τῶν Παρισίων.
Τὸ RINASCENTE τοῦ Μιλάνου καὶ γενικῶς τὰ μεγαλείτερα καταστήματα τοῦ κόσμου χρησιμοποιοῦν διὰ τὴν ἐπιδιόρθωσιν τῶν καλτσῶν τῶν πελατίδων των τὰς ἠλεκτροκινήτους μηχανὰς VITOS.

Εἰς τὰς Ἀθήνας μόνον τὸ Κατάστημα ΑΔΕΛΦΩΝ ΦΕΤΣΗ Σταδίου 43 ἔναντι Δικαστηρίων, Τηλ. 27.209 χρησιμοποιεῖ διὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν τῆς πελατείας του τὰς ἰδίας Μηχανὰς VITOS. Ἐπιδιόρθωσις τελειοτάτη — Παράδοσις ταχεῖα — Τιμαὶ λογικαί. Κάλτσες ELBEO - VICTORIA - ARWA - PARISIANA - ΛΑΪΣ - ΑΡΤΕΜΙΣ - ΓΑΝΤΙΑ - ΤΣΑΝΤΕΣ - ΚΙΛΟΤΤΕΣ - COMBINAISON - Λαΐδος.

ΔΙΤΣ.

Nouveautés

Μάλλινα Εὐρωπαϊκὰ

Διὰ γυναικεῖα παλτὰ καὶ φορέματα

ΝΤΙΝΟΣ Μ. ΣΤΡΑΤΗΓΟΥ ΚΣΙΑ
ΠΛ. ΚΑΠΝΙΚΑΡΕΑΣ

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ραπτομηχανὴ «Σίγγερ» πολυτελείας (κεντήματος - ραπτικῆς) εἰς τιμὴν εὐκαιρίας. Πληροφορίαι: Ὁδὸς Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν ἀριθ. 5, τυπογραφεῖα «Μπουκάτου» (Πλατεῖα Κλαυθμῶνος).

ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΙΣ ΚΑΙ ΑΠΟΤΑΜΙΕΥΣΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΑ ΦΙΓΟΥΡΑΤΑ ΔΙΑ ΣΥΛΛΟΓΑΣ
Ἐπιφοδεκτα πάντοτε διὰ δῶρα.
Ζητήσατε τιμοκατάλογόν μας δωρεάν.
Β. ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟΣ
Ὁδὸς Πεσματζόγλου, κάτω τῆς Λαϊκῆς Τραπέζης.

Κ. ΚΟΛΙΤΣΙΔΑΣ
ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ · ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ
ΑΧΑΡΝΩΝ 182 ΤΗΛ. 80786

Τὸ Μυστικὸ τῆς Κομψῆς Κυρίας

«Ποιὸ εἶνε τὸ πραγματικὸ μυστικὸ τῆς χάριτος καὶ τῆς κομψότητος ποὺ ἔκαμαν τὴν Παρίζιάνα περίφημον εἰς τὸν κόσμον ὁλόκληρον;» ἠρώτησα τὸν πλέον εἰδικὸν τῆς κομψότητος τοῦ κοσμικοῦ Παρισιοῦ. «Παρευρισκόμεσα εἰς ἕνα ἀριστοκρατικὸ ξενοδοχεῖον, εἰς ἕνα ἀπὸ τὰ κοσμικώτερα χορευτικὰ τσάγια τοῦ Παρισιοῦ. Παρατηρήσατε τὰς Μὶς λέγει. Τί παρατηρεῖτε ἐν πρώτοις: Οὔτε τὸ φόρεμα, οὔτε τὸ καπέλλο, ἀλλὰ τὸ χρῶμα τῆς ἐπιδερμίδος εἶνε τὸ ἀντικείμενον ὅλων τῶν φροντίδων. Ὅλες ἡ γυναῖκες ἔχουν ἐπιδερμίδα πολὺ ἁπαλὴ καὶ βελουτέ, τόνον καὶ ἀπόχρωσιν ἀπαστράπτουσαν καὶ ἀνεκλάλητον σάλον. Παρατηρήσατε τὸν πρωῒ στὸν περίπατό τους στὸ «Δάσος» τὸ πρόσωπόγευμα στὶς κοῦρσες. Ἀποτέλεσμα εἶνε τὸ ἑξῆς: Τὰ τῶν λόγων αὐτῶν ἡ ΤΟΚΑΛΟΝ ἐν ὀλίγαις λέξεσι θὰ σᾶς κατατοπίσῃ πλήρως. Δίδει εἰς τὸ χρῶμα τῆς ἐπιδερμίδος ἕνα βελουτέ πετάλι ρόδου, ὁποῖον οὔτε ἥλιος οὔτε βροχὴ οὔτε ἡ ἀναρρόφησις δύναται νὰ ἀλλοιώσουν. Ἀφαιρεῖ μαγευτικὴν χάριν κόρης εἰς τὴν ἐπιδερμίδα καὶ ὅσα. Δοκιμάσατε ἡ ἴδια τὴν κρέμαν ΤΟΚΑΛΟΝ. Τὰ ἀποτελέσματα ὅπου θὰ σᾶς ἀποκαλύψῃ θὰ κατάπλαγῃ τὴν σᾶς καὶ θὰ σᾶς ἐκπλήξουν καὶ θὰ σᾶς ἐνθουσιάσουν.

Συνιστῶμεν τὸ ΟΦΘΑΛΜΟΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ τοῦ κ. ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ Ὑφηγητοῦ τῆς Ὀφθαλμολογίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Μεγάνδρου 17 Ἀθῆναι. Τηλ. 1.5[illegible]

Αἱ βάφαι ARTI δὲν ἀφαιροῦν τὰ φορέματα.

ΕΙΣ ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΣΑΣ ΕΝΑ ΝΕΟΝ ΘΕΛΓΗΤΡΟΝ

Μία άντισηπτική Ὀδοντοκρέμα ἡ ὁποία ἀφαιρεῖ τὰς κηλίδας καὶ ἀποδίδει στὰ δόντια τὴν φυσικὴν των λευκότητα εἶναι ἡ

ΚΟΛΥΝΟΣ

εἰς τὴν ὁποίαν ἀπενεμήθη ὑπὸ τῆς Χ Διεθνοῦς Ἐκθέσεως Θεσσαλονίκης μέγα βραβεῖον «ἑκτὸς συναγωνισμοῦ».

Εἰς τὴν κρέμαν ξυρίσματος ΚΟΛΥΝΟΣ ἀπενεμήθη ἐπίσης ὑπὸ τῆς αὐτῆς Ἐκθέσεως τὸ χρυσοῦν μετάλλιον

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣ : ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ ΟΔΟΣ ΣΚΟΥΛΕΝΙΟΥ 3, ΑΘΗΝΑΙ

Η ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΓΥΝΑΙΚΑ μένει πάντα ὑγιής, καὶ φρέσκια σὰν τὴν ἀνοιξιάτικη δροσιὰ ὅταν πίνῃ τὸ

ΤΣΑΪ ΡΙΧΤΕΡ

Εἶναι μοναδικὸ διὰ τὴν ἀκίνδυνον ἐλάτωσι τοῦ πάχους καὶ διατηρεῖ τὸ σῶμα λεπτὸ καὶ εὐκίνητο.

Πωλεῖται εἰς τὰ Φαρμακεῖα.

ΧΟΝΔΡΙΚΗ ΠΩΛΗΣΙΣ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Κ. ΠΟΛΥΧΡΟΝΗ

ΣΤΑΔΙΟΥ 15 ΠΑΡΑΠΛΕΥΡΩΣ ΚΙΝΦΟΥ «ΑΤΤΙΚΟΝ»

Ὑφάσματα πλεκτὰ ἀπὸ ΓΙΕΡ Ζέρσεϋ ΑΓΚΟΡΑ ... ΜΠΑΡΟΛΕ σὲ ΜΟΔΕΡΝΟ χρωματισμοὺς, ΤΑΓΙΕΡ ... ΠΛΕΟΝ ΜΟΔΕΡΝΑ, ... καὶ ἐπὶ παραγγελίᾳ, ... ΑΠΑΝΤΑ ΤΑ ΠΛΕΚΤΑ ... ΖΕΣ κλπ.

Κολοκοτώνη 6

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

Ὁ Ἰατρὸς Κ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΙΔΗΣ, ἱδρυτὴς τοῦ αἰσθητικοῦ κέντρου ΕΛΥSΕΕ τῶν Παρισίων, τ. διευθυντὴς τῆς Κλινικῆς ST. CLOUD τῶν Παρισίων, δέχεται τὰς ΑΙΣΘΗΤΙΚΑΣ ΕΓΧΕΙΡΗΣΕΙΣ

ὅλας τὰς δυσμορφίας, ἐγκαύματα, οὐλάς, στίγματα, ἀγγειώματα κ. λ. π.

ΤΗΝ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΝ χωρὶς ἠλεκτρόλυσιν ἄνευ στίγματος, ἄνευ πόνου. Βερανζέρου 12α. Τηλ. 31-434 ΔΙΤΣ

ΣΠΥΡΟΣ ΛΙΑΔΙΑΚΟΣ

EX-ASSISTANT ΤΩΝ ΚΑΘΗΓΗΤΩΝ LEMAITRE & HALPHEN

Χειροῦργος — Ωτορρινολαρυγγολόγος.

Ἐμμ. Μπενάκη—Μαυροκορδάτου 6. Μέγαρον Μαλάμου ΑΘΗΝΑΙ Τηλ. 29-562

ΩΑΝΙΝΑ Μ. ΛΑΔΗ

ΜΟΔΙΣΤΑ

ΑΝΩ ΑΛΩΝΙΑ ΚΗΦΙΣΣΙΑ

Τὰ φορέματά σας μόνον ἂν τὰ βάψετε μέ: ΑΡΤΙ δὲν θὰ ξεβάφουν ποτὲ

Τὰ φορέματά σας βάφετε μόνον μὲ βαφὰς ΑΡΤΙ

Ἀποφεύγετε τὰς ἀσθενείας ὡς ἑξῆς:

Σάπια δόντια καὶ ἀφθ... οὖλα ἐμποτίζουν τὸν ὀργ... δηλητήρια. Καταπολεμ... κινδύνους αὐτοὺς ἐπιτ... βουρτζίζοντες τὰ δόντια σας ... μερινῶς μὲ ὀδοντόπαστα ...

Ἡ ὑγιεινή, εὐχάριστη κ... νομική αὐτὴ ὀδοντόπαστα ... ἀλκαλική. Ἐξουδετερώνει τ... τῶν μικροβίων, ποὺ ἀπαντ... ται μέσα στὸ στόμα ἀπὸ τὰ ... λείμματα τῶν τροφῶν ... ἐπιφέρουν σῆψιν. Χρησιμ... τὴν ὀδοντόκρεμαν SQUIBB ... ἔχετε λευκότερα δόντια, ... καὶ εὐχάριστο στόμα καὶ ... νικὴ προστασία κατὰ τῆς ...

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ Β. Σ. ΒΕΛΙΣΣΑΡΑΤΟΣ 38 ΟΜΗΡΟΥ - ΑΘΗΝΑΙ - Τηλ. ...

ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ SQUIBB

Η ΑΛΚΑΛΙΚΗ Ὀδοντόπαστα

ΖΗΤΕΙΤΕ ΤΟΝ ΚΥΑΝΟΥΝ ΣΤΑΥΡΟΝ ΣΗΜΑ ΚΑΤΑΤΕΘΕΝ

VICHY ETAT

ΠΡΟΙΟΝΤΑ VICHY-ETAT

ΒΑΣΕΙ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ ΑΛΑΤΟΣ ΕΞΑΓΟΜΕΝΟΥ ΕΚ ΤΩΝ ΥΔΑΤΩΝ

PASTILLES ΚΑΙ SURPASTILLES

ΑΡΩΜΑΤΙΖΟΥΝ ΤΟ ΣΤΟΜΑ. ΔΙΕΥΚΟΛΥΝΟΥΝ ΤΗΝ ΠΕΨΙΝ

COMPRIMÉS

ΜΕΤΑΤΡΕΠΟΥΝ ΤΟ ΥΔΩΡ ΕΙΣ ΧΟΝΕΥΤΙΚΟΝ ΚΑΙ ΑΦΡΟΔΕΣ

VICHY

ΠΗΓΑΙ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

CELESTINS

ΔΙΑ ΤΑΣ ΠΑΘΗΣΕΙΣ ΝΕΦΡΟΝ, ΦΛΜΜΙΑΣΕΩΣ, ΔΙΑΒΗΤΟΥ, ΑΡΘΡΙΤΙΣΜΟΥ

HOPITAL ΔΙΑ ΤΑΣ ΠΑΘΗΣΕΙΣ ΣΤΟΜΑΧΟΥ & ΕΝΤΕΡΩΝ

GRANDE GRILLE ΔΙΑ ΤΑΣ ΠΑΘΗΣΕΙΣ ΗΠΑΤΟΣ & ΧΟΛΟΛΙΘΩΝ

Καὶ τὰ δικά σας Μαχριά

Νὰ γίνουν ὡραῖα, ἀρκεῖ νὰ τὰ λούζετε μιὰ φορὰ τὴν ἑβδομάδα μὲ τὸ γνωστὸ Σαμπουὰν TÊTE - NOIRE (Τὲτ - Νουάρ). Κάθε φακελλος περιέχει καὶ τὸ εἰδικὸ «ΣΕΒΕΚΛΑ» ποὺ δίνει στὰ μαλλιὰ φυσικὴ γυαλάδα, ὑγεία καὶ τὰ διατηρεῖ πάντοτε φρέσκα. Δύο εἰδῶν Σαμπουὰν TET - NOYAP ὑπάρχουν: Τὸ ΣΑΜΠΟΝΤΟΡ γιὰ τὰ ξανθὰ μαλλιά, τὸ ΣΑΜΠΟΖΑΝ γιὰ τὰ σκοῦρα.

ΣΑΜΠΟΥΑΝ TÊTE-NOIRE

2 εἴδη: Shamposan Shampodor

ΓΕΝ. ΑΝΤ/ΠΟΙ: ΟΙΚΟΣ Π. Ι. ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ ΝΙΚΗΣ 10 ΑΘΗΝΑΙ

ΚΥΡΙΑ

Θὰ διατηρήσετε την νεότητα καὶ τὴν χάριν τῶν γραμμῶν σας ἐὰν θὰ παραγγείλετε μίαν Ζώνην ἢ ἕνα Κορσὲ καὶ τὸν στηθόδεσμον σας εἰς τὸ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Κ. ΠΟΛΥΧΡΟΝΗ

ΣΤΑΔΙΟΥ 15 γ', ΠΑΡΑΠΛΕΥΡΩΣ ΚΙΝΦΟΥ «ΑΤΤΙΚΟΝ»

ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

ΣΜΑΛΤΟΔΟΝΤ

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΠΑΝΤΟΥ - ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

ΣΠΥΡΟΥ & ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ-ΖΕΑΣ 98-ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ

ΑΛΜΑ

ΜΕΓΑΛΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

Δ. Μ. ΘΕΟΛΟΓΙΤΗΣ & Σ-ΙΑ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑ

21 ΕΡΜΟΥ 21 — Ἀριθμὸς Τηλεφώνου 23-861

7 ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ 7 — Ἀριθμὸς Τηλεφώνου 21-400

Ἦρχισεν ἡ παραλαβὴ τῶν Νέων Μαλλίνων καὶ Μεταξωτῶν τῆς Ἐποχῆς.

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΑΤΕ ΤΗΝ ΕΚΘΕΣΙΝ ΜΑΣ

ΑΙ ΚΑΛΤΣΑΙ

«ELBEO»

ΕΙΝΕ ΘΑΥΜΑ ΩΡΑΙΟΤΗΤΟΣ, ΑΝΤΟΧΗΣ ΚΑΙ ΕΛΑΣΤΙΚΟΤΗΤΟΣ. ΠΑΝΤΟΤΕ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΠΛΕΟΝ ΜΟΔΕΡΝΟΥΣ ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΥΣ.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΚΑΛΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΕΙΣ ΤΙΜΑΣ ΑΠΟΛΥΤΩΣ ΩΡΙΣΜΕΝΑΣ.

ΑΠΟΘΗΚΗ ΜΟΝΟΝ ΧΟΝΔΡΙΚΗΣ ΠΩΛΗΣΕΩΣ:
ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 46
ΑΘΗΝΑΙ

Κατακτήσατε τον
μέ "ΦΥΣΙΚΑ ΧΕΙΛη

Τὸ κραγιόνι ΤΑΝΤΖΗ ἀναδυνύει τὴν πραγματικὴ γυναικείας χάρι... σᾶς ξεχωρίζει ἀπὸ τὶς ἄλλες γυναῖκες! Δὲν σᾶς δίδει ἐκεῖνο τὸ κτυπητό, βαμμένο ὕφος ποὺ ἀποστρέφονται οἱ ἄνδρες. Τὸ ΤΑΝΤΖΗ δὲν εἶναι βαφή. Ἁπλῶς τονώνει τὸ φυσικὸ ρόδινο χρῶμα τῶν χειλέων σας, συνάμα δὲ τὰ διατηρεῖ μαλακὰ καὶ λεῖα.

Πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ καλλωπισμοῦ σας δοκιμάστε τὶς κρέμες ΤΑΝΤΖΗ νυκτὸς καὶ ἡμέρας.

Τὸ καλλίτερο κραγιόνι τοῦ κόσμου **TANGEE** *Καταργεῖ τὸ βαμμένο ὕφος*

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ: Β. Σ. ΒΕΛΙΣΣΑΡΑΤΟΣ
38 ΟΜΗΡΟΥ-ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ. 28.104

Τὰ φορέματά σας μόνον ἂν τὰ βάψετε μέ: ARTI δὲν θὰ ξεβάφουν ποτέ.

Κρατήσατε τὴν κάτωθι διεύθυνσιν:

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ

ΣΑΝ ΑΠΑΡΕΪΓ - ΣΑΝ ΦΙΛ
ΣΑΝ ΕΛΕΚΤΡΙΣΙΤΕ

ΑΥΓΟΥΛΑΣ

ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 18
ΑΡ. ΤΗΛ. 26.369
ΑΘΗΝΑΙ

διότι τώρα πλέον ποὺ εἶναι ἕτοιμον πρὸς διάθεσιν τὸ **TRESVITE** σᾶς εἶναι ἀπαραίτητο.

Τὸ **TRESVITE** θὰ σᾶς ἐκπλήξῃ. Δύο μόνον φιαλλίδια εἶναι ἀρκετὰ διὰ νὰ κάμετε μ... αν τελείαν Περμανάντ ἄνευ μηχανήματος. Καὶ δ... μηχανήματος. Ὡραῖες καὶ φυσικὲς κλίσεις κα... χονδρὲς μποῦκλες στιλπνότητα καὶ διατήρη... ἀπόλυτον ἐξασφαλίζει τὸ **TRESVITE**.

Ἡ χρῆσις του εἶναι εὐκολωτάτη μὲ μίαν μ... νον ὑπόδειξίν μας. Σᾶς ἐγγυώμεθα ὑπεύθυνος τ... καλὰ ἀποτελέσματα τῆς χρήσεώς του.

Σπεύσατε νὰ τὸ προμηθευθῆτε καὶ εἴμεθα βέ... βαιοι ὅτι μία ἁπλῆ δοκιμὴ θὰ σᾶς ἱκανοποιήσ... ἀπολύτως.

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ:
LABORATOIRE L' ECLAT

ΤΗΛΕΦ. 9.357

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

Καταστήματα περιφερείας Ἀθηνῶν — Πειραιως πρὸς εὐκολίαν τοῦ κοινοῦ:

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ὁδὸς Σοφοκλέους 11 ΑΘΗΝΑΙ

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ

ΠΑΤΗΣΙΩΝ, ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 165.
ΚΥΨΕΛΗΣ, ὁδὸς Κυψέλης ἀριθ. 86.
ΚΑΛΛΙΘΕΑΣ, Λεωφόρος Ἑ η τέως ἀριθ. 110
ΠΑΓΚΡΑΤΙΟΥ ὁδὸς Εὐτυχιοῦ.
ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ, Γωνία Μαυρομιχάλη καὶ Καλλιδρομίου
ΠΛΑΚΑΣ, ὁδὸς Καπνικαρέας ἀριθ. 37.
ΚΟΛΩΝΟΥ, ὁδ. Συρακου πλησίον σταθ. ΣΠΑΠ-ΣΚΗ
ΚΕΡΑΜΕΙΚΟΥ ὁδ. Πειραιῶς 79, πλησίον Λαμπαγιάνν...
ΒΑΘΗΣ ὁδὸς Ἀριστοτέλους 15α
ΠΛ. ΗΡΩΩΝ ὁδὸς Καραϊσκάκη 31
ΑΧΑΡΝΩΝ ὁδὸς Ἀχαρνῶν 114

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ὁδὸς Ὁμήρου 16, παρὰ τὴν Ἀγίαν Τριάδα

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Μ. ΣΤΟΑΣ, Λεωφόρος Μακρᾶς Στοᾶς ἀριθ. 55
ΑΓΙΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ὁδὸς Ἁγ. Διονυσίου καὶ Ψαρρ...
ΝΕΑΣ ΚΟΚΚΙΝΙΑΣ, Ἀντιοχείας 2,

ΑΠΑΣΑΙ ΑΙ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ

Συναλλασσόμενοι μὲ τὸ πλησιέστερον συνοικιακὸν παράρτημα μας ἀποφεύγετε τὰ ἔξοδα καὶ τὴν ἀργοπορίαν τῆς μεταβάσεως εἰς τὸ κέντρον.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΤΑΛΛΩΝ ΕΤΑΙΡΕΙΑ
ΑΠΕΙΡΟΝ ΡΟΤΑΝΤ

Η ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ
ΕΜΜΑΝΟΥΕΛ

Γίνεται φυσικωτάτη καί μακράς διαρ-
κείας μὲ τὸ φάρμακον τῆς

Κυρίας Ἄσπλὲ

Ἀθῆναι: Χαλκοκονδύλη 11
Χαλκίς: Βύρωνος 20

Τηλέφωνον 27-975

ΜΟΝΟΝ ΤΟ ΝΕΟΝ
ΚΟΣΜΕΤΙΚ
Τῆς Κυρίας Ἄσπλὲ

Δυναμώνει μεγαλώνει καὶ καλλωπίζει τὰς βλεφαρίδας

Πωλεῖται ἀντὶ δρ. 30 τὸ κυτίον ἐξ ἀλουμινίου

Γεν. Ἀντιπ.: ΑΘΗΝΑΙ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 11 - ΤΗΛ. 27-975
ΧΑΛΚΙΣ: ΒΥΡΩΝΟΣ 20